

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

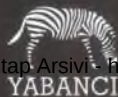
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tek yemek. Tek gece.
Tekrarı yok.

Makul Şüphe

NEW YORK TIMES VE USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

WHITNEY G.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Makul Şüphe

WHITNEY G.

Tek yemek.

Tek gece.

Tekrarı yok.

Makul Şüphe

Makul Şüphe
Özgün Adı | *Reasonable Doubt*
Whitney G.

Yabancı Yayınları | 319

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Yayına Hazırlayan | Ece Yücesoy
Düzeltili | Tuğba Atıcı Coşar
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aşlıhan Kopuz

1. Baskı, Temmuz 2020, İstanbul
ISBN: 978-625-7973-36-6

Türkçe Çeviri © Bige Turan Zourbakis, 2020
© Yabancı Yayınları, 2020
© Whitney Gracia Williams, 2014

Sertifika No: 46603

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 40200

WHITNEY G.

Makul Ş  p  

  viren

Big   Turan Zourbakis

*En yakın dostum, nihai ön-okuyucum, şahane
asistanım, delirdiğim zaman omzunda ağladığım,
Grey's Anatomy'de dedikleri gibi, adamım...
Tamisha Draper'a.
(Sen olmasan kitaplarımın hâli haraptı.)*

*Tiffany Neal'a.
Denge görevini üstlendiğin
için teşekkürler. Her zaman kusursuz
denge merkezi olacaksın...*

*Natasha Gentile'a...
Sen nasıl benimle arkadaş oldun?
Ha ha ha.*

*Ve H.S.S. ekibine:
Sizi tahmin edemeyeceğiniz
kadar çok seviyorum...*

Makul Şüphe

• BİRİNCİ CİLT •

GİRİŞ

Andrew

New York, bütün kaybedenlerin yıkılan hayallerinden vazgeçip onları arkalarında bırakmak zorunda kaldıkları bir bok çukurundan başka bir yer değildi. Yıllar önce ıslıl parlayan göz kamaştırıcı ışıklar canlılığını yitirmiş ve bir zamanlar havada yayılan o tazelik hissi, o *umut doluluk* çoktan uçup gitmişti.

Bir zamanlar dostum sandığım herkes şimdi düşmanım ve “güven” kelimesi artık dağarcığımdan çıkarıldı. Basın yüzünden adım ve namım iki paralık oldu ve *New York Times*’ın bu sabahki manşetini okuduktan sonra, bu gecenin burada geçireceğim son gece olduğuna karar verdim.

Beni uykularımdan uyandıran soğuk ter dökmelere ve kâbuslara artık katlanamıyordum ve her ne kadar kalbim ezilip yok edilmemiş gibi yapmaya çalışsam da göğsümde sızlayan ıstıraplı ağrının bir gün geçeceğinden şüpheliydim.

Bu şehre hakkını vererek veda etmek için en sevdiğim restoranlardan yemek sipariş ettim, Broadway’de *Satıcının Ölümü*’nü izledim ve Brooklyn Köprüsü’nde bir puro tütürdüm. Ayrıca Waldorf Astoria’nın çatı katı süitini ayırtmıştım ve şu anda yataktaki arkama yaslanmış, bir kadın penisimi ağzına alırken inleyerek parmaklarımı onun saçlarına dolamış durumdaydım.

Diliyle penisimin ucunu oyunbazca dürtüp, “Hoşuna gidiyor mu?” diye fısıldadı, bakışlarını kaldırıp suratıma bakarak.

Cevap vermedim. Kafasını aşağı doğru ittirdim ve dudaklarını taşaklarıma bastırıp penisimi kavradığı ellerini yukarı aşağı hareket ettirirken nefesimi verdim.

Son iki saattir kadını duvara dayayarak ve koltuğa zorla eğerek becermiş, bacaklarını yatağa çivileyip alt kısmını yalayıp yutmuştum.

Gayet tatmin ediciydi –*eğlenceliydi*– ama biliyordum ki bu his kısacık sürecekti, zaten hiçbir zaman kalıcı olmuyordu. Bir hafta geçmeden kendime yeni birini bulmak zorunda kalacaktım.

Erkekliğimi ağzının daha derinlerine aldıkça ben de sertçe saçlarını çektim, başı aşağı inip çıktıkça kasılıyordum. Zevk dalları vücudumda gezinmeye başladı ve bacak kaslarım kilitlendi, kendimi bırakmak zorundaydım ve geri çekilmesi için kadını uyardım.

Hiç oralı olmadı.

Dizlerimi tutup daha kuvvetli emdi, penisim gırtlığına değiyordu. Ona kenara çekilmesi için son bir şans verdim ama dudakları cinsel organımı sarmaya devam ettiğinden bana ağzının içine boşalmaktan başka seçenek bırakmadı.

Üstüne de hepsini yuttu.

Son. Damlasına. Kadar.

Etkileyici...

Nihayet geri çekilip dudaklarını yaladı ve yere doğru uzandı.

“İlk kez yuttum,” dedi. “Sadece senin için yaptım.”

“Yapmamalıydın.” Ayağa kalkıp fermuarımı çektim. “İlk seferini başkasına saklamalıydın.”

“Tamam. Şey, ee... Yemek söyleyelim ister misin? Televizyon seyrederek bir şeyler yer, sonra bir tur daha yaparız belki?”

Kafam karışmış bir hâlde kaşımı kaldırdım.

En sinir bozucu kısım buydu işte; en baştan “Tek yemek. Tek gece. Tekrarı yok,” koşulunu kabul eden kadının hayali bir bağlantı kurmak istediği bu kısım. Her ne hikmetse bir çeşit kapanış

konusması yapılması, az önce yaşananların “sadece seksten ibaret olmadığını” kanıtlayan yavan bir güvence verilmesi ve arkadaş kalınması gerektiğini hissediyordu.

Ama bu sadece seksten ibaretti ve hiç arkadaşla ihtiyacım yoktu. Ne şimdi ne sonsuza dek.

“Hayır, teşekkürler.” Odanın diğer tarafındaki aynaya doğru gittim. “Başka bir yerde olmam gerekiyor.”

“Sabahın üçünde mi? Televizyon izlemeyi es geçip ikinci tura başlamak istiyorsan o da olur...”

Sinir bozucu sesine kulak tıkayarak gömleğimi iliklemeye başladım. İnternette tanıştığım hiçbir kadınla bütün geceyi geçirmemiştım ve bu kadın da ilkim olmayacaktı.

Kravatımı düzeltirken aşağı doğru bakınca konsolun üstünde yıpranmış, pembe bir cüzdan gözüme ilişti. Cüzdanı elime alıp içini şöyle bir karıştırdım ve ehliyetinde yazan adın üzerinden parmağımla geçtim: Sarah Tate.

Bu kadını hepi topu bir haftadır tanıyor olmama rağmen her zaman “Samantha” adına cevap vermişti. Ayrıca bana *defalarca* Grace Hastanesi’nde hemşirelik yaptığını söylemişti. Ehliyetin arkasında saklanan Walmart çalışan kartından çıkardığım kadayıyla, o kısmın da doğru olmadığını farz ediyordum.

Omzumun üstünden arkaya, ipek çarşafly yatakta seraserpe uzandığı yere baktım. Krem rengi teni süt gibi lekesiz ve pürüzsüzdü; yay şeklindeki dudakları şişmişti.

Yeşil gözleri benimkilerle buluşunca yavaşça doğrularak bacaklarını iyice açıp fısıldadı, “Kalmak istediğini sen de biliyorsun. *Hadi kal...*”

Penisim sertleşmeye başladı, kesinlikle bir posta daha yapmaya hazırdı ama kadının gerçek adını görmek bu ihtimali sıfıra indirmişti. Bana yalan söyleyen birisinin yanında durmaya katlanamıyordum, istediği kadar DD cup göğüsleri ve şahane bir ağzı olsun.

Cüzdanı kucağına fırlattım. “Bana adım Samantha demiştin.”
“Peki. *Yani?*”

"Adın Sarah'ymış."

"Öyleyse ne olmuş?" Omzunu silkip eliyle beni yanına çağdı. "İnternette tanıştığım erkeklere hiçbir zaman *gerçek adı* söylemem."

"Sadece beş yıldızlı otellerde onlarla yatarsın?"

"Gerçek adı niye birden böyle önemser oldun?"

"Önemsemiyorum." Kol saatime baktım. "Geceyi bu odada mı geçireceksin yoksa eve gitmek için taksi paranı vereyim mi?"

"Ne?"

"Sorum açık değil miydi?"

"Vay be... Vay anasını..." Kafasını iki yana salladı. "Bunu daha ne kadar sürdürebileceğini sanıyorsun?"

"Neyi sürdürebileceğimi?"

"Birisiyle bir hafta boyunca sohbet etmek, onunla yatmak ve bir sonrakine geçmek. Nereye kadar?"

"Sikim çalışmayana kadar." Ceketimi giydim. "Taksi parasına ihtiyacın var mı yoksa kalıyor musun? Öğlen on ikide oda boşaltılmalı."

"Biliyor musun, senin gibi erkekler, *ilişkiden kaçanlar* âşık oldu mu en fena vurulanlar oluyor?"

"Walmart'ta mı öğrettiler bunları?"

"Sırf geçmişinde birisi carını yaktığı için ondan sonra gelen kadınların hepsi de aynısını yapacak diye bir kural yok." Dudaklarını büzdü. "Muhtemelen o yüzden böylesin. Belki birisiyle doğru düzgün *çıkmayı* deneseydin daha mutlu olurdun. Onu yemeğe çıkarmalı ve cidden oturup dinlemelisin, içeri davet edilmeyi beklemeden onu kapısına kadar bırakmalı ve belki de sonundaki 'hadi otele gidip yatalım' kısmını tümünden es geçmelisin."

Anahtarlarım nerede? Gitmem lazım. Hemen.

"Şimdi görebiliyorum..." Çenesi duracağa benzemiyordu. "Günün birinde seksten fazlasını isteyeceksin ve istediğin kişi de en beklemediğin insan olacak. Sana boyun eğdiren birisi olacak."

Buruşuk elbisesinin altında kalmış anahtarlarımı alıp iç geçirdim. "Taksi parası lazım mı?"

"Arabam var, göt herif." Gözlerini devirdi. "Gerçekten normal bir diyalog sürdürmekten aciz misin? Seksten sonra birkaç dakika benimle konuşsan ölür müydün?"

"Konuşacak başka bir şeyimiz yok." Odanın anahtarını yatağın başucundaki komodine koyup kapıya doğru yöneldim. "Seninle tanışmak güzeldi, Samantha, Sarah. Adın her ne haltsa. İyi geceler."

"Siktir git!"

"Üç kere yaptık, yetti de arttı. Ben almayayım, sağ ol."

"Bir gün, yaşattığını yaşayacaksın, pislik!" diye bağırdı ben koridora adımımı atarken. "Karma az kaltak değildir!"

"Biliyorum," dedim. "İki hafta önce becerdim onu..."

Kontrat (isim):

Bir eylemi yapma ya da yapmama zorunluluğu doğuran,
iki şahıs arasındaki anlaşma.

Altı yıl sonra...

Durham, Kuzey Carolina

Andrew

Şu anda karşımda oturan kadın, yalancının daniskasıydı.

Göz kanatacak kadar çirkin, gri bir kazak ve kırmızı ekose etek giymişti; saçları sanki bir kutu pastel boyayla boyanmışa benziyordu. İnternet sitesindeki fotoğrafta gördüğüm C cup göğüslü, kelebek dövmeli, dolgun, pembe dudaklı sarışın kadınla uzaktan yakından alakası yoktu.

Bu randevuyu kabul etmeden önce kanıt olarak ondan üç ayrı fotoğraf istemiştim: en yakın tarihli bir gazeteyi tutarken, dudaklarını ısırırken ve üstünde adının yazdığı bir tabelayı tutarken. Ondan bunları istediğim zaman kahkahalarla gülüp bana “gördüğün en paranoyak insan” olduğumu söylemişti ama hepsini yapmıştı. Ya da ben öyle sanmıştım. Ona gerçek adımı söylemek dışında –gerçek ismimi vermeyi yıllar önce bırakmıştım– yüzde yüz dürüsttüm ve aynısını karşımdakinden de bekliyordum.

“Eh, artık *baş başa* kaldığımıza göre...” Birdenbire gülümseyerek ağzının içinin metal ve lastik dolu olduğunu ortaya çıkardı. “Sonunda seninle şahsen tanışmak çok güzel, *Thoreau*. Bugün nasılsın?”

Buna harcayacak vaktim yoktu. “Profil fotoğrafındaki kız kim?” diye sordum.

“Ne?”

“Profil fotoğrafındaki kız kim?”

“Ah... Şey, o ben değilim.”

“Hasiktir, şaka yapıyorsun.” Gözlerimi devirdim. “Bir man-ken mi tuttun? Bir sürü stok görsel satın alıp fotoşop mu yaptın?”

“Pek sayılmaz.” Sesini alçalttı. “Kendiminki yerine o fotoğrafı kullanırsam benimle konuşma ihtimalin artar diye düşündüm.”

Kadını tekrar şöyle bir süzdüm, parmak eklemlerindeki garip tekboynuz ve bileğinin içindeki, “Aşkın gözü kördür” dövmele-rini yeni fark ediyordum.

“Gerçekten tanıştığımız zaman ne olacağını bekliyordun?” Bu bokluk beynimi sulandırıyor. “O gün geldiğinde ne olacağını hiç düşündün mü? Söylediğin kişi olmadığını fark ettiğim zaman?”

“Senin de fotoğrafının sahte olacağını düşünüyordum aslında,” dedi. “Gerçekten *sen* gibi görüneceğini hiç bilmiyordum, anlarsın ya? İlk kez *Date-Match*’te bana gerçeği söyleyen bir adamla tanışıyorum. Bence bu bir *işaret*.”

“Hayır, değil.” Başımı iki yana salladım. “Peki ya model? O fotoğrafları çekmesini nasıl sağladın?”

“Model değildi ki. Oda arkadaşım o.” Ayağa kalkmamla be-raber gözleri kocaman oldu. “Bir saniye! Sana telefonda söyled-iğim her şey gerçektir. Siyasetle ilgileniyorum ve hukuk okumayı, sansasyonel davaları takip etmeyi seviyorum.”

“Hangi üniversiteden mezunsun?”

“Hukuk fakültesi olarak mı?” Kız kaşını kaldırdı. “Yok yok, *hukuk fakültesi* tarzı hukuk değil. Daha çok *SVU*’nun bütün bö-lümelerini izledim, bütün John Grisham kitaplarını okudum tarzı hukukla ilgiliyim.”

Derin bir nefes vererek cüzdanımdan birkaç banknot çıkarıp masaya koydum. Bu kızla yeterince vakit kaybetmiştim.

“Hoşça kal, *Charlotte*.” Özrünün geri kalanını duymazdan ge-lerek yürüyüp gittim.

Vale arabamı kapının önüne getirir getirmez binip gazladım.

Bu işin de iyice boku çıktı...

Aynı durum bu ay altıncı sefer başıma geliyordu ve bir insan

muhtemelen yüz yüze görüşeceği bir randevu öncesi neden böyle yalan söylediydi anlamıyordum. Hiç mantıklı değildi.

Sinirim bozuk bir hâlde sokağın başındaki dükkandan bir şişe viski aldım ve bu sonuncu yalancıyı da sayfamdan engellemeyi aklımın bir köşesine not ettim. Durham'da yatıp kalkacağım kadınları tüketmişim gibi hissediyordum. Aynı zamanda, şehir değiştirip sıfırdan başlamak gerektiğini de hissediyordum; seneler öncesinden kalma o soğuk terler geri dönmüştü ve kâbuslara az kaldığını biliyordum.

Daireme adım atar atmaz kendime üç shot viski koyup kafaya diktim. Sonra üç tane daha doldurdum.

Telefonumu karıştırdım ve o günkü e-postalarımı kontrol ettim; müvekkil müracaatları, *Date-Match*'ten başka sohbet istekleri ve bu cumartesi buluşmam gereken seksi sarışından bir mesaj.

Konu başlığı şöyleydi,

Dürüstlük her şeydir, değil mi?

Mesajı açmadan önce bir shot daha devirdim, cumartesi yerine bu gece buluşmayı önermesini diledim.

Değildi. Kahrolasica bir makale yazmıştı.

Selam Thoreau. Biliyorum bu cumartesi buluşmamız lazımdı ve inan bana bunu iple çekiyordum ama benimle ben olduğum için ilgilendiğini, sadece dış görünüşüm yüzünden konuşmadığını kesin olarak bilmem lazım. Bu sitede bir sürü acayip tipte tanıştım, sırf fotoğrafımı beğenip mesaj atıyorlar ve buluşunca da sadece seks istiyorlar. Seni temin ederim ki ben söylediğim kişiyim ama alelade seksten daha tatmin edici bir şeylerin peşindeyim. Direkt bir ilişkiye başlamak ya da yoğun bir romantizm yaşamak zorunda değiliz ama en azından öncesinde bir dostluk kurabiliriz, değil mi? Seni görmek için sabırsızlanıyorum o yüzden hâlâ tanışmak istiyorsan haber ver.

-Liz

Hemen profilime tıkladım ve hâlâ aynı şeylerin yazdığından emin olmak için “Ne Arıyorum” kutucuğunu açtım: “Alelade seks. Ne fazlası. Ne eksiki.”

O satırlar oraya süs olsun diye konmamıştı ve özellikle kalın harflerle yazılmıştı.

Kadının mesajına geri dönüp cevap yolladım.

Seninle tanışmakla artık ilgilenmiyorum. Her ne arıyorsan onu bulmakta iyi şanslar.

–Thoreau

Hemen cevap gönderdi.

Sen ciddi misin?

Bir arkadaşın daha olsa kötü mü olur? “Sadece arkadaş” olamaz mıyız?

–Liz

İmkânı yok.

–Thoreau

Siteden çıkıp kızı engelledim.

Bir shot daha mideme indi ve geri kalan e-postalarımı karıştırdım, bu şehirde arkadaş saydığım tek kişiden gelen mesajı görür görmez açtım. Alyssa.

Konu: Kurumuş Sik

Evet, şu anda sana bu e-postayı atmamın sebebi ne kadar acılar içinde olduğunun aklıma gelmesidir... Bir süredir, birleriyle yatıp kalkmandan bahsetmedik ve kaygılanıyorum. Hem de bayağı. Aslında kadın yoksunluğuna oturup AĞLADIM... Bir sürü kadının sana sahte resimler göndermesine ve ciddi taşak ağrısı yaşatmasına üzüldüm. Önümüzdeki haftalara hazırlık maksadıyla yatırım yapman gerektiğini düşündüğüm birinci sınıf bir losyonun internet adresini ekliyorum.

Sikin hep dualarımda.

–Alyssa

Gülümseyip cevap yazdım.

Konu: Cvp: Kurumuş Sik

Sikimin hâline üzöldüğün için teşekkürler. Gerçi senin HİÇBİR ZAMAN birileriyle yatmaktan bahsetmediğin göz önüne alınırsa bence Örümcük Ağrı Bağlamış Kuku daha ciddi bir hastalık. Evet, birçok kadının bana fotoğrafını yolladığı doğru ama senin hiç yollamamış olman çok üzücü, değil mi? Ben sana benimkini yollamaya ve sonunda da talihsiz hastalığına derman olmaya dünden razıyım.

Sikimin dualarında olduğunu söylediğin için sağ ol.

Ağızında olmasını yeğlerdim.

–Thoreau

Aynen bu şekilde, gecem on kat güzelleşmişti. Alyssa ile hiç bir zaman şahsen tanışmasak da ve konuşmalarımız telefon aramaları, e-posta ve kısa mesajlarla kısıtlı olsa da onunla aramda güçlü bir bağ hissediyordum.

Anonim ve çok özel bir ağ aracılığıyla tanışmıştık – Avukat-Sohbet. Profil resimleri, anasayfa paylaşımları yoktu, sadece mesaj panoları vardı. Her kullanıcının profilinde cinsiyetini gösteren bir logo ve temel bilgilerin yazılabildiği küçük bir profil kutusu yer alıyordu – sadece isim, yaş, kaç yıldır avukat olduğun, yüksek ya da düşük profilli statün gibi şeyler.

Her kullanıcı e-posta ile şahsen davet edilmiş, “garanti” avukattı. İnternet sitesinin kurucularına göre, “eşsiz ve kusursuz bir destek sistemi kurabilmek için Kuzey Carolina’da görev yapan bütün avukatların referanslarını baronun lisans kayıtlarıyla karşılaştırarak kontrol etmişlerdi.”

Doğrusu bence bu ağ boktandı ve orada tanıştığım birkaç ka-

dınla yatmış olmasaydım daha ilk aydan üyeliğimi iptal ederdim.

Yine de bir "Alyssa"dan "Tavsiyeye İhtiyacım Var" başlıklı yeni bir mesaj gelince önceki sonuçları tekrar alma amacıyla çabalamadan edememiştim. Önce profilini okudum –yirmi yedi yaşındaydı, hukuktan bir sene önce mezun olmuştu, kitap okumayı seviyordu– sonra da kolları sıvadım.

Niyetim hukukla ilgili sorularına cevap vermek, yavaş yavaş muhabbeti daha kişisel bir alana çekmek ve tipini görebilmek için *Date-Match*'e üye olmaya onu ikna etmekte. Ama o diğer kadınlara benzemiyordu.

Bana sürekli mesaj atıyordu ve profesyonel konular dışına hiç çıkmıyordu. Çok genç ve tecrübesiz bir avukat olduğundan en basit konularda bile tavsiye-istiyordu: yasal dava özeti düzeltmesi, iddianame doldurma ve kanıt sunma. Beş kez sohbet ettikten sonra ve üç saatlik bilgilendirme seanslarından bunalınca ondan telefonunu istedim.

Hayır, dedi.

"Neden?" diye yazdım.

"Çünkü kurallara aykırı."

"En az bir kuralı çiğnememiş bir avukatla daha tanışmadım."

"O zaman iyi bir avukat değilsin demek. Artık sohbet edecek başkasını bulurum. Teşekkürler."

"O davayı yarın kaybedeceksin." O, muhabbet odamızı kapatmadan yazıverdim. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sana numaramı vermediğim için bana bu kadar mı kızgınsın? On iki yaşında mısın nesin?"

"Otuz ikiyim ve telefon numaran umurumda değil. Numaramı istememin sebebi, seni arayıp yolladığın dava özetinin yazım yanlışlarıyla dolup taşıtığını ve kapanış savının sanki hukuk fakültesi birinci sınıf öğrencisi yazmış gibi olduğunu söylemekti. O kadar çok hata var ki oturup hepsini burada tek tek yazamayacağım."

"Dava özetim o kadar kötü değil."

“Ama o kadar da iyi değil.” Sohbet sayfamızdan çıkış yapmadan evvel telefon numarası ekranda belirdi, altında da kısa bir paragraf yazılıydı: “Arayıp bana yardım edeceksen, tamam. Eğer numaramı daha sonra beni bir randevulaşma sitesine üye olmaya ikna etmek için kullanacaksan, o zaman unut gitsin. Ben bu ağa sadece kariyerimle ilgili destek almak için katıldım, hepsi bu.”

Mesajına uzun uzun baktım, acaba hiçbir çıkarım olmadan ona yardım etmesem mi diye düşündüm ama nedense onu aradım. Yaptığı bütün hataları ona teker teker düzelttirdim, birkaç cümleyi sildirdim ve hatta dava özetinin formatını değiştirdim.

Tam ona veda edip telefonu kapatmak üzereyken çok garip bir şey oldu. Bana, “Senin günün nasıl geçti?” diye sordu.

“Dava özetinde yer almıyor,” dedim. “Sadece avukatlık zımbırtıları hakkında konuşmak istiyordun, unuttun mu?”

“Fikrimi değiştiremez miyim?”

“Hayır. Kapat.” Hattın kesilme sesini duymayı bekledim ama onun yerine kahkaha sesi geldi. Eğer bu kadar gırtlaktan çıkan seksi bir ses olmasaydı telefonu ben kapatırdım ama elimden bırakamıyordum.

“Üzgünüm,” dedi Alyssa hâlâ kahkaha atarak. “Seni bozmak istememiştim.”

“Bozulmadım ki. Kapat hadi.”

“Canım istemiyor.” Sonunda gülmeyi kesti. “Sana yolladığım o ters mesajdan dolayı özür dilerim... Aslında burada tanıştığım ve tüm sorularıma cevap veren tek adam sensin. Şu anda meşgul müsün? Konuşabilir misin?”

“Ne hakkında?”

“Senin hakkında, hayatın hakkında... Her gün sana sıkıcı avukatlık soruları sorup durdum, sen ise gayet sabırlı davrandın o yüzden... arkadaş olacaksak bu defalığına o kadar da sıkıcı olmayan bir şeylerden bahsetmek hakkımız, değil mi?”

Arkadaş mı?

Cevap vermekte tereddüt ettim, özellikle de “o kadar da sıkı-

cı olmayan” konulara seks dahilmiş gibi durmadığı ve “arkadaş” kelimesini bu kadar kolay telaffuz ettiği için. Ama gel gör ki zaten seks yapmadığım bir başka gecenin ortasında olduğumdan onunla havadan sudan sohbet etmeye başladım. Sabahın beşine kadar Alyssa ile en sıradan konuları konuştuk – günlük hayatlarımız, en sevdiğimiz kitaplar, Alyssa’nın geç yaşta profesyonel balerin olma hayali.

Birkaç gün sonra tekrar konuştuk ve bir ayın sonunda gün aşırı sohbet ediyorduk.

Bir shot viskiyi daha yuvarlayıp telefonumun ekranında arama düğmesine bastım ve onun o yumuşak sesini duymayı bekledim.

Açmadı. Mesaj göndermeyi düşündüm ama o sırada aklıma çarşamba akşamı saat dokuz olduğu geldi, bu gece zaten hiç konuşamayacaktık.

Prova... Çarşamba geceleri hep bale provasına ayrılmıştı...

“Bay Hamilton?” Sekreterim ertesi sabah odama girdi.

“Efendim, Jessica?”

“Bay Greenwood ve Bay Bach bugünkü yeni stajyer mülakatının bir sonraki turuna katılmak isteyip istemediğinizi soruyor.”

“İstemiyorum.”

“Tamam...” Aşağı bakıp not defterine bir şeyler karaladı. “En azından özgeçmişlere baktınız mı? Bugün CV’leri on beşe indirmek istiyorlar.”

İç geçirip bana geçen hafta verdiği özgeçmiş tomarını önüme çektim. Hepsini okuyup üstlerine çoğunlukla, “Geç”, “Kesin Geç” ve “Bunu okumak içimden gelmiyor,” gibi notlar almıştım. Geri kalan başvuruların hepsi Duke Üniversitesi’ndendi ve bildiğim kadarıyla maaşlı stajyerler için hukuk fakülteleri ve ön lisans programlarından öğrenci kabul eden tek firmaydık.

“Başvuruların hiçbirisi beni etkilemedi.” Kâğıtları çalışma masamda ileri doğru ittim. “Tüm özgeçmişler bu kadar mı?”

“Hayır, efendim.” Yanıma yürüyüp daha kalın bir tomari masama koydu. “Tüm özgeçmişler işte *bu*. Bu sabah sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“Kahvemi getirmek dışında mı?” Masamın ucunda duran boş kupamı işaret ettim. Getirmesini sürekli hatırlatmaktan nefret ediyordum; sabahları taze bir kahve içmeden kendime gele-miyordum.

“Çok affedersiniz. Hemen getiriyorum.”

Bilgisayarımı açtım ve e-postalarımı karıştırıp önem sırasına göre dizdim. Elbette Alyssa’nın en son e-postası en üste yerleşti.

Konu: Aş Kendini

Bu sabah çocukça bir espriyle, evinin kapısının önünde birikmiş beyaz tozun fotoğrafını yolladığın için teşekkürler. Gerçekten takdir ettim ama seni temin ederim ki vajinamın içi şu anda böyle GÖRÜNÜYÖR.

Hoş seni hiç ilgilendirmez ama ihtiyaçlarımı doyurmak için iki günde bir birisiyle yatmak zorunda değilim. ÇOK ÇEŞİTLİ aletler tarafından gayet GÜZEL tatmin ediliyorum.

–Alyssa

Konu: Cvp: Aş Kendini

Sana *iki* fotoğraf yolladım. Birisi beyaz tozdu, birisi de kuruyan bir gölde ölen hayvanlardı. İkinci resim daha mı doğru bir tespit olmuş yoksa?

Vajinanın ihtiyacı olan tek alet benim dilim. İstedğin zaman burada ve ÇOK ÇEŞİTLİ biçimlerde çalışıyor.

–Thoreau

“Buyurun, Bay Hamilton.” Jessica birden kahvemi masama koydu. “Bir şey sorabilir miyim?”

“Hayır, soramazsın.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi, sesini alçaltıp gözlerimin

içine bakarak. “Biliyorum pek profesyonelce olmayacak ama önümüzdeki ay galada bana eşlik edecek birisine ihtiyacım var.”

“O zaman önümüzdeki ayki galada sana eşlik edecek *birisini bul.*”

“Siz o kişi olur musunuz diye sormaya çalışıyordum işte...”

Gözlerimi kırptırdım. Bu “Asla olmaz” cevabını çok dikkatlice dillendirmenin bir yolunu bulmak zorundaydım.

Jessica üniversiteyi yeni bitirmişti – benim için fazla gençti, burada sırf dedesi bu şirketi kurduğu için çalışıyordu ve ona vermek isteyeceğimden çok daha fazlasını arıyordu. Öğle aralarında, yirmi beş yaşına gelmeden önce evlenmek istediğini söylediğine defalarca kulak misafiri olmuşum. Anlaşılan ayrıca altı çocuklu bir ev kadını olmak ve banliyöde yaşamak istiyordu.

Bir başka deyişle, tam anlamıyla kafayı yemişti.

“Ee, ne diyorsunuz?” Gülümsedi.

Gözlerimi devirmemeye çalıştım. “Jessica...”

“Evet?” Gözlerinden umut fışkırıyordu.

“Dinle, hayatım. İkimizin bu ofis dışında herhangi bir ilişki kuruyor olması çok uygunsuz kaçmakla kalmayacağı gibi aynı zamanda ben senin aradığın erkek değilim. Hem de hiç. Güven bana.”

“Tek geceliğine bile mi?”

“Benim kitabımda bu ‘tek gecelik’ tabiri senin kesinlikle karşılayamayacağın beklentileri içeriyor. O yüzden *hayır*. Git de işinin başına dön.”

“‘Tek gece’ bir nevi seks şifresi mi?”

“Neden hâlâ odamdasın?”

“Seks yaparsak kimseye söylemem,” diye fısıldadı. “Aslında ilk tanıştığımızdan beri bunun fantezisini kuruyorum. Ayrıca bir kız arkadaştan hiç telefon gelmediğine göre boşta olduğunuzu varsayıyorum.”

“Değilim.”

“Bir keresinde siz tuvaletteyken yanlışlıkla içeri girmiştin... Aletiniz en az yirmi santim vardır.”

Ne, nasıl yani?

Bu sohbeti telefonuma kaydedip dedesine e-posta atmama beş saniye vardı.

"Çok iyi sakso çekerim," dedi. "Liseden beri yapıyorum. Sakso çaktığım bütün erkekler bana ağzımın *şahane* olduğunu söylemiştir." Dudaklarını ısırdı.

"Yere kuvvetli yapıştırıcı mı dökülmüş? O yüzden mi hâlâ orada dikiliyorsun?"

"Eğer gala gecesinde kavalıyem olsaydınız ve iyi vakit geçirseydik, sonuna kadar gideceğim ilk erkek olurdunuz." Kızara bozara yumurtladı. "Ben hâlâ bakireyim, *aşağı tarafta* yani."

"O zaman *kesinlikle* senin adamın değilim." Gözlerini devirdim. "Şimdi Bay Greenwood'u arayıp biricik torunu hazır sabah kahvemı getirmişken aletimi de ağzına almak istiyor demeden önce odamdan çık."

Jessica şoka girdi, yanakları kıpkırmızı kesilip çabucak kapıya yürüdü. Sonra omzunun üstünden bakıp bana göz kırptı –göz kırptı diyorum– sonra odadan çıktı.

Ânında ajandama not aldım: *Yeni bir sekreter bul, yaşça daha büyük ve evli olsun...*

Gelen kutumu düzenlemeyi bitiremeden telefonum çaldı. Alyssa.

"Meşgulüm," diye açtım.

"O zaman neden telefonu açtın?"

"Çünkü sesimi duyunca ıslanıyorsun."

"Çok komik." Güldü. "Sabahın nasıl geçiyor?"

"Tipik. Sekreterim bu ay üçüncü defa bana asıldı."

"Yine mi çikolatalar eşliğinde, 'Sen ve ben birbirimize aitiz' notu yolladı?"

"Hayır, ağzına almayı teklif etti."

"Ne?" Alyssa şok olmuş bir ses çıkardı. "Dalga geçiyorsun!"

"Maalesef hayır. Onun üstüne bir de bana bekâretini vermek istediğini söyledi. Söylemeye gerek bile yok, çok yakında onun

yerine yeni birisini alacağım. Sizin ofisten daha iyi bir firmada çalışmak isteyen var mı acaba? Maaşının iki katını vereceğim.”

“Benim firmamın sizinkinden daha iyi olmadığını nereden biliyorsun?”

“Çünkü sürekli arayıp davalar hakkında benden tavsiye istiyorsun, hem de saçma salak davalar hakkında. Sizin firma daha iyi olsaydı sorman gerekmezdi.”

“Her neyse.” Alyssa homurdandı. “Online randevulaşma vagonundan tüydün mü bari?”

“Vagon? Tüymek?” Bu kızın Güneyli benzetmelerini hiç anlamıyordum. “Bu ne demek şimdi?”

“Ah, tanrım...” İç geçirdi. “Şu demek, dün akşamki randevunla ilgili son gelişmeleri benimle paylaşmadın, yani tahminimce tam bir fiyaskoydu, bu durumda bir aydan uzun süredir kimseyle yatmamış oluyorsun. Kendi çapında bir rekor olmalı senin için.”

“Öyle.”

“Tavsiye ister misin?”

“Ofisime gelip bana şahsen söylemeyi düşünmüyorsan, hayır.” Gülümsedim.

“Hayır, teşekkürler. Tavsiye demişken cuma akşamı yardımına ihtiyacım var.”

“Neyle ilgili?”

“Bayağı büyük bir dava kaptım. Daha bütün belgeleri incelemedim ama altından kalkamayacağımın şimdiden farkındayım.”

Sandalyemde arkaya yaslandım. “Eğer o kadar büyük bir davaysa bu gece belgeleri benim evime getir. Seve seve üstünden geçmene yardım ederim. Kategorize etmek benim uzmanlık alanımdır.”

“Hah! İyi denemeydi ama hiç sanmıyorum.” Davası hakkında konuşmaya devam etti ama yarım kulak dinliyordum. Benimle şahsen tanışmak istememesi ve ne zaman lafını etsem konuyu hemen kapatışı bana hâlâ garip geliyordu.

"Ayrıca..." Hâlâ geveliyordu. "Muhtemelen o değişiklikler için araştırma yapmam gerekecek. Hiç emin değilim..."

"Seninle neden şahsen tanışamadığının gerçek sebebini söyle." Lafını kestim.

"Ne?"

"Altı aydır konuşuyoruz. Neden buluşmak istemiyorsun?"
Sessizlik.

"Soruyu tekrar etmem mi gerek?" Ayağa kalkıp kapıya yürüdüm ve kilitledim. "Beni anlamadın mı?"

"AvukatSohbet sitesinin kurallarına aykırı..."

"Siktir et *AvukatSohbet*'i." Gözlerimi devirdim. "Birbirimize telefon numaramızı vermemiz de, iki salak ergen gibi davranıp geceleri telefon başında boşalmamız da yasak ama bunlara hiç itirazın yok."

"Hiçbir zaman boşalmamı sağlamadın..."

"Bana yalan söyleme."

"Olmadı."

"Yani geçen hafta, ağzıma oturmanı istiyorum böylece dudaklarımın her tarafına boşalana kadar seni yalayıp yutabilirim dediğimde kesik kesik nefes alma *numarası yapıyordun*, öyle mi?"

Derin bir nefes aldı. "Hayır ama..."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Neden yüz yüze buluşamıyoruz?"

"Çünkü arkadaşlığımız bozulur, bunu sen de biliyorsun."

"Bilmiyorum."

"Aynı kadınla hiçbir zaman iki kere beraber olmadığını kendin söyledin, birisiyle bir kere yatınca işin bitiyor."

"Daha önce hiç *arkadaşlarımdan* biriyle yatmadım."

"Çünkü ben senin tek arkadaşınım."

"Farkındayım ama..." Durdum. Herhangi bir savunmam yoktu.

Bir süre sessizlik hâkim oldu ve yeni bir sav öne sürmeye çalıştım.

Önce Alyssa konuştu. “Saçma sapan bir seks uğruna arkadaşlığımızı bozmayı gerçekten hiç istemiyorum.”

“Birden fazla saçma sapan seks yapacağımızı temin ederim.”

Hatta Alyssa’nın hafifseyen, uçarı kahkahası duyuldu ve dış görünüşünü hayal etmeye çalışarak iç geçirdim. Neden bilmiyordum ama son birkaç haftadır kahkahasını yüz yüzeyleken deneyimlemeyi arzuluyordum.

“Biliyor musun,” diye devam etti, “yüksek profilli bir avukata göre ağzın bayağı bozuk.”

“Daha ne kadar bozabildiğini görsen şaşardın.”

“Çoktan tecrübe ettiğimden daha da mı bozuk?”

“Çok daha bozuk hem de.” Bu arkadaşlığı kurduğumuzdan beri, günün birinde şahsen tanışma umuduyla dikkatlice adım atıyordum ama madem tanışmayacaktık, kendimi tutmanın bir anlamı yoktu. “Herhalde bu gece *seninle konuşuruz*.”

“O arada kendine birisini bulmazsan. Arayacağını biliyorum.”

“Tabii ki arayacağım.” Güldüm. “Alyssa senin *gerçek* adın mı?”

“Evet ama eminim *Thoreau* senin gerçek adın değil. Bir zahmet bana adını söyleyecek misin artık?”

“Aklını başına devşirip seni görmeme izin verdiğin zaman söyleyeceğim.”

“Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?” Yine kahkaha attı. “Ya seninle tanışmak istemeyişimin gerçek nedeni çirkin olmamsa?”

“İçimden bir ses *çirkin olmadığını* söylüyor.”

“Peki ya *öyleyse*?”

“Seni ışıkları kapatıp becerirdim.”

“Ben ışıklar *açıkken* severim.”

“O zaman kafana bir kesekâğıdı geçirirdim.”

“NE?!” Kahkahadan kırıldı. “Çok salaksın! Of, şu anda müvekkilim kapımı çalıyor. Kapatmam lazım. Sonra arayabilir miyim?”

"Her zaman." Gülümseyerek telefonu kapattım. Derken kafama dank etti.

Hasiktir ya... Bu sorular ne zaman başlasa sıvışmanın bir yolunu buluyordu...

Yalan Beganda Bulunma (isim) :

Yemin etmeye rağmen kendi rızasıyla yanlış ifade vermek.

Alyssa (Eh, aslında gerçek adım "Aubrey")

"Bir insanın yalanı er ya da geç mutlaka ortaya çıkar. Kimse neden bunu anlamıyor?" Thoreau bu sabah bu mesajı atmıştı.

"Sence bazı yalanların haklı gerekçeleri olamaz mı?" diye cevap yazdım.

"Hayır. Asla."

Duraksadım. "Yani sen bana hiç yalan söylemedin?"

"Neden söyleyeyim ki?"

"Çünkü birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz..."

"Sırf sen aramıza mesafe koyduğun için." Buna cevap yazamadan bir mesaj daha attı. *"Gerçek adımla ve nerede çalıştığımı öğrenmek ister misin?"*

"Anonim kalmamızı tercih ederim."

"Tabii ki öyle, ayrıca sana hiç yalan söylemedim. Garip bir nedenden ötürü sana güveniyorum."

"Garip bir neden?"

"Çok garip hem de. Sonra konuşuruz."

Telefonumu çantama attım ve o tanıdık vicdan azabının üzerine çökmesine izin vererek derin bir iç çektim. Aslında baştan onunla konuşmaya devam etmek ve AvukatSohbet dışında arkadaşları olmak amacıyla değildim ama fazlasıyla kendimi kaptırmıştım ve onu bırakmak istemiyordum.

Aylar önce annemin çalışma masasında bu seçkin ağa katılım davetiyesini ilk gördüğümde sadece derslerimle ilgili soru sormaya ihtiyacım olunca kullanmaya yemin etmiştim. Annemin giriş koduyla oturma açmış, sahte bir profil oluşturmuş ve sorduğum bütün soruları, ödev oldukları anlaşılmayacak şekilde sormaya özen göstermiştim.

Benim talihsizliğime, Duke'taki önlisans programı ülkedeki hiçbir programa benzemiyordu. Daha fazla uygulamalı ders ve mesleği icra eden avukatlardan teke tek danışmanlık almayı içeriyordu, aynı zamanda her öğrencinin son dört sömestr boyunca staj yapması zorunluydu. Buna ek olarak da, sanki çoktan avukat olmuşuz gibi dava dosyalarını inceleyip yorumlamamızı bekliyorlardı.

Thoreau'ya ödevle ilgili bu kadar çok soru sormanın sonunda gerçek bir arkadaşlığa yol açacağını bilseydim onunla konuşmayı daha erken sonlandırabilirdim. Ama zaten ben nasıl onun tek arkadaşysam, o da benim tek arkadaşımdı.

Her konuştuğumuzda gayet açıksözlü ve dürüsttü, keşke ben de onun gibi olabilseydim... Özellikle de çıktığı kadınlar ne zaman onu kandırsa, "yalancılardan nefret ederim" cümlesini yineleyip durduğu için.

Kahretsin...

Tütümün tül kumaşını elimle düzeltirken art arda birkaç derin nefes aldım; Thoreau ile aramdaki arkadaşlığa sonra kafa yorabilirdim, şimdi odaklanmam lazımdı.

Bugün bir *Kuşu Gölü* prodüksiyonu için seçmeler vardı ve sinirlerim harap vaziyettedir; dün gece gözümü bile kırpmamış, kahvaltıyı atlamış ve gösteri merkezine beş saat erken gelmiştim.

"Bayanlar ve baylar, lütfen sahneyi boşaltın!" diye bağırdı yönetmen aşağıdan. "Resmî seçmeler otuz dakika sonra başlayacak! Lütfen sahneyi boşaltın ve kulisteki yerinizi alın!"

Kulise girmeden önce seyircilere doğru baktım. Çoğu tanıdık yüzlerdi; sınıf arkadaşlarım, öğretmenler ve geçen yaz çalıştığım

bale topluluğundan birkaç yönetmen vardı ama görmeye ihtiyaç duyduğum yüzler orada değildi.

Hiçbir zaman gelmezlerdi.

Kalbim kırık bir şekilde soyunma odasında bir köşeye çekilip annemi aradım.

"Alo?" diye açtı ilk çalışta.

"Neden burada değilsin?"

"Neden *nerede* değilim, Aubrey? *Yine* neden bahsediyorsun?" Bıkkın bir şekilde iç çekti.

"*Kuşu Gölü* balesi için katıldığım seçmelerden. Babamla geleceğinize söz vermiştiniz."

"Aubrey arıyor, hayatım!" Arka planda babama seslendi. "Resitalin bugün müydü?"

"On üç yaşından beri *resital* vermiyorum." Dişlerimi sıktım. "Bu bir seçme, hayatta bir kere yakalanacak bir seçme ve burada olmanız gerekiyordu."

"Galiba sekreterim bu sabah söylemeyi unutmuş," dedi. "Asıl bölümün için staj yeri buldun mu?"

"Benim *iki* bölümüm var."

"*Hukuk önlisans*, Aubrey."

"Hayır." İç geçirdim.

"Eh, neden? Yoksa gökten zembille mi inecek sanıyorsun? Bu mu yani?"

"Dün Blaine ve Ortakları'nda bir mülakatım vardı," dedim, geçen her saniyeyle yüreğim iyice daralarak, "haftaya da Greenwood, Bach ve Hamilton'la görüşeceğim. Aynı zamanda az sonra hayatımın seçmesine katılmak üzereyim, tabii beş saniye bile ipliymiş gibi yapmak istersen."

"*Affedersin*, küçük hanım?"

"Burada değilsiniz." Gözlerim dolmuştu. "*Burada değilsiniz...* Bu prodüksiyon ne kadar büyük çaplı olacak haberin var mı?"

"*Para* alacak mısın? New York Şehir Balesi mi düzenliyor?"

"Mesele bu değil. Sana bu seçmelerin benim için ne kadar önemli olduğunu kaç defa söyledim. Dün gece arayıp sana hatırla-

lattım, *annemle babam* bir değişiklik yapıp bir kerecik bir gösteriye gelse ve bana inanıyormuş gibi yapsa harika olurdu.”

“Aubrey...” Annem derin bir nefes aldı. “Sana inanıyorum. Her zaman inanmışımdır. Ancak şu anda çok büyük bir duruşmanın ortasındayım, bunu sen de biliyorsun çünkü bütün gazeteler çarşaf çarşaf yazdı. Aynı zamanda profesyonel balerin olmak istikrarlı bir kariyer seçimi değildir ve sahneyi parmak ucunda gezişini görmek için, yüksek meblağlar ödeyen müvekkilimin yanından ayrılmayı *çok istesem de...*”

“Parmaku cunda gezmek değil, *point* yaparak dans etmek denir.”

“Aynı şey,” dedi annem. “Kaldı ki bu sadece bir seçme. Eminim bugün orada bulunamayan tek ebeveynler babanla ben değilizdir. Önlisansını bitirip de hukuk fakültesine girdiğinde balenin gerçek mânâsını anlayacaksın – o sadece bir *hobi* ve seni çift ana dal yaptırmaya zorladığımız için bize teşekkür edeceksin.”

“Bale benim *hayalim*, anne.”

“Bu bir dönem, ayrıca en son baktığımda profesyonel balerin olmak için yaşın geçmişti. On altı yaşında birdenbire baleyi bırakmıştın, unuttun mu? Yine bırakacaksın, böylesi daha iyi. Aslına bakarsan...”

Telefonu kapattım.

Hayallerimi yıkan konuşmalarından bir tanesini daha dinlemek istemiyordum ve altı yaşından beri dans etmeme rağmen annemin baleyi bir “dönem” olarak adlandırmasına tepem atmıştı. O zamanlar babamla ikisi özel derslere, kostümlere ve yarışmalara oluk oluk para akıtmıştı.

On altı yaşındayken baleyi “bırakmamın” tek sebebi, ayağımı kırmış ve dans okullarının seçmelerine katılamamış olmamdı. Tam olarak bu yüzden hukuka azıcık ilgi göstermeye başlamıştım çünkü o günlerde fizik tedavi seanslarım haricinde, *okumaktan* başka bir şey yapamıyordum.

Gönlüm her zaman bale pabuçlarındaydı ve bu gerçek asla değişmeyecekti.

"Aubrey Everhart?" Birdenbire tiyatro kapısından bir adam beni çağırdı. "Sen misin?"

"Evet."

"Sırada sen sahneye çıkacaksın. Beş dakikan var."

"Hemen geliyorum..." Çantamı kilitli dolaplardan birine tıktım. Dolabı kapatamadan telefonum çaldı.

Yarım ağız bir özür dilemek için annemin aradığını bildiğimden çığlık atmamak için kendimi tuttum. "Lütfen özrünü kendine sakla." İlk çalışta açtım. "Artık benim için hiçbir anlam ifade etmiyorlar."

"Sana şans dilemek için aramıştım," dedi derin bir ses.

"İki dakika!" Sahne arkası görevlisi bana ters ters bakıp yerimi almam için işaret etti.

"Thoreau?" Arkamı görevliye döndüm. "Bana neden şans diliyorsun?"

"Birkaç hafta önce bir seçmeye katılacağından bahsetmiştin. Bugündü, değil mi?"

"Evet, teşekkürler..."

"Hayalin hakkında pek heyecanlı değilsin sanki."

"Annemle babam buna inanmazken nasıl heyecan duyabiliyim?"

"Sen yirmi yedi yaşındasın ya," dedi alay ederek. "Siktir et annenle babanı." .

Suçluluk duyarak kahkaha attım. "Keşke o kadar kolay olsaydı..."

"Gerçekten o kadar kolay ama. Kendi paranı kazanıyorsun ve hukuk hakkında bir bok bilmemene rağmen gayet düzgün bir avukata benziyorsun. Siktir et, takma."

"Bunu aklımda tutacağım," dedim konuyu değiştirmeye çalışarak. "Seçmelerimin bugün olduğunu hatırlamana şok oldum."

"Hatırlamadım." Telefonu kapattı ve bunu yaparken gülümsemediğini biliyordum.

"On beş saniye kaldı, Bayan Everhart!" Sahne arkası görevlisi kolumdan tutup beni resmen sahneye fırlattı.

Jüriye gülümseyip beşinci pozisyonda durdum, kollarımı başımın üstüne kaldırıp Çaykovski'nin bestesinin ilk notalarını bekledim.

Sayfa hışırtsı duyuldu, seyircilerden birisi öksürdü ve derken müzik başladı.

Bir arabesk*, bir piruet** yapmam, arkasından da son bir buçuk aydır sınıfta provasını yaptığım rutini sergilemem gerekiyordu. Ama hiç içimden gelmedi ve bu iyi bir izlenim bırakmak için son şanslarımdan biri olduğundan canımın istediği gibi dans etmeye karar verdim.

Gözlerimi kapayıp piruet ardına piruet, fuate*** ardına fuate yaptım. Müziğin ritmiyle senkronize değildim bile, piyanistin aklının karıştığı ve bana ayak uydurmaya çalıştığı barizdi.

Bildiğim bütün sıçrayışları sergiledim, her seferinde de kusura suzca yere indim ve piyanist pes edip son notaya bastığında beşinci duruşa geçip gülümsedim.

Alkış yoktu, tezahürat falan hiçbir şey yoktu. Jüridekilerin suratını okuyup az da olsa etkilendiler mi diye anlamaya çalıştım ama ifadeleri ser verip sır vermedi.

"Hepsi bu kadar, Bayan Everhart," dedi içlerinden biri. "Bayan Leighton Reynolds lütfen sahneyi alabilir mi?"

"Teşekkürler," diye mırıldanıp merdivenlerden indim ve salondan alelacele çıktım. Seçmelerin devamını izleme zahmetine girmedim.

Öğleden sonramın geri kalanında kampüste dolaştım ve ağlamamaya çalıştım. Gözyaşı dökmeyeceğimden emin olduktan sonra Thoreau'ya e-posta yolladım çünkü moralimi düzeltebilecek en iyi şey buydu.

* Bir bacak arkaya gergin olarak uzatılmışken kollardan birinin de önde gergin tutulduğu pozisyon -çn

** Topaç gibi dönmek. Dönüş kollar ile tamamlanır. -çn

*** Bir bacak diğerini kamçılar gibi yaparken balerinin olduğu yerde dönmesi -çn

Konu: Düşünceler...

“Tek yemek. Tek gece. Tekrarı yok.” Ucuz bir restoran mı seçiyorsun, pahalı mı? Akşam yemeğini ve odayı sen mi ödüyorsun? Yoksa kadınla yarı yarıya mı paylaşıyorsunuz?

–Alyssa

Konu: Cvp: Düşünceler...

Pahalı akşam yemeği. Beş yıldızlı otelin süit odası. Her şeyi ben ödüyorum.

Bizim için birkaç rezervasyon yaptırmamı ister misin, böylece sana gösterebilirim?

–Thoreau

Konu: Cvp: Cvp: Düşünceler...

Tabii ki hayır. Ve “birkaç” rezervasyon derken?

Sadece birdi hani?

Konu: Cvp: Cvp: Düşünceler...

Senin için istisna yapacağımı söylemiştim.

Bugün bir kutu kesekâğıdı satın aldım.

–Thoreau

Kahkahalarla gülüp kol saatime baktım. Saat beş olmuştu ve prodüksiyona seçilen dansçılar muhtemelen saatler önce duyurulmuştu ama bakmaya korkuyordum. Tek istediğim kuğu sü-rüsünden biri olma şansıydı, hatta başrolün yedeği olmaya bile razıydım.

Yapacağım o rutini neden batırdım? Aklımdan ne halt geçiyordu?

Bu tarz sorularla kafayı sıyırdıktan sonra, nihai rol dağılımına bakmak için tabana kuvvet bale salonuna döndüm. Oraya

vardığımda tabelanın altında büyük bir kalabalık toplanmıştı ve her zamanki “Alındım! Alındım!” ve “Beni neden seçmemişler ya?” seslerini duyabiliyordum.

Milletin arasından sıkışa sıkışa geçtim ve küçük roller bölümünde adımları arayarak gözlerimi kısıp sayfayı inceledim ama orada değildim.

Adım *başroller* sayfasındaydı, hem de Odette/Odile başrolünün hemen yanına yazılmıştı, beyaz kuğu ve siyah kuğu olarak benim adım kalın harflerle geçiyordu.

Gözyaşlarına boğulup inanamayarak olduğum yerde zıp zıp zıpladım. Annemi arayıp müjdem verememek istedim ama bu düşünceyle birden yüreğim ezildi.

Tam şu anda babama telefonu suratına kapattığımı anlatıyor, eğitim masraflarımı ödemelerinin koşulunu bana hatırlatmasını istiyor olmalıydı. “Hukuk önlisansını bırakırsan çekleri yazmayacak keseriz... Hukuk, derslerinin masrafını karşılıyor, bale değil.”

Ağrılan ayaklarımı buz dolu kovanın içinden çıkarıp havluyla kuruladım. Bir balede başrol, dersler ve muhtemel stajyerliği nasıl dengeleyeceğimi hiç bilemiyordum ama başka seçeneğim yoktu.

İç geçirerek çalışma masamdaki takvime şöyle bir baktım, bugünkü kutucuğa, “Mülakata hazırlık günü” notu almıştım.

Greenwood, Bach ve Hamilton’da –eyaletin en prestijli hukuk firmalarından birinde– gireceğim mülakat yaklaşıyordu ve sadece bir mülakattan ibaret değildi. Bu bir *süreçti* ve staj arayan her öğrenci o şirkette bir staj kapmanın insanın özgeçmişinde harikalar yaratacağını bilirdi.

Bu şirket o kadar seçiciydi ki dört kez telefonda mülakat yapıyorlar, internet üzerinde üç kere sınava tabi tutuyorlar ve her adayın ortaklarla son mülakata girmeden önce çeşitli makaleler yazmasını talep ediyorlardı.

Telefon görüşmelerinde ve sınavlarda parlamıştım ancak yü-

zer sayfalık dava dosyaları hakkında yazmamız gereken makaleler hiç beklemediğim türdeydi. Hatta bana yanlış paketi gönderdiklerini bile sanmışım o yüzden arayıp, “Sanırım benim paketim *hukuk fakültesine* giden öğrenci seviyesiyle karışmış,” demiştim. Sekreterse sadece buna kahkahalarla gülmüştü.

Firmanın, bütün stajyerlerinin –hukuk fakültesine gidenler olsun henüz mezun olmamış öğrenciler olsun– aynı paketi tüm yeteneklerini sergileyerek doldurmalarını talep ettiğini açıklamıştı.

“Merak etme,” demişti. “Senden kusursuzluk beklemiyoruz. Sadece zihninin işleyişini anlamaya çalışıyoruz.”

Beni en çok zorlayan dava dosyasını alıp kucağıma koydum. Ardından GBH’nin internet sitesine girip benimle mülakat yapacak üç ortağı tanımaya çalıştım.

Şirketin kurucusu Greenwood, tel çerçeveli gözlüklü, saçlarında yer yer grilikler olan bir adamdı. Çok talepkâr ve titiz olmasının sebebi olarak Harvard’ı gösteriyordu ve otuz yıllık hukuk kariyerinde ülkenin en yüksek kazanma oranına sahip olmakla övünüyordu.

On yılı aşkın süredir şirketin ortağı olan Bach, kırklarının başında, kel bir adamdı, gerçi biraz yaşından büyük gösteriyordu. Şirkete girip kendini ispatlayarak yükselmişti ve “eşsiz bir tutkuya sahip, son derece çalışkan bir birey” olduğu için Greenwood’un onu ilk ortağı yapmaktan başka seçeneği yoktu. Ülkenin ikinci en yüksek kazanma oranına sahip kişilerden biriydi.

Sonuncu ortaksa Hamilton’dı, Andrew Hamilton ve adam... *manyak seksiydi*. Fotoğrafını görmezden gelip biyografisine odaklanmaya çalıştım ama elimde değildi. İnsanın içine işleyen derin, mavi gözleri üstümdeydi ve kısacık, koyu kahverengi saçları parmaklarımı içlerinden geçirmem için bana yalvarıyordu.

Yüzü Yunan tanrısı gibiydi – yanık tenli, simetrik hatlı, güçlü ve kare çeneliydi ve dolgun dudaklarında hafif bir sırıtiş kalmıştı.

Fotoğraf yalnızca vücudunun üst kısmını gösteriyor olmasına rağmen, lacivert takım elbisesini dolduruş şeklinden kaslı bir yapıya sahip olduğunu hayal ettim.

Sırf adama bakınca bile ıslanıyordum.

Odaklan, Aubrey... Odaklan...

Ne tuhaftı ki en kısa biyografi onundu. Eğitimi, altyapısı ya da hangi yıl ortak olduğu belirtilmemişti. Yalnızca, “şirketin böylesi saygın ve kendini kanıtlamış bir avukatı ekiplerine dahil etmekten gurur duyduğu” gibi klişe cümleler yazıyordu. Ah, bir de çikolatayı sevdiği.

Ne kadar da bilgilendirici...

Adamların biyografilerini bir Word belgesine kopyaladıktan sonra Thoreau’yu aradım.

“İyi akşamlar, *Alyssa*,” diye açtı, her zamanki gibi sesiyle beni eriterek. Yemin ederim bu herif konuşarak bana her şeyi yaptırabilirdi –*neredeyse* her şeyi.

“Selam, şey...”

“Evet?”

Tanrım, adamın kahrolasica sesine bayılıyordum... Pek bir şey söylememişti henüz ve ben çoktan tahrik olmuşum.

“Nefes alıp verişlerini dinleyebilmem için mi beni aradın?” Kesin gülüyordu.

“Aynen öyle.” Gözlerimi devirdim. “Çıkardığım sesler hoşuna gidiyor mu?”

“Altımda olsaydın daha çok hoşuma giderdi.”

Kızardım. “İı...”

“Dava, *Alyssa*.” Kahkaha attı. “Elindeki son dosyadan bahset.”

“Tamam, ee...” Boğazımı temizledim. “Uzun lafın kısısı, müvekkilim federal bir bankaya silah taşıyarak giriyor ve emniyet mandalını açmayı unutuyor. Birisi ona çarpıyor ve adam içgüdüsel olarak elini cebine atıyor, silah ateşleniyor ve kendini bacağından vuruyor.”

“Sen ne zamandan beri *ağır ceza hukuku* üstünde çalışıyorsun? Uzmanlık alanının iş hukuku sanıyordum.”

Sıçtım... “Öyle, öyle zaten. Bu davayı bir arkadaşımın ricası üzerine aldım, adli yardım davası olarak.”

“Hımm. Eh, *arkadaşın* federal hapisshanede iki ila beş yıl arası yatmaya yakın, o da eğer sabıkası yoksa. Sen bunun hangi kısmında yardım istiyorsun?”

“Savunma kısmında. Kimseye zarar vermemiş, sadece kendini yaralamış.”

“Silahın ruhsatı var mıymış?”

“Hayır...” Notlarıma baktım.

“O zaman eminim iddia makamı jüriyi, adamın silahı bankaya *kendisinden* başka birisini yaralama niyetiyle getirdiğine ikna edecektir. Ne teklif ederlerse kabul et.”

“Şey, ben...” Ödev kâğıdında yazanlara baktım. “Ben sundukları anlaşılmayı reddettim desem?”

Thoreau iç geçirdi. “Savcıyı ara ve teklifi geri iste. Hayır derlerse, ne kabul ne itiraz yolunu seç.”

“*Ne kabul ne itiraz* mı? Kafayı mı yedin?”

“*Sen yedin mi?* Hangi iş hukuku avukatı soruşturma gerekmeyen bir ceza dosyasını kabul eder? Tecrübesiz biri bence...”

“Bilgin olsun diye söylüyorum, bu bir öde-” Öksürdüm. “Her neyse. Ne kabul ne itiraz istememi söylemen, suçlu bulunmasını istememi söylemenle neredeyse aynı şey.”

“Eğer durum buysa, ben *suçlu bulunmasını* iste derim.” Thoreau sinir olmuş gibi konuşuyordu. “*Ne kabul ne itiraz* müvekkilinin elindeki en iyi seçenek ve hangi *iyi avukata* sorarsan sor bunu bilir. Sen baro sınavını geçtiğinden emin misin?”

“Geçmemiş olsam AvukatSohbet’e davet edilmezdim, değil mi?” Kalbimin bu yalanla sıkıştığını hissettim. “Ben sadece müvekkilimin hapse atılmasını engellemeye çalışıyorum.”

“O zaman *gerçekten* iş hukukundan ayrılmamalısın.” Sesinde bir tebessüm gizliydi. “Müvekkilin hapse girecek ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Davasında uzlaşmaya açık tek nokta *ne kadar* yatacağı. Yardım edebileceğim başka bir şey var mı? *Suçlu* ve *masum* arasındaki fark hakkında bir konferans da ister misin?”

Gözlerimi devirip dosyayı kenara kaldırdım. “Her zamanki gibi küçümseyici yardımın için teşekkür ederim.”

“Benim için zevkti,” dedi. “Sana önemli bir soru sormam gerek.”

“Davamla mı ilgili?”

“Hayır.” Kısık sesle kahkaha attı. “Dış görünüşün nasıl?”

“Ne?” Sesim çıkmıyordu sanki. “Ne dedin?”

“Beni duydun. Madem seni görme şansım hiç olmayabilir, bunu öğrenmek istedim. *Dış görünüşün nasıl?*”

Ayağa kalktım ve aynaya doğru giderek yansıma mı şöyle bir süzdüm. “Nasıl cevap vereceğimi kestiremiyorum...” Konuyu değiştirmem lazımdı, derhal. Son birkaç aydır bana buluştuğu kadınlar hakkında anlattıklarından yola çıkarsam, kesinlikle tercih ettiği bir tip vardı – cazibesine dayanmadığı bir tip: sarışın, hafif yuvarlak hatlı, dolgun dudaklı...

Yani ben.

Thoreau’nun dış görünüşünü birçok kez zihnimde canlandırmaya çalışmıştım. Siyah saçlı mıydı acaba? Yoksa açık kumral mı? Koyu yeşil gözlü, öpüşmek için yaratılmış bir ağzı olan biri mi? Altılı karın kası, yok yok, yalamalık bir V şeklinde aşağı inen sekizli karın kası mı vardı acaba?

Her gün vücut çalışmaktan bahsediyordu...

Çekici bir tip olduğuna kalıbımı basardım – bir sürü kadın bu arkadaşlık sitelerinde ona katlanıyorsa kesin öyleydi ama zihnim ne zaman ona dair bir resim çizse kesin yanlıştır diye düşünüyordum.

“Bak ne diyeceğim?” dedim kafamdaki düşüncelerden kurtularak. “Benim tasvir yeteneğim sıfırdır. *Sen neye benziyorsun?*”

“Seni becermek isteyen bir adama benziyorum.”

Omurgam karıncalandı. “Bu bir tasvir değil...”

“Saçların ne renk?” Hiç espri yapar gibi bir hâli yoktu ve bu gece konudan sapmama göz yummayacağını anladım.

“Kızıl.” Topuzumdaki lastik tokayı çektim ve sarı saçlarım omuzlarıma döküldü.

“Ne kadar uzun?”

“Kısa...”

"Hımm. Peki gözlerin?"

Gri mavi irislerime baktım. "Gözlerim yeşil, açık yeşil."

"Çillerin var mı?"

"Yok." En azından bu kısım doğrudu.

"Peki dudakların?"

"İnce mi kalın mı diye mi soruyorsun?"

"Penisimin etrafını sarmışken nasıl görünecekler diye soruyorum."

Nefesim kesildi.

"Bu akşam utangaçlığın üstünde galiba?" Kadehte birbirine çarpan buz küplerinin sesini duydum. "Sence aletimin ne kadarını ağzına alabilirsin?"

Sessiz kaldım, nefesim yavaşlamaya başladı.

"Alyssa?" Yumuşak bir sesle konuşmuştu. "Bana cevap verecek misin?"

"Daha önce hiç yapmadığın bir şeyle ilgili tahminde bulunmak zor." Derin bir nefes çektiğini duydum ve hatta tam bir sessizlik oldu.

Eski erkek arkadaşlarıma hiç sakso çekmeden nasıl seks yaptığımı soracak zannettim ama sormadı.

"Hımm. Saçların doğal kızıl mı?"

"Ne fark eder ki?" Yatağıma geçtim. "Senin tipin olmadığım belli."

"Benim bir *tercihim* var, tipim değil ve zekice konuşan, daha önce hiçbir erkeğin aletini ağzına almamış bir kızıl istisnaya değer."

Başparmağımı külotumun kenarına sokup çamaşırimi çıkardım ve örtünün altına girdim. "Tamamen bakire olmamam ne kötü, değil mi?"

"Ben bakireleri becermem." Durdu. "Ama sen ve ben daha hiç düzüşmediğimize göre sen de hâlâ öyle sayılırsın."

Bacaklarımdan ıslaklık akıyordu ve meme uçlarımdan sertleştiğini hissettim. "Ondan şüpheliyim..."

"Seninle sırf telefonda konuşabilmekten yorulduğum, Alys-sa..."

Sessizlik.

"Seni görmem *gerek...*" Sesi gergindi. "Seni becermem *gerek...*"

"Thoreau..."

"Hayır, *beni iyi dinle.*" Sesi bir ikazdı. "İçine iyice gömülmem gerek, sen adımı... *gerçek* adımı haykırırken vajinanın penisimin etrafında zonklayarak attığını hissetmeliyim."

Elimi karnımdan aşağı, bacaklarımın arasına indirdim ve klitorisimi okşamaya başladım. Önce yavaş yavaş, sonra daha hızlı; Thoreau'nun derin nefesini kulağımda duydukça hızımı artırdım.

"Sana karşı çok sabırlı davrandım..." Aniden durdu. "Sence de öyle değil mi?"

"Hayır..."

"Öyle," dedi Thoreau. "Vajinanın ne kadar ıslanacağını, penisimin üstüne bindiğinde ben meme uçlarını emerken ne kadar yüksek sesle bağıracağını hayal etmekten bıktım... Seni çalışma masamın üstüne eğdiğimde, saçlarını ne kadar sert çekeceğimi ve sen nefessiz kalana kadar seni nasıl becereceğimi hayal etmekten... *usandım.*"

Gözlerimi kapadım, diğer elimle mememi okşadım ve ucunu çimdikledim.

"Sana aklını başına toplaman için iki hafta veriyorum..."

"Ne?"

"İki hafta," diye fısıldadı. "Sen ve ben o zaman şahsen tanışacağız ve senin her santimini sahipleneceğim."

"Ben... ben bunu... kabul edemem."

"Edeceksin." Nefesi artık benimle aynı tempodaydı. "Kabul ettiğin saniye de beni evine davet edeceksin ve ben de sana son altı aydır benimle nasıl kaçan kovalanır oynadığını hatırlatacağım."

Dilim tutulmuştu. Parmağımla ovduğum her sefer klitorisim

iyice şişiyordu ve aldığım nefesler iyice kesik kesik olmaya başlamıştı.

“Önce çok nazik olacağım,” diye fısıldadı Thoreau, “özellikle de aletimi ağzına sokup da saçlarını çekerken tam olarak nasıl emilmeyi sevdiğimi sana gösterdiğimde.”

“Dur...” Nefes nefeseydim. “Lütfen... Dur...”

“İnan ki durmayacağım.”

“Thoreau...” Bacaklarım titriyordu.

“Artık seninle sırf konuşmak yetmiyor. Seni hissetmem lazım, tadını almam lazım. İki haftaya evet de...”

Bir daha söylerse, bir daha sorarsa, evet diyeceğimi bilerek dudağımı ısırđım.

“Alyssa...” Yalvarıyordu.

Gelmeme saniyeler kalmıştı, “Evet! Evet! Evet!” diye bağırmama da öyle.

“İki hafta sonra seni becermeme izin vereceğine söz ver...”

Ağzım sanki onun emri altındaymış gibi altdudağımı serbest bıraktım ve evet demeye hazırlandım ama onun yerine aniden telefonu kapattım.

Gözlerimi yumup yatakta uzandım ve orgazmın dalgaları üzerimden geçerken Thoreau’nun duyamayacağı üç eveti haykırdım. Yana dönüp yastığımı göğsüme bastırdım.

Uykuya dalmak için kendimi zorlamadan önce telefonun çaldığını duydum.

Thoreau’dan bir mesajdı: “Bunu bir evet sayıyorum. On dört gün.”

İspat Külfeti (isim):

Tartışmalı bir gerçeği kanıtlama ya da  r tme mecburiyeti.

Andrew

‐Se melerine katıldığım balede başrolü kaptığımı söylemiş miydim?‑ dedi Alyssa ertesi sabah.

İşe geldiğimden beri telefonda onunla konuşuyordum ama dün gece telefonu suratıma kapattığından henüz bahsetmemiştim; onu bu yüzden daha sonra cezalandıracaktım. Çok sertçe.

On    gün...

‐Anlattım mı?‑ diye sordu tekrar.

‐Hayır, ayrıca gösterinin nerede ve ne zaman olacağını s ylemeyeceksen umurumda da değil.‑

‐Ah, vay be.‑ Kahkaha attı. ‐D n gecedan dolayı kızgınsın, değil mi?‑

‐Burnumdan soluyorum.‑

‐Telefonu suratına kapattığım için mi?‑

‐Boşalırken evet diye bağırdığımı ve sırf bunu duymamı istemediğinden telefonu suratıma kapattığını bildiğim için.‑

Sustu ve tam ben bir şey söylemek üzereydim ki Jessica sırtarak odama giriverdi.

‐Bir saniye bekle.‑ Telefonu göğsüme yasladım. ‐Efendim, Jessica?‑

‐Son mülakatlar yirmi dakika içinde başlayacak. Konferans salonunda sizi bekliyorlar.‑

‐Gideceğim zaman giderim.‑ Şu anda bana havadan öpücük

göndermiyormuş gibi davrandım ve kapıyı kapatmasını bekledim. "Seni daha sonra arayacağım, Alyssa. Toplantım var."

"İkimiz için de kötü zamanlama galiba. Benim de toplantım var."

"Silahla kendini vuran müvekkilin kaybedeceği dava mı?"

"Hayır, çok daha kötüsü. Stajyer mülakatı."

"Demek mülakat mevsimi." İç geçirerek ceketimi giydim.

"Ben de birkaç mülakatta bulunmak zorundayım maalesef."

"Paylaşmak istediğin bir tavsiyen var mı?"

"Sorulara cevap verirlerken dikkatle dinliyormuş gibi görün ve cep telefonunun şarjının dolu olmasına özen göster ki internete girebil."

"Benim için değil." Kahkaha attı. "Stajyerler için. İçlerinden biri gerginse onlara söyleyebileceğim bir şey."

"Ah." Omuz silktim. "Onlara benim mottomu söyle."

"Neymiş o senin motton?"

"Her şey ne ise odur."

"Sana neden bir şey soruyorum ki?"

"Çünkü her zaman doğruyu söylüyorum." Telefonu kapattım.

"Bay Hamilton?" Jessica tekrar odama girdi. "Başlamadan önce dosyalara göz atmanızı istiyorlar."

"Hemen arkadayım." Toplantı odasına doğru peşinden gittim, Will Greenwood ve George Bach orada bekliyordu. Yanlarına oturdum.

"Bugün seni ofisinin dışında görmek ne güzel, Andrew." Will güldü.

"Evet," diye ekledi George. "Bu öğleden sonra teşekkür ederek bizi şereflendirdiğin için teşekkür ederiz. Sosyalleşmeyi ne kadar sevdiğini iyi biliriz."

Gözlerimi devirdim. "Neden stajyer mülakatlarını üçümüz yönetmek zorundayız? Madem ortaklar onların işini yapacak, o zaman neden İK departmanı var?"

"Biz bir aileyiz, Andrew." Bay Greenwood sert bir sesle ko-

nuştı. “İster bir stajyer olsun, ister sekreter ya da sabaha kadar kalıp bu odayı temizleyen genç, herkesin kendini büyük bir ailenin parçası gibi hissetmesini istiyorum. Ya sen?”

“Buna cevap vermeyeceğim,” dedim. “Bu sene kaç kişi seçeceğiz?”

“Çok değil.” Will bana bir dosya uzattı. “İlk beşi seçtik. Üç indirmemiz lazım. İki hukuk fakültesinden, biri önlisansstan. Önümüzdeki dönem iki stajyer daha ekleyeceğiz.”

“Hımm.” Başvuru formlarını çıkarıp yanımdaki ikili adayların başarılarının üzerinden geçerken ilgileniyormuş gibi yaptım.

“Tamam, Jessica!” Will interkom düğmesine bastı. “Birinci adayı gönderebilirsiniz!”

Kapı açıldığında her zamanki gibi sade giyinmiş, ruhsuz gülüşlü kasıntı bir tip bekliyordum ancak içeri giren kadının bununla alakası yoktu. Kalçalarına oturan açık gri bir elbise ve ten rengi topuklu ayakkabı giymiş bu kız hayatımda gördüğüm en seksi kadınlardan biriydi; gözlerimi ondan alamıyordum.

Gözleri koyu okyanus mavisiydi ve boynundaki safir kolyeyle aynı tondaydı. Saçlarını enseden atkuyruğu yapmıştı ve uçları hafifçe göğsüne değiyordu, dudakları ise – pasparlak pembe, becer-beni diyen dudakları bir şeyler anlatıyormuşa benziyordu.

Ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok...

Elbisesinin altından hafifçe omzuna çıkmış pembe sutyen askısı dikkatimi çektiğinde nefes kesici gözleri benimkilerle buluştu. Tek kaşımı kaldırdım ve kızardı. Sonra hemen kafasını çevirip ortaklarımıza baktı.

“GBH’ye hoş geldiniz, Bayan Everhart,” dedi George. “Mülakatımıza geçebilmenize çok memnun olduk ama bildiğiniz gibi hukuk önlisansından bu sefer yalnızca *bir* adayı seçebileceğiz.”

“Anladım, efendim.” Yine göz göze geldik ve penisim seğirdi.

Beynime akın eden görüntüleri durdurmaya çalıştım; bu kadını masaya eğmişim, ofisimin duvarına dayamış beceriyorum, ellerini başının üstünde bağlamış, bütün gece dilimle ona işken-ce ediyorum tarzı görüntüler gözümde canlanmayı bırakmıyor-

du. Her görüntü bir öncekiyle iç içe geçiyordu, kendime engel olamadan resmen gözlerimle bu kadını soymuştum ve odada bizden başka kimse kalmamıştı.

Benim neyim var böyle? Muhtemel bir stajyeri mi çekici buluyorum? Henüz üniversiteden MEZUN OLMAYAN bir stajyeri hem de?

“Eh, hadi başlayalım öyleyse.” George düşüncelerimi böldü. “Bay Hamilton, birinci soruyla başlamak ister misiniz?”

“Pek değil,” dedim, Bayan Everhart’ın elbisesini bacaklarının üstüne çekiştirişini görmezden gelmeye çalışarak.

Ortağım masanın altından beni dürtüp kısık sesle, “Aile, Andrew... *Aile*,” diye fısıldadı.

Gözlerimi devirdim. “Neden avukat olmak istiyorsunuz, Bayan Everhart?”

“İnsanlara haddini bildirmeyi seviyorum,” dedi. “Madem öyle, bari üstüne para alayım dedim.”

Dudaklarım bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı, George ve Will ise kahkaha atıyordu.

“Ciddi olmam gerekirse, beyler,” diye devam etti, “avukatlar ve hâkimlerle dolu geniş bir aileden geliyorum; hayatım boyunca bu ortamda büyüdüm. Adalet sisteminin kusursuz olmadığını biliyorum ama en iyi şekilde işlediğini görmek kadar beni memnun eden bir şey yok. Toplumun iyiliği için çalışmaktan daha güzel bir duygu olamaz.”

“İyi cevap,” dedi Will. “Şimdi size gerçekten yaşanmış dava dosyalarına ait, daha önce e-postayla gönderdiğimiz çalışma paketinden sorular soracağız. Hepsini tamamlayabilmiş miydiniz?”

“Evet, efendim.”

“Harika. Birinci soru: Müvekkiliniz cebinde içi dolu bir silahla bir federal bankaya giriyor. Tanımadığı birisi yanından geçerken ona çarpınca tabanca ateşleniyor ve adam kendi bacağından yaralanıyor. Savcının yazdığı iddianameyi göz önüne alarak müvekkilinizin savunmasını ne şekilde hazırladınız?”

“Ne?” Will’e doğru baktım. “Soruyu tekrar eder misin, Will?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

“Senaryoyu mu?”

“Az önce her ne sorduysan.”

Başıyla onaylayıp gayet memnun bir şekilde soruyu tekrar etti, dolu bir silahla bankaya girmenin suçunu üstüne basa basa vurgulamıştı.

Aklım ânında dün akşam Alyssa ile konuşmamıza gitmişti.

Belki de Alyssa’nın “arkadaşı” bizim yerel gazetelerin manşetlerinde bir haberdirdi ve belki de o bana kimliğini söylemeden onu bulabilirim diye düşünerek gülümsedim. Cep telefonumu çıkarıp masanın altında tuttum ve Google’a, “Federal bankada kendini vuran adam. Kuzey Carolina” yazdım.

Alakalı bir şey çıkmadı.

Hımm...

“Savunmasını nasıl hazırladınız, Bayan Everhart?” diye sordu Will tekrar.

“Ne kabul ne itiraz,” dedi kız çabucak.

“Ne kabul ne itiraz?” Will biraz etkilenmiş benziyordu. “Niçin?”

“Silahının ruhsatı yokmuş o yüzden eminim iddia makamı, adam belli bir maksatla bankaya silah taşıyarak girmiş gibi göstermeye çalışacaktır. Her ne kadar sadece kendini yaralamış olsa da adam hapse atılmaya mahkûm, bundan dolayı tüm duruşma sürecini atlayıp bunu en düşük süreye indirgemeye çalışabiliriz.”

Kızın verdiği cevabın tesadüften başka bir şey olduğuna inanmayı reddederek gözlerimi kırıştırdım. Hatta kurduğu mantığı açıklamaya başladıkça bir tesadüf olduğuna emin oldum; sadece bir öğrenci, ne kabul ne itiraz savunması yaptıktan sonra “duygulara hitap” gibi konulardan bahsedebilirdi.

Will ve George kızı soru yağmuruna tutmaya devam ederken ben de bu federal silah davasını farklı biçimlerde arattım. “Adam bankada silahını ateşlemiş.” “Federal banka davasında ne kabul ne itiraz savunması yapıldı.” “Adam bankaya ateş açarken kendini yaraladı.”

Hiçbir şey çıkmıyordu.

"Bayan Everhart, kariyerinizi inşa ederken kendinize model almak istediğiniz bir avukat var mı?" diye sordu Greg.

"Aslında evet," dedi kız. "Liam Henderson'ın kariyerine her zaman hayranlık duymuşumdur."

"Liam Henderson?" Tek kaşımı kaldırdım. "O kim?" Stajyerler genellikle federal bir yargıcın, çok tanınmış bir savcının ya da nam salmış bir bölge savcısının adını verirdi. Ama tanınmamış birisini? Asla.

"Eh, bir hükümet komplosunu ortaya çıkaran en genç avukat olarak isim yaptı ve..."

Cevabının devamını dinlemedim. Google'a yazacak yeni bir ifade şekli aklıma gelmişti.

"İlginç bir seçim, Bayan Everhart," dedi Will. "Aile fertleriniz dışında hukuk dünyasından bir akıl hocanız var mı?"

"Evet."

"Bu akıl hocasıyla yakın temasta mısınız? Eğer öyleyse ne sıklıkla görüşüyorsunuz?"

"Hemen hemen her gün konuşuyoruz o yüzden sanırım ya-kınız diyebilirim."

Bu dava neden sonuçlarda çıkmıyordu? Eğer "federal" bir bankada ateş açma olayıysa bütün gazetelerde yayınlanmış olmalıydı...

"Akıl hocanız bizimle konuşur muydu ya da karakterinizle ilgili bir referans mektubu yazabilir miydi?" Will bu kadından kesinlikle etkilenmişti ve kız işi almıştı. İkinci turda soracağı sorular aslında çok önem arz etmiyordu.

"Lazım olursa ondan isteyebilirim," dedi kız, ben internette yeni bir araştırmaya koyulurken.

"Harika. Pekâlâ, akıl hocanın sana verdiği en son tavsiye neydi, söyler misin?"

Kol saatime baktım. Bugünkü mülakatlar biter bitmez Alys-sa'yı arayıp bu davayla ilgili soru soracaktım. Belki de kimliğini gizli tutmak için bazı detayları değiştirmişti.

"Bugünkü mülakat öncesi gergin olduğumu söyleyince," dedi Bayan Everhart yumuşak bir tonla, "bana dedi ki; *her şey ne ise odur.*"

Ânında kafamı kaldırdım.

"Öyle mi?" George kahkaha atarak göğsünü tuttu. "Tam da bizim Andrew'un söyleyeceği bir lafa benziyor!" Omzumu sıvazladı. "Değil mi, Andrew?"

"Evet." Bayan Everhart'a gözlerimi kısarak baktım. "*Tam da benim söyleyeceğim bir şey...*"

Kız atkuyruğundan çıkmış bir tutam saç kulağının arkasına attı. "Akıl hocama tuhaf espri anlayışından hoşlanan birileri olduğunu söyleyeceğim mutlaka."

"*Lütfen yap.*" Sonraki soruları kolaylıkla cevaplayışını izledim, sorular zorlaştıkça o büyük, mavi gözlerini neredeyse hiç kırpmadan konuşuyordu. Konuşmasını dinledikçe de konuşma şeklinde aşına olduğum kalıbı duymaya başladım ve çıldırmamak için kendimi zorladım.

Bir tesadüf hadi neyseydi ama iki? İmkânsıza yakındı.

En sevdiği ilham veren alıntıları sordukları sırada rehberde Alyssa'nın numarasını bulup onu aradım. Garip bir nedenden ötürü telefonunu *hiçbir zaman* sessize almadığını çok iyi biliyordum ve aklımdan geçen doğru muydu yoksa beynim bana acayip bir akıl oyunu mu oynuyordu emin olmak zorundaydım.

Ekranımda telefonun çaldığı göründü, saniyeler geçti ve üç kez çaldırdıktan sonra rahat bir nefes aldım. Derken çana benzer bir zil sesi odayı doldurdu.

"Çok özür dilerim." Bayan Everhart'ın yanakları kızardı ve eğilip çantasını aldı. "Telefonu hiçbir zaman sessize almamak gibi garip bir huyum var... Arabada bırakacaktım aslında." Telefonunu çıkardı, ekrana bakıp hafifçe gülümsedi ve meşgule attı.

NASIL. YANİ!

"Hep olur." Will güldü. "Biz de zaten lafı uzatıyorduk. Çalışması iyi oldu, artık son sorularla toparlayabiliriz. Sen bir şey soracak mısın, Andrew?"

Alyssa'ya dik dik baktım. Kafam karışmıştı, kızgındım ve malesef aynı zamanda da tahrik olmuşum.

"Andrew?"

"Hayır," dedim, kızın yine kızardığını fark ederek. "Söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Will ve George uzanıp kızla tokalaşmak için ayağa kalkıp gülmüşediler ama ben yerimden kıpırdamadım.

Bu saçmalığa inanamıyordum.

Telefonda anlattığı gibi yeşil gözlü bir kızıl değildi, avukatlık ruhsatını almaktan *çok uzaktı* ve üstüne üstlük *yalancının danışkısıydı*...

"Bay Hamilton?" Elini uzatmış, karşımda duruyordu. "Bugün benimle mülakat yaptığınız için teşekkürler. Sizinle tanıştığımı çok memnun oldum."

"O zevk bana ait." Dokunuşunun pürüzsüz ipeksiliğini elimden geldiğince duymazdan gelmeye çalışarak elini sıktım. "Bol şans."

Başını salladı, üçümüze tekrar hoşça kalın dedi ve odadan çıktı.

Will ve George bu görüşmeden ne kadar memnun kaldıklarını tartışırken kendimi zorlayıp kızın dosyasını inceledim.

Duke'ta çift ana dal yapıyordu: Hukuk önlisans ve bale. Ortalaması dördtü. Yakın zamanda *Kuşu Gölü'*ne başrol seçilmişti ve sınıfının en iyi on öğrencisi arasındaydı. Dosyasında *on* tane referans mektubu vardı – hepsi de şahane avukatlardan; hatta içlerinden biri göreve yeni atanmış bölge savcısı yardımcısından imzalıydı.

Kişisel başarıları ne kadar etkileyici olsa da en çok gözüme çarpan şey kızın doğum tarihiydi. Yirmi iki yaşındaydı.

Lanet olasınca yirmi iki.

Henüz mezun olmamış öğrenciler arasında en başarılısı o olsa da daha son sınıf bile değildi.

Üçüncü sınıf öğrencisiydi...

Bu gece Alyssa'nın yolladığı mesajı görmezden geldim. *"Bu akşam için başka bir talihsiz randevuda değilsen, mesajımı görünce beni ara," yazmıştı.*

O kadar kızgındım ki ona diyecek lafım yoktu. Telefonda geçirdiğimiz onca saatten, yalancılardan ne kadar nefret ettiğimi defalarca yinelememden sonra göz göre göre bana yalan söylemişti. Tekrar tekrar.

İşe alınmasına hayır oyu vermek istiyordum ama elim varmamıştı. Günün son mülakatını da tamamlayınca ilk seçimimiz aşikârdı: Aubrey Everhart.

Yine de diğerleri öbür adayların artılarını ve eksilerini değerlendiren ben orada şaşkınlık içinde oturdum, Aubrey'in bütün yalanlarını daha önceden görmediğim için kendime kızgındım.

Konuştüğümüz o altı aylık zaman zarfı içerisinde bana hep biraz fazla basit sorular sormuştu, bazen şüphe etmiştim ama hiç üstünde durmamıştım. Birkaç defa Duke Üniversitesi'nden bahsetmişti ama hiçbir zaman uzun uzadıya konuşmamıştı ve bende oradan mezun olmuş izlenimi uyandırmıştı. Sürekli anne babasının onayını almak istediğini anlatması, dansla hukuk arasında kalışı su götürmez gerçekleri bana göstermiş olmalıydı.

Şu anda hangi yalanına en çok kızdığımı bilemiyordum: avukat olmayışına mı, hâlâ üniversitede okuyuşuna mı, yoksa fiziksel görünüşü hakkında yalan söyleyişine mi?

Kendime o geceki altıncı içkimi doldururken en sonuncu yalanın –büyük resme bakıldığında alakasız olmasına rağmen– bana en çok koyan olduğu kafama dank etti. Aubrey kesinlikle benim "tipimdi" ve mülakata girdiği saniye onu arzulamıştım ama bu, gerçek kimliğini ve yaşını öğrenene kadardı.

İçkimi mideye indirirken telefonumun çaldığını duydum. *O arıyordu.*

Gözlerimi devirip telefonu sehpa da bıraktım. Son kalan Küba purolarımdan birini alıp balkona çıktım. Düşünmem lazımdı.

Bu gece gökyüzünde hiç yıldız yoktu, neredeyse zifiri karanlıktı ve ay, kara bulutlardan oluşan bir perdenin ardında saklanıyordu. İtiraf etmek istemesem de bu geceki gökyüzü altı yıl önce yaşanan bir gecenin gökyüzüne fena hâlde benziyordu.

Hayatımın sonsuza dek değiştiği geceydi, beni sonsuza kadar kıran, paramparça eden ve uyuşturan geceydi. Kalbimi kıran ve aklımın almadığı yalanlar yüzünden yaşanmış bir geceydi.

Anıları zihnimde canlandırmaktan tüm gücümle kendimi alıkoymaya çalıştım ama o boğuk, çatlak sesi hâlâ kafamın içinde duyabiliyordum: *“Andrew... Bana yardım etmelisin... Beni buradan çıkarmalısın... Lütfen... Kurtar beni, Andrew...”*

Başımı iki yana sallayıp anının geri kalanını bloke ettim. Altı yıl öncekinin aksine durumun kontrolü bendeydi ve “Alyssa”nın bana yalan söylemesi arkadaşlığımızın bitmesi demekti.

Yaptığı eylemi haklı çıkaran bir sebep olamazdı, yine de onu tamamen kestirip atmadan önce bana yalan söylemenin bedelini ona ödetmeliydim ama önce *nasıl* yapacağımı bulmam lazımdı.

Mahkûmiyet (isim):

Ceza davasında sanık hakkında verilen suçludur hükmü.

Andrew

“Bay Hamilton?” Alındıktan iki hafta sonra Aubrey kahvemi masama koydu. Her ne kadar suratına baktıkça sinirlensem de benim stajyerim olarak çalışması için *şahsen* ısrar etmiştim.

Onun yanında çok konuşmamaya özen gösteriyordum, ona fazla uzun bakmaktan kaçınıyordum ve her zamankinden daha acımasız olmadan edemiyordum – hatta resmen onu tersliyordum. Gün içinde içtiğim kahveden onu sorumlu kılmıştım, her görevi en az üç defa yapmasını talep ediyordum ve ne zaman benden yardım istese mesafeli bir, “Kendi aklını kullan,” cevabı veriyordum.

Sert tavırlarıma hiçbir zaman bozuluyor ya da üzülüyor gibi durmuyordu, bu da iyice tepemi attırıyordu. Onu benim için çalıştırırsam ve baskı altında ezildiğini görürsem ona karşı duyduğum çekim azalır sanmıştım, oysaki yüzünü gördüğüm her an gitgide artıyordu.

Özellikle de bugün.

Kahvemi önüme çekerken incecik, bej rengi elbisesinin altından meme uçlarının belli olduğu dikkatimi çekti ve elbisesi o kadar dardı ki dantelli külotunun izini görebiliyordum.

Siktir...

“Bay Hamilton?” diye sordu tekrar.

“Efendim, Bayan Everhart?”

“Üstünde çalıştığım bale gösterisinin önemli bir provası var, o yüzden şey diye soracaktım...” Çok gergin görünüyordu. “Bugün erken çıkabilir miyim?”

“Hayır.”

İç çekti. “Bu provada olmam lazım ama... Grand Hall’da yapılacak.”

“Ee?”

“Eesi,” dedi boğazını temizleyerek, “size saygım sonsuz, *Bay Hamilton* ama bu benim için çok önemli. The Grand Hall çoğunlukla performanslardan dolayı dolu oluyor o yüzden prova için kapılarını açmış olmaları...”

Dinlemiyordum ve tekrar işlerime dönüp onu duymazdan geldiğimi gözüne sokmak istesem de bunu yapamadım. Ağzının dış hatlarına bakmakla meşguldüm.

“Gerçek bu.” Nedense hâlâ konuşuyordu. “Bence çok mantıklı noktalara değindim ve çok fazla şey istemediğim için bence gitmeme izin vermelisiniz.”

“İşinizin başına dönün, *Bayan Everhart*.”

“*Bay Hamilton*, lütfen...”

“İşinizin. Başına. Dönün.” O baştan çıkarıcı ağzından bir kelime daha dökülmesi için ona meydan okuyarak suratına baktım. “Özel hayatınız umurumda değil. Size haftada yirmi beş saat çalışmanız için para ödüyorum o yüzden haftada *yirmi beş saat çalışacaksınız* ve o saatleri de ben çalış dediğim zaman çalışacaksınız. O yüzden bölmenize dönün.”

Birkaç saniye boyunca bana dik dik baktı ve gözlerinin yaşlarla dolmaya başladığını fark etmekten kendimi alamadım.

“Odadan çıkmadan önce şuradaki kutu mendili de alabilirsiniz,” dedim.

Başını iki yana sallayarak geriye doğru adım attı ve kapıya yöneldi. “Erken çıkmak için *Bay Bach*’tan izin isteyeceğim. Saygısızlık olarak almayın.”

“Efendim?” Ayağa kalktım. “Ne dedin sen?”

Kapıya doğru yürümeyi kesmedi, hatta topukları daha hızlı

yere vurmaya başlamıştı. Kapının tokmağını çeviremeden onu kendime doğru döndürdüm ve kapıyı sertçe kapattım.

“İtaatsizlikten hiç hoşlanmam, Bayan Everhart.”

“Artık böyle bir endişeniz olmayacak.” Suratı sinirden çarpılmış ve kıpkırmızı kesilmişti. “Bay Bach’tan beni başka bir departmana yönlendirmesini rica edeceğim çünkü artık sizinle çalışmayı reddediyorum.”

“Bol şans dilerim. Seni başka kimse istemedi. *Sadece ben.*”

“Bundan oldukça şüpheliyim.” Uzaklaşmaya çalıştı ama elle-rini kavrayıp başının üstünde kapıya sabitledim.

“Ben görüştüğünüz en iyi adaydım ve siz de bunu çok iyi biliyorsunuz,” dedi dişlerini sıkarak. “İkimiz de bunun bir ger-çek olduğunda hemfikir olduğumuza göre artık sizin kaprisinizi çekmek zorunda değilim.” Suratıma tükürmek ister gibi görünüyordu. “Siz zalim, soğuk, burnu büyük bir pisliksiniz ve sizden bir bok öğrenmedim; hiçbir zaman öğreneceğimi de sanmıyorum.”

“O kahrolası laflarına dikkat et. Hâlâ senin patronunum.”

“*Patronumdunuz.*”

Bileklerini daha sıkı tuttum ve göğsümü memelerine bastırarak gözlerinin içine baktım. “Sana birazdan ne olacağını anlatayım, *Aubrey*. Bölmene geri döneceksin ve bugünkü mesai saatin bitene kadar orada oturacaksın, sadece bana bir bardak daha kahve getirmek için yerinden kalkacaksın. Bale yönetmenine işten çıkınca geleceğini söyleyeceksin ve Bay Bach’a gidip tek kelime etmeyeceksin çünkü stajyerleri gözünün yaşına bakıp da başka departmanlara geçirmeyiz.”

“Her şeyin bir ilki vardır sanırım.” Göğsü inip kalkarken gözlerini kıstı ve dik bakışlarıma aynı şekilde karşılık vererek bana meydan okudu.

“*Aubrey...*”

“Bırakın beni yoksa *çığlık* atarım, Bay Hamilton. Az önce söylediklerinizi hiç dinlemedim o yüzden size tavsiyem...”

Aniden dudaklarına yapışarak gayet etkili bir biçimde çenesi-

ni kapamasını sağladım. Hâlâ bileğini sıkı sıkı tutuyor, kalçamla vücudunu kapıya bastırıyordum.

Dilimi ağzının içine ittiğimde ve altdudağını olabildiğince sertçe ısırduğımda bir şeyler mırıldandı. Hiç düşünmeden ellerini bırakıp belini kavradım, onu sımsıkı kendime çektim ve elimi eteğinin altına soktum.

Elimi külotunun ağına doğru kaydurdım, parmaklarımla danteli yoklayıp yavaşça kenara çektim ve bir parmağımı içine soktum.

"Ahh..." diye inledi, bu da tekrar dudağını ısırmama ve tek parmak yerine iki parmağımı kullanmama sebep oldu.

Islaktı – *sırılsıklamdı*, her ne kadar onu kapıya dayalı bir şekilde aklını yitirene kadar becermek ve adını unutturmak istesem de ağzımı hızla ondan çektim.

"Defol git odamdan."

"Ne?" Nefes nefese ve şaşkınlıktan gözleri kocaman açılarak sordu.

"Önemli provana git."

"Bay Ham--"

"Fikrimi değiştirmeden acele et." Arkasından uzanıp kapıyı açtım. "Git."

Tereddüt etmeden yanımdan geçip gitti ve o çıkar çıkmaz bu düzenin fazla uzun süremeyeceğini anladım. Ya başka bir göreve atanacaktı ya da onu kovacaktım, derhal.

Saatler sonra, günlük işlerimin yarısını bitirmişken Alys-sa'dan yeni bir mesaj aldığımı fark ettim. Gözlerimi devirip okumadan önce adını Aubrey olarak değiştirdim.

"Son iki haftadır nerelerdesin?" diyordu. "İyi misin? Seni aradım, mesaj attım ve hiç cevap alamadım. Gerçekten endişeleniyorum... Bu mesajı alırsan, bir şey söyle, ne olursa."

Cevap vermek istemiyordum ama ağzının tadı hâlâ dudaklarımdaydı ve pes ettim. "İyiyim. Yakın zamanda müthiş bir keşif yaptım ve bununla nasıl başa çıkacağımı çözmeye çalışıyordum."

"Ciddi bir şey mi?"

"ÇOK ciddi."

"Üzgünüm... Sana moral verecek bir şey öğrenmek ister misin?"

"Şu anda söyleyeceğin herhangi bir şeyin bu etkiyi yaratabileceğini sanmıyorum."

"İddiaya var mısın?"

"Dene bakalım."

"Patronum az önce beni manyak gibi öptü. Galiba bana o yüzden bu kadar kötü davranıyor; bence beni becermek istiyor..."

"Bence 'patronun' seni becermek istemiyor..."

"Kesinlikle istiyor. Beni öperken penisi taş gibi sertti, dudaklarımı ısıırıyordu ve sanki bana sahip olmak ister gibi sıkı tutuyordu... Hayatımda hiç bu kadar ıslandığımı hatırlamıyorum..."

Duraksadım. "Bunları duyunca benim neden moralim düzelecekmiş?"

"Hep sanki o senmişsin gibi yaptım. Seni özledim."

Ânında telefonumu kapattım. Ne boklar çevirmeye çalıştığını anlamamıştım ama yemezlerdi.

"Senmişsin gibi yaptım? Seni özledim?" Zırva.

Ne telefonunu açacaktım ne de mesajına uzun süre cevap verecektim. Ağzı seksi olsun olmasın.

Çapraz Sorgu (isim):

Karşı tarafın çağırdığı şahidin sorgulanması.

Aubrey

Bay Hamilton'ın geçen gün beni öpüşü bir türlü aklımdan çıkmıyordu, beni nasıl da göğsüne çekip ağzıyla dudaklarımı becermişti.

Aklım bütün gün beni öpmesini düşünmekle meşguldü ve şimdi sonuncu kahvesini masasına koyarken bile masasının arkasına doğru yürüyüp beni bir daha öpmesi için onu kışkırtmak istiyordum. Stajyeri olduğumdan beri bana bayağı kötü davranıyordu, kayıtsızdı hatta ama bu bir eğitim tekniği sanmıştım, baskı altında ne yapıyorum diye beni test ettiğini.

Beni o gün öpene dek böyle düşünüyordum.

Öpüşünde elle tutulamayan bir şey vardı; söylenmemiş sözler, bastırılmış bir arzu. Bana doğru sık sık attığı bakışların, arzuyla örtülü o küçümsemelerin arkasında daha farklı anlamlar olduğunu düşünüyordum artık.

Kahvesine plastik karıştırıcıyı koyup boğazımı temizledim. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, Bay Hamilton?"

Cevap gelmedi.

Dimdik durup bana bakmasını bekledim; yüzünü görmek istiyordum.

Bugün giydiği üç parçadan oluşan koyu gri takım elbisesine gümüş rengi kravat takmıştı ve her zamankinden de yakışıklı görünüyordu.

“Bir sorun mu var, Bayan Everhart?” Varlığım onu rahatsız etmemiş gibi davranmaya çalışarak ellerini masada yumruk yaptı. Ama rahatsız ettiği çok belliydi.

Her an kafasını kaldırıp bakacağını biliyordum o yüzden onun için giydiğim açık mavi elbiseyi iyice görebileceğinden emin olmak isteyerek bir adım geri attım ama bakışları önündeydi.

“Hayır, efendim.”

“O zaman odamdan çık. Bir sonraki kahvemle beraber Brownstein raporunu da bekliyorum. Saat dörtte.”

“Bana o raporu daha dün verdiniz. İstedğin kadar zamanın var demiştiniz.”

“Beni yanlış duymuş olmalısın. *Bugün içinde* istediğin kadar zamanın var. Burada her an her şey değişir, işte o yüzden bazılarımız asla işten erken çıkmaz. Saat dörtte.”

Ağzım açık kalarak öylece durdum. Günün sonuna kadar üç yüz sayfalık bir raporu okuyup özetlemem imkânsızdı.

“Bugünle dün arasında işitme yetini mi kaybettin?” Nihayet kafasını kaldırıp baktı, kusursuz yüzü ifadesizdi. “Ben çalışırken tam sessizliğe ihtiyaç duyarım ve sen böyle derin derin nefes alırken odaklanamıyorum.” Gözlerini kıstı. “Çık dışarı, raporu tamamla ve kahvemle beraber bana getir. Eğer yapmazsan kovulacaksın.”

Adamda bipolar bozukluk olduğuna kanaat getirdim, güya tutkulu öpüşmemiz sadece bir hataydı. Arkamı dönüp odasından çıktım ve doğruca mola odasına koştum.

Günün sonuna kadar Brownstein raporunu yetiştirmem mümkün değildi.

Telefonumu çıkarıp mesajlarıma baktım ve Thoreau’nun sabahki mesajlarıma cevap atmadığını fark ettim. İç geçirip onu aramaya karar verdim. Bugün işten atıldığımda hayatımın sona ermeyeceğini birisinin bana söylemesine ihtiyacım vardı.

Bir kere çaldı.

İki kere çaldı.

Telesekretere bağlandı.

Meşgule mi atmıştı?!

Thoreau'ya mesaj attım. "Sana son zamanlarda ne oldu? Seks yapamayışın seni bana karşı göt davranışlar sergilemek zorunda mı bırakıyor? Yoksunluğun bu kadar mı KÖTÜ? Konuşsana."

Cevap bekledim ama gelmedi o yüzden koltuğa yığıldım. Raporu bitirmeye çalışmak bile yersizdi. Burada oturup gevşeyecektim ve saat beş olunca da pılımı pırtımı toplayıp gidecektim.

İki hafta içinde yeni bir staj yeri bulabilirdim ya da en kötü durumda, annemle babamın o bunaltıcı şirketlerinde gölgeleri olabilir miyim diye yönetim kuruluna sorabilirdim.

Off... Tanrım...

Gözlerimi kapatıp uyuyakalmayı dileyerek koltuğa uzandım.

"Aubrey?" Tam dalacakken biri beni omzumdan dürttü.

"Efendim?" Gözümü açtım. Jessica karşımdaydı.

"Ne kadardır seni arıyorum. Bay Hamilton seninle konuşmak istiyormuş."

Kaşımı kaldırdım. "Yine mi kahve?"

"Muhtemelen." Kız omuz silkti. "Son zamanlarda biraz tuhaf. Hadi kalk, adamı kızdırmak istemezsin." Kapıyı açık tuttu. Ben de ayağa kalkıp kızın önünden geçtim.

Ofisine gitmeye tenezzül edip etmemeyi kafamda tartıyordum. Yine de, "Siktir git, istifa ediyorum," dediğimde suratının alacağı şekli kaçıramazdım. Zoraki gülümseyip kapısını tıklattım.

"Gir." Sesi sertti.

Elinde boş kahve kupasını tutmasını bekleyerek içeri girdim ama masasında oturmuş, bana aksi aksi bakıyordu.

"Otur," dedi.

Masasının karşısına oturdum, bir konuda beni azarlamasını, bipolar eğilimlerini biraz daha üstüme salmasını bekliyordum ama öyle yapmadı. Sadece bana dimdik bakmaya devam etti.

Şu anda vücudumun üstünde uyandırdığı etkiden nefret ediyordum ve her ne kadar ona ne istiyorsun diye sormak istesem de ağızımdan tek kelime çıkaramıyordum.

Bana hitap etmeden birdenbire ayağa kalkıp masasının etrafında yürüdü, masanın kenarına oturunca dizleri dizlerime değdi.

"Avukatlar, karakter bütünlüğüne sahip insanlar olmalı, öyle değil mi?" diye fısıldadı.

"Evet."

"Sence sizde o bütünlük var mı, *Bayan Everhart*?" Adımın her hecesini vurgulamıştı.

"Evet."

"Hımm." Öne eğildi. "O hâlde, sözde değer verdiğiniz birisinden gerçekleri kasten gizli tutar mıydınız?"

"Orası değişir..." Nefesim boğazıma takıldı, kalbim dakika da bin kilometre atıyordu.

"Değişir mi?" Biraz arkasına yaslandı. "Neye göre değişir?"

"Eğer gerçekler bir şeye zarar verecek ya da karşımdaki kişiyi gereksiz yere yaralayacaksa, o zaman o gerçeği kendime saklama hakkına sahip olduğuma inanıyorum."

"Peki ya o kişi sana gerçeği açık açık sorduysa, hem de birkaç defa? Ne kadar kırılsam kırılayım ya da ne kadar kızarsam kızayım bana gerçeği söyle demişse?"

Nereye varmaya çalışıyordun? "İfadesini kürsüde değiştirmeye karar veren muhtemel bir tanuktan mı bahsediyorsunuz acaba, Bay Hamilton?"

"Hayır..." Parmaklarını köprücük kemiğimin üstünde gezdirerek sinir uçlarımı alevlendirdi. "*Kişisel* bir sorgulama bu. Dışarıdan bir görüşe ihtiyacım var. Soruma cevap ver."

"Eh, bence..." Elini kalçama koyup parmaklarını eteğimde gezdirmeye başlayınca nefesim kesildi. "Bence bazı yalanlar söylenmek ve bazı gerçekler saklanmak zorundadır. Nihai hüküm vermek, hangisinin hangisi olduğunu ayırt edecek kişiye kalmıştır."

"Yani makul şüpheye inanıyorsun?"

"Bazı durumlarda evet..."

"Peki *bizim* durumumuzda?" Elini yavaşça eteğimin altına kaydırmış, bacağımdan iyice yukarılara doğru çıkıyordu.

“Bizim durumumuz mu?”

“Evet,” dedi. “Bence sen ve ben şu anda talihsiz bir kandırmaca ağının ortasındayız.”

“Hayır...” dedim, nefes nefese ve kafam karışmış bir şekilde. “Bir kandırmaca ağının ortasında değiliz...”

“Kesinlikle öyleyiz, *Alyssa...*” Boynumdaki inci kolyeden tutup beni öne doğru çekti. “Bu durum, benimle internetten arkadaşlık kuran ama sonunda bana anlattığından bambaşka birisi olduğu ortaya çıkan kadının durumu. Dolayısıyla bu durumda, *bizim* durumumuzda makul şüphe hakkında ne düşünüyorsun?”

Nefesim kesildi, betimin benzimin attığını hissedebiliyordum. Kalbim artık hızla atmıyordu; göğsümden dışarı çıkmaya hazır bir şekilde deliler gibi çırpınıyordu, gözlerim ise yuvalarından fırlayacak kadar açılmıştı.

“Çok uzun bir süre izini belli etmemekte iyiydin, orada hakkını yememek gerek,” dedi. “Ancak benim yalancılara karşı hislerimi çok kez tartıştık sanıyorum. Öyle değil mi?”

O, inci kolyemdeki tutuşunu sıkılaştırıp beni neredeyse dudak dudağa geleceğimiz kadar yakına çekerken bir şeyler mırıldanıyordum.

“Cevap vermeyi düşünüyor musun, *Aubrey*? Sen de bu sıçtığımın oyununu oynamaktan yorulmadın mı?”

“Hiç öyle düşünmemiştim...” Kekeliyordum, bakışlarımı kaçırma çalışıyordum ama beni öyle bir kavramıştı ki kıpırdıyamıyordum. “Çok üzgünüm...”

Başka bir şey demedi. Gözlerimin içine baktı ve orada olmayan bir şey aradı. Sonra sesini alçaltıp arkasına yaslandı. “Birisi bana bir kere yalan söyledi mi benim gözümde ölmüş demektir. Böyle dediğimi hatırlıyor musun?”

“Evet...”

“O hâlde yalanların uğruna arkadaşlığımızı kaybetmeyi baştan göze almıştın?”

“Seninle şahsen tanışmayı hiç istememiştim...”

“Belli oluyor.” Dişlerini sıkı.

"Eğer gerçekte kim olduğunu bilseydim..." Adamın karşısında yıkılıyordum. Bu, bir gün içinde kaldırabileceğimden çok fazlaydı. "Asla ve asla..."

"Nefesini boşa harcama." Lafımı kesti. "Yalan söylemek hakkındaki düşüncelerini yeterince duydum. Aynı bakış açısını paylaşmadığımızı göz önüne alırsam benim stajyerim olmaya layık değilsin. Bir sonraki karara kadar sekreterimin asistanı olarak çalışacaksın."

"Konumumu mu düşüreceksin?"

"Bu bir düşürme değil. Seni gözümün görmemesi için bir yöntem."

Kalbim durdu.

"İnternet üstündeki ilişkimiz, o da her neydiyse artık," dedi, "sona erdi. Bu dört duvarın dışında senden haber almak istemiyorum."

"Thoreau..."

"Adım Bay Hamilton, *Bayan Everhart*." Bana dik dik bakıyordu. "Bay. Kahrolasınca. Hamilton."

"Üzgün olduğuma inanmak zorundasın... Böyle olacağını hiç düşünmemiştim."

"Brownstein dosyasını incelemek için ne kadar zaman istiyorsan kullanabilirsin." Özrümü duymazdan geldi ve kolyemi bıraktı. "Önümüzdeki haftanın sonuna kadar süren var. Bundan böyle kahvemi kitaplığıma bırakacaksın. Masama yaklaşmanı bile istemiyorum."

"Andrew..."

"Birbirimize adımızla hitap edecek kadar samimiyetimiz kesinlikle yok. Sakın bir daha bana öyle seslenme."

"İzin ver açıklayayım..."

"Açıklayacak bir şey yok. Bana yalan söyledin ve artık yoksun. Dışarı çık. Şimdi."

Gözlerimin dolduğunu hissettim. "Benim tek arkadaşımın dediğiimde ciddiye dim... Arkadaşlar birbirlerine, hatalarını telafi

etmek için şans vermeli. Sana niçin yalan söylemek zorunda olduğumu anlatayım...”

“Benim yalancılarla işim olmaz. *Asla*. Senin de öyle biri olduğunu gördükten sonra, neden beni kandırma ihtiyacı duyduğun umurumda değil. Odamdan çık, mümkün olduğunca gözüme gözükmeye ve kahrolası işini yap.”

Ayağa kalkıp gözlerinin içine baktım, beni bir kerecik dinlemesi, açıklamama izin vermesi için bakışlarımla yalvardım ama bana sırtını döndü. Sonra telefonunu açtı.

“Jessica?” dedi. “Bayan Everhart’a odamın dışına nasıl çıkılacağını gösterir misin? Bir de kat görevlisine söyler misin odamda yerlere kuvvetli yapıştırıcı mı dökülmüş bir baksın?”

Evde duşa girip kaynar suların altında ağladım. Andrew’un odasını terk eder etmez İK’ya gidip kendimi iyi hissetmediğimi ve bugün erken çıkmam gerektiğini söylemiştim.

Doğruca dans salonuna gidip kendimi özel bir odaya kilitledim ve ayaklarım uyuşuncaya kadar dans ettim. Dönüşler arasında hıçkırıqlarla ağlarken sınıf arkadaşlarıma deli gibi göründüğümün farkındaydım ama umurumda değildi; kafamdan Andrew, Thoreau ve Alyssa düşüncelerini atmak zorundaydım.

Sular tenime çarpmaya devam ederken gözlerimi kapatıp mırıldandım, “Ne zamandan beri biliyor?” Son birkaç haftayı düşündüm, *Thoreau*’nun normalden daha az konuşkan oluşunu, beni göz ardı edişini düşündükçe kafama dank etti.

Mülakatım...

Hâlâ hatırlıyordum çünkü Andrew’u canlı canlı karşımda görmek, hiçbir fotoğrafının gerçekte ne kadar seksi görüldüğünü yansıtamayacağını fark etmemi sağlamıştı ve gözleri benimkilerle buluştuğu an kızarmıştı. Sorular sorulurken farklı davranmamıştı ama derken telefonumun rasgele çalışını anımsadım...

Neden şimdi hatırladığımı bilmiyordum ama Bay Bach ve Bay Greenwood densizce çalan telefonumu gülüp geçirirken

Andrew sadece suratıma bakmıştı. Sanki müthiş bir şok içindeymiş gibiydi. Mülakatın sonundaysa elimi uzatıp tokalaşmak istediğimde bakışları artık meraklı değil, kızgındı.

Gözyaşlarımı silip suyu kapattım ve duştan çıktım. Havluya sarındım ve üzgün olduğumda hep yaptığım şeyi yaptım: Bir sandviç sipariş edip kendime birkaç kadeh sert martini hazırladım.

Birincisini yuvarlarken kapım tıklatıldı. Tezgâhtaki Barbie'li pembe anahtarlar gözüme ilişince kapıdakinin, "hiçbir zaman burada olmayan", unutkan ev arkadaşım olduğunu anladım.

Mutlaka bir şey unutturdu...

"Evden çıkmadan önce şunları aldım mı diye kontrol etsen ölür..." derken kapıyı açmamla kalakaldım.

Gelen Andrew'du ve suratında safi öfke vardı. Artık takım elbiseli değildi, karın kaslarına hafifçe yapışan, sade, beyaz bir tişört ile soluk mavi kot pantolon giymişti.

Kapıyı suratına kapatmaya çalıştım ama açık tutup zorla evime girdi. Geri geri yürümeye başladım, o da sırtım oturma odamın duvarına dayanana dek adımlarımı takip etti.

"Konuşmamız gerek." Duygusuz, dümdüz bir sesle söylemişti.

"Hayır, gerekmez. Sen diyeceğini dedin zaten." Yere baktım. "Merak etme, yarın sabah istifa edeceğim. Lütfen git."

Çenemden tutup yüzümü yukarı çevirdi ve gözlerimin içine baktı. "İstifa etmeyeceksin."

"İzle de gör." Yutkundum. "Gitmeni istiyorum..."

"Sana inanırdım ama sürekli ciddi olmadığın şeyler söylüyorsun."

Aramızdaki gerginlik neredeyse elle tutulur derecedeydi ve orada dikilmiş bana baktığı her saniye kanımın kaynadığını hissedebiliyordum. Yana çekilip kurtulmak istedim ama kalçamdan yakaladı.

"Bana avukat olduğunu söyledin, Aubrey..." dedi, sesinden kin akarak. "Yirmi yedi yaşındayım dedin."

"Hiçbir zaman yirmi yedi yaşındayım *demedim*. Sen öyle farz ettin."

"Siktiğimin profilinde yazıyordu!" Sırtımı duvara dayadı. "Senden sadece beş yaş büyüğüm dediğimde beni hiç düzeltmedin... Oysaki senden *on* yaş büyüğüm."

"Seninle şahsen tanışacağımı hiç düşünmemiştim ki," demeyi zor becerdim çünkü göğsünü göğsüme bastırıyordu.

"Yani *yalanlarının* bahanesi bu mu?"

"Özür diledim ya, seninle arkadaşlık kurmak belli ki büyük bir hataymış. Tamamen açıklamam için bana şans tanımadın bile."

"Şu durumun ne kadar *boktan* olduğunu gerçekten anlamıyor musun?"

"Hayır..." diye mırıldandım dudaklarımız temas ederken.

"Yaklaşık altı ay boyunca her gece beni kışkırtarak kızıştıran kadını becermek için gün sayıyordum," diye fısıldadı, parmaklarını havlunun altına sokarak. "Üstüme binmesini istiyordum." Elini bacağımdan yukarıya doğru gezdirip başparmağıyla klitorisimi okşamaya başladı. "Penisime oturmasını, ağzına almasını. Ona tadımı nasıl alacağını öğretmek istiyordum... Sence şimdi bu kadın her şeyin içine sıçmadı mı?"

Cevaben başımı hayır anlamında iki yana salladım; bana bakışı karşısında tutulmuştum.

"Sana dış görünüşünü sorduğum zaman benim tipim olmadığını söyledin." Ağzımdan uzaklaştı ama parmağı hâlâ klitorisimdeydi. "Ama kesinlikle *öylesin*. Bu kadar basit bir konuda neden yalan söyledin peki?"

"Sen bana dış görünüşünü söylemiyordun o yüzden..."

"Konuyu *saptırmayı* kes." Dişlerini sıkıp bir adım geri attı. "Mantığını açıkla. Diğer saçma sapan yalanlarının arkasındaki mantığı çözdüm zaten. Bu arada kendine saygısı olan hiçbir avukat, işini *asla* başka bir avukata yaptırmaz."

"Sadece kendini bir bok sanan pisliğin teki, olduğundan daha derin görünmek istediği için adını *Thoreau* diye değiştirir."

“Hatırladığım hâlini sonunda biraz gördük, iyi oldu.” Bir adım daha gerileyip kollarını göğsünde kavuşturdu. “Soruma cevap ver.”

“Siktir git.” Dudak büzdüm. “Senden özür diledim, beni dinlemen için sana yalvardım ve şimdi *senin* canın konuşmak istiyor diye evime zorla girip bana bunu *yaptırabileceğini* mi sanıyorsun?”

“Sana hiçbir şey *yaptırmadım*.” Ukalaca sırttı. “Henüz.”

Sessizlik.

Duvara yaslanıp konuşmamı bekledi ama ağzımı bıçak açmıyordu.

Ondan başka tarafa bak... Ondan başka tarafa bak...

Âdeta bakışlarının üstümde yarattığı etkinin bilincindeymiş gibi güldü ve uyduruk martinilerimden birini aldı.

İçkinin içindeki kirazlardan birini çıkarıp dudaklarına götürdü. “Bütün gece orada dikilip suratıma bakmayı mı planlıyorsun yoksa soruma cevap verecek misin?”

“Hayır,” dedim, nihayet gözlerimi ondan ayırarak. “Bugün ofisinde bana davranış şeklinden sonra sana hiçbir borcum yok. İstersen bütün gece orada kazık gibi dikil.” Odama doğru yürüdüm. “Birazdan sandviç gelecek, istersen...”

Beni arkadan kavradığı gibi göğsüne çekmesiyle nefesim keşildi. Hızla beni kendine doğru çevirince burun buruna geldik, sonra havluyu üstümden sıyrıp yere düşürdü.

Aldığı kiraz hâlâ ağzındaydı ve dudaklarıma bastırıyordu – dudaklarını aralayıp ye diyen sessiz bir emirdi bu.

Kirazı almak için dilimi dışarı çıkardım ama kirazı bana itmeden önce, “Çiğneme... *Yutabilme* yeteneğini görmek istiyorum,” diye fısıldadı.

Nefesimin kesilmesi tüm yutma işini benim yerime halletti zaten.

“Aferin,” dedi belimi serbest bırakarak. “Şimdi bir adım geri gidip duvarı tut.”

“Ne?”

Ben bir nefes daha alamadan beni duvara doğru itti ve ellerimi kavrayıp başımın üstüne kaldırdı. “Duvarı tut...”

Avuçlarımı serin zemine bastırıp başımla onayladım.

Yüzünde “sakın-bir-numara-yapma” bakışıyla altdudağımı ağzının arasına alıp emdi ve yavaşça, “Eğer duvarı bırakırsan seni pişman ederim,” dedi.

“Evet...”

“Bu bir soru değildi.” Yüz ifadesi yumuşadı ve kalbimin küt küt attığını duyabildiğimden emindim.

Ellerini iki yanımda gezdirirken gözlerimi kapattım.

Öpüşleri göğsüme doğru kayarken, dilini meme uçlarımın etrafında döndürürken aletin sertleştiğini pantolonunun üzerinden hissedebiliyordum.

Ağzıyla mideme geldi ve aşağıya doğru inerken elleriyle her yerimi okşadı.

“Thoreau...” Dili bacaklarımın iç kısmına değince nefesimi tuttum.

“Benim adım *Andrew*.” Dizlerinin üstüne çöktü. “O oyunu artık bıraktık.” Elleriyle bacaklarımı kısıtırıp ağzını kadınlığıma yapıştırdı. Nazikçe yalarken bir yandan da başparmağıyla klitorisime masaj yapıyordu.

Çok yüksek sesle inlememeye, içimde tutmaya çalıştım ama dilini her döndürüşünde ağzımdan başka bir inilti kaçıyordu.

“Çok ıslaksın...” İnledi. “Sırılsıklamsın...” İki kalın parmağını içime sokup olabildiğince derine itti.

Üçüncü parmağını da ekleyince gözlerim yavaşça açıldı; aynı anda şöyle fısıldadığını duydum, “Sımsıkısın...”

“Ahh... *Andrew*...” Sessiz olma çabasını bir kenara attım.

“Efendim?” Parmaklarını yavaşça içimden çıkarıp bakışlarını kaldırdı, bir şey dememi bekliyordu ama o bana öyle bakarken odaklanamıyordum.

Hiç ağır ilerlemeden birdenbire başını vajinama gömdü ve beni resmen yalayıp yuttu.

"Ahh..." Tarif edilmez zevkler içinde ılık attım. "Of Tanrım, Andrewww... Bekle... Yavaşla..."

Hiç aldırmadan dilini iyice derinlere itti.

İster istemez duvarı bıraktım. Ellerimi başına koyup dengemi sağlayabilmek için saçını kavradım. Saçlarını daha sert çektikçe dili iyice acımasızca içime girip ıktı.

Birdenbire kapı tıklatıldı ama Andrew durma zahmetine girmedi. Onun yerine, sağ bacağımlı kaldırıp omzunun üstüne koydu. Bacağımlı o kadar sıkı tutuyordu ki kıpırdayamıyordum, sonra dilini içime iyice sokup en ücra köşelerime kadar yaladı.

Tam gelmek üzereyken, cinsel organım ağzında zonklarken omuzlarına abandım. Ama Andrew aniden durdu.

Bacağımlı kenara çekip öpücükleriyle tekrar yukarıya doğru çıktı ve göğüslerime gelince durdu. Bir eliyle memelerimi avuçlayıp uçlarını sertçe imdikledi.

"Sana duvarı bırakma demiştim," dedi, bana bakarak fermuarını açarken.

Bense nefes alamayarak gözlerinin içine bakakaldım.

"Sana dedim, *değil mi?*" Elimini tutup göğüsüne koydu ve yavaşça aşığı indirdi.

Elim nihayet penisine ulaşıncı şok olarak aşığı doğru baktım. Kocamandı, kapkalındı ve bu manzara karşısında ağzım açık kalmıştı.

"Hoşuna gitmedi mi?" enemi kaldırıp sırttı.

Dilimi yutmuştum ama şu anda ne kadar azdığımı inkar edemezdim. Telefonda söylediklerini hatırlayıp tadına bakmak için başımı eğdim ama beni durdurdu.

"*Bu gece değil.*" Cebinden bir kondom çıkarıp gözlerini benden ayırmadan taktı.

Beni koltuğa götürdü, oturdu ve beni de kucağına çekti.

Dudaklarından öpmek için öne eğildim ama hızla pozisyonumu değiştirdi ve böylece yüzüm diğer tarafa dönük kaldı. Ardından penisinin ucunu beni kışkırtarak vajinama sürttü. Tekrar tekrar.

“İçine boşalana kadar üstüme binmek istediğini söylemiştin, hatırlıyor musun?” diye kulağıma fısıldadı. “Dur diye yalvartana kadar bana sürtünmek istiyordun?”

“Evet...” diye inledim.

Beni omuzlarımdan aşağı bastırarak penisinin üstüne oturup son santimime kadar içime gömüldü. Ben üstünde alçaldıkça daha çok inliyordu. Daha çok adımlı söylüyordu.

Tamamen içime girdiğinde beni hareketsiz tuttu ve dudaklarını enseme bastırıp tüm uzunluğuna uyum sağlamamı bekledi.

Bana hissettirdiği şeyi hayatımda daha önce hiç hissetmemiştim. Çok yoğun, güçlüydü ve *bağımlılık* yapıyordu.

“Bin üstüme, Aubrey...” Beni ileri doğru itti. “Ata biner gibi sür...”

Derin bir nefes alıp üstünde ileri geri hareket ederek yavaş yavaş içimi iyice genişlettim. Zar zor bir ritim tutturalmışım; içimi öyle bir doldurmuştu ki neredeyse dayanamayacağım kaddı ve başparmağıyla da klitorisime masaj yapıyor, beni delirtiyordu.

“Şu an çok iyi hissettiriyorsun ...” Saçımdan tutup beni arkaya çekti. “Sakın durma.”

Dengemi kurmak için bacaklarına tutundum, vücudumu hafifçe aşağı indirip kaldırıyordum. Sonunda bir tempo tutturmaya, kontrolü ele almaya çalıştım.

“Andrewww...” Daha fazla dayanamayacaktım. “Ben... ben gelmek üzereyim...”

“Hayır.” Kalçamı daha fazla sıktı. “Daha değil.”

Birdenbire penisini hâlâ içimdeyken ayağa kalktı ve beni öne eğdi. “Şu masayı tut ve sakın bırakma.”

Parmaklarım sehpanın kenarına yapıştı, Andrew içime girip çıkarken her çılgılımda sertçe popoma şaplak attı.

“Sana *sahip olacağımı* söylemiştim,” diye hoyratça fısıldadı. “Sakın ben sana gel demeden geleyim deme...” Penisini içimde zonkluyordu ve her vuruşuyla kaslarım, kaslarına kenetleniyordu.

“Siktir... Siktirrrr!” İçimde yoğun bir baskı yükselirken bacak-

larım titremeye başladı, Andrew ise beni acımasızca becermeye devam ediyordu. "Andrewww..."

"*Sakın kendini bırakma.*" Beni uyardı ama kendimi tutamadım.

Orgazmım bir anda çarpan bir dalga gibi beni etkisi altına aldı ve yığılıp öne doğru düştüm. Tam yüzüstü sehpaye yapışacakken Andrew beni tekrar arkaya çekip pompalamaya devam etti ve sonunda o da boşaldı.

Gözlerimi kapatıp ona yaslandım, ikimiz de nefesimizi düzene sokmaya çalışırken derin derin soluk alıp veriyorduk. Dakikalar sonra Andrew nazikçe kalçamı yukarı kaldırıp içimden çıktı.

Ayağa kalktı ve mutfığa yürüyüp kondomu atışını izledim. Düşen havlumu yerden alıp tekrar bana doğru yürüdü.

Ayağa kalkmak için herhangi bir hareket yapmadım fakat havluyu tekrar vücuduma sardım.

"Bana yalan söylemediğin bir konu var mı?" Bir fısıltı şeklinde konuşmuştu.

"Evet..."

"Neymiş o?"

"Seni özlediğim..."

Kaşını kaldırdı, suratından başka hiçbir şey belli olmuyordu. İfade-sizdi. Gözlerini benden bir saniye ayırmadan pantolonunun kemerini takmaya başladı.

Bir şey söylemesini umuyordum, *herhangi bir şey* olabilirdi. Ama söylemedi.

Eliyle gömleğini düzeltti ve kapıya yürüdü. Birdenbire durup omzunun üstünden arkaya baktı. Sonra bana doğru gelip hafifçe dudaklarımdan öptü ve başparmağını yanağıma sürttü.

Konuşmak istedim, ne düşündüğünü sormak istedim ama geri çekildi ve çıktı.

Bu kez sahiden gitmişti.

Ara (isim):

Her zamanki iş ya da eylemden geçici olarak
çekilme ya da bitirme.

Andrew

Hayatım boyunca birçok kuralı çiğnemiştım ama bir stajyerle yatmak, herhalde bozduğum en kötü kurallardan biriydi. Daha önce bir benzeri yaşanmamıştı ve bu yüzden dehşet içindeydim.

Aubrey'in evinden çıkar çıkmaz, internette tanıştığım bir kadınla yattıktan sonra hep yaptığım şeyi yaptım: Eve gittim, duş aldım, en sevdiğim viskimden bir kadeh koydum ve dizüstü bilgisayarımı açıp bir sonraki randevumu araştırmaya koyuldum.

Ancak bu kez sıradaki kişiyi araştırmak istemiyordum. Aubrey'i tekrar tekrar becermek istiyordum. Daha yüksek sesle çığlık attığını duymak, bedenini kendi bedenimde hissetmek ve içine girip derinlerine gömüldüğümde yüzünün aldığı hâli görmek istiyordum.

Kahretsin...

Buna inanamıyordum. Bir otelden çıktıktan sonra aklımda kalan kadın sayısı bir elimin parmağını geçmezdi ve hiçbirisi de *iyi anlamda* hafızama kazınmamıştı. *İyi* olanlarsa sadece "iyiydi", hiçbirisi Aubrey gibi şahane değildi.

Bir yanım işimiz biter bitmez onu bıraktığım, tek kelime bile etmediğim için vicdan azabı duyuyordu ama öyle yapmak zorundaydım.

Seksten sonra yatakta yatıp tatlı sohbetlere girmedim. Hiç.

Her ne kadar şu anda arabayla tekrar oraya gitmek ve onu tekrar benim yapmak cazip gelse de çok katı bir gerçeği kendime kabul ettirmek zorundaydım: Onunla bir daha asla yatmayacaktım. Kurallarıma aykırıydı.

“Kahvem nerede kaldı, Jessica?” diye telefon ettim. “Bayan Everhart neden hâlâ getirmedir? Bugün işe geç mi kaldı yoksa?”

“Hayır, efendim.” Jessica afallamıştı. “Saat daha yedi buçuk...”

Duvar saatime bakıp iç geçirerek telefonu kapattım. Nedense heyheylerim üstümdeydi ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Dün gece hiç uyuyamamıştım, ayrıca Aubrey’in gece yarısı yolladığı mesajı bilerek görmezden gelmişim. Şöyle yazmıştı, “Uyuyamıyorum... Az önce aramızda geçenleri konuşabilir miyiz?”

Cevap hayırdı.

Konuşmalarımız uzun zaman önce sona ermişti. Artık üstünde tartışacağımız bir konu yoktu.

Konuştuk. Yattık. Bitti.

Date-Match’i açtım çünkü onu aklımdan çıkarmaya kararlıydım. Tek yapmam gereken başka birini bulmaktı, ondan sonra Aubrey de sayısız kadın deryasında bir damla olacaktı... Güzel-ler güzeli yüzünü gördükçe hayal meyal hatırlayacağım, solmaya yüz tutmuş bir anıdan ibaret kalacaktı.

Siteye yüzlerce yeni kadın katılmıştı ama çok azı ilgimi çekti. Onlar da gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorlardı o yüzden profillerine tıklama zahmetine bile girmedim.

Tam bir matematik öğretmenin profilini okurken masama bir kupa kahve kondu.

“Günaydın,” diye fısıldadı Aubrey.

Cevap vermedim. İnternetteki profilleri araştırmaya devam ettim ki ne demek istediğimi anlāsın.

İç geçirdi. “Andrew...”

“Bay Hamilton, diyeceksin.” Kafamı kaldırıp baktım ve baktığıma ânında pişman oldum. Bugün dünden de nefes kesici görü-

nüyordu. Mülakatta giydiği gri elbiseyi giymişti ve elbise bugün üstüne o günküden daha sıkı oturmuştu. Saçları omuzlarından aşağı inen iri dalgalar hâlindeydi ve mavi gözleri umutla parlıyordu.

“Bir saniye konuşabilir miyiz?” dedi.

“İşinle mi ilgili?”

“Hayır...”

“Benim işimle mi ilgili?”

“Hayır...”

“O zaman hayır. Dışarı çık.”

“Dünle ilgili.” Olduğu yerde durdu ve dudağını ısırınca sertleştiiğimi hissettim.

“Dün bir *hataydı*, ikimizin de kariyerini lekeleyen pişman olduğum bir andı ve bir daha olmayacağına seni temin ederim.”

“Ben öyle demeyecektim ama...”

“Bayan Everhart,” dedim, masamdan kalkıp ona doğru yürüyerek, “sen ve ben profesyonel anlamda birlikte çalışıyoruz. Saçma sapan yalanlarının ardındaki gerçeği baştan bilseydim seninle konuşmayı ânında keserdim. Arkasından da başkasının kimliğini çalıp kendi kimliğinmiş gibi kullandığın için seni rapor ederdim. *Yalancı* olduğun gerçeği hâlâ değişmedi ve maalesef, bu koşullar altında ve seni zaten becerdiğim göz önüne alındığında, aramızda edilmesi gereken başka bir kelime kalmadı.”

Aubrey bir şey demek için ağzını açtı ama parmağımı dudaklarına bastırdım.

“Hepsi bu kadar,” diye fısıldadım, suratımı suratına yaklaştı-
rarak. “Anlaşıldı mı?”

“Sen...” Benden uzaklaşırken altdudağı titriyordu. “Sen tam bir *pisliksin*! Seninle yattığıma inanamıyorum!”

“İnan. Neredeyse hiç seks yapmadığın için, eminim hafızanda gayet güzel bir anı olarak kalacaktır.”

Başını iki yana salladı. “Telefonda da mı numara yapıyordun? Senin akşamları konuştuğum adamla alakan yok, hiç alakan yok, o...”

"Lütfen duygu sömürüsü zırvalıklarını kendine sakla, Bayan Everhart. İkinci kahvemi öğlen on ikide bekliyorum. Teşekkürler."

"Çok beklersin." Gözlerini devirdi. "*Canım istediği zaman getireceğim.*"

"Bir fincan kahve yüzünden kendini işten mi attıracaksın?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, kahvenizi benim yapmamı istemezsiniz, *Bay Hamilton.*" Gözlerini kısarak baktı. "İçine kim bilir neler katarım."

"Sıkıysa yap bakalım..." Bir adım daha yaklaştım.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Omuz silkti.

"Bu lanet olasıca bir söz." Onu duvara doğru itip dudaklarına yapıştım ve bir bacağına belime attım.

Kahvemi masaya koyduğu saniyeden beri penisim sertti ve Aubrey şu anda mırıltılar çıkararak pantolonumun üstünden bu sertliği okşuyordu.

Ağzını yutarcasına öperken cebimden bir kondom çıkarıp eline sıkıştırdım, bu sırada yumuşak dudaklarını ısıyor, diliyle oynuyordum. Elimde olsa bütün gün ağzını becerebilirdim.

Aubrey fermuarımı açarken ben de bir elimi elbisesinin altına sokup külotunu kenara ittim ve ne kadar ıslak olduğunu hissettiğim an inledim.

"*Andrew...*" Kondomla fazla oyalanıyordu o yüzden alıp kendim taktım. Takar takmaz da içine girdim ve bağırması için dudaklarını ısırdım.

Ellerini tutup boynuma koydum. "*Her zaman ıslaksın...*" Bacağına belimden çekmeye çalıştığını hissettim ama olduğu yere bastırdım. "*Adımı tekrar söyle...*"

"*Evet...*" Tekrar tekrar içine girip çıkarken Aubrey nefes nefeseydi. "*Evet...*"

"*Söyle.*" Poposunu sıkıttım.

Mırıltıları gittikçe yükseliyordu.

"*Adımı söyle, Aubrey...*" Ağzından öptüm. "*Adımı...*"

Vajinası penisimi gittikçe sımsıkı sarıyordu ve tırnaklarıyla enseme yapışmıştı. "*Ben... Gelmek üzer-*"

Hareket etmeyi birden kestim ve kulağına sertçe, “Kahrolası adımı söyle, Aubrey...” diye fısıldadım.

Tırnakları etime battı. “*Andrew...*”

Adımın dudaklarından döküldüğünü duyar duymaz tekrar içine girdim ve mükemmel bir şekilde geldi. Birkaç saniye sonra ben de boşaldım ve Aubrey iniltilerini boğmak için başını göğsüme gömdü ama kafasını hemen yukarı kaldırdım.

“Kes şunu.”

Soluk soluğa gözlerimin içine baktı. “Neyi keseyim?”

“Sesini benden saklamayı...” İçinden çıkmaya yeltenmeden tekrar dudaklarından öptüm ve birbirimizle iç içe sanki sonsuza dek öylece durduk.

Ona hemen çık ve odamı terk et demek istesem de dilim varmadı. Onun yerine Aubrey’i alnından öpüp yavaşça içinden çıkardım ve elbisesini düzelttim.

Kondomu çöpe attıktan sonra, ayağından düşen topuklu ayakkabısını alıp ona uzattım.

Dalgalı saçları darmadağın olmuştu, elimle şekil verdim. Sanki o da bu iyiliğime karşılık veriyormuş gibi fermuarımı çekip gömleğimin yakasını düzeltti.

Ardından birbirimize bakarak öylece durduk. Az önce ne bok olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu durum yalnızca bir yanımdan hoşuna gitmişti. Diğer yanımda ise bayılmıştı.

“İşine geri dönmelisin.” Ucunda bale ayakkabısı olan kolyesini hafifçe çektim. “Konumunu düşürsem de düşürmesem de Brownstein raporunu bitireceksin.”

“Konumumu düşürmediğini söylemiştin hani.”

“Bir kereliğine senin gibi yapıp *yalan* söyledim.” Gözlerimi devirip geriye doğru bir adım attım. “Hemen işe dön.”

“Tamam, *Bay Hamilton*.” Gülümseyip kapıya yöneldi.

“Geri döndüğünde,” diye ekledim, “kahvemi kitaplığa bırakıp odadan çık. Masama yaklaşma ya da bana tek laf etme.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü seni tekrar beceririm.”

Kızardı ve odadan çıktı.

Gider gitmez sandalyeme yığılıp başımı iki yana salladım.

Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde iki kere mi? Tanrım...

Üstünde çalıştığım en son dosyayı elime aldım ama okuyamıyordum. Tek düşünebildiğim Aubrey'di.

Buna benzer bir şeyi daha önce hissetmiştim ve bu yolun sonunda çaresizlikten başka bir şey olmadığını biliyordum. Asla o kadar derin, o kadar yoğun hisler içinde değildim *ama* bu gerçektir ve durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Hayatımın son altı yılını bir başkasına karşı herhangi bir duygu hissetmemek üzerine kurmuştum, herhangi bir arkadaşlık kurmayı *reddediyordum* ama Aubrey her nasılsa o aşılmaz duvarı delmişti. Hem de delmekle kalmamış, yalan dolanla yapmıştı bunu; başkasından asla kabul etmeyeceğim bir yolla, normalde ânında onu çöp gibi fırlatmama ve bir daha aklımın ucundan bile geçirmememe sebep olacak bir yolla.

Bununla nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu durum benim için oldukça alışılmadıktı ve ne tarafa yelken açacağımı kestiremiyordum.

İç geçirip dava dosyasını aldım, kafamı toparlayabilmek için kendimi ilk sayfalarını okumaya zorladım. Çok geçmeden kendimi işe kaptırmıştım ve aklımın meşgul olduğu tek şey, jüri üyelerini en yeni müvekkilimin saçmalıklarına inandırmanın yollarını bulmaktı.

Başsavcıyı arayıp uzlaşma karşılığında ne sunacağını sormak üzereyken sıcak bir şeyin kucağıma döküldüğünü hissettim.

Kahrolası kahvem.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" Elimdeki kâğıtları masama atıp yüzü kıpkırmızı kesilmiş Aubrey'e ters ters baktım. "Az önce kahveyi kucağıma *bilerek mi* döktün?"

"Evet." Başıyla onayladı ve gözlerinin dolu dolu olduğunu fark ettim. "Sana kahveni getirmek benim işim, değil mi?"

"Bipolar bozukluk mu yaşıyorsun?"

"Hayır, tıpkı söylediğin gibi sadece *yalancının* tekiyim. Aslın-

da ben de aynı senin gibiyim ama en azından ben gerçeği söylemediğimi itiraf edebiliyorum, en azından benim geçerli bir *sebebin* oluyor.”

“Efendim?”

Gözyaşları yanaklarından süzüldü. “Girişteki masada ziyaretçin bekliyor.”

“Senin yerine alınan kişi mi?” diye sordum hiç oralı olmadan. “Çünkü yemin ederim eğer bu kahve lekesi pantolonumdan çıkmazsa...”

“Gelen kişi *karın*.”

Makul Şüphe

• İKİNCİ CİLT •

GİRİŞ

New York

Altı yıl önce...

Andrew

Üst üste üç haftadır bu tiksiniş şehre yağan amansız bir yağmur sesiyle uyandım. Tepemizdeki bulutlar çirkin bir griydi ve gökten birkaç saniyede bir düşen yıldırımlar artık bir doğa harikası değildi; tahmin edilebilir ışıklardı.

Şemsiyemi tutarak bir gazete bayine yürüyüp *New York Times*'ı aldım ve sayfaların arasında beni bekleyenlere kendimi hazırladım.

"Sence bir adam ömrü boyunca kaç kadını becerebilir?" diye sordu bayideki adam paramın üstünü uzatırken.

"Bilmem," dedim. "Ben saymayı bıraktım."

"Saymayı bıraktın, ha? Ne yaptın, ona gelince bu kadarı yeter, artık durulma zamanı diye karar mı verdin yoksa?" Sol elimdeki alyansı işaret etti.

"Hayır. Önce duruldum, ondan sonra becermeye başladım."

Adam kaşını kaldırdı, küçük dilini yutmuş gibi görünüyordu ve sonra arkasını dönüp puro rafını düzenlemeye koyuldu.

İki ay önce olsa sohbet etme girişimine karşılık verir, sorusuna keyifli bir kahkaha patlatır, "İtiraf edeceğimizden çok daha fazla," gibisinden bir cevap verirdim fakat artık gülme yeteneğimi kaybetmiştim.

Artık hayatım iç karartıcı, sürekli kendini tekrarlayan kalıplardan ibaretti – otellerde sabahlamalar, soğuk terler, bozulmuş hatıralar ve yağmur.

Tanrının belası yağmur.

Gazeteyi koltuk altına sıkıştırıp arkamı döndüm ve parmağımdaki yüzüğe baktım.

Uzun zamandır takmamıştım ve bugün hangi akla uyup da taktığımı ben de bilmiyordum. Parmağımdan döndürerek çıkarıp son kez yüzüğe baktım, ne kadar da işe yaramaz bir obje diye düşünerek başımı iki yana salladım.

Çok kısa bir süre için acaba saklasam mı diye düşündüm, belki de bir zamanlar olduğum kişiyi bana hatırlatan bir yadigâr işlevi görebilirdi. Fakat o versiyonum zavallıydı, *kandırılmaya* müsaitti ve o kişiyi mümkün olduğunca çabuk unutmak istiyordum.

Işık yeşile dönünce karşıdan karşıya geçtim, kaldırıma adım atar atmaz da yüzüğü aylar önce yapmam gereken yere fırlattım.

Kanalizasyon mazgalından aşağı.

Lehe Delil (isim):

Sanığın o suçı işlemediğini ispatlayan kanıt.

Günümüz

Andrew

Şu anda pantolonumdan damlayan ve derimi yakan sıcak kahve bir kadını iki kere becermememin sebebiydi.

Yüzümü buruşturarak derin bir nefes aldım. “*Aubrey...*”

“Sen *evliymişsin* meğer.”

Yorumunu duymazdan gelip arkama yaslandım. “Kısa ömürlü, vasat hukuk kariyerinin istikbali için sana iki kocaman iyilik yapacağım: Bir, seni ikinci kez becerdiğim için özür dileyeceğim ve bir daha *asla* olmayacağını garanti edeceğim. İki, az önce o kahrolası kahveyle bana saldırmamışsın gibi yapacağım.”

“*Yapma.*” Kahve kupamı yere fırlatıp paramparça etti. “Kesinlikle saldırdım ve bir daha yapmaya hazırım.”

“Bayan Everhart...”

“*Cehenneme git.*” Gözlerini kısıp ekledi, “Umarım çükün koparda düşer!” Ardından bir hışımla odamı terk etti.

“Jessica!” Ayağa kalkıp kâğıt havlu rulosunu aldım. “*Jessica?*”

Cevap gelmedi.

Telefonu alıp masasını aradım ama birdenbire odama girdi. “Efendim, Bay Hamilton?”

“Luxury Kuru Temizleme’yi arayıp takım elbiselerimden birini ofisime göndert. Ayrıca yeni bir kahveye ve Bayan Everhart’ın İK’daki dosyasına ihtiyacım var, bir de Bay Bach’a saat dörtteki toplantıya geç kalacağımı söylemen lazım.”

Her zamanki, “Derhal yapıyorum, efendim,” ya da “Hemen hallederim, Bay Hamilton,” cevaplarından birini vermesini bekledim ama ağzını açmadı. Sessizdi, kızarıyordu ve gözleri âdeta apış arama yapışmıştı.

“Temizlemek için yardıma ihtiyacınız yok mu?” Dudakları bir tebessümle kıvrıldı. “Masamın çekmecesinde kalın bir havlu var. Çok yumuşak ve... *naziktir.*”

“Jessica...”

“Kocaman, değil mi?” Nihayet gözlerimin içine baktı. “Gerçekten kimseye söylemem. Küçük sırrımız olur.”

“Siktiğimin kuru temizlemecisini ara, kahve doldur, Bayan Everhart’ın dosyasını getir ve Bay Bach’a gecikeceğim mesajını ilet. *Şimdi.*”

“Direnmenize sahiden baylıyorum...” Pantolonuma son kez bakış atıp çıktı.

İç geçirdim ve kahveyi elimden geldiğince kurulamaya çalıştım. Aubrey’in duygusal bir tip olduğunu tahmin etmeliydim, dengesiz biri olduğunu ve normal davranma yetisinin olmadığını AvukatSohbet sitesi için sahte kimlik yarattığını öğrendiğim an tahmin etmeliydim.

Her santimine sahip olmak istediğimi söylediğime pişman dım ve dün evine gittiğim için sürekli kendime küfrediyordum.

Bir daha asla...

Yeni bir kâğıt havlu koparıırken tanıdık bir ses havayı temizledi.

“Ah, merhaba... Seni yeniden görmek ne güzel,” dedi.

Kafamı kaldırıp bakarken tüm bunların bir halüsinasyon olmasını, kapımdaki kadının aslında orada gülümseyerek dikilmediğini umuyordum. Sanki hayatımın altı yıl önce acımasızca değişme sebebi kendisi değilmiş gibi elini uzatarak bana doğru yaklaşmadığını umuyordum.

“Benimle tokalaşacak mısın, *Bay Hamilton?*” Tek kaşını kaldırdı. “Bu aralar bu adla tanınıyorsun yanılmıyorsam?”

Ona uzun uzun, dimdik baktım; bir zamanlar ipek gibi upuzun siyah saçları şimdi kısa bir bob kesimdi. Açık yeşil gözleri hâlâ hatırladığım kadar yumuşak ve cazibeliydi ama üstümde aynı etkiyi uyandırmıyorlardı.

Bastırmaya çalıştığım bütün anılar bir anda gözümde canlandı ve kanım fokurdamaya başladı.

“*Bay Hamilton?*” diye sordu tekrar.

Ahizeyi kaldırdım. “Güvenlik?”

“Dalga mı geçiyorsun?” Ahizeyi çat diye yerine koydu. “Neden burada olduğumu sormayacak mısın? Neden seni görmeye geldiğimi?”

“Bunu yaparsam, *umursadığım* sonucu çıkarılabilir.”

“Biliyor musun birçok insan hapse atılınca bakım paketleri ve para yardımı alıyor, hatta ilk günlerinde telefonla aranıyorlar?” Dişlerini sıkı. “Bense boşanma evrakı aldım.”

“Yazacağım demiştin.”

“*Kalacağımı* söylemiştin. Beni affettiğini, ben dışarı çıkınca sil baştan başlayabileceğimizi, yanımda olacağını söylemiştin...”

“Sen beni mahvettin, Ava, ağzıma sıçtın.” Ona dik dik baktım. “*Beni mahvettin* ve o gerzek şeyleri sırf avukatım istediği için söyledim.”

“Yani beni artık sevmiyor musun?”

“Retorik sorulara cevap vermem,” dedim. “Ayrıca coğrafya uzmanı değilim ama Kuzey Carolina’nın New York sınırları dışında olduğunu ve şartlı tahliyenin doğrudan çiğnediğini biliyorum. Burada olduğunu öğrendikleri zaman ne olacak sanıyorsunuz? Sonuna kadar hak ettiğin tutukluluk süresini uygulamaya koyarlar mı sence?”

Nutku tutuldu. “Yani beni ispiyonlarsın?”

“Bana kalsa *arabamla üstünden geçerim.*”

Bir şey daha demek için ağzını açtı ama kapı açıldı ve güvenlik görevlileri içeri girdi.

“Hanımefendi?” Baş güvenlik Paul boğazını temizledi. “Artık binayı terk etmeniz gerekiyor.”

Ava bana pis pis baktı. “Gerçekten mi? Bir çeşit hayvanmışım gibi beni kapı dışarı etmelerine müsaade mi edeceksin?”

“Bir kez daha *retorik* bir soru.” Sandalyeme oturup Paul’e ondan kurtulmasını işaret ettim.

Ava bir şey daha dedi ama kulaklarımı tıkadım. Benim için bok kadar değeri yoktu ve bu gece bu istenmeyen ve rasgele karşılaşmayı kafamdan silebilmek için becerebileceğim yeni birisini bulmam şarttı.

Kaçınma (isim):

Gerçeği örtbas etmek ya da yasaların layık gördüğü cezadan kaçmak için kullanılan, göze çarpmayan yol.

Aubrey

Andrew, pislik herif nasıl olur sorusunun timsali, bu kelimenin ayaklı örneği idi ama ne kadar öfkeli olsam da onu aklımdan bir türlü çıkaramıyordum.

Telefonda konuştuğumuz altı ay boyunca, bir karısı olduğunun lafı bir kere bile geçmemişti. Bir defasında ona hiç, "Tek yemek. Tek gece. Tekrarı yok," dışında bir şeyler yaşad mı diye sorduğumda cevabı, "Bir kez," olmuştu ve hemen konuyu değiştirmişti.

Bütün gece bu konuşmayı kafamda yeniden canlandırıp durdum, adamın yalancı olduğunu kabullenmem ve hayatıma devam etmem lazım diye kendi kendimi telkin ettim.

"La Monte Sanat Galerisi'ndeki bayanlar ve baylar..." Bale hocam mikrofonla konuşarak düşüncelerimin akışını kesti. "Lütfen beni dinleyebilir misiniz?"

Başımı iki yana salladım ve izleyicilere baktım. Bu akşam dans kariyerimin dönüm noktalarından biri olacaktı. Şehirdeki üniversite öğrencisi dansçılar hünerlerini sergileyecekti. Bahar prodüksiyonlarında rol alan baş dansçılar okullarının şerefine, aylar sonra yapacakları performans öncesi ikişer dakikalık solo gösteri sunacaktı.

"Şimdi izleyeceğiniz dansçı, Bayan Aubrey Everhart." Gu-

ruru sesinden belliydi. “Duke’un *Kuğu Gölü* prodüksiyonunda Odette/Odile karakterini canlandıracak ve gördüğüm en yetenekli dansçılardan biri olduğunu söylersem...” kalabalığın tezahüratı dinene kadar bekledi, “lütfen abarttığımı düşünmeyin.”

En ön sıradaki fotoğrafçılardan biri fotoğrafımı çekerek patlayan flaşla geçici bir süreliğine beni kör etti.

“Çoğunuzun bildiği üzere,” diye devam etti, “en iyilerin de iyisiyle beraber çalıştım, Rusya’da senelerce kalıp en büyük isimlerin önderliğinde tecrübe kazandım ve New York Şehir Balesi’nde uzun ve şaşıla bir kariyerin ardından, potansiyeline ulaşamamış yetenekleri eğitmeye karar verdim.”

Müthiş bir alkış koptu. Salondaki herkes Paul Petrova’nın kim olduğunu iyi biliyordu ve bu alandaki insanların çoğu niçin Durham’da hocalık yapmak istediğine anlam veremese de kimse kararını sorgulamaya cüret etmemiştir.

“Umarım bahar döneminde Duke’un bale programında yaptığım ilk değişiklikleri izlemeye gelirsiniz,” dedi yavaş yavaş sahnenin yan tarafına yürüyerek. “Ancak şimdilik Bayan Everhart, partneri Eric Lofton ile beraber size Balanchine’in Sere-nade’inden kısa bir düet sergileyecek!”

Seyirciler tekrar alkışlarken yukarıdaki ışıklar kısıldı. Yumuşak bir spot ışığı Eric ile benim üstüme vurdu ve kemancılar çalmaya başladı.

Salonu kısa, yumuşak notalar sararken parmak ucuna yük-seldim ve müziğin talep ettiği zariflikte dans etmeye çalıştım. Ne var ki her adımla birlikte Andrew’un beni açan, benimle yatan, sonunda da bana *yalan* söyleyen görüntüsünden başka bir şey zihnimde canlanmıyordu.

“Sana hiç yalan söylemedim, Aubrey. Garip bir nedenden ötürü sana güveniyorum...”

Eric ellerini öne uzatınca onu geriye ittim ve sahnede dönme-yeye başladım, o da peşimden koştu. Sanki bana kalmam için yal-varıyormuş gibi yüzümü avuçlarının içine aldı ama ben tekrar dönerek ondan kaçtım ve hiç durmadan tam set piruet yaptım.

Öfkeliydim, kırgındım ve parmak ucunda ne kadar iyi dans edebildiğimi gösterip caka satarken hiçbir şeyi içimde tutmuyordum.

Kemancılar son notaya basar basmaz seyirciler tuttukları nefesi aynı anda bıraktı ve bütün gece yapmadıkları kadar çok alkışladılar.

“Vay canına...” diye fısıldadı Eric, eğilerek selam verirken. “Bu performanstan sonra kimsenin senin baş kuğu rolünü kapmana bok atacağını sanmıyorum...”

“İnsanlar rolü kaptığım için bana bok mu atıyor?” Tek kaşımı kaldırdım ama cevabı zaten biliyordum. Dördüncü sınıf öğrencileri arasından sıyrılıp en iyi rolü kapamış bir üçüncü sınıf öğrencisi daha önce hiç duyulmamıştı.

“Bravo, Bayan Everhart.” Bay Petrova bana doğru yürüdü. “Bahar döneminde hepinizin aklını başından alacağınıza eminiz!”

Tekrar alkışlar yükseldi ve adam mikrofonu ağzından uzaklaştırdı. “Annenler nerede? Fotoğraf çekilmek için sahneye gelmelerini isterim.”

“Şehir dışındalar,” diye yalan söyledim. Onları bu gösteriye davet etmekle vaktimi harcamamıştım bile bu kez.

“Eh, çok yazık olmuş,” dedi. “Eminim seninle gurur duymıyorlardır. Sahneden çıkabilirsiniz.”

“Teşekkürler.” Soyunma odasının yolunu tuttum, üstüme beyaz ipek bir mini elbise giyip başıma gri tüylü bir saç bandı taktım. Aynaya bakıp gülümsedim. İnsanların içimde kopan fırtınaları tahmin etmesi imkânsızdı.

Telefonumu çıkardım ve GBH’den yeni bir sesli mesaj geldiğini fark ettim. Peş peşe dördüncü gün staja gitmememle ilgili olduğunu biliyordum o yüzden dinlemeden sildim. Sonra yine dayanamayıp, bir şey çıkar umuduyla bu hafta milyonuncu kez Google’den “Andrew Hamilton”ı araştırdım.

Koca bir hiç. Yine.

GBH'nin internet sitesindeki kusursuz pozlu fotoğrafı ve muğlak biyografisi dışında onun hakkında hiçbir yerde hiçbir bilgi yoktu.

Hatta "Andrew Hamilton: New York, avukat" yazarak bile denemiştim ama yine sonuç vermemişti. Sanki GBH'de çalışmaya başlayana kadar şöyle bir insan var olmamıştı.

"ok iyi performanstı, Aubrey," dedi Duke'un son sınıf ğrencilerinin en iyilerinden Jennifer diye bir kız birden banyoya girip. "Bu kadar genç ve gelişmemiş birisinin bu kadar gereksiz övgüye layık görüldüğünü izlemek bir onurdu."

Gözlerimi devirip çantamın fermuarını kapattım.

"Söylesene," dedi. "Sahiden de bahardaki gösteriye kadar dayanabileceğini düşünüyor musun?"

"Sahiden de burada dikilip bu aptal sohbete devam edeceğimi düşünüyor musun?"

"Etmelisin." Pis pis sırttı. "nk aramızda kalsın ama dört sene önce, sen daha ortalarda yokken... *Uyuyan Güzel*'in başrolne seçilen bir balerin vardı, çift ana dal yapıyordu. Bayağı da yetenekliydi, hatta doğuştan dansıydı ama bu işe sadece dans etmek isteyen danslar kadar çok saatini ayıramadığı için baskı altında çöktü."

"Bu hikyenin bir anafikri var mı?"

"Onun yerini ben aldım ve daha sadece birinci sınıf öğrencisiydim." Gülümsedi. "şimdi dördüncü sınıf öğrencisiyim ve adı lazım değil biri benim rolüme seçildi. Dolayısıyla tıpkı o zaman olduğı gibi şimdi de hak ettiğim rolü geri alabilmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Başımı iki yana sallayıp yanından geçtim ve "Aptal kaltak," diye fısıldadığını duymamış gibi yaptım. Salona dönüp diğerk performansları izlemem gerekiyordu ama daralmıştım.

Odanın diğerk tarafındaki sürgülü kapılardan geçtim ve galerinin bistro kısmına girdim. Bu taraf çok daha sessizdi ve masalarda oturan insanlar bale odaklı olmayan konularda sohbet ediyor gibi duruyordu.

"Hanımefendi?" Smokinli bir garson elinde tepsiyle önüme çıktı. "Bir kadeh şampanya ikram edebilir miyim?"

"İki lütfen."

Tek kaşını kaldırdı ama bana yine de kadehleri verdi.

Zarifliği bir yana atıp bardakları art arda kafama diktim ve bir damladan bile mahrum olmayayım diye kadehlerin kenarını yaladım.

"Barınız nerede?" diye sordum.

"Barımız mı? Sanat galerisinin müşterilerinin izni olduğunu sanmıyorum..."

"Lütfen soruyu tekrar ettirme."

Odanın diğer tarafını gösterdi, sigara içen birkaç kişi o tarafta oturuyordu ve onlara doğru yürüdüm.

"Ne arzu ederdiniz, hanımefendi?" Ben yaklaşıncı barmen gülümsedi. "Bizim spesiyallerden birini denemek ister miydiniz?"

"Spesiyallerinizden hangisi evli bir erkekle yattığımı bana unutturabilir acaba?"

Adamın yüzündeki tebessüm kayboldu ve önüme üç shot bardağı koydu, içlerini dolabındaki en sağlam içkiyle doldurduğunu umut ediyordum.

Kredi kartımı tezgâha koyup birkaç saniye içinde ilkinin mideye indirdim ve yakıcı his gırtlığımdan aşağı yayılırken gözlerimi kapadım. İkinciye dudaklarıma götürmüştüm ki o sırada tanıdık bir kakhaha duydum.

Alçak sesli ve pürüzlü bir kakhahaydı, bunu daha önce binlerce kez duymuştum.

Arkamı döndüm ve Andrew'u *karısı olmayan* bir kadınla bir masada otururken gördüm. İtiraf etmek istemiyordum ama güzel bir kadındı. Çok, çok güzeldi: Kestane rengi saçlarına sarı ışıltılar atılmıştı, koyu yeşil gözlüydü ve doğal olamayacak kadar kusursuz duran, dimdik göğüsleri vardı.

Kadın, Andrew'un omzunu okşuyor ve on saniyede bir kıkır kıkır gülüyordu.

Andrew kadının ilgisinden hiç etkilenmemiş gibi görünüyor-
du ve Andrew hesabı isterken gecelerinin nasıl sonlanacağını
tahmin edebiliyordum.

Arkamı dönmeye çalıştım, sanki onu başkasıyla görmek beni
hiç etkilememiş gibi yapmaya çalıştım ama elimde değildi.

Yanındaki kadın şimdi masanın üstünden ona doğru eğilmiş,
bilerek daha fazla dekolte teşhir ediyor ve okuması zor bir şeyler
fısıldıyordu. Şuh bir edayla dudaklarını yalayıp parmak uçlarıy-
la Andrew'un çenesini okşayınca buna daha fazla dayanamayaya-
cağımı anladım.

Konu: CİDDEN?!

Şu anda karın olmayan birisiyle mi randevudasın gerçekten de?! Yalancı
ve sadakatsiz bir zampara olman yeterince kötüydü ama o kadar mı seks
bağımlıydın?

—Aubrey

Saniyeler içinde cevap geldi.

Konu: Cvp: CİDDEN?!

Şu anda aletimde üçüncü derecede yanık izi bırakmayacak birisiyle
randevudayım gerçekten de. Ayrıca seks bağımlısı değilim, vajina
bağımlısıyım. Arada fark var.

—Andrew

Konu: Cvp: Cvp: CİDDEN?!

İğrenç ve hain bir pisiğin tekisin ve seninle yattığıma gerçekten çok
pişmanım.

—Aubrey

Cevap gelmedi.

Telefonuna bakıp tek kaşını kaldırışını izledim. Sandalyesinde arkasını döndü ve beni bulana kadar yavaşça içeriyi süzdü.

Benimle göz göze geldiği an gözleri kocaman açıldı, dudakları hafifçe aralandı. Bakışlarıyla vücudumu tepeden tırnağa süzdü, beni gözüyüyle soyduğunu hissedebiliyordum.

Birdenbire içeride ikimizden başka kimse kalmamıştı ve ona gelmemi istediğini anladım – şu anda, tam buracıktı. Vücudumun onun bakışlarına tepki verdiğini hissettim; Andrew diliyle dudaklarını ıslatınca meme uçlarım sertleşti.

Ben de onu şöyle bir süzerken yutkundum, bu hafta hayallerimde saçlarını tamamen yanlış düşündüğümü fark ettim. Dün gece, ilham almak için onun yüzünü ve sesini hatırladığım kadarıyla kafamda canlandırıp saatlerce kendimi parmaklamıştım ve şimdi onu canlı canlı karşımda görmek, bana aletini tekrar içimde hissetmeyi arzulatmıştı.

Ona gitmek isteyerek öne doğru eğildim ancak girdiğim transtan çıktım ve burada yalnız olmadığımız kafama dank etti.

Yalnız olmaktan çok uzaktık.

Yanındaki kadın kusursuz manikürlü eliyle Andrew'un çenesine dokunup kafasını kendine doğru çevirdi.

Ben de aynısını yapıp bardan iki içki daha istedim. İkisini birden yuvarladım ve omzumun üstünden arkaya baktığımda Andrew'un gözlerinde su götürmez bir arzuyla beni dikizlediğini gördüm.

Zoraki gülümseyip ağzımı açtım, çok yavaşça dudaklarımı oynatarak, "Siktir. Git," dedim ve bardan çıkmadan önce rasgele bir garsonun tepsisinden bir avuç naneli şeker alıp tekrar salona doğru yollandım.

Yolu yarılamıştım ki telefonum titredi. Bir e-posta.

Konu: Lavaboda buluşalım.

ŞİMDİ.

—Andrew

Telefonumu kapatıp galeriye açılan kapılara doğru yürümeyi sürdürdüm, neredeyse koşuyordum. Lobiye varmışım ki birisi beni kolumdan tutup çekiştirmeye başladı.

Andrew.

Kolumu elinden kurtarmaya çalıştım fakat daha sıkı tuttu ve etrafımızdaki insanlar fısıldaşırken bana, “Benimle Uğraşma” bakışı attı.

Beni tuvaletlerden birine çekip kapıyı kilitledi ve gözlerini kısararak bana baktı. “Sence ben iğrenç miyim?”

“Son derece.” Bir adım geri gittim. “Sana karşı azıcık saygı duyuyorsam da hepsini kaybettim ve eğer bana dokunmaya bile kalkarsan çığlık atarım.”

“Hiç şüphem yok.” Dudaklarından belli belirsiz bir tebessüm geçer gibi oldu. “Üst üste dört gün boyunca işe gelmedin. Sence sırf seni becerdim diye seni kovmayacağımı mı sanıyorsun?”

“Beni ister kov ister kovma, umurumda bile değil! Acaba neden işe gelmediğimi hiç düşündün mü?”

“Beceriksizlik?”

“Sen evlisin! *Evlî!* Nasıl olur da...” Andrew aramızdaki mesafeyi kapatırken başımı iki yana salladım. “Nasıl olur da bunu gizlersin?”

“Gizlemedim,” dedi. “Ayrıca sırf bilmen için söylüyorum... Teknik anlamda evli değilim, Aubrey.”

“Ben de teknik anlamda *aptal* değilim, Andrew.”

“Şu anda seninle konuşmamı çok zorlaştırıyorsun...” Dudakları dudaklarıma sürtünüyordu.

“Çünkü senin dediklerinden bir bok anlaşılmıyor.” Elinden kurtulup kapıya yöneldim ama beni yakalayıp duvara yapıştırdı.

“Çekişmeli boşanma,” diyerek dişlerini sıktı. “Eğer gerçek bir avukat olsaydın eminim bu terimin ne anlama geldiğini izah etmek zorunda kalmazdım ama öyle olmadığın için...”

“Yasal olarak hâlâ evlisiniz demek. Eğer belgeler sonuçlanmadan ölürsen, karın –ki hâlâ senin karın– sahip olduğun her şeyi miras olarak alma hakkına sahip demek. Sen bir YALANCI-

SIN demek! Aptalca ve işe yaramaz kurallarından kendini muaf tutan bir *yalancının önde gidenisin* demek!”

“Boşanma dilekçesini hazırladım.” Dişlerini sıkıyordu. “İmzalamayı reddetti ve bir daha asla anmak bile istemediğim bir sürü karmakarışık bokluk çıktı ama altı yıldır ayırız ve görüşmüyoruz. Altı. Yıl.”

Omuzumu silkip Andrew gözümde akan yaşları başparmağıyla silerken, kalbimin küt küt attığını görmezden gelerek suratımı elimden geldiğince ifadesiz tutmaya çalıştım.

“Sana hiç yalan söylemedim, Aubrey,” dedi ciddi bir şekilde. “Daha önce bana, sana hiç yalan söyledim mi diye sormuştun ve cevap hâlâ aynı. Durham’dan önceki hayatım hakkında kimseyle konuşmuyorum ama evet, bir zamanlar bir karım vardı ve geçen gün kendi kafasına estiği için çıkıp ofisime gelmiş. Ben onu aramadım, asla aramam ve New York’tan ayrıldığımdan beri hiç aramadım. Bizim davamız son derece karmaşık ve üzerine hiç düşünmemeyi yeğlerim.”

“Umurumda değil,” dedim. “Yine de *haksızsın*. Yine de altı ay boyunca ondan bahsetmedin. Altı. Ay!”

“Hangi noktada bu boktan konuyu açmalıydım?” Yüzü kıpkırmızı oldu. “Telefonda seni tahrik ederken mi? Sen yalanlar atarken benimle buluşman için sana yalvarırken mi? Bilmeden senin lanet *ödevlerine* yardım ederken mi?”

“Beni becermeden önce söyleyebilirdin mesela?” Andrew’un yanındayken duygularımın bu kadar yoğunlaşmasından nefret ediyordum. Uğraşsam bile hiç etkilenmemişim gibi davranamazdım. “Ya o zaman olmaz mıydı?”

Andrew çenesini sıktı ama tek kelime daha etmedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedim, bu tartışmayı kazandığımı bilerek. “Şimdi eminim seni ve sevgili D cup randevunu sokağın karşısında bekleyen bir oda vardır, o yüzden müsaadenle...”

“Ben ve yakında *eski karım* olacak kişi arasında hiçbir şey yok,” dedi zehir zemberek. “Hiçbir şey. Ve sokağın karşısında bir oda tuttum, evet. Son dört gecedir dört farklı kadın için aynı

odayı tutup duruyorum ama hiçbirini beceremiyorum çünkü beceriksiz stajyerimi aklımdan çıkaramadığımdan sadece onu becermek istiyorum.”

Sessizlik oldu.

“Ne yani...” Kafamı iki yana salladım. “Ne yani sence böyle zırvalar patlatmak beni tahrik eder mi sanıyorsun gerçekten?”

“Evet...” Parmaklarını elbisemin altına doğru sokup başparmağını ıslanmış külotumun ağına hafifçe sürttü. “Anlaşılan sence de öyle...”

“Islak olmam sadece vücudumun sana verdiği tepkiyi kontrol edemediğimi gösterir. Seninle seks yapmak istediğim anlamına gelmez. Senden *nefret* ediyorum.”

“Etmediğinden eminim.” Eliyle belimi kavrayıp beni kendine çekince nefesim kesildi.

“Çek ellerini üstümden...”

“Daha ikna edici şekilde söylersen çekerim.” Tek kaşını kaldırarak talebimi yinelememi bekledi ama kelimeler dilimin ucuna gelmedi.

Birkaç dakika boyunca ayakta durup birbirimize baktık, sonunda ben sessizliği bozana kadar aramızdaki o elle tutulur, kuvvetli gerilim iyice yoğunlaşmıştı.

“Bence buluştuğun kadının yanına dönmelisin...” Sesim bir fısıltıdan ibaretti. “Söylemen gereken her şeyi söyledin, o yüzden de... benden daha ne isteyebilirsin ki?”

“Tam şu anda mı?” Parmağını köprücük kemiğimin üstünde gezdirdi.

“Genelde.” O beni öpmeden yüzümü yana çevirdim. “Seninle bir daha asla yatmayacağım, bu haftanın sonunda resmî istifamı vereceğim ve sanırım sözde arkadaşlığımızı tamamen bitirmeliyiz.”

“Ciddi misin?” diye fısıldadı.

“Evet, çok ciddiyim.” Popomu sıkın elinin hissettirdiklerine aldırış etmedim. “Ben cinsel organımdan fazlasıyla ilgilenen biriyle arkadaş olmak istiyorum.”

“Ağzınla da ilgileniyorum.”

Verecek bir cevabım yoktu ve o da bunu sezmiş olacak ki be-
limi daha sıkı tuttu.

“Doğruyu söylemek senin için ne kadar zor farkındayım,”
dedi yumuşakça, “o yüzden sana şimdi soracağım sorulara ta-
mamen dürüst yanıt vermeni istiyorum. Bu kadarını yapabilir
misin?”

Nefesimi tutarak başımla onayladım ve Andrew dudakları-
ma doğru yaklaştı. “Benimle sevişmekten zevk almıyor musun?”

“Konu bu değil.”

“Cevap bu değil. Söyle bana.”

Göğsümde güm güm atan kalbimi duymazdan geldim.
“Zevk alıyorum da...”

“Gerçekten istifa edecek-misin?” Beni öptü.

“Hayır... Ben sadece...” Bir eliyle sağ mememi avuçlayınca
aniden nefesimi tuttum çünkü mememi sıktı. Sertçe.

“Sadece ne?”

“Başka bir avukatın yanına görevlendirilmeyi istiyorum, seni
mecbur kalmadıkça görmek istemiyorum.”

Uzun bir süre gözlerimin içine baktı, tek kelime etmeden beni
serbest bıraktı. “Sahiden hislerin bu mu?”

“Aramızda herhangi bir *duygu* hisseden tek ben olduğuma
göre, evet. Evet, sana karşı hislerim sahiden bu.”

Gözlerini kırptırdı. Ardından beni birdenbire kollarına geri
çekip dudaklarıma yapıştı.

“Neden böyle yalancının tekisin, Aubrey?” diye sordu dişle-
rinin arasından. Beni lavaboya doğru itip altdudağımı ısırды ve
tüyü saç bandını kafamdan hızla çekti.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan elbisemi belimden
yukarı çıkarıp tek çekişle külotumu yırttı.

“Andrew...” Beni kaldırıp lavabonun üstüne oturturken ne-
fesimi düzene sokmaya çalıştım. “Andrew, bekle...”

“Neyi bekleyeyim?” Elimi tutup kemerinin üstüne koydu ve
açmamı istedi.

Cevap vermedim. Andrew boynumu öperken parmaklarımı metal tokenın altına sokup kemeri açtım.

Dilini derimin üstünde dolaştırıp, "Seni becermemi özlemedin mi?" diye fısıldadı.

"Sadece iki kereydi." Bacaklarımı okşamaya başlayınca tekrar soluğum kesildi. "Bir şeyi özleyecek kadar çok değil..."

Andrew beni sertçe ısırp geri çekildi ve dik dik baktı.

İki parmağını içime ittirip kışkırtırcasına sokup çıkarınca nefes alamadım.

"Seni becermemi özlemiş gibi *hissettiriyor...*" Parmaklarını gidebildikleri kadar en dibe itince inledim.

Başparmağıyla klitorisime masaj yaparken sırtım yay gibi gerildi.

Birdenbire parmaklarını dışarı çıkarıp dudaklarına götürdü ve yavaşça yaladı. "Tadın de seni becermemi özlemişsin gibi geliyor." Zonklayarak atan ıslak klitorisime başka bir parmağını bastırıp ardından yüzüme doğru kaldırdı ve dudaklarına koydu. "Ağzını aç."

Yavaşça dudaklarımı araladım ve gözlerini kısarak parmağını dilime doğru ittirdi. Sertleşen penisinin bacağıma sürtündüğünü ve diğer eliyle bacağımyı beline sardığını hissettim.

"Benimle düzüşmek istemediğini söyle bakalım," dedi. "*Tam şu anda* penisimi içine gömmemi istemediğini söyle."

Suratımı avuçlarının arasına alıp dudaklarını dudaklarıma bastırarak altdudağımyı dişiyile ağzının içine aldı.

Tezgâhın kenarından aşağı kayıyordum, düşmek üzereydim ama sırtımyı aynaya yasladı.

O, elindeki kondomun paketini yırtarken, takarken ve bütün gece takındığı o öfkeli ifadeyle bana dimdik bakarken ben de gözlerimi ondan hiç ayırmadım.

Beni ayak bileklerimden tutup öne doğru çekti, bacaklarımyla beline tutunurken Andrew'un yavaşça içime kaydığını hissettim.

Sertçe pompalamaya başlayınca ben de ellerimle boynuna asıldım.

“Ben seni becermeyi özledim,” dedi boğuk bir sesle, parmaklarını saçına dolayıp başını arkaya yatırarak. “Ama sen beni hiç düşünmedin mi?”

Hızını artırdıkça, “Ahh!” diye bağırdım. Bacaklarımla vücudunu iyice sıkıyor, kendimi bırakmamak için zor tutuyordum.

Gözlerimi kapadım ve Andrew’un nefes nefese, “Siktir, Aubrey... Siktir,” dediğini duydum.

“Ellerini tezgâha koy...” diye emretti ama ona aldırmaıyıp boynunu daha sıkı tuttum.

“Aubrey...” Tekrar omzumu ısırdı, beni öncekilerden de sert beceriyordu. “Ellerini tezgâha koy. Şimdi.”

Ellerimi yavaşça üstünden çekip iki yanıma indirdim ve soğuk tezgâha tutundum. Hemen ardından dilinin mememin ucunda gezindiğini ve emdiğini hissettim.

Andrew’un öpüşü daha yırtıcı, daha sahiplenici hâle gelince fayansı daha sıkı tuttum ve beni gittikçe daha sert becerirken kontrolümü kaybetmek üzere olduğumu hissettim.

“Andrew...” diye inledim. “Andrew...”

Meme ucumu serbest bıraktı, ellerini bacaklarımla altına sokup beni kaldırdı ve duvara dayadı.

“Seni becerişimi çok sevdiğini biliyorum, Aubrey...” Gözlerimin içine bakarak aletini vajinamın en dibine kadar vurdu. “Bu hafta her gece kendine dokunduğunu, içine girenin parmakların yerine penisimin olmasını arzuladığını biliyorum.”

Her kelimesini duydukça klitorisim zonkluuyordu ve hayatımda hiç olmadığım kadar ıslaktım.

“Doğru olduğunu söyle...” Dudaklarıma yapıştı, dilini ağzıma soktu, öfkeli ve insafsız bir öpüşle iniltilerimi ağzında boğdu. “Bir kerecik de doğru bir şey söyle hadi...”

Omurgamdan zevk dalgaları inip çıkıyordu, birkaç saniye sonra gelecektim ama ağzımı bırakmıyordu.

Hâlâ beni öpüyor, dimdik bakarak doğruyu söylemem için yalvarıyordu.

Başımla onayladım, gözlerimi okuyabilmesini ve beni bırak-

masına ihtiyacım olduğunu, nefes almaya ihtiyacım olduğunu anlamasını umdum.

Son kez içime girdi, tam zevk noktama vurdu ve ağzımı ağzından ayırmayı başardım.

"Evettt!" Başım omzuna düşerken nefes almaya çalıştım.

"Aubrey..." Belimi tuttu ve titremeleri geçene kadar bırakmadı.

İkimiz de sakinleşmeye çalışırken kapıyı tıklatanlar oldu, "Dolu mu?" dediler ama ikimiz de nefes nefeseydik ve sessiz kaldık.

Birkaç dakika sonra nefesi düzene girince içimden çıktı, gözleri her daim gözlerimdeydi. Prezervatifi arkasındaki çöp kutusuna atıp pantolonunu çekti.

Aynaya bakıp kendine çekidüzen verişini izledim, bunu o kadar iyi yapmıştı ki az önce beni deliler gibi becerdiğini kimse anlayamazdı.

Ben de lavabodan inip aynaya baktım –yanaklar al al, saçlar darmadağın, rimel akmış– ve sutyenimin askılarını yukarı çektim. Elbisemin askılarını dahi çekemeden, Andrew elimi indirdi ve kendisi çekti.

O saçlarımı düzeltirken aynada göz göze geldik ve saç bantımı almak için sadece bir anlığına bakışlarını kaçırdı. Nazikçe başıma taktı ve yürüyüp gitti.

"Biliyor musun, seks yaptıktan sonra birisinin yanından tek kelime bile etmeden ayrılmak çok büyük kabalık," diye mırıldandım.

"Ne?" Eli kapının tokmağındaydı.

"Yok bir şey."

"Ne dedin?" Başını yana eğdi. "Ben senin zihnini okuyamam."

"Beni becerdikten sonra çekip gitmen kabalık dedim. En azından bir şey diyebilirsin, *herhangi bir şey*."

"Ben yatak muhabbeti yapmam."

"Yatak muhabbeti değil ki." Dudak büktüm. "Centilmenliğin bir parçası."

"Ben hiçbir zaman centilmen olduğumu iddia etmedim."

İç geçirip arkamı döndüm. Kapının kapanmasını bekledim fakat ansızın beni belimden tutup kendine doğru çevirdi.

"Seni becerdikten sonra ne söylemem gerekiyor, Aubrey?"

"İyi miydi falan diye sorabilirsin..."

"Anlamsız sorular sorma huyum yoktur." Kol saatine baktı. "Saat kaç kadar burada kalman lazım?"

"Bir saat kadar daha."

"Hımm." Sessizleşti. "Beni ve çıktığım kadını gözetlerken kaç shot attın?"

"Seni ve çıktığın kadını gözetlemiyordum. Bütün hafta senden uzak durdum, farkına varmadın mı yoksa?"

"Kaç tane içtin?"

"Beş."

"Tamam." Serbest kalmış bir tutam saç kulağımın arkasına itti. "Ne zaman hazırsan seni eve götüreceğim ve yarın birisi arabayı eve getirecek." Alnıma bir öpücük kondurup kapıya yöneldi. "Sadece beni ara."

"Bir dakika," dedim Andrew kapıyı açarken. "Ya yanında getirdiğin kadın?"

"Ne olmuş ona?"

Bir saat sonra Andrew'un arabasına –simsiyah bir Jaguar– biniyordum. Ben rahat edene kadar kapıyı açık tuttu ve kapatmadan önce emniyet kemerimi takmamı bekledi.

Kontrol panelinin üstünde, ortasında New York Eyaleti mühürü bulunan kırmızı bir zarf dikkatimi çekti. Zarfı aldım ama hemen elimden kapıp torpido gözüne kilitledi.

Dokunmama sinir olmuş gibiydi ama hemen önüne dönüp arabayı çalıştırdı.

"Bir şey sorabilir miyim, Andrew?"

"Soruya bağlı."

"Bu hafta seni Google'dan araştırdım ve hiçbir sonuç çıkmadı..."

"Bu bir soru değil."

"Neden hiçbir Şey ıkmadı?" Ona dikkatlice baktım.

"ünkü otuz iki yaşındayım ve Facebook ya da Twitter gibi Őeylerle vakit kaybetmem."

İ geçirdim. "Ve gerçekten son altı yıldır onunla hiç konuŐmadın?"

"Efendim?" Kırmızı ışıklara yaklaşırken bana döndü. "Bu konuyu az önce banyoda çözdük sanıyordum."

"özdük ama..." Boğazımı temizledim. "Sen boşanma davası açtın fakat sonuçlanmadı, öyle mi?"

"Boşanma davasını tamamlayabilmek için iki kişi gereklidir, Aubrey. Bunu elbette biliyorsundur."

"Evet ama..." enesini sıkığını görmezden geldim. "Senin gibi birisinin davayı sonuçlandırması kolay olmaz mıydı? Artık sevmediğini iddia ettiğin birisiyle evli kalmak için altı yıl bayağı uzun bir süre o yüzden..."

"Bazı insanlar istediğini elde etmek için öyle güzel yalan söyler ki bir bilsen ŐaŐarsın," dedi buz gibi bir sesle. "GemiŐim hakkında konuşmak yasak."

"Hiçbir zaman?"

"Hiçbir zaman. Seni ilgilendirmez."

Koltukta arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Peki niçin New York'tan ayrılıp Durham'a taşındığını bana bir gün anlatacak mısın?"

"Hayır."

"Neden?"

"ünkü mecbur değilim." Arabayı benim apartmanuma doğru çevirdi. "ünkü sana bir saat önce de söylediğim gibi, hayatımın o bölümünü hiç yaŐanmamıŐ sayıyorum."

"Kimseye söylemem. Sadece..."

"Kes artık." Arabayı durdurup bana döndü ve gözlerinin içinde bir dünya acı gördüm. Andrew'u hiç bu kadar incinebilir görmemiştim.

"Altı yıl önce New York'ta çok kıymetli bir Şey kaybettim."

Sesi pişmanlık doluydu. "Bir daha asla geri alamayacağım, son altı yıldır unutmaya çalışarak geçirdiğim bir şey ve eğer senin için de sakıncası yoksa *yedinci* yıla ulaşmak istiyorum."

Özür dilemek için ağzımı açtım ama Andrew konuşmaya devam etti.

"Son altı aydır bunu açıkça ifade edemedim mi emin değilim ama," dedi, "ben 'hadi oturalım da duygularımızı konuşup dertleşelim' tarzı bir tip değilim. Derin sohbetlerle hiç işim olmaz ve sırf seni birden fazla kez becerdim, seni ve ağzını aklımdan çıkaramıyorum diye sakın başka kimseye anlatmadığım konuları öğrenme hakkına sahip olduğunu zannetme."

Ânında emniyet kemerimi çözüp kapıyı açtım ama dışarı çıkamadan Andrew beni bileğimden yakaladı.

"Birkaç ay önce söylediklerimin arkasındayım, Aubrey..." Çenemi avuçlarının arasına alıp başımı kendine doğru eğdi. "Sen benim bu şehirdeki tek arkadaşısın ama şunu anlamak zorundasın ki ben arkadaşım olmasına alışık değilim. Kişisel konulara girmeye alışık değilim ve bunu yapmaya şimdi başlamayacağım."

Sessizlik oldu.

"Eğer bana içini açmayacaksan hangi gerekçeyle güya *arkadaşın* olmaya devam edebilirim?"

Birkaç saniye cevap vermedi ama sonra pis pis sırtıttı. "Kucağıma otur da göstereyim."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Gülüyor muyum?"

"Her canın istediğinde gelip benimle seks yapmayı talep edeceğini mi sanıyorsun?" Tek kaşımı kaldırdım. "Özellikle de özel hayatın hakkında hiçbir zaman açık konuşmayacağını açıkladık-tan sonra?"

"Evet." Emniyet kemerini açtı. "*Hadi gel kucağıma.*"

"Biliyor musun..." Aşağı bakınca penisinin partolonunun içinde yavaşça sertleştiğini fark ettim. "Son birkaç sefer seks yaptığımızda bazı şeylerin üstünde durmadım ama şu kadarı-

nı söyleyeyim..." Dudağımı ısırıp arabadan indim. "Sahiplenici mağara adamı olayı beni gerçekten hiç etkilemiyor."

Çantamı alıp arkaya doğru bir adım atarken Andrew gözlerini kıstı.

"Aletin biraz dinlensin bence." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Haftaya önemli bir duruşman var. Bütün enerjini daha iyi hazırlanmak için saklaman gerekmiyor mu?"

"Bin şu arabaya, Aubrey..." Sesi gergin geliyordu.

"Bana yalvarıyor musun?"

"Sana emrediyorum."

"Az önce ne dediğimi duymadın mı?"

Cevap vermedi. Elime uzandı ama kapıyı kapattım.

"Yarın görüşürüz, Bay Hamilton." Gülümsedim ve yürüyüp gittim.

Mesuliyet (isim):

Bir şahsın eylemleri ya da eylemsizlikleri
üzerindeki yasal sorumluluğu.

Bir hafta sonra...

Andrew

Durham'da New York'la kıyaslanamayacak tek şey vardı: Mahkeme. New York'taki avukatlar işlerini gerçekten çok ciddiye alırdı. Bütün gece sabahlara kadar araştırma yapar, savunmalarını kusursuz olana kadar tasarlar ve davalarını gururla sunarlardı.

Durham'daysa "avukatlar" bir bok yapmıyordu ve böyle anlarda, tam da genç ve tecrübesiz bir savcının kendini rezil edişini dinlerken o günleri neredeyse özlüyordum.

Hoş, bugün gidişata çok fazla dikkatimi verdiğim söylene mezdi. Aubrey'i ve bu sabah odamda kaç kere yaptığımızı düşünmekle meşguldüm.

Her zamanki gibi, "Günaydın Bay Hamilton," "Merhaba Bayan Everhart" selamlamamızı yapmış ve kahvemini masama bırakırken gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. Tam başka bir şey söylemek için ağzını açmıştı ama bir baktım ki ben o sırada çoktan saçına yapışmış, onu masama doğru çekiyordum.

Önden klitorisine masaj yaparken arkadan amansızca pompalıyordum. Halımın üstüne yığılıp çökmesiyle bacaklarını ayırdım ve kadınlığını yalayıp yuttum.

Aubrey'e karşı doymak bilmiyordum ve onun yanında beş saniyeden uzun kalmak zıvanadan çıkmama yetiyordu.

Artık kaç kere seviştiğimizi saymanın bir anlamı yoktu...

"Gördüğünüz üzere..." Savcının sözleri düşüncelerimi aniden böldü. "Jürideki bayanlar ve baylar, size sunduğum-deliller de kanıtlıyor ki..."

"İtiraz ediyorum!" Canıma tak etmişti. "Sayın Yargıç bildiğim kadarıyla bu bir delil duruşmasıydı, bir mahkeme değil. Bayan Kline'ın neden olmayan jüriye hitap etmesine izin veriliyor?"

Yargıç gözlüğünü çıkardı. "Bayan Kline, her ne kadar Bay Hamilton'a katılmakta tereddüt etsem de mantıklı bir noktaya değindi. Delil sunumunuzun sonuna geldiniz mi? Jüriye kapanış cümlelerinizde misiniz?"

"Evet, Sayın Yargıç," dedi, sanki az önce asrın davasını sunmuş gibi göğsünü şişirerek.

"Bay Hamilton..." Yargıç benden tarafa baktı. "Sunulan delillerden herhangi birini çürütme zahmetine girerek bugün beni şaşırtacak mısınız?"

"Hayır, Sayın Yargıç." Bu duruşma tam bir vakit kaybıydı ve kadın da bunun farkındaydı.

"Anladım." Tekrar gözlüğünü taktı. "Kayıtlara şöyle geçsin, iddia makamı ilgi uyandıran ve oldukça fazla çeşitlilikte deliller ortaya koyarken, bu mahkeme sunulanları bir dava açılması için yeterli bulmadı." Tokmağını kürsüye vurdu ve ayağa kalktı.

Bayan Kline bana doğru yürüyüp elini uzattı. "Eh, o zaman temyize başvuracağım ve daha fazla delil toplayacağım, aynı dosyada yakında görüşürüz diyelim mi?"

"Soruyor musunuz yoksa haber mi veriyorsunuz?"

"Müvekkiliniz mümkün olan en yüksek dereceli dolandırıcılık suçunu işlemiş, Bay Hamilton." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Birisi bunun bedelini ödemeli."

"Siz iş başında olduğunuz sürece kimse ödemeyecek ama değil mi?" Evrakımı çantama koydum. "Bir sonraki hamlenizi bekliyor olacağım. Ayrıca evet, yargıç elinizdeki kanıtın yeterli olmadığına açıkça hükmettiğine göre daha fazla delil toplamanızda yarar var."

“Yani temyize gitmeliyim? Sizce bu davayı kazanabilir miyim?”

“Bence siz hukuk fakültesine geri dönün ve dersleri dikkatinizi vererek dinleyin.” Dudak büktüm. “Ya bunu yapın ya da müvekkillerinize bir iyilik yapıp onlara daha iyi bir avukat bulun.”

“Sizin gibi birisini mi mesela?”

“Hiç kimse benim gibi olamaz.” Güneş gözlüğümü taktım. “Ama siz haricinde kim olsa iyidir.”

“Karşı tarafa karşı hep bu kadar kaba mısınız, Bay Hamilton?” Tebessüm etti. “Yani namınızı duymuştum ama gerçekten de şeymişsiniz...”

“Gerçekten de neymişim?”

“Enteresan.” Bir adım yaklaştı. “Gerçekten ilgi çekici.”

Gözlerimi kırptıştırıp kadını tepeden tırnağa süzdüm. Eğer Date-Match’te tanışmış olsaydık bir gecelik takılmaya değerdi ama iş ve zevki asla karıştırmazdım.

En azından bir zamanlar.

“Görüştüğünüz birisi var mı yok mu bilmiyorum,” dedi sesi ni alçaltarak, “ama bence çok fazla ortak noktamız var.”

“Ortak noktalarımız tam olarak ne acaba, Bayan Kline?”

“Eh...” Kadın iyice yaklaşp omzuma sürtündü. “İkimiz de duruşma sırasında gözlerimizi dikmiş birbirimize bakıyorduk, ikimizin de kariyer profili yüksek ve ikimiz de hukuk için yanıp tutuşuyoruz, bu tutkumuzu başka mecralara aktarabiliriz.” Dudaklarını yaladı. “Değil mi?”

Bir adım geriledim. “Bayan Kline, duruşma esnasında gözlerimi size dikmiştim çünkü bir insan nasıl olur da mahkeme salonuna bu kadar hazırlıksız, bu kadar profesyonellikten uzak ve bu derece sinir bozucu bir şekilde girebilir diye kavramaya çalışıyordum. İkimiz de yüksek profile sahibiz ama siz bugünküne benzer davaları temsil etmeyi sürdürürseniz, altı ay sonra şirketimdeki sekreterlik pozisyonu için sizinle mülakat yapıyor olacağım.” Nefesini tutmasını duymazdan geldim. “Son olarak,

eğer hukuk tutkunuz yataktaki becerinize *biraz bile* benziyorsa o zaman sizinle benim kesinlikle en ufak bir ortak noktamız yok diyebilirim.”

“Az önce...” Başını iki yana salladı, yüzü kıpkırmızı kesilerek bir adım geri çekildi. “Az önce söylediklerinizi doğru mu duydum?”

“Peki siz az önce bana seks teklifi mi yaptınız?”

“Ben sadece sizi *yokluyordum*, çıkmak ister misiniz diye anlamaya çalışıyordum.”

“İstemem,” dedim, biraz bile tahrik olmadığını fark ederek. “Artık mahkeme salonunu terk edebilir miyim yoksa başka konular hakkında da beni yoklayacak mısınız?”

“Tam bir götsün!” Hızla arkasını dönüp evrak çantasını yerden aldı. Dışarı çıkmadan önce de, “Biliyor musun, müvekkillerin adına umuyorum ki daha kibarsındır,” dedi tükürür gibi.

Müvekkillerime karşı daha kibar olmadığını ona söylemek istedim. Hiç kimsenin zırvalığını çekecek hâlim yoktu ve Durham’a taşındığımdan beri bir davayı bile kaybetmediğimden dolayı kimseyi çekmek zorunda da değildim.

Kol saatime baktım ve birkaç dakika bekleyip öyle çıkmaya karar verdim. Otoparkta ona rastlamak istemiyordum ve diğer mahkemeler de öğle yemeği arasına geçtiği için, bir süre bekleyeyim diye düşündüm.

Ellerimi cebime soktum, sol elime değen dantelli kumaşı hissedince gülümsedim. Kumaşı cebimden çıkarıp bu sabah Aubrey’in giydiği siyah tangaya baktım.

Bununla ilgili bir mesaj atmak için cep telefonumu çantamdan çıkardım ama o çoktan bana e-posta atmıştı.

Konu: Islak Külot Fetişi

Tangamı cebinde bıraktığımı fark ettin mi bilmiyorum ama şunu bilmeni isterim ki senin iyiliğin için yaptım ve sırrın benimle güvende.

Sanat galerisinin tuvaletinde beni becerdiğinden beri, külotumu

çıkarmadan önce durup uzun uzun bakma huyun dikkatimi çekti.

Parmaklarınla okşuyorsun, dişlerinle aşağı çekiyorsun ve sonra tutup bir daha bakıyorsun. Külot fetişini beslemekte hiçbir sakınca duymuyorum. Eminim külotları geceleri suratına koyup uyuyorsundur, o yüzden daha fazla çamaşıra ihtiyacın olursa çekinme, bana söyle.

–Aubrey

Konu: Cvp: Islak Külot Fetişi

Tangani bu sabah cebime sokuşturduğunu fark ettim. Bütün hafta aynısını yaptığının da farkındayım.

Temelsiz ve saçma varsayımlarının aksine, külot fetişim yok ve külotlarını geceleri suratına koyup uyumuyorum. Buna karşın, senin vajinana karşı yeni bir fetiş geliştirdim ve geceleri ONU suratına koyup uyumamı istersen çekinme, bana söyle.

–Andrew

Cevap yazmasını bekleyerek dakikalarca ekrana baktım ama sonra günlerden çarşamba olduğunu hatırladım, yani Aubrey mesajımı uzun süre görmeyecekti.

Dışarı çıkıp arabamın yolunu tuttum. Şirkete geri dönmek içimden gelmedi, bütün dava dosyalarım günceldi ve eve gitmek için ise saat erkendi.

Gazi kökleyip sokakta doğru düzgün bir bar arayışıyla arabayı sürmeye devam ettim. Hukuk fakültesinin önünden geçerken caddenin karşısında Duke’un dans salonu dikkatimi çekti.

Hangi akla hizmet bilmiyordum ama sağa sapıp otoparka girdim. “Dans Stüdyosu” tabelalarını takip edip hemen önüne park ettim.

Oditoryumun çift kanatlı kapının üzerine asılmış, “Özel Prova Alanı: Dansçı Harici Girilmez” yazan levhayı görmezden geldim. Hafif piyano sesini takip ederek kapıyı kocaman bir tiyatro salonuna açtım.

Sahneye parlak ışıklar verilmişti ve bembeyaz giyinmiş dansçılar dönüyordu. Aklımı başıma devşirip oradan ayrılmaya fırsat bulamadan en önde Aubrey'i gördüm.

Sanat galerisinde başına taktığı aynı tüylü saç bandını takmıştı, yüzünde ise daha önce hiç görmediğim büyüklükte bir gülümseme vardı – sanki içeride başka kimse yokmuş gibi dans ediyordu. GBH'de çalışırken hiç görmediğim bir pırıltıyla gözlerinin içi parlıyordu ve bale hakkında bir bok bilmememe rağmen buradaki en iyi balerin olduğu aşikârdı.

"Esne, Bayan Everhart! *Esne!*" Gri saçlı bir adam sahneye yürüyüp, "Daha fazla! Daha fazla!" diye bağırdı.

Aubrey dans etmeye devam etti, kollarını iyice uzatarak ellerini sonuna kadar esnetti.

"Hayır! Hayır! HAYIR!" Adam ayağını yere vurdu. "Durdu-run müziği!"

Piyanist hemen durdu ve yönetmen Aubrey'in önüne geldi.

"*Beyaz kuğunun* karakteristik özelliklerini biliyor musun, Bayan Everhart?" diye sordu.

"Evet."

"*Evet mi?*" Adam zoruna gitmiş gibi duruyordu.

"Evet, Bay Petrova." Aubrey dimdikti.

"O hâlde hepimizi aydınlatsana, neymiş o özel karakteristik özellikleri?"

"Uçarı, havalı, zarif..."

"Zarif!" Adam tekrar ayağını yere vurdu. "Beyaz kuğu demek pürüzsüz, nazık hareketler demek... Kolları tam pozunu almış, endamlı demek." Aubrey'i dirseğinden tutup öne doğru çekti. "Senin kollarınsa tutuk, kaba ve sanki kokain çekmiş bir güvercin gibi dans ediyorsun!"

Aubrey kızardı ama adam devam etti.

"Ben bir kuğu istiyorum, Bayan Everhart ve eğer bu rolün üstesinden gelemeyecekseniz, eğer aklınız başka yerdeyse, hani diğer bölümünüzün derslerindeyse, o zaman bana bir iyilik yapıp baştan söyleyin de ben de yerinize başkasını bulayım."

Sessizlik oldu.

“Tekrar başlayalım!” Bir adım geri çekildi. “Üç kadar sayınca ikinci kıtadan şarkıyı başlatın...”

Duvara yaslanıp Aubrey’in çaba harcamasına gerek olmadan tekrar dans edişini ve içerideki diğer herkesin, onun yanında amatör kalışını seyrettim. İzledim, izledim, yaşlı yönetmen gölgemi fark edip “şu kahrolası davetsiz misafir” çıksın diye bağırana kadar izledim.

O gece ilerleyen saatlerde mutfığa girdim ve bir şişe burbon alıp kendime bir shot koydum. Saat gecenin ikisiydi ve huzursuzluğum tavan yapmıştı.

Eve gelip Ava’nın kapıma bıraktığı notu gördüğümünden beri gözüme uyku girmiyordu: “Biz konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum –Ava.”

GBH’deki hangi salak ona adresimi verdi acaba diye merak ederek kâğıdı buruşturup çöpe atmıştım.

İkinci shot’ı devirirken telefon çaldı.

“Saat sabahın ikisi,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Şey...” Kısa bir duraklama oldu. “Acaba... Bay Hamilton ile görüşebilir miyim lütfen?”

“Evet, benim. Saatin kaç olduğunu söyledim, duymadınız mı?”

“Özür dilerim, Bay Hamilton.” Boğazını temizledi. “Ben New York Şehri şartlı tahliye kurulundan Gloria Matter. Sizi bu saatte aradığım için çok üzgünüm ama geçen haftaki soruşturmanızın sonucunu bildirmeden edemedim,” dedi. “Bizi bir mahkûm hakkında aramışsınız ancak o kişi artık bir tutuklu değil. Kısa süre önce serbest bırakıldı ve şu anda şartlı tahliye altında.”

“Şartlı tahliye altında olduğunun farkındayım.” Bir içki daha koydum. “Öte yandan, bulunduğu eyaletten ayrılmak bu tahliye koşullarının direkt ihlali demektir. New York artık suçla mü-

cadelede yumuşadı mı? Eski suçluların elini kolunu sallayarak dünyayı dolaşmasına göz mü yumuyorsunuz?”

“Hayır, beyefendi ama bu sabah memuruna yerini bildirdi. Ayrıca sizin aramanızdan hemen sonra monitörünü kontrol ettik, hâlâ eyaletteydi. Yalancı ihbarlardan pek hoşlanmadığımız konusunda sizi uyarmak zorundayım, Bayan Hamilton. Eğer bu bir çeşit...”

“Ben ne bok gördüğümü biliyorum.” Burnumdan soluyordum. “O buradaydı.” Telefonu suratına kapattım. Şimdi Ava’yı düşünecek hâlim yoktu.

İkinci tur alkol ilkinden daha iyi iş görür umuduyla yatak odama gidip yorganın üstüne uzandım.

Bir saat kadar öylece yatarak saatimdeki saniyelerin akmasını seyrettim ama yine de gözüme uyku girmemiş, Aubrey’e dair düşünceler aklımı doldurmaya başlamıştı. Bana ilk tanıştığımızda anlattığı şeyler, seks hayatı hakkında söylediklerini düşünüyordum ve birdenbire sesini duymadan duramayacak gibi hissettim.

Yana dönüp rehberde adını bulana kadar aşağı kaydardım.

“Alo?” İlk çalışta açtı. “Andrew?”

“Neden daha önce kimsenin aletini ağzına almadın?”

“Ne?” Afalladı. “Önce bir, ‘Günaydın Aubrey. Uyuyor muydun?’ diye giriş yapmaya ne dersin? Önce bir nasılsın demeye ne dersin?”

“Merhaba Aubrey.” Gözlerimi devirdim. “Uyanık olduğun belli o yüzden o gereksiz soruyu atlıyorum. Daha önce neden kimseninkini ağzına almadın?”

Sessiz kaldı.

“Arabaya atlayıp evine kadar gelmek ve soruyu sana şahsen cevaplatmak zorunda mıyım?”

“Sabahın üçünde ille de bu bilgiyi almak için ölüyor musun?”

“Geberiyorum,” dedim. “Soruya cevap ver.”

“Hiç yapmak istediğim bir şey değildi.” Arka planda kâğıt hışırtıları oldu. “Eskiden çıktığım çocuklardan birisi zaman zaman

yapmamı istedi, bana yaptığının karşılığını vermemi istedi ama ben... bunu yapacak kadar çok hoşlanmıyordum ondan."

"Hımm."

Sessizlik.

En son telefonda seks yaptığımızdan beri doğru düzgün telefonda konuşmamıştık ki bu da adının Alyssa değil de Aubrey olduğunu öğrenmemden hemen önceydi.

"Beni mi düşünüyordun?" diye sordu.

"Ne?"

"Beni mi düşünüyordun?" diye tekrar etti. "Daha önce beni hiç bu kadar geç bir saatte aramamıştın. Yalnız mı hissediyorsun?"

"Azgınum."

Hafifçe kahkaha attı. "Üstümde ne olduğunu söylememi ister misin?"

"Üstümde ne olduğunu zaten biliyorum."

"Ya, öyle mi?"

"Evet, aynen öyle." Bir elimi başımın arkasına koydum. "Bugün günlerden çarşamba, demek ki gece yarısına kadar prova-daydın, bu da demek ki eve gittin, duş aldın ve daha pijamalarını bile giymeden ayaklarını buzlu suya soktun."

Aubrey nefesini tuttu.

"Şu anki nefes alıp verişine dayanarak, hâlâ çıplak olduğun çıkarımını yapıyorum ve telefonu ilk çalışta açma sebebin ise sesi mi duyarak kendine dokunmak istemen."

Bir daha nefesi kesilip sustu.

"Yanılıyor muyum?" diye sordum.

"Hayır..." Alçak sesli konuşuyordu. "Ama bence sen şu anda azgın değilsin."

"Güven bana. Öyleyim."

"Olabilir ama bence benden hoşlandığın için beni aradın, bir süredir telefonda konuşmadığımızdan sesimi duymak istedin."

"Seni aradım çünkü penisim taş gibi ve telefonda boşaldığını duymak istiyorum."

Aubrey tekrar kahkaha attı. "Yani benden hoşlanmıyorsun?"

"Vajinandan hoşlanıyorum."

"Yani arabamın kaputuna bırakılmış beyaz güller ve 'Senin en iyisi olduğunu bildiği için sana bağıyor. Sakın canını sıkma,' notu da senden değildi?"

Telefonu kapattım.

Tekzip (isim):

Bir vaadin ya da sözleşme teklifinin yasal olarak
geri çekilmesi.

Andrew

“Sence bu müvekkille bir sonraki adımımız ne olmalı, Harriet?”
Ertesi akşam sandalyemde arkama yaslanmış “Her Ay Bir Staj-
yerin Bir Davaya Yardım Etmesine İzin Verme” kapsamı altında-
ki saatlerim geçsin diye dakika sayıyordum.

“Şey, Bay Hamilton...” Bir tutam saç parmağının ucuna do-
ladı. “Benim adım Hannah.”

“Aynı şey,” dedim. “Sence bu davadaki bir sonraki adımımız
ne olmalı?”

“Eski karısını kürsüye çıkarabiliriz. Adamın karakterine kefil
olabilir.”

“Otuz gün evli kalmışlar.” Gözlerimi devirdim ve kızın ya-
nında oturan stajyere baktım. “Üstelik o da on yıl önceymiş. Bob,
senin fikrini alayım?”

“Şey... Bob değil aslında, Bryan olacak.”

“Ben ne dersem adın o. Senin. Fikrini. Alayım.”

“Adamın geçmişini biraz araştırdım ve üniversitede son sı-
nıftayken okulun güvenlik duvarını deldiği için kınama almış.
O noktadan yola çıkarak geçmişindeki anarşik eğilimleri sırala-
yabiliriz...”

İç geçirdim. “Adam bizim müvekkilimiz, Bryan. Neden onu
bile isteye kötü gösterelim?”

Gözlerini kırıştırdı.

Odadaki sonuncu stajyere döndüm, ufak tefek, esmer bir kadındı. "Sen ne öneriyorsun?"

"İsmimi tahmin etmeye çalışmayacak mısınız?" Gülümsedi.

"Bugün hademem değildin, bunu fark etmem yeter de artar. Sen ne buldun?"

"Bunu." Masanın üstüne bir dosya koydu. "Eğer ilk hisselerini aldığı anda şirket politikasını çiğnemediğini kanıtlamaya çalışıyorsak, bu davaya gönderme yapabiliriz."

Dosyayı açtım, yüz yıldan uzun süre öncesinden kalma bir davanın ilk satırını okumakla kalmıyordum, üstelik bu karar Yüksek Mahkeme tarafından bozulmuştu.

"Mülakattan önce hepiniz aynı maddeyle mi kafayı çektiniz?" Başımı iki yana salladım. "*Hukuk fakültesindesiniz*. Birkaç sene sonra muhtemelen bir insanın geleceği sizin elinizde olacak ve bula bula bu bokları mı buldunuz?"

"Saygısızlık addetmeyin, Bay Hamilton ama..." Bryan lafa girdi. "Bu soruya vereceğimiz doğru bir cevap var mı acaba? Yani acaba... bu da 'Ha-ha, beyniniz nasıl çalışıyor diye test etmek istedim' tarzı bir soru mu? Gerçekten bir cevabı var mı?"

"Evet." Ayağa kalktım.

"Sahi mi? Neymiş o?"

"Defolun eve gidin. Cevap bu." Kâğıtlarımı toplamaya başladım. "Hepiniz. Hemen."

"Ama..."

"Şimdi." Onlara ters ters bakıp hepsi dışarı çıkana kadar bekledim.

Yalnız kaldığım saniye derin bir nefes verip tekrar yerime oturdum. Bu davada Jessica bana yardım etse daha iyiydi. Hukukun h'sini bilmiyordu ama en azından kendini zorlayacağından emindim.

"Bay Hamilton, ben..." Aubrey elinde bir fincan kahveyle içeri girdi. "Herkes nereye gitti?"

“Eve.” Sinirim bozuk bir hâlde kahveyi elinden aldım. “Sen de gitmekte özgürsün.”

“Bana stajyerlik pozisyonumu resmen iade edecek misin yoksa sonsuza dek kahveni getirip dosyalarını düzenlemekle mi kalacağım?”

“Telefonlara bakmak da senin görevin. Hiç hafife almaman gereken bir sorumluluk.”

“Ciddiyim...” Gözlerini devirdi. “Her sabah kahveni getirince seninle seks yapmaktan zevk alsam da burada bir amacım olduğuna inandığım günlere geri dönmek isterim.”

“Tamam.” Kahvemden bir yudum aldım. “Şu anki davamı takip ediyor muydun?”

Başıyla onayladı.

“Harika,” dedim kuru kuru. “Sence bir sonraki adımım ne olmalı?”

“Bence ilk olarak müvekkilinin kimliğini silen adamı bulmalısın.”

“Ne? Neden bahsediyorsun?”

Çantasından bir dosya çıkarıp önüme koydu. “Ebeveynlerim bana bir insanın geçmişini araştırmayı çok çok iyi öğrettiler. Haklarını yiyemeyeceğim tek şey bu.” Birkaç sayfa çevirdi. “Müvekkilinin çocukluktan okul kayıtları var – sınavları, adres değişiklikleri vesaire. Üniversiteyi nerede okumuş, lisansüstü eğitimi nerede almış, hepsi belli; hatta bir ara okulun internet güvenlik duvarını delip tüm dönem boyunca uzaklaştırma aldığına dair bir kayıt bile var. Ondan sonra Cabo’da tanıştığı bir kadınla kısacık bir evlilik yapmış, ayrıca kendi şirketini kurmasıyla ilgili birkaç kayıt da mevcut. Ama ondan sonra, bu son suçlamalar dışında hakkında hiçbir şey yok.”

Sayfalara şöyle bir baktım.

“Sence bu garip değil mi?” Bana döndü. “Bir insanın adını Google’a yazıyorsun ve hakkında hiçbir şey çıkmıyor? Bilgi almak için bir sürü veri tabanını araştırıyorsun ve on yılın kayıp olduğunu buluyorsun?”

Dosyayı kapattım. "Biraz garip."

"Biraz mı?"

"Evet. Biraz. Elindeki tüm kanıt bu mu?"

"İhtiyacın olan tüm kanıt bu." Gözlerimin içine baktı. "Onun adını silen adamı bul ya da *senin adını* silen adamı bul, bir taşla iki kuş vurmuş olursun. Aksi hâlde..."

"Aubrey..."

"İnsanlar yoktan var olmazlar, Andrew," dedi. "Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum ve eminim müvekkilin de biliyordur."

"Şimdi yine *müvekkilden* bahsediyoruz, öyle mi?"

"Eyaletteki hiçbir tescilli avukat veri tabanında, Andrew Hamilton'a ait bir kayıt yok."

"Bana karşı açılmış bir dava yok."

"Eyaletteki bütün hukuk okullarını arayıp eski bir arkadaşını bulmaya çalışan bir mezun taklidi yaptım ve hiçbirisinde bir Andrew Hamilton'ın onlardan mezun olduğuna dair bir kayıt yok."

"Bana bu kadar mı takırsın yani?" Ukalaca sırttım.

"New York'taki hukuk fakültelerinde de aynısını yaptım. Biraz daha zor oldu ama netice aynıydı. Okumuş olman gereken yıllarda okula gittiğine dair hiçbir kayıt bulamadım."

"Peki bu seni *nasıl* etkiliyor?"

"Sana yalan söylediğimi öğrendiğin zaman beni aşağılamıştın."

"Özür dilerim."

"Dileme." Başını iki yana salladı. "Gerçeği saklayıp olmadığım birisiymiş gibi yaptığım için bana yalancı diyerek beni ağlattın."

"Yaptıklarından sonra seni *yalancı* addedecek tek insan olmadığımdan oldukça eminim."

"Yine de her gün seni görüyorum, her gece telefonda konuşuyoruz ama senin hakkında en ufak bir şey öğrenmeye yaklaşmadım bile." Bakışlarında bir endişe yatıyordu. "Hep ben kendimden bahsediyorum ya da sen ancak bulanık bir resim oluşturan soyut şeylerden bahsediyorsun."

“Fark etmez. Sana dedim ki...”

“Bana hiç yalan söylemediğini söyledin,” dedi. “Buna inanıyorum ve bana karşı hep dürüst olduğunu düşündüm ama geri dönüp bakınca sen sadece *kendi* bahsetmek istediğin konularda dürüstsün. Dolayısıyla, *Bayan Hamilton*’ın rasgele ortaya çıkmasıyla...”

“Sana o konuyu açıklamıştım.” Elini tutup onu kendime çektim. “O yüzden sana zaten açıkladığım bu boktan konunun üstünden tekrar geçerek zamanımı boşa harcamayacağım.”

“Sadece...”

“Bak.” Parmağımı dudağına bastırdım. “Altı yıldır, düzenli olarak beraber olduğum tek kadın sensin.”

“Bununla gurur mu duymalıyım yani?”

Onu kucağıma çektim. “Sen bu ofis dışındaki saatlerde konuştuğum tek kadın, hatta tek insansın. Telefonda seks yaptığım, arabama binmiş, bana yalan söylemesine rağmen yine de çekip gitmememi sağlamış tek kadınsın...”

Aubrey derin bir nefes çekip bana baktı.

“Şimdi,” dedim, “sakıncası yoksa bu sandalyede seni becereceğim. İşimiz bitince de sana birisini doğru şekilde araştırmanın yollarını öğreteceğim çünkü senin düşündüğünün aksine, müvekkilimin bir geçmişi var.”

“Hayır, her şeyi iki kere kontrol ettim ve...”

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. “Önce becereceğim.”

Rıza (isim):

Bir başkasının teklifini gönüllü olarak kabul etmek.

Aubrey

Konu: New York / Külotların

Bilgin olsun, New York'ta hukuk okudum. Hatta birincilikle bitirdim.

—Andrew

Not: Eğer ıslak külotlarından birini daha “Fetişin için” notuyla çekmeceme tikiştirirsen *gerçekten* de vajinani suratıma koyup uyumamı istediğini varsayacağım. Seninle ilk “tanıştığım” günden beri bunu yapma arzusuyla dilim karıncalanıyor, o yüzden böyle lüzumsuz ipuçlarına gerek yok...

“Aubrey?” Annemin sesiyle yüzümdeki tebessüm silindi.
“Aubrey, babanın söylediklerini dinliyor muydun?”

“Hayır, affedersiniz.” Hâlâ onlarla akşam yemeğinde olduğum için kaçınca derin bir iç geçirdim.

Provam biter bitmez beni aramış ve “en sevdiğimiz” restorana hep birlikte gidebilmemiz için eve gelmemi talep etmişlerdi. Kulüpten arkadaşları hep burada yemek yerd ve sırf bizim kursosuz aile imajımızı göstermek için buraya gelmek istediklerinden adım kadar emindim.

“Şimdi dinliyor musun peki?” Babam tek kaşını kaldırdı.

“Evet...”

“Seni buraya bir sonraki seçimlerde vali adayı olacağımı haber vermek için çağırdık.”

“Benden oy mu istiyorsun?”

“Of, Aubrey.” Annem burnundan soluyup garsona doğru parmak şıklattı. “Bu, hayatının en mutlu anlarından biri.”

“Hayır...” Başımı iki yana salladım. “Öyle *olmadığından* emimim.”

“Bunca yıllık emek, şirketimizi şehrin en kusursuz firmalarından biri yapmak için uğraşlarımız,” dedi annem babamın gözlerinin içine bakarak, “bütün bunların muazzam bir şekilde karşılığını alacağız. Kampanyanın bütçesi için birkaç sözlü vaat aldık bile ve aynı tarafta olduğumuz muvazzaf...”

“Vali olma şansın gerçekten çok yüksek.” Annemin lafını kesttim. “Tebrikler, baba.”

Babam masanın üstünden uzanıp elimi sıktı.

Annem bir türlü susmak bilmiyordu. “Yeni aile fotoğrafları çektirmemiz gerekiyor, toptan, anlarsın ya? Yazılarında kullanmaları için basına dağıtabileceğimiz fotoğraflar, o yüzden saçını şu balerin şeyi gibi yapmamalısın.”

“Topuzu.”

“Göz zevkimi bozuyor.”

“Margaret...” Babam onu uyardı. “Göz zevkini bozmuyor. Sadece...”

“Sadece ne?” Bir anneme bir babama baktım.

“Kampanya dönemi boyunca hepimizin birbiriyle uyumlu, Tam-Amerikan bir bütün olarak görünmesi çok önemli.” Annem garsondan bir kadeh şarap aldı ve adamın kenara çekilmesini bekledi. “Bazı ziyaretleri aile olarak yapmak zorunda kalabiliriz.”

“Valiliğe adaylığını koyuyorsun, başkanlığa değil, ayrıca yirmili yaşlarındaki hangi genç sırf fotoğraf çekirmek için anne babasıyla kampanya turnesine çıkar?”

“Rakibimizin evde eğitim gören yirmi yaşında ikizleri var,” dedi. “Her yaz fakirlere yardım etmek için üçüncü dünya ülkelerine seyahat ediyorlar ve eminim kampanyadaki her duraklarında ailelerinin yanında olacaklar.”

Alayla karışık cevap verdim. "Neden hakiki insanlarla rekabete girmeye çalışıyorsunuz ki? Sizce kazanmayı onlar hak etmiyor mu?"

"Aubrey, ciddi bir konu konuşuyoruz." Babam kırılmış gibiydi. "Bu benim çok uzun zamandır gerçekleştirmek istediğim bir hayaldi ve hiçbir şeyin yolumuza taş koymasını istemiyoruz."

İkisi aralarında bakıştılar ve kaşımı kaldırdım.

"Ne gibi bir şeyin?" diye sordum.

"Tamam..." Annem sesini alçalttı ve konuşmadan önce omzunun üstünden arkaya baktı. "Kirli çamaşırların var mı diye öğrenmek istiyoruz; sosyal medyada seni bir parti kızı gibi gösteren fotoğraflar, eski erkek arkadaşlar ya da cinsel partnerler ya da bizi kötü ebeveyn gibi gösterecek herhangi bir şey."

"Siz zaten kötü ebeveynlersiniz."

"Kes şunu, Aubrey." Babam elimi tutup sertçe sıktı. "İkimiz de sana büyürken hayal edebileceğin her şeyi verdik ve senden şimdi minicik bir fedakârlık bekliyoruz."

"Ortaya dökülebilecek kirli çamaşırlarım yok." Dişlerimi sıktım.

"Güzel." Annem yapmacık bir şekilde gülümsedi. "O hâlde bu süreç boyunca bize yardım etmek için okulu dondurduğun zaman bu hiç şüpheli durmayacak. Sizin dekanla online ders konusunu konuştuk ve zaten böyle bir program sunuyorlarmış. Online verilemeyen dersleri almak için kampüse gitmen gerekecek ama senin durumundaki öğrenciler için ayrıcalık tanınanmış zaten ve..."

"Hayır." Lafını kestim. "Hayır, teşekkürler."

"Bu konu tartışmaya açık değil, Aubrey. Bu hepimizin iyiliği için..."

"Babamın hayali için, değil mi?" Kendimi kaybetmemek için zor duruyordum. "Çünkü bu ailede bir hayali olan tek kişi o?"

"Evet," dedi annem dişlerini göstererek gülümserken. "Biz gerçek hayallerden bahsediyoruz, Aubrey. 'İki cihan bir araya gelse olmayacaklar' ya da başarısızlıkla sonuçlanmışlardan değil."

"Pardon?!" Ayağa kalktım. "Ama siz öz kızınız konusunda

herkesten fazla çuvallamışken *başarısızlıkla sonuçlanmış hayallerden* bahsetmek istiyorsunuz, öyle mi?" Gözlerim yaşlarla doluyordu.

"Aubrey, çabuk otur yerine." Annem elime yapıştı. "Olay çıkarmayalım."

"*Çıkaralım!*" Elimi elinden hızla çektim. "Hadi nasıl oluyor da esasında mezun olmam gerekiyorken, yirmi iki yaşında hâlâ üniversite *üçüncü sınıf öğrencisi* olduğumu konuşalım! Olmaz mı? Bunun sebebini açıklayabilir misiniz?"

Babamın suratı kıpkırmızı oldu ve bana oturmamı işaret etti ama yerimden kıpırdamadım.

Annemin eli incilerine gitti. "Aubrey... Biz o günlerde yapılacak en iyi şeyi yaptık ve evet, iki yıl içinde iki kez farklı sistemlerdeki okullara gitmen bir talihsizlikti ama seni olduğun kişi yaptı. Şimdi, kampanyamızın başlama tarihi..."

"Her ne zaman başlıyorsa başlasın umurumda değil. Anlamsız bir kampanya turnesine çıkmayacağım, hiçbir dersimi de online almayacağım çünkü size bir haberim var!" Kan beynime sıçramıştı. "Bale yapmak *internetten* öğrenilmiyor!"

Restorana sessizlik çöktü.

"İkiniz de bencilin önde gidenlerisiniz ve bunun farkmda bile değilsiniz." Başımı iki yana salladım. "Ben diğer adama oy verdiğim." Etraftaki masalarda insanlar nefeslerini tutup fısıldaşırken bir hışımla ortamı terk ettim, annemlerin görünüşte kusursuz aile imajının milletin içinde bir nebze de olsa çizilmesinden çok mutluydum.

"Numaranız, hanımefendi?" Dışarı adım atmamla vale bunu sordu.

"Neyim?"

"Numaranız?" Başını yana yatırdı. "Arabanızın?"

Kahretsin... İç geçirip omzumdan geriye baktım.

Müşteriler beni işaret ediyordu ve sırf eve dönüş aracım olmadığı için tekrar içeri girmeye dayanamazdım.

Taksi çağırmayı düşündüm ama anlamsızdı. Buraya gelmesi

saatler sürerdi ve muhtemelen yürüsem evime daha çabuk giderdim.

Bir buçuk kilometre ötede bir otobüs durağı vardı ama sadece kredi kartım yanımdaydı. Andrew beni almaya gelmezdi bence ama şansımı denemeye karar verdim.

Konu: Binek Aracı

Acilen yardıma ihtiyacım var...

—Aubrey

Konu: Cvp: Binek Aracı

Gün ortasında aletime binme arzusu bu noktada “yardım” sayılmamalı.

—Andrew

Konu: Cvp: Cvp: Binek Aracı

Aletinden bahsetmiyorum. Arabandan bahsediyorum... Şu anda gelip beni alman mümkün mü? Ailemle yemek yiyorduk ama pek hoş sonlanmadı... ve arabam yanımda değil.

Gelemezsen anlarım.

—Aubrey

Konu: Cvp: Cvp: Cvp: Binek Aracı

Neredesin?

—Andrew

Yarım saat sonra Andrew kulübün park alanına girdi.

Park edemeden arabasına atladım, arkamdan fısır fısır konuşup muhtemelen annemlerle aramda ne olduğunu merak eden kulüp üyelerine dönüp bakmadım.

“Seni eve götürüyorum, değil mi?” diye sordu yola çıkarken.

"Hayır..."

Bana döndü. "GBH'ye mi götürüyorum?"

"İstersen. Benim evim olmasın da." Durdum. "Annemler yemekten sonra kesin oraya uğrayıp benimle konuşmaya çalışacak o yüzden..."

"Yemek yedin mi?"

"İştahım kaçtı..." dedim yumuşakça ve gülümsedim. "Ama şu anda beni randevuya çıkarmak istiyorsan, karşı çıkmam."

"Neden seni *randevuya* çıkarmak isteyeyim ki?"

"Çünkü bana borçlusun."

"Ne zamandan beri?"

"Bir keresinde eğer bir gün şahsen tanışırsak beni randevuya çıkaracağını söylemiştin ve bunu henüz yapmadın."

Kırmızı ışıktaki durduk, Andrew dönüp bana baktı.

"Şu anda seni randevuya çıkarmakla uzaktan yakından ilgilenseydim –ki *ilgilenmiyorum*– sen yemek yemişken üstüne seni hangi cehenneme götürebilirdim?"

"Şaşırt beni." Omuz silkip başımı cama yasladım ve gözlerimi kapadım. Bana gözlerini dikerek o "Aklını kaçırmışsın" bakışını attığını hayal edebiliyordum. Andrew arabayı yola doğru çevirirken gülümsedim ve bunun düzenli bir şekilde çıkmaya başlamamızın başlangıcı olmasını umdum.

Hafifçe omzumu sarstığını hissettiğimde rüyamda beni sanat galerisindeki öpüşünü görüyordum.

"Aubrey..." diye fısıldadı. "Aubrey, uyan."

Kafamı kaldırıp camdan dışarı baktım. Yemyeşil bitkiler ve kocaman cam panelli bir bina gördüm, bir rezidanstı. Yüreğim hop etti çünkü Andrew'un hiçbir kadını kendi evine götürmediğini biliyordum ve ilk olacağım için çok mutluydum.

Andrew'a doğru baktım, tam bir şeyler diyecektim ki yeşil bir otopark kartıyla oynadığını görünce ön camdan dışarı bakıp gerçekten nerede olduğumuzu gördüm.

Hilton otelin kapısının önündeydik.

"Beni randevuya çıkarma fikrin *otel mi* yani?"

"Fikrim daha çok seni otelde becermekti."

"Andrew, diğer çıktığın bütün kadınları buraya getiriyor-sun..."

"Ee?"

İçime bir ağırlık çöktü. "Beni buraya getirmenin neden duygularımı inciteceğini anlamıyor musun?"

"Marriott'u mı tercih ederdin?"

Gözlerimi kırıştırdım.

"Oda servisleri aynı standartta değil," dedi, "ama eğer orayı tercih ediyorsan..."

"Beni eve götür, *hemen*." Sesim çatladı ve kafamı cama yaslayıp gözlerimi yumdum. "Annemleri hallederim..."

Pofuduk deri bir koltukta uyandım, yumuşacık siyah bir battaniyenin altındaydım.

Doğrulunca ayakkabılarımın çıkarıldığını, odanın diğer tarafındaki bir rafa konduğunu fark ettim. Önümdeki küçük sehpa da bir tepsi dolusu taze meyve ve çikolata duruyordu, ayrıca bir şişe şarap ve iki kadeh vardı.

Oda bir dergiden fırlamış gibiydi: Beyaz ipek perdeler, taba rengi duvarlar ve gümüş çerçeveli portreler. O portrelerden biri de sıçtığımin bir oteline aitti ve böylece nerede olduğumu gayet net bir şekilde anladım.

Hemen battaniyeyi üstümden attım, Andrew'u bulup beni rızam dışında buraya getirdiği için ona bağırırmaya hazırdım. Koridorda yürümeye başladım ama yavaş yavaş duvarlardaki fotoğrafların ona ait olduğunu fark ettim.

Birinde Andrew bir sahilde ayakta durmuş, uzaklara bakıyordu. Bir diğerinde NYC plakalı bir taksinin önündeydi ve ötekinde ise şehir parkında bir banka yaslanmıştı.

Bu fotoğrafların hepsinde Andrew gençti, şeytan tüyü olan bir oğlan çocuğunun pırıltısı gözlerinin içinden okunuyordu ve yanılmıyorsa, mutluydu. Son derece mutlu görünüyordu.

Tüm bu büyük resimlerin arasında, iç içe geçmiş, "E" ve "H" şeklinde küçük, tahta bloklar vardı. İlk başta Andrew'un baş harfi olan "A"yı temsil eden blok kayıp sandım ve parçalardan birinin üstünde yazıyordur diye düşündüm ama öyle değildi: Koridorun sonundaki sonuncu çerçevede New York'a ait fotoğrafların bir araya getirilmesiyle oluşmuş, devasa bir "E" ve "H" vardı.

"E" ve "H" mi?

Koridorda yürümeye devam ederken duvarda Andrew'un daha "saygın" fotoğraflarını görünce gülümsedim. Akan suyun sesini duyunca durdum ve sesi takip ederek kocaman bir yatak odasına girdim.

Her şey siyaha bürünmüştü; çift kişilik yataktaki çarşaf, balkonun camlı kapılarında asılı olan uzun, ipek perdeler ve cila ahşap zemine atılmış pofuduk halı.

Çekmeceli konsola yürüyüp en üstteki gözü açtım.

"Ne yapıyorsun?" Andrew tam arkamdaydı.

"Ben şey..." Kolunu belime sararken zaman kazanmaya çalıştım. "Eşyalarına göz gezdiriyordum."

"Aradığın özel bir şey var mı?" Arkamdan kulağımın tepesini öptü.

"Benim külotlarımı nerede saklıyorsun diye merak ettim."

Hafifçe kahkaha attı. "Hepsi yatağımın yanında." Elini eteğimin altına soktu ve parmakları çıplak vajinama değince orada oyalandı. "İç çamaşırı giymediğine göre sana hepsini geri vermeli miyim?"

Gözlerimi devirdim ve Andrew beni bıraktı.

"Burası otel odasından daha mı iyi?" diye sordu.

"Duruma göre değişir." Arkamı döndüm. "Buraya daha önce kaç kadını getirdin?"

"Sıfır."

"Sıfır mı?" İnanamadım. "Altı yılda?"

"Düzüşme hayatımı ev hayatımdan ayrı tutmayı seviyorum." Elimi yakaladı.

“O hâlde ben bu kuralın tek istisnasıyım?”

Cevap vermedi. Beni yalnızca yatak odasından geçirip suyun hâlâ akmaya devam ettiği, bembeyaz ebeveyn banyosuna soktu.

“Uyanmanı bekliyordum...” Beni şöyle bir süzdü.

“Çünkü birlikte film izlemek istiyorsun?”

“Çünkü seni duşta becermek istiyorum.” Sırtımı duvara yaslayıp gözlerimin içine baktı. “Çünkü bütün gece seni becermek istiyorum.”

Dizini iki bacağımın arasına sokmasıyla ve tişörtümü kafamdan çekip çıkarmasıyla inledim. Elini sırtıma kaydırıp sutyenimi açtı, sutyenim yere düşerken Andrew dilini meme uçlarımda gezdiriyordu.

“Eteğini çıkar...” Benden uzaklaştı.

Ellerim fermuarıma gitti ama gözümü ondan ayırmadım çünkü Andrew da soyunuyordu.

Ofisinde defalarca seks yapmıştık, arada sırada pervasızca üstüne binmiştim ama onu hiçbir zaman tamamen çıplak görmemişim.

Beyaz V yaka tişörtünü üstünden çıkarıp bir köşeye attı; elle çizilmiş gibi düzgün karın kasları ve göğsündeki küçük, el yazısı dövmesi ortaya çıktı.

Dövmede ne yazdığını okumaya çalıştım ama Andrew siyah eşofman altının iplerini çözdü ve eşofman yere düştü.

Dar baksırının altından penisinin sertleştiğini seçebiliyordum, çamaşırını çıkarmasını bekledim ama Andrew bana doğru geldi.

Elimi tutup beline koydu. “Sen çıkar.”

Başparmağımı lastiğin altına sokmuştum ki beni durdurdu.

“Ağzınla.”

Ona bakarken gözlerim kocaman açıldı ve Andrew’un yüzünde seksi bir sırıtış gördüm.

Hafifçe eğildim, beline küçük öpücükler kondururken ellerini saçımın arasına sokup nefesini keskin bir şekilde tuttuğunu duydum.

Destek almak için bacaklarına tutundum ve dişimle baksırının lastiğini çekiştirmeye başladım. Kumaşı birkaç santim aşağı çektikten sonra daha da indirmek için parmaklarımı kullandım ama Andrew beni saımdan çekerek kafamı geriye yattırdı.

“Sadece ağızını kullanacaksın,” diye uyardı.

Anladığımı gösterircesine baktım ve saçımı bıraktı. Baksırını bir kez daha dişlerimle kavrayıp yavaşça bacaklarından aşağı indirdim.

Bakışlarımı kaldırıncı penisinin dimdik olduğunu gördüm; taş gibi sertti ve her zamanki gibi içime girmeye hazırdı. Andrew’un yüzündeki bakıştan beni yukarı çekip duvara yaslayarak becereceğini anladım.

Buna fırsat bırakmadan dizlerimin üstünde durup aletini elim aldım. Dudaklarımı üzerine bastırıp dilimi her santiminde boylu boyunca gezdirdim. Ağızımı ucuna kapayıp dilimle yavaşça masaj yaptım.

“Aubrey...” Andrew parmaklarını saçıma dolayıp aşağı baktı. “Ne yapıyorsun?”

“Ben...” Yanaklarımın yandığını hissediyordum. “Penisini emiyorum.”

Andrew gözlerini kırpıştırırken yüzüne bir tebessüm yayıldı. “Penisimi emmiyorsun... Öpüyorsun.”

“O kısma gelecektim. şey gibi yapmaya çalışıyordum...” Başımı iki yana sallayıp ayağa kalktım, utançtan yerin dibine girmek üzereydim. “Boş ver.”

“Ne gibi yapmaya çalışıyordun?” diye dudaklarımın üstüne fıslıladı.

Başımı tekrar iki yana salladım, Andrew gözlerimin içine bakıyordu. “Öğrenmek için kimseyi izlemen gerekmiyor. Sana *ben* öğretirim...”

Hâlâ gülümseyerek elimden tutup beni duşun altına çekti. Göğsünü göğsüme yasladı ve üzerimizden sular akarken parmağını ağızıma soktu. “En fazla bu kadar mı aabiliyorsun?”

Gözlerimi kırpıştırarak başımla onayladım.

"Penisim ağzına sığacaksa bundan çok daha büyük açman lazım..." Arkasındaki küçük, ıslak banka oturdu ve çömelmemi işaret etti.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde, akan su sırtımı dövdü.

"Dudaklarını yala," diye emretti ve ben de itaat ettim, tamamen yeni bir bölgeye girmiştim.

Penisinin tamamını şimdi ağzıma almam gerektiğini sanarak öne eğildim ama Andrew beni durdurdu.

"Islat."

"Ne?"

"Ağzını aletimin üstüne koy ve ıslat."

Tereddüt ederek dudaklarımı penisine bastırdım ve dilimi üzerinde gezdirdim. Dilimi ağır ağır etrafında döndürüyordum ki Andrew aniden başımı yukarı çekti.

"Fazla nazıksın," dedi. "Şimdi kahrolası bir leydi olmanın sırası değil..."

"Ben..."

"Agresif, açgözlü ve *kaba* olmalısın çünkü ben seni yalayıp utarken hiç nazik olmayacağım." Yavaşça başımı aşağı indirip bacaklarını biraz daha açtı. "Elinle taşaklarıma masaj yap..."

Hemen avucumun içine alıp birbirlerine sürttüm.

"Biraz daha sert..." Andrew'un nefesi yavaşladı ve ben de bir ritim tutturdum.

"Şimdi," diye fısıldadı. "Ağzını açabildiğin kadar aç ve aletimi olabildiğince içine al..."

Andrew parmaklarını saçlarımdan içinden geçirirken ağzımı açıp ilk birkaç santimlik kısmı rahatlıkla ağzıma soktum.

"Gözlerini benden ayırma." Etkilenmişe benziyordu. "Hepsini şimdi ağzına sokmak zorunda değilsin..." Omuzlarımdan ittirek beni ileri geri hareket ettirdi. "Aynen bu şekilde ağzına yavaşça sokup çıkar..."

İnledi ve gözlerinde saf şehvetle bana bakıp fısıldadı. "Daha sert em..."

Emrine uydum, bu kez daha fazla inledi. Aletinin yarısı ağzım-

dayken bacaklarındaki kasların gerildiğini görebiliyordum. Biraz daha cesurlaşmaya başlıyordum, özgüvenim az da olsa yerine gelmişti, ben de biraz daha büyük bir kısmını ağzıma soktum.

"Siktir..." diye nefes verdi.

Boşta kalan elimle, aletin ağzımda olmayan kısmını kavradım ve taşaklarına masaj yaptığım şekilde penisine de masaj yaptım – yumuşak ama agresifçe.

Andrew saçımı çekiştirmeye başladı, daha büyük bir kısmı ağzıma sokmam için yalvarıyordu. *"Hepsini ağzına al..."*

Artık kontrolün bende olduğunu hissederek isteğini reddettim ve ritmimi artırdım, başımı aşağı yukarı indirip kaldırıyordum.

"Aubrey..." Andrew zor konuşuyordu.

Biraz daha dibe ittim, dudaklarımı etrafında biraz daha sıkı sardım ama hâlâ sonuna kadar ağzıma almamıştım.

"Aubrey..." dedi Andrew tekrar, sesi çaresiz çıkıyordu.

Sözlerini duymazdan geliyordum. Penisinin ağzımın içini doldurmasının verdiği his hoşuma gitmişti, dilimle onu yönetip tepki vermesini görmeyi sevmiştim.

"Dur." Saçımdan tutup beni geriye çekti ve bana dimdik baktı. *"Penisimin hepsini tamamen o lanet ağzının içine al hemen."*

Ağzımı aletin üstüne kaydırdım ve sonuna kadar gittim, gırtlığıma dayanana dek de durmadım.

Andrew kısa bir an için gözlerini kapatıp iç çekti. Sonra gözlerini tekrar açıp kararlı bir şekilde konuştu. *"Ağzının içine boşalmama izin vermeni istiyorum..."* Çatlak sesle konuşuyordu. *"Ve son damlasına kadar yutman lazım..."*

Dizlerine yapışıp onu gittikçe hızlanarak emdim ve penisi ağzımın içinde zonklamaya başladı. Aletin kasıldığını, gerildiğini hissettim ve Andrew arkasına yaslanıp da sonunda kendini bıraktığında gırtlığımdan aşağıya ılık bir şeylerin aktığını hissettim.

Tuzlu ve yoğun bir sıvıydı ve doğrusu, tadını beğendim. Son damlası da ağzıma döküldüğünde gözlerinin içine baktım, Andrew da benim gözlerime bakıyordu. Yüzündeki ifade saf tat-

min ve huşu doluydu, hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyordum.

Andrew ayağa kalktı, beni de kendiyile kaldırıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Mükemmeldi." Suyu kapatıp beni duştan çıkarıp yatak odasına geri götürdü ama kurulama zahmetine girmedim.

Beni belimden tuttuğu gibi yatağa fırlattı. "Aç bacaklarını."

Bacaklarımı iki yana açtım, Andrew da üstüme tırmandı. Dudaklarıma yapıştığı gibi altdudağımı emmeye başladı.

Aletin başının vajinama sürtündüğünü hissediyordum ve kalçamı yukarı kaldırıp onu içime girmeye teşvik ettim.

Duşta olanlardan sonra ne ön sevişme yapmak ne de konuşmak istiyordum.

Sadece seks yapmak istiyordum. Hemen.

Andrew elleriyle memelerimi okşadı, elini geri ittim. "Becer beni, Andrew."

"Yapıyorum işte."

"Şimdi."

Andrew bana gülümsedi, sanki zekice bir laf etmek ister gibi görünüyordu ama öne eğilip başucundaki çekmecedan bir kondom aldı.

Hemen takip tek vuruşta içime girdi, zevkle inledim.

"Ahh..." Penisi amansızca içime girip çıkarken elimi uzatıp saçını kavradım. Bu adamla yatmaktan asla sıkılmayacağımdan emindim, her seferi bir öncekinden daha iyiydi.

Andrew başını boynuma gömüp de ne kadar iyi hissettirdiğini fısıldarken gözlerimi yumdum. İçimde ufak kasılmalar başladı ve her ne kadar bunun biraz daha uzun sürmesini istesem de fazla dayanamayacaktım.

"Andrew..." Kalçam titremeye başlayıp orgazma teslim olurken adını söyledim. Çığlık atarak yastığa düştüm ve Andrew da birkaç saniye sonra üstüme yığıldı.

Uzun bir süre iç içe durup tek kelime etmeden öylece uzandık. Sonunda konuşacak enerjiyi bulduğumda boğazımı temizledim. "Bütün gece içimde mi uyuyacaksınız?"

"Tabii ki hayır." Dışarı çıktı ve ânında onu hissetmeyi özledim. Kondomu atıp dolabına yürüdü.

"Ne yapıyorsun?" Doğruludum.

"Giyiniyorum."

"Ne için?"

"Seni eve götürmek için." Pantolonunu çekti. "Böylece ben de uyuyabilirim." Üstüne bir gömlek geçirip bana baktı. "Hazırlanman sence ne kadar sürer?"

"Beni eve götürmene gerek yok." Başımı iki yana salladım. "Burada kalmak istiyorum."

"Burada mı?" Andrew allak bullak olmuştu.

"Evet, *burada*."

"Yani *sabaha kadar*?"

Evet anlamında kafamı salladım ve sanki ondan az önce akla hayale sığmaz bir şey yapmasını istemişim gibi bana bakakaldı. Bakışlarında ıstırap, hatta pişmanlık gördüm ve bir an, bunu tekliif ettiğim için kendimi kötü hissettim.

"Aubrey, ben hiçbir zaman..." İç geçirdi. "Hiç kimsenin sabaha kadar kalmasına izin vermedim."

"O zaman bırak da ben ilk olayım..."

Andrew çenesini ovalayarak bana dimdik bakmaya devam etti ve sonra dolabına yürüyüp temiz, beyaz bir pijama takımı aldı.

"Bunu giyebilirsin..." Pijamayı bana uzattı.

Almak için elimi uzattım ama başını çevirdi.

"Ayağa kalk."

Yataktan kalkıp önünde durdum.

Önden düğmeli pijamayı bana yavaş yavaş giydirdi – sonuncu düğmeye ulaşana kadar çıplak tenimin her köşesini öptü ve işi bitince de dudaklarımdan öptü.

Arkasından bana pijama altını uzatmasını bekledim ama onu odarın diğer tarafına attı. "Yatağa gir."

Andrew ışıkları kapatırken gülümseyerek yorganın altına girdim.

Birkaç saniye sonra yanıma uzanıp beni göğsüne çekti.

"Mutlu musun?" diye fısıldadı.

"Evet..."

"Emin misin? Bu akşam senin için yapmamı istediğin, konfor bölgemin dışında olan bir şeyler daha yok mu?"

"Bu gecelik yok ama yarın sabah bana kahvaltı hazırlayabilirsin."

"Şansını zorluyorsun..."

"Fikrini değiştirme ihtimaline karşın, Belçika usulü waffle, pastırma, dilimlenmiş çilek ve portakal suyu isterim."

"Bunların hepsini aletimin üstünden yemek istemiyorsan, böyle bir şey yaşanmayacak." Popomu çimdikledi. "Hadi uyu, Aubrey."

Ertesi sabah gözümü açınca Andrew'un yatağında yalnız olduğumu fark ettim. Andrew'un tarafına bakınca GBH kâğıdına yazılmış bir not buldum:

Yeni bir müvekkille buluşmak için ofise gitmek zorundayım. Gelip seni evine götüreceğim.

Not: Külot koleksiyonunu eve götürmekten çekinme.

-Andrew

Yataktan çıktım, evini daha derinlemesine incelemeye hazırlanıyordum ki kapı aniden tıklatıldı. Hemen koşup Andrew'ı görmeyi bekleyerek kapıyı açtım ama simsiyah giyinmiş bir adam karşımdaydı.

"Şey, merhaba?" Şaşırmış gibi durmamaya çalıştım.

"Aubrey Everhart siz misiniz?"

"Evet..."

"Harika." Bana beyaz bir torba uzattı. "Gurme waffle, pastırma, dilimlenmiş çilek ve portakal suyu, değil mi?"

İnkâr (isim):

Açılmış bir davadaki şikâyeteye cevaben, yöneltilen suçlamaların (iddiaların) doğru olmadığını belirten, sanığın verdiği ifade.

Birkaç gün sonra...

Andrew

Resmen kafayı sıyırmıştım.

Banyoda küvetteydim ve Aubrey üstümde oturuyordu, bir başka orgazmın etkisiyle nefes nefeseydi.

Bu hafta üçüncü kez benim evimde kalıyordu ve rahatsız oluyormuşum gibi yapmam anlamsızdı.

Ne halt olduğunu anlayamıyordum ama Aubrey kesinlikle aklımı çelmişti. Her düşüncemde o vardı ve aklımı başıma topalayıp bu durumun geçici olduğunu kendime hatırlatmaya çalışmak için ne yaparsam yapayım Aubrey iyiden iyiye hayatıma yerleşiyordu.

“Bu akşam neden bu kadar sessizsin?” diye sordu.

“Düşünmeye de mi izin yok?”

“Kucağında çıplak bir kadın otururken hayır.”

“Rahatlaması için ona zaman tanıyordum.” Ellerimi bacaklarının altına soktum. “Bugün hangi gereksiz saçmalık hakkında konuşmak istiyorsun?”

“Gereksiz değil,” dedi. “Ailenle ilgili.”

“Ne olmuş aileme?”

“Hâlâ New York’talar mı?”

Çenemi sıkmamaya çalıştım. “Bilmiyorum.”

"Bilmiyor musun?" Tek kaşını kaldırdı. "Ne demek bilmiyorum? Onlardan kopuk musun?"

"Hayır..." İç geçirdim. "Sadece benim anne babam yok."

Aubrey başını yana yatırdı. "O zaman neden ilk tanıştığımız ay bana annenle ilgili anlattığın bir hikâye aklında kalmış?"

"Ne hikâyesi?"

"Central Park ve dondurma hikâyesi." Gözlerimin içine baktı, sanki bir şey dememi bekliyordu. "Seni bir çocuk panayırına götürdüğünü söylemiştin galiba? Her cumartesi olan bir şeymiş. Ama senin en çok aklında kalan, yağmurlu bir günde annenin seni yine de götürmesi ve bir top vanilyalı dondurma almak için bir saat sıra beklemenizdi."

Gözlerimi kırıştırdım.

"O hikâye doğru, değil mi? Başka bir şeyle mi karıştırıyorum?"

"Hayır," dedim. "Doğru hatırlıyorsun... Ama annemi o zamandan beri görmedim."

"Ah..." Aubrey önüne baktı. "Üzgünüm."

"Üzülme." Parmağımı dudağında gezdirdim. "Gayet düzgün biri olup çıktım."

"Sana birkaç şey daha sorabilir miyim?"

"Bugünden itibaren günlük sorularına kota koyacağım."

Aubrey gözlerini devirdi. "Koridordaki resimlerde gördüğüm bütün o 'E' ve 'H'ler neyi temsil ediyor?"

Göğsüme ani bir sızı saplandı. "*Hiçbir şeyi.*"

"Madem New York'tan bu kadar nefret ediyorsun ve geçmişinden ya da *altı yıl önce kaybettiğin şeyden* bahsetmeyi sevmiyorsun, duvarlarında neden bu kadar çok anı asılı duruyor?"

"Aubrey..."

"Tamam, bu soruyu unut. Peki kalbinin üstündeki Latince alıntı? Anlamı ne?"

"Bir şeyde yalan söylediyse her şeyde yalan söylemiş sayı-

lırsın.” Başka sorular sormasına fırsat vermeden dudaklarından öptüm. Acaba neden balerin yerine lanet bir gazeteci olmak istememiş diye merak etmeye başlıyordum.

“Sıra sende,” dedi yavaşça. “Şimdi sen *bana* sorular sorabilirsin.”

“Seni tekrar becermeyi yeğlerim.” Onu da kendimle beraber kaldırarak ayağa kalkıp küvetten çıkmasına yardım ettim.

İkimiz de kurulanıp yatak odama geçtik. Tam onu kendime çekerken kapı çaldı.

İç geçirdim. “Akşam yemeği erken geldi.” Hemen bir eşofman altı ve tişört giyip kredi kartımla kapıya yürüdüm.

Kapıyı açtığım an, şu dünya üzerinde görmek istediğim en son insanla burun buruna geldim. *Ava*.

“Sakin bu sefer kapıyı suratıma çarpmaya cüret etme,” diye dışlerini sıktı. “Konuşmamız gerek.”

“Hiçbir bok hakkında konuşmamız gerekmiyor.” Dışarı adımlımı atıp kapıyı arkamdan kapattım. “Sana kaç defa seni burada istemiyorum demek zorundayım?”

“Buna gerçekten inanman için kaç kere demen gerekiyorsa o kadar, yani sayısız.” Dudak büktü. “Neden Durham’a seni görmeye geldiğimi sorsana, *Bay Hamilton*. Huyuma git ve sonunda defolayım.”

“Her halükârda defolacaksın zaten,” dedim dümdüz bir sesle. “Neden geldiğin umurumda bile değil.”

“Boşanma evrakını imzalamak için olsa bile mi?”

“Postayla gönderebilirdin.” Dışlerimi sıktım. “İtiraz etmek için kullandığın tüm yasal boşlukların tükendiğinden emin olduğum için bütün seçeneklerini harcamanı seve seve beklerim. Eminim senin *nasıl* bir müvekkil olduğunu anlar anlamaz, avukatların seni temsil etmeyi bırakacaktır.”

“Tek istediğim ayda on bin.”

* Latincesi, *Falsus in uno, falsus in omnibus* olan bu deyiş aynı zamanda, mahkemede bir konuda yalan beyan veren tanığın diğer beyanlarının da şüpheli sayılmasını anlatan hukuki bir deyiştir. —*çn*

“Ben isteyken seni yatak odamızda beceren adamdan iste.” Burnumdan soluyarak ters ters baktım. “Ya da daha iyisi, ‘iyilik istemek için’ yattığın hâkimden iste, bir de hazır havaya girmişken eski en yakın arkadaşım la da yat. Onunla yatmak sana hep kendini iyi hissettiriyordu, değil mi?”

“Sen de *Bay Mükemmel* değildin.”

“Ben seni hiçbir zaman *aldatmadım* ve sana hiç *yalan söylemedim*.”

Sessizlik.

“Ayda beş bin,” dedi.

“Siktir git, Ava.”

“Biliyorsun, ben *asla* pes etmem,” dedi Ava, tekrar eve adım attığım sırada gözleri öfkeden kocaman olmuştu. “*Her zaman* istediğimi alırım.”

“*Ben de öyle*.” Kapıyı suratına kapattım, kalbim küt küt atıyordu ve o çirkin anıların gölgesinin bir kez daha üstüme çökmeye hazır olduğunu hissettim.

Yağmur. New York. Kalp ağrısı.

Tam ve katıksız bir kalp ağrısı.

Ava’yı karşımda yeniden kanlı canlı görünce, o manipülatif sesini duyunca ve göğsümde o tanıdık sızıyı hissedince ânında kafama dank etti – aynı hatayı bir daha yapamazdım.

Aubrey çoktan sorular sorup kurcalamaya başlamıştı, yapabildiğince hayatıma dahil olmaya çalışıyordu ve yeterince uzun süre yanımda kalırsa, bu ilişkiyi yürütebileceğimize inanıyordu. Ancak öyle bir şeyin asla olmayacağını ben biliyordum, Ava’yı tekrar gördükten ve beni en baştan mahvetmek için ne kadar ilerli gideceğini fark ettikten sonra bu imkânsızdı.

Son birkaç haftadır oynadığımız bu tek eşlilik oyunu bana yetmişti. Eğlenceliydi, *farklıydı* ama Aubrey hiçbir zaman benim olamayacağı ve ben de hiçbir zaman onun olamayacağım için, aynı zamanda bayağı mânâsızdı.

Tekrar yatak odama girdim ve Aubrey’in gülerek yatağa kurulduğunu gördüm.

"Yemek nerede?" diye sordu başını yana yatırarak. "Kapının orada mı bıraktın?"

"Hayır." Başımı sağa sola sallayarak eşyalarını toplamaya ve çantasına tıktırmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bu gece burada kalamazsın."

"Tamam..." Aubrey ayağa kalktı. "Bir şey mi oldu? Konuşmak ister misin?.."

"Seninle başka hiçbir şey konuşmak istemiyorum." Dişlerimi sıktım. "Sadece seni evine götürmek istiyorum."

"Ne?" Aubrey afallamıştı. "Neyin var? Neden böyle..."

"Tüm bok püsürünü de banyomdan topladığına emin ol. Burada bir daha gelmeyeceksin."

"Neden?"

"Çünkü başkasıyla yatmaya başlamak zorundayım." Saç bandını aldım. "Seninle gereğinden fazla vakit geçirdim, sence de öyle değil mi?"

"Andrew..." Aubrey'in suratı düştü. "Nereden çıktı tüm bunlar?"

"Her zaman çıktığı yerden. Bana bir kere yalan söyledin, tekrar söyleyeceksin."

"Bu konu kapandı sanıyordum."

"Belki sen kapatmıştın ama ben kapatmadım."

"Ne diyorsun?"

"Bütün eşyalarını topla çünkü seni evine bırakacağım diyorum, bundan böyle sen benim stajyerimsin, ben de senin patronum. Benim için sonsuza dek Bayan Everhart olacaksın, ben de senin için Bay Hamilton'ım."

"Andrew..."

"Bay Kahrolası Hamilton."

Hızla bana koşup eşyalarını elimden aldı, gözünden birkaç damla yaş süzüldü. "Siktir git. SİKTİR GİT. Bu, bir sıcak bir soğuk dengesizliğini bana son yapışın olacak." Evden bir hışımla çıkıp kapıyı da arkasından çarptı.

Derin bir nefes verdim ve ânında vicdan azabıyla kalbim sızladı ama doğru hareketin bu olduğunu biliyordum. Ya bu saçmalığa şimdi son verecektim ya da daha sonra kalbini kırmanın sorumlusu olacaktım.

Balkona çıkıp bir puro yaktım ve aysız gökyüzüne baktım. Her şeyi böyle bir kalemde kestirip attığım, Aubrey'i hiçbir açıklama yapmadan hayatımdan kovduğum için üzülsem de yeniden eskiden olduğum kişi olmam lazımdı; her şeyi batırıp kalbimi bir kez daha tehlikeye atmadan önce derhal toparlanmalıydım...

Kapanış Konuşması (isim):

Her iki taraf da delillerini sunduktan sonra bir savunma avukatının, müvekkili adına yapacağı son savunma konuşması.

Altı yıl önce

New York

Andrew (Eh... O günlerde bana "Liam A. Henderson" derdiniz)

Bu şehirde içimi yeniden inançla dolduran bir şey vardı. Hava-daki umuttaydı bu, her yerde olduğundan daha parlak yanıp sönen ışıklardaydı ve günbegün sokakları dolduran hayalpe-restlerin en sonunda kazanana kadar, başarısızlıklar karşısında yılmadan çabalamasındaydı. Bunun gibi bir şehir başka yerde yoktu – bu eyaletin sınırları dışında beni böyle cazibesiyle bü-yüleyen bir yer yoktu, kıyamet kopsa ayrılmayacaktım buradan.

Uzaklarda gün batarken kolumu karımın beline doladım. Brooklyn Köprüsü'nün trabzanına dayanarak duruyorduk, yü-zümüz gülüyordu çünkü şirketimize ensesi kalın bir müvekkil daha eklemeyi başarmıştım.

"Sence günün birinde gazeteler, aldığın ilk dava hakkındaki gerçekleri yazacak mı?" Açık yeşil gözleriyle bana baktı. "Yoksa sence hep hasıraltı mı edecekler?"

"Hasıraltı edecekler." Derin bir nefes verdim. "Bence devlet, hukuk fakültesini yeni bitirmiş çiçeği burnunda bir avukatın, bir hükümet komplosunu keşfedip gün ışığına çıkardığını halkın bilmesini istemez. Kendi teşkilatlarına bir hakaret olur böylesi."

“O hâlde bundan on yıl sonra bilgi yarışmalarında sorulacak sıradan bir soruya indirgenmeye razısın? ‘Hak ettikleri takdirini görmemiş avukatlar bölümünden soru seçmek istiyorum, Alex.’ Sana uyar mı bu?”

“Neden uymasın?” Alnından öptüm. “Müvekkil toplamak için gazetelerin adımı duyurmasına ihtiyacım yok. İnsanlar biliyordu, beni de öyle buldular.”

“Şimdiki hâlimden çok daha büyük bir isim olman lazımdı halbuki...” Başını iki yana sallayıp fısıldadı, “Adın şehirdeki bütün billboardlara çarşaf çarşaf asılmalı. Tanrının belası hıyarlar...”

Gülümseyerek belini daha sıkı kavradım ve arabamıza doğru yürümeye başladık. Hayatıma girip çıkan tüm insanlar arasında Ava Sanchez kalıcı tek isim olmuştu.

Hayatım boyunca tek sevdiğim kadındı ve üç yıl önce nikâh günümüzde onu eşim yaptığımda bunun asla değişmeyeceğine yemin etmiştim.

“Ayrıca düşünüyordum da,” dedi yolcu koltuğuna otururken, “belki ben, sen ve ortağın Kevin önümüzdeki hafta sonu bekârların tanıştığı bir etkinliğe gideriz.”

“Neden bekârların tanışıp kaynaştığı bir ortama girelim?”

“Kevin için... Kendine bir hayat kurması lazım. Sürekli bizi takılmasından sıkıldım. Hepimizin senin şirketinde çalışması yeterince kötü zaten, bir de iş dışındaki her ânımızı onunla mı geçirmek zorundayız?”

Kahkaha atarak arabayı şehrin sokaklarında, malikâneyi andıran, kahverengi tuğlalı evimize doğru sürdürdüm. (“Hiç olmamış davayı” kazanır kazanmaz ilk satın aldığım şeydi ve Ava en pahalı evi almam için tutturmuştu.)

“Çünkü hak ediyorsun,” demişti. “Hiçbir zaman kendini ödüllendirmiyorsun... Senin bu huyunu hiç anlamıyorum, Liam. Kendin hariç herkese karşı çok iyi birisin...”

Arabamızı evimizin önüne park ettim ve hemen inip Ava’nın kapısını açtım. Ava her zamanki gibi, “Bahse girerim önce sana

seslenerek bağıracak,” diye fısıldadı merdivenlerde ona eşlik ederken.

“Babaaa!”

Ava’nın elini bırakıp yere çömeldim ve kızım – *Emma Henderson* kollarıma koştu. Günümün en güzel kısmı oydu, hayatımın en güzel kısmı oydu ve onu ne zaman görsem muhakkak ağzım kulaklarıma varırdı.

Bana bakıcıyla bütün gün yaptıklarını anlaşılmaz bir şekilde anlatırken alnından öptüm. Masmavi gözleriyle bana bakarken ona güldüm.

O anda farkında değildim – bunu göremeyecek kadar mutlu ve kördüm ama ilerleyen aylarda hayatım öylesine hızlı ve beklenmedik bir çöküş yaşayacaktı ki keşke hiç var olmasaydım diyecektim. Günişiğine çıkan yalanlar öylesine yıkıcı ve harap edici olacaktı ki bütün hayatım kumdan bir kale gibi dağılacaktı. Ama en kötüsü, beni en çok mahvedecek kısım, “kızım”la yaşadığım şu küçük ânın, New York’a dair son iyi anım olacağını bilmememdi...

Makul Şüphe

• ÜÇÜNCÜ CİLT •

GİRİŞ

Birkaç ay önce...

Andrew

Her şey siyah beyaz harflerle uluorta meydandaydı; lafı uzatmadan, dolambaçsız yazılmıştı.

Gerçeklerin cımbızla ayıklanmasına ve *New York Times*'ın fotoğrafımı basmayı bir kez daha ihmal etmesine rağmen şirketim Henderson & Hart'ın aldığı hasar tamamdı. Sırada neler olacağını çok iyi biliyordum, hem de her kademesini.

Bu şehirde bunun daha önce defalarca yaşandığına şahit olmuştum.

İlk olarak, ne olursa olsun yanımda kalacağına yemin eden en üst düzey müvekkiller arayıp "birdenbire" yeni bir temsilci bulduklarını söyleyecekti. Ardından, çalışanlar istifa mektuplarını verecekti, adı kötüye çıkmış bir firmada çalışmış olmak özgeçmişlerinde kötü durur ve ileride kariyerlerini engellerdi. Onlardan sonra yatırımcılar telefon edip, medyanın ortasında beni yerin dibine batırırken acımı paylaşıyormuş gibi yapacak ve tüm yatırımlarını çekecekti.

En son ve maalesef en talihsiz olarak ise, kariyerini daha başlamadan mahvetmiş, çok yetenekli avukatlar listesinde bir madde olacaktım.

“Sence başına bela açmadan nereye kadar Emma’yı takip edebileceksin?” Tuttuğum özel dedektif hemen yanımda durdu.

“O benim kızım. Onu gizlice takip etmiyorum.”

“Beş yüz metre.” Bir sigara yaktı. “En fazla bu kadar yaklaşabilirsin.”

“Hafta içinde ona düzgün davranıyorlar mı?”

Derin bir nefes verip bana bir tomar fotoğraf uzattı. “Özel kreş, küçükler için dans dersi ve senin de gördüğün üzere, parkta geçirilen hafta sonları. O iyi.”

“Hâlâ geceleri ağlıyor mu?”

“Bazen.”

“Hâlâ beni görmek için yalvarıyor mu? Hâlâ...”

Emma’nın mavi gözleri sallandığı salıncaktan benimkilerle buluşunca birden sustum. Ciyak ciyak bağırarak salıncaktan atladı ve bana doğru koşmaya başladı.

“Babaaa! Babaaa!” Bağırıyordu ama bana yaklaşmadan hemen onu tuttular. Ağlamaya başlarken onu uzaklaştıırıp arabaya bindirdiler.

Kahretsın...

Ânında yatakta doğruldum ve New York’ta, Central Park’ta olmadığını fark ettim. Durham, Kuzey Carolina’daydım ve yine kâbus görüyordum.

Duvardaki saate bakınca gece yarısını geçtiğini, saatin bir olduğunu gördüm. Saatin üstünde asılı duran takvimse burada gereğinden uzun süredir yaşadığımı doğruluyordu.

Altı sene önce tüm yaptığım araştırmalar – artıları eksileri tartışım, en iyi firmaların kayıtlarını tarayışım ve Date-Match sitesindeki makyaj güzeli kadınları sömürüşüm artık bana anlamsız geliyordu: Satın aldığım daire, reklamındakinin uyduruk bir kopyasıydı, zamanımı harcamaya değer sadece bir şirket vardı ve becermeye değer kadınlar havuzu ise günden güne küçülüyordu.

Daha birkaç saat önce, bana kırmızıyı ve tarih kitaplarını çok sevdiğini söyleyen bir anasınıflı öğretmeniyle çıkmıştım. Gerçek-

te ise yaşı benim iki katımdı, renk körüydü ve sadece “iyi bir penisin nasıl hissettirdiğini” hatırlamak istiyordu.

Sinirim bozularak yataktan çıkıp koridor boyunca yürüdüm, duvarda asılı duran “E” ve “H” harflerini fazla bakmamaya çalışarak düzelttim.

Bu geceyi atlatabilmek için her zamanki gibi iki üç kadeh atmaktan fazlasına ihtiyacım vardı ve ezelden beri gibi gelen süredir kimseyle yatmamış olmam canımı sıkıyorsa başlamıştı.

Kendime iki shot burbon koyup peş peşe gömdüm. Bir shot daha koyamadan telefonum titredi. Bir e-posta.

Alyssa.

Konu: Performans Kalitesi

Sevgili Thoreau,

Eminim şu anda fethettiğin bir başka kadını becermekle meşgulsündür ve ona meşhur “Tek yemek. Tek gece. Tekrarı yok,” beylik lafını söylemene saniyeler kalmıştır ama bir şey aklıma takıldı ve sana mesaj atmak ZORUNDA kaldım...

Madem seksten bu kadar çok zevk alıyorsun, neden ille de tek gecelik ilişki yaşamak için tutturuyorsun? Neden mesela hatları iyice belirlenmiş birbirinden faydalanan arkadaş tarzı bir ilişkiyi tercih etmiyorsun, böylece kuraklık dönemleri yaşamazsın? (Yani şu anda “Operasyon: Hâlâ Vuruş Yok”ta otuzuncu günündesin, yanılıyor muyum?)

Sadece tek geceye şans tanımanın sebebi, performansının başka geceleri garantileyecek kadar iyi olmayacağını bildiğin için mi diye düşünmeye başladım...

Penisinin vasatın altında işlev görmesi dünyanın sonu değildir.

—Alyssa

Başımı iki yana sallayıp cevap yazdım.

Konu: Cvp: Performans Kalitesi

Sevgili Alyssa,

Maalesef bir başka fethimi becermenin ortasında değilim. Onun yerine, en son yolladığın saçma e-postaya cevap atmakla uğraşıyorum.

İsmi gayet uygun koyduğun şekliyle “Operasyon: Hâlâ Vuruş Yok”’ta gerçekten de otuzuncu gündeyim ama seni telefonda becerdiğim ve boşalmanı sağladığım için tamamen başansız sayılmam...

Ben gerçekten de seksten çok keyif alıyorum, penisimin iştahı her daim açık ama sana defalarca söylediğim gibi ben uzun süreli ilişki yaşamam. Hiçbir zaman.

“Performansım” hakkında bir kere bile bir şikâyet duymadığım için sonuncu paragrafına bir yanıt vermeyi reddediyorum ve aletimin, vasatın altında olmakla uzaktan yakından *alakası* yok.

Ancak kapanış ifadende son derece haklısın: Bir penisin vasatın altında işlev görmesi dünyanın sonu değildir.

Becerilmemiş bir vajina dünyanın sonudur.

–Thoreau

Ânında telefonum çaldı.

“Ciddi misin?” diye patladı Alyssa açar açmaz. “Mesajında yazarları yanlış mı gördüm?”

“Birdenbire okumayı mı unuttun?”

“Saçmalama!” Kahkaha attı. “Bu geceki randevuna ne oldu?”

“Yine yalancının teki çıktı...”

“Kıyamam. Zavallı Thoreau. Otuzuncu günde keramet vardır diye umuyordum.”

Gözlerimi devirip kendime yeni bir içki koydum. “Uzaktan seks hayatımı yaşamak yeni hobin mi oldu?”

“Tabii ki hayır.” Kahkahası alçalarak kesildi ve arka planda kâğıt hışırtıları duydum. “Sana bir şey sormak istiyorum ne zamandır. Nerelisin?”

"Ne demek *nereliyim*?"

"Aynen sorduğum şey demek işte," dedi. "Güneyli değilsin. Sesinde o aksanın en ufak bir tınısı dahi yok."

Duraksadım. "Ben New Yorkluyum."

"New York?" Sesi bir oktav yükseldi. "Neden oradan ayrılıp Durham'a geldin ki?"

"Kişisel sebeplerden."

"New York'tan ayrılmak istediğimi hayal edemiyorum. Mükemmel bir yer gibi duruyor. Oradaki ışıklarda, oraya müthiş hayallerle gelip de kalan insanların hayatlarında bir şey var..."

Sözlerine kulağımı tıkayıp içkimi devirdim. O berbat yer hakkındaki şiirsel, ağdalı sözlerine son verilmeliydi. Hem de hemen.

"Ayrıca New York'taki hukuk firmalarının buradakilerden daha fazla albenisi yok mu?" Hâlâ konuşuyordu. "Mesela benim en sevdiğim..."

"Bu sene seçmelerine katıldığın bale hangisiydi?" diye lafını kestim.

"*Kuşu Gölü*." Balenin lafı geçince her zaman konu değişiyordu. "Niye ki?"

"Hiç, merak ettim. Seçmeler ne zaman?"

"Birkaç ay sonra. Derslerle baleyi dengelemek için elimden geleni yapıyorum..." Boğazını temizledi. "Yani elimdeki davaların üstünde çalışmakla prova saatlerimi dengelemek için bayağı uğraşıyorum."

"Patronuna haftada birkaç iş günü boş kalma karşılığında hafta sonu çalışmayı teklif etsene?"

"Bunun işe yaramayacağından eminim."

"Tabii ki yarar," dedim. "Bizim firmada bir avukat var, her cumartesiden çarşambaya çalışıyor ve diğer günler müzikle ilgileniyor. Eğer çalıştığın firmanın beş paralık değeri varsa, sana karşı esneklik gösterirler."

"Evet, şey, sanırım bir sorabilirim..."

Sessizlik.

“Hangi firmada çalışıyorsun?” diye sordum.

“Söyleyemem.”

“Ortaklardan birinin adını söyle.”

“Onu da söyleyemem.”

“Bu gece ilerleyen saatlerde, penisimin içinde ne kadar deri-
ne girmesini istediğini söyleyebilirsin ama?”

Alyssa’nın nefesi kesildi, duydukça beni daha çok delirten
seksi bir sestir bu.

“Sence seninle sırf telefonda konuşmaya daha ne kadar kat-
lanacağım, Alyssa?”

“Ben ne kadar istersem o kadar.” Sesi daha özgüven doluydu
artık.

“Sence seninle yatmadan bir ay daha telefonda konuşur mu-
yum? Seninle şahsen görüşmeden?”

“Bence benimle yatmadan daha aylarca konuşursun. Aslına
bakarsan, benimle yatmadan daha *yıllarca* konuşacaksın çünkü
ben senin arkadaşınım ve arkadaşlar...”

“Eğer önümüzdeki bir iki ay içinde seninle yatmamışsam ar-
tık *arkadaş* olmayız.”

“İddiaya var mısın?”

“Hiç gerek yok.” Telefonu kapatıp dizüstü bilgisayarımı al-
dım, Date-Match’e bir daha bakmaya hazırdım. Sayfadaki en
güzel kıza tıkladığım saniye ekranımda Alyssa’dan bir e-posta
göründü.

Konu: Bana Güven

Sen ve ben bundan birkaç ay sonra da hâlâ arkadaş olacağız ve yüzümü
görmemeye aldırmayacaksın bile.

Seyret.

–Alyssa

Konu: Cvp: Bana Güven

Birkaç ay sonra sen ve ben sevişiyor olacağız ve suratını görmemeye
aldırmamamın tek sebebi, ben seni masaya eğmişken aletime binmiş
olman olacak.

Seyret.

–Thoreau

Şahitlik (isim):

Bir tanığın duruşma sırasında ya da ifadesi alınırken avukatların yönelttiği sorulara ant içerek cevap verip mahkemeye sözlü kanıt sunması.

Andrew

“Bayan Everhart, şimdi öne geçip Bay Hamilton’ı siz sorguya çekebilirsiniz,” dedi Bay Greenwood mahkeme salonunda.

Aydın son günüydü, yani GBH binasının en üst katında yer alan milyon dolarlık mahkeme salonunu sonunda kullanacaktık. Bu salona hiç ihtiyaç yoktu ama firma bol parasını nereye harca-yacağını şaşırdığından bu mekân stajyerlerin deneme duruşma-larını yapmak için kullanılıyordu.

Bugünkü “duruşma” kendi şirketinin çalışanlarını dolandı-ran gerizekâlinin tekiyle ilgiliydi, çalışanlarını sigortasız ve sağ-lık hizmetleri kapsamı dışında bırakmıştı, maalesef ben de sanığı oynuyordum.

Aubrey savunma kürsüsünden ayağa kalkıp not defterini aldı ve öne geldi. İki hafta önce onu evimden kovduğumdan beri hiç konuşmamıştık ama anladığım kadarıyla hiç orali değildi.

Sık sık gülümsüyordu, son derece kibardı ve bana her kahve getirişinde pis pis sırıtıp, “Umarım bu kahveyi çok seversiniz, *Bay Hamilton*,” diyordu.

O günden beri sokağın başındaki kafeye uğruyordum...

“Bay Hamilton,” dedi, dar, mavi elbisesini düzeltip, “önce-den karınızı aldattığınız doğru mu?”

“Ben hiçbir zaman aldatmam.”

“Karaktere sadık kal, Andrew.” Bay Bach yargıç koltuğundan fısıldadı.

Gözlerimi devirdim. “Evet. Bir kere aldatmıştım.”

“Neden?”

“İtiraz ediyorum!” diye bağırdı stajyerlerden biri. “Sayın Yargıç, müvekkilimin aşk hayatının ayrıntılarını öğrenmemiz gerçekten gerekli mi? Bu deneme duruşması bir komploya karışmasıyla ilgili.”

“İzninizle, Sayın Yargıç,” dedi Aubrey, “yargıç” cevap veremedi. “Bence Bay Hamilton’ın eski ilişkilerinde ne gibi davranışlar sergilediğini öğrenmek, karakteri hakkında iyi bir değerlendirme olacaktır. Eğer ehliyetsizlik yüzünden şirketini terk eden bir müvekkili yargılıyorsak, şahsi, eski ilişkilerini sormam hiç alakasız kaçmaz – özellikle de sahte müvekkilimiz yüksek profile sahip bir şahıssa.”

“Reddedildi.”

Aubrey gülümseyip notlarına baktı. “Bağlanma sorunlarınız mı var, Bay Hamilton?”

“İnanmadığım bir şeyle nasıl problemim olabilir?”

“Yani ömrünüzün sonuna kadar tek gecelik ilişki yaşamaya inanıyorsunuz öyleyse?”

“Sayın Yargıç...” Savunmada yer alan stajyer ayağa fırladı ama elimi kaldırdım.

“Gerek yok,” dedim, gözlerimi Aubrey’e doğru kısarak. “Bayan Everhart’ın münasebetsiz soru silsilesine cevap vereceğim... Ben hayatımı canımın istediği şekilde yaşamaya inanırım, kadınlarla da canım ne zaman isterse o zaman uğraşırım. Kiminle yattığımın bu sahte duruşmayla ne alakası var pek emin değilim ama madem seks hayatımı tartışıyoruz, bilmenizi isterim ki mutluyum ve tatmin oluyorum. Hatta bu akşam da birisiyle randevum var. Size ve jüriye ayrıntıları yarın rapor etmemi ister misiniz?”

Jüri bölmesinde oturan stajyerler kahkahalarla güldü ve Au-

brey'in yüzü asıldı. Tekrar zoraki gülümsemesine rağmen gözlerinin içindeki kırgınlığı görebiliyordum.

"Ee..." Derin bir nefes aldı. "Davaya dönersek..." -

"Sonunda sadede geleceğiniz için çok mutluyum."

Jüri üyeleri tekrar güldü.

"Ahlak kurallarına inanır mısınız, Bay Hamilton?" diye sordu.

"Evet."

"Bunlara sahip olduğunuzu düşünüyor musunuz?"

"Bence herkes bir noktaya kadar ahlak kurallarına sahiptir."

"Şahide yaklaşmama izin verir misiniz?" Bay Bach'a baktı ve adam evet anlamında başını salladı.

"Bay Hamilton, bu belgenin fosforlu kalemle çizilmiş kısmını okuyabilir misiniz lütfen?" Bir sayfayı önüne koydu ve sayfanın en üstüne elle düşülmüş küçük not dikkatimi çekti.

Senden nefret ediyorum, keşke seninle hiç tanışmasaydım.

"Evet," dedim, cebimden tükenmez kalemimi çıkararak. "Şirketimin o dönemde sigorta poliçesindeki değişikliklerden haberi olmadığı yazıyor."

Aubrey belgenin bir kopyasını jüridekilere uzatırken notuna bir cevap karaladım:

Benimle tanıştığına pişman olduğuna üzıldüm çünkü ben değilim – sadece seni birden fazla kez becerdiğime pişmanım.

Bir başka bölümü mahkemedekilere okumamı rica etti ve sonra kâğıdı elimden geri aldı, cümlemi okur okumaz da bana sert bir bakış attı.

Bakışlarımı ondan kaçırmaya, başka bir şeye odaklanmaya çalıştım fakat bugünkü hâli bunu imkânsız kılıyordu. Saçlarını her zamanki gibi tepeden topuz yapmamış, göğüslerine değen iri dalgalı tutamlar hâlinde omuzlarından aşağı salmıştı. Üstündeki elbiseyse bacaklarına fazla sıkı yapışan, son derece uygun-suz bir elbiseydi ve her adımında bir santim yukarı çıkıyordu.

"Bay Hamilton'a üç sorum daha var, Sayın Yargıç," dedi.

"Soru sınırı yok, Bayan Everhart." Adam gülümsedi.

"Doğru..." Aubrey bir adım öne gelip gözlerimin içine bak-

tı. "Bay Hamilton, siz ve şirketiniz, çalışanlarınızı onlara değer verdiğinizde, onların çıkarını koruduğunuza ve işlerini sonlandırmadan önce yapacağınız değişiklikleri karşılıklı konuşacağınıza inandırdınız. Bu vaatler şirketinizin broşüründe yok mu?"

"Var."

"O hâlde, çalışanlarınıza boş umut verdiğiniz için cezalandırılmayı ya da tazminat ödemeyi hak ettiğinizi düşünmüyor musunuz? Nasılsa biteceğini başından beri bildiğiniz bir duruma onları sürüklediğiniz için?"

"Ben şirketimin iyiliği için en doğru olanı yaptım," dedim, göğsümde güm güm atan kalbimi yok saymaya çalışarak. "Ayrıca ileride, o çalışanlar yapmaları gerektiği gibi hayatlarına devam ettiğinde belki de benim şirketimin onlar için en uygun yer olmadığının farkına varacaklar."

"Sizce onlara en azından basit bir özür borçlu değil misiniz? En azından bunu onlara çok görmemelisiniz, sizce de öyle değil mi?"

"Özür dilemek, yanlış bir şey yaptığımı ima eder." Dişlerimi sıkıyordum. "Sırf onlar benim yaptığım eylemle aynı fikirde değiller diye, bu benim haksız olduğum anlamına gelmez."

"Makul şüpheye inanır mısınız, Bay Hamilton?"

"Sadece üç sorunuzun kaldığını söylemişsiniz. Son yıllarda ilkokul matematiği değişti mi?"

"Makul şüpheye inanır mısınız, Bay Hamilton?" Yüzü kızardı. "Evet ya da hayır."

"Evet." Çenemi sıktım. "Evet, bence ülkedeki her avukat için ortak bir gereklilik bu."

"O hâlde, şu anda ele aldığımız dava göz önüne alındığında... Sizce sizin gibi birisi, sizin gibi çalışanlarına çok kötü davranmış birisi, artık diğerlerinin geçim kaynağını ne kadar feci bir şekilde baltaladığını gördüğüne göre gelecekte değişebilir mi?"

"Makul şüphe *duygularla* alakalı değildir, Bayan Everhart, en yakınınızdaki hukuk sözlüğüne başvurmanızı tavsiye ederim çünkü bunu daha önce konuşmuştuk..."

“Bunu hiç hatırlamıyorum, Bay Hamilton ama...”

“Sizin ağzınızdan çıkan, talihsiz ancak doğru sözcüklerle tanımlarsak, bir keresinde bana –burada, GBH’deki ilk mülakatınızdan kısa süre sonra– bazı yalanların söylenmesi, bazı gerçeklerin ise saklanması gerektiğini ifade etmemiş miydiniz? Nihai hükmü vermek, hangisinin hangisi olduğunu ayırt edecek kişiye kalmıştır, demediniz mi?” Onu şöyle bir süzdüm. “Makul şüpheyi tam olarak böyle tanımlamamış mıydınız?”

Aubrey bana uzun bir süre baktı, gözlerinde onu evimden yaka paça attığımda gördüğüm incinmiş bakışın aynısını gördüm.

“Başka sorum yok, Sayın Yargıç.” Mırıldanarak uzaklaştı.

Bay Greenwood odanın uzak ucundan alkışladı. Bay Bach ve diğer stajyerler de onu takip etti.

“Çok iyi işti, Bayan Everhart!” diye bağırды Bay Bach. “Çok doğrudan ama yine de zorlayıcı bir sorguydu.”

“Teşekkürler, efendim.” Aubrey gözlerini benden kaçırıyordu.

“Bizim Andrew’u çileden çıkaran ilk stajyerimizsiniz.” Gü-lümsedi, çok etkilenmiş benziyordu. “Sizi kesinlikle yanımızda tutmalıyız. Hatta Andrew’un da duygu gösterebilme becerisine sahip olduğunu her hatırlamak istediğimizde sizi çağırma-lıyız.”

Daha fazla kahkaha koptu.

“Çok iyi işti, millet!” Yargıç koltuğunda arkasına yaslandı. “Bu hafta ilerleyen günlerde sunumlarınızın üstünden geçeceğiz ve puanlarınızı haftaya perşembe size e-posta atacacağız.” Tokma-ğını kürsüye vurdu. “Duruşma sona ermiştir.”

Stajyerler bir bir salondan çıktı ve Aubrey son kez omzunun üstünden bana kızgın bir bakış fırlattı.

Ben de ona dik dik baktım, iyi ki bu akşam birisiyle çıkacaktım. Böylece onu ve sorularını başka bir vücutla kafamdan atabilirdim.

Saat bir an önce yedi olsa iyi olur...

Asansöre gitmeden önce birkaç dakika bekledim ve günün geri kalanındaki programımı hatırlamaya çalıştım. Öğleden

sonra iki küçük iş sahibiyle danışman görüşmelerim vardı ve Aubrey bana bir sonraki kahvemi getirmeden önce Starbucks'a gidip gelmeliydim.

Ofisimin kilidini açıp ışığı yaktım ve tam Jessica'yı aramaya hazırlanıyordum ki Ava'nın kitaplığımın önünde dikildiğini gördüm.

"Evsizler barınağı bugün kapalı mıymış?" diye sordum.

"Sana nihayet istediğini vermeye geldim."

"Bir köprüden atlamak için biraz erken bir saat."

"Ben ciddiym."

"Ben de." Yanından geçip cep telefonumdan hemen mesaj attım. "Saat on ikiden önce atlarsan basın ekibi haberi akşam bültenerinde yayınlamaz."

Masamın önüne gelip kahverengi bir zarfı masama koydu. "Artık adını mahkemelerde süründürmeyeceğim, yürütmeyi durdurma istemiyle başka bir dava açmayacak, tedbir kararı aldırmayacağım ve karakterin hakkında da iftira niteliğinde sözler söylemeyeceğim... Artık yalanlar bitti."

"Eminim." Kâğıtları aldım. "Bir başka deyişle, hayatını sıçır batırmak istediğin başka birini buldun. Gerçek seni tanıyor mu kendisi?"

"Ciddi misin? Çok meraklı olduğun boşanma gerçekleşiyor işte. Neden umurunda ki?"

"Değil." Okuma gözlüğümü takıp belgelere göz attım. "Nafaka isteği yok, darp iddiası ya da mal varlığımdan pay talebi de... Bir sayfa mı eksik?"

"Söylüyorum işte. Yalanlar bitti artık."

Ona bir saniye bile inanmadım ama cep telefonumu alıp noteri aradım ve durumun acil olduğunu söyledim.

"Biliyor musun..." Ava masama yaslandı. "Bana evlilik yıldönümümüzde getirdiğin pastayı hatırladım. Beyaz ve uçuk maviydi, üstünde minicik, tatlı New York süslemeleri vardı. Her katının aroması farklıydı. Birlikte geçirdiğimiz her yıl için ayrı bir kat. Hatırlıyor musun?"

“En yakın arkadaşımınla yatmanı hatırlıyorum.”

“Her şeyi sonsuza dek bitirmeden önce güzel bir an geçiremez miyiz?”

“Sen ve ben uzun zaman önce bittik, Ava.” Dümdüz ve monoton bir sesle konuşmaya çalıştım. “Bir şey sona erdi mi kapamızın sözleri –ama iyi ama kötü– hiçbir fark yaratmaz.”

Derin bir nefes verdi ve bugün ne kadar berbat görüldüğünü fark ettim. Gözleri kan çanağı gibiydi, saçları elektriklenmişti ve gevşekçe atkuyruğu yapılmıştı, üstündeki mavi elbise bedenine tam olsa da belli ki Ava ütüleme zahmetine girmeden giymişti.

“Şu sözde acil durumunuz neymiş, Bay Hamilton?” Noter gülümseyerek içeri girdi. “Bir başka bin dolarlık kahve makinesi almamızı mı teklif edeceksiniz?” Ava’yı görünce hemen sustu.

“Bayan Kannan, bu Ava Sanchez, müstakbel eski karım. Boşanma evrakını imzaladığımıza tanık olmanızı ve üç nüsha almanızı istiyorum, içlerinden birini de postalanmak üzere mühürleyin.”

Kadın başıyla onaylayıp cebinden mührü çıkardı.

“West End’deki dairemizi kendi rızamla sana verdiğimi fark ettin mi?” diye sordu Ava.

“Benim satın aldığım daireyi mi?” İmzamı attım. “Ne kadar cömertsin.”

“O evde ne çok anımız var.”

“Belgeleri imzalarken sohbet etmek şart değil,” dedim.

Kalemi elimden hızla çekip imzamın üstüne imzasını attı, sonuncu harfi uzatırken oyalanmıştı.

“Birazdan ek nüshalarla döneceğim.” Bayan Kannan ikimize de bakmadan odadan çıktı.

“Demek bu kadar,” dedi Ava. “Hayatından resmen çıktım.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Maalesef hâlâ görüş açımdasın.”

“Bana iyi dileklerde bulunsan ölür müsün? En azından bol şans dilesen?”

“Tekrar hapse döndüğünü göz önüne alacak olursam, söylen-

mesi uygun bir cümle.” Omuz silktim. “Bol şans. Yetkililer dışarıda bekliyor o yüzden istediğin kadar oyalan. Son kez özgürlüğün tadını almak istersen koridorun sonunda otomat bile var... Ancak bir sürü kadınla birlikte aynı yere tıklacağından, eminim ışıklar söndükten sonra karı kız yemenin tadı da iyi gelir.”

“Beni ispiyonladın mı?” Cep telefonumu kaldırıp onu ofisimde görür görmez attığım mesajı gösterince yüzü bembeyaz kesildi. “Bunu bana nasıl yaparsın?”

“Nasıl yapmam?”

“Seni bu kadar çok mu kırdım, Liam? Bu kadar mı...”

“Sakın bana bu adla hitap etme.”

“Kalbini bu kadar çok mu kırdım?” Başını iki yana sallayarak tekrar etti.

Cevap vermedim.

“Bu... Bu hep *Emma* yüzünden, değil mi?” Dişlerini sıkı. “Bu yüzden mi? Hâlâ aynı boku mu kafama kakıyorsun?”

“Defol git buradan. Hemen.”

“Altı yıl oldu, Liam. Kahrolası. Altı. Yıl. Artık bunun peşini bırakmalısın.” Kapıyı açtı ve kurnazca güldü. “Böyle şeyler hep olur... Çok talihsiz bir olaydı ama bak bugünkü hâlini buna borçlusun, değil mi?”

Üstüne saldırmamak, olduğum yerde kalmak için tüm gücümle savaştım.

Burnumdan soluyarak çıkmasını bekledim ve cama gittim, Ava’nın otoparka adım atışını ve memurların bağırışıyla ellerini havaya kaldırışını izledim.

Ardından tıpkı altı yıl önce olduğu gibi, ellerine kelepçe takılırken gülümsedi ve arabanın arkasına atılırken bir kahkaha koyverdi.

Siyah araç korteji yavaş yavaş uzaklaştı ve göğsüme tanıdık bir sızı saplandı.

Anahtarımı alıp koşa koşa otoparka indim ve arabama bindim, bilinçaltım eve gitmemi söylüyordu, bilinçli olarak ise arabayı en yakındaki plaja sürüyordum.

Telefonumu sessize alıp otobana çıktım ve saniyeler saatlere dönüşürken şehir dikiz aynamdan yok oldu. Binalar seyredikçe seyrelti ve nihayet pencereimin dışında tek görebildiğim ağaclar ve kumsaldi.

Issız bir koya vardığımda arabamı bir kayanın önüne park ettim. Torpido gözünü açıp Aubrey'in bir zamanlar karıştırmaya çalıştığı kırmızı zarfı çıkardım. Sonra arabadan inip en yakındaki banka oturdum.

Derin bir nefes alıp bütün fotoğrafları çıkardım ve kendi kendime bu onlara son bakışım diye söz verdim: Ben ve kızım güneş batarken New Jersey kumsalında yan yana yürüyorduk. Bir deniz kabuğunu yerden alıp kulağına tutarken bana gülümsüyordu. Onu omuzlarımda taşıyarak gökyüzündeki yıldızları işaret ediyordum.

Bu yaptığımın daha sonra soğuk terler ve kaçınılmaz kâbuslara yol açacağını bilmeme rağmen fotoğraflara bakmayı sürdürdüm.

Hatta bensiz olanlara da: Emma'nın parkta üzgün ve yalnız göründüklerine, uzaklarda bir şeyi ya da orada olmayan *birisini* arayarak baktıklarına.

Emma...

En sonuncu kareyi görünce yüreğim daraldı. Emma şemsiyesini kurcalarken ağlıyordu. Üzgündü çünkü onu içeri girmeye zorluyorlardı çünkü gün ışığında parkta olmayı sevmesine rağmen yağmurlu günlerde dışarıda oynamayı daha çok sevdiğini anlamıyorlardı.

Manevi Zarar (isim):

Parasal hasarla tazmin edilebilecek, korku, öfke, endişe ya da acı benzeri negatif bir duygusal tepki.

Aubrey

Berbat görünüyordum. Tam anlamıyla berbat.

Bugün *Kuşu Gölü*'nün ilk kostümlü provası vardı ve hiç bu role uygun görünmüyordum. Gözlerim sürekli Andrew'u düşünüp ağlamaktan şişmişti, dudaklarım kuru ve çatlıktı ve cildim o kadar solgundu ki Bay Petrova yaklaşıp, "Beyaz bir kuşu mu yoksa *beyaz bir hayaleti* mi canlandırıyorsun?" diye sormuştu.

Kalp ağrıma rağmen gülümsemek için kendimi zorlasam da yalnız kaldığım her saniye ağlıyor, her gece abartı miktarda dondurma ve çikolata yiyor ve asla uyuyamıyordum.

Andrew'un beni evinden böyle zalimce kovduğuna hâlâ inanamıyordum. Bir an beni tutmuş göğsüne çekiyor ve öpüyordu, bir sonraki an ise seni yeterince becerdim, artık seni istemiyorum, başkasıyla yatacağım diyordu.

En kötüsü de, ertesi pazartesi işe döndüğümüzde bana normalde olduğundan iki katı kaba davranmasıydı. Beni düzenlemem aylar sürecek bir davaya atamış, on saniye geç kaldım diye herkesin önünde beni azarlamıştı, üstüne bir de kahvesini getirdiğimde gülümsüyor olmamdan yakınacak kadar da yüzüstüdü.

En azından kahvesine tükürmüştüm...

"Şu anda ağlıyor musun?" Makyöz çenemi yukarı kaldırdı. "Bu sahne rimelinin ne kadar pahalı olduğundan haberin var mı?"

“Özür dilerim.” Gözpınarlarımı dondurup gözyaşlarımı tuttum.

“Bugünkü konuk listesinde annenle babanın adını görmedim. Cumartesi günkü ikinci provaya gelecekler mi?”

“Hayır.”

“Herhalde tüm gösteriyi kesintisiz izlemek istiyorlardır, değil mi?” Kız kakhaha attı. “Benimkiler de öyle. Kaç defa prova yapmamız gerektiğini onlara anlattım ve bitince görürüz dediler. Kusursuzluk onlar için önemli.”

“Maalesef bunu anlayabiliyorum...”

Kız kakhaha atıp bir şeyler gevelemeye devam etti, o işini bitirene kadar ben de sessizce saniyeleri saydım.

Yüzüme son kez pudra dokunuşunu yaptığında beni etrafımda döndürüp karşı duvardaki aynaya doğru çevirdi.

“Vay canına...” diye fısıldadım. “Cidden, vay...”

Hiç de ağlıyormuşa benzemiyordum. Gözkapaklarım koyu renk farla kaplıydı ve makyöz sağ gözümden aşağı inen sahte gözyaşları yapıştırmıştı ama yine de sanki dünyanın en mutlu kadınıymışım gibi duruyordum.

“Bayan Everhart?” diye sordu Bay Petrova arkamdan. “Bir saniye gelebilir misiniz?”

“Evet, efendim.” Kulis kapısından geçip onu dışarıdaki boş egzersiz alanına takip ettim.

“Banka oturun, Bayan Everhart.” Cebinden bir sigara çıkarıp yaktı.

Sigarasının dumanı aramızda kıvrıla kıvrıla havaya yükselirken adam beni tepeden tırnağa süzdü. Garip bir şekilde, her zamankinden daha hoşnutsuz görünüyordu, sanki bana bağırarak üzereydi.

“Bay Petrova...” dedim yumuşak bir ses tonuyla. “Bir hatamı yaptım?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Seni buraya yalnız getirdim çünkü sana dünkü provada şişko görüldüğünü söylemek istedim. *Fazla şişko.*”

“Ne?”

“Siyah kuğu rolünde çok güzel dans ettin fakat öfke ve hüznün yoğunluğunu doğru aksettirmene rağmen beyaz kuğu kışmında batırdın, sıçtın batırdın.” Öksürdü. “Aklın başka yerde gibiydi. Sanki beş dakika için mutlu olsan ölürdün ve onu da geç, kilo almıştın.”

Gözlerimi devirip adamın dediklerine kulaklarımı tıkayıp yoldan geçen arabalara odaklandım. Artık hakaretleri bana koymuyordu. Bana şişko demesi, geçen hafta dediklerinin yanında vız gelir tırıs giderdi.

“*Bayan Everhart?*” Sesi daldığım düşüncelerden beni çıkardı.

“Efendim?”

“Bunu daha sonra açmalısın,” dedi omzumu sıvazlayarak. “Çok önemli.”

“Neyi?”

“Az önce kucağına koyduğum zarfı görmedin mi?” Sigarasını söndürdü. “Yedek dansçına derhal hazırlanmaya başlamasını söylemeli miyim?”

“Hayır.” Zarfı aldım, kat izinde parmağımı gezdirdim. “Bunu yapmanıza hiç gerek yok, efendim.”

“Güzel.” Binaya geri yürüyüp kapıyı açık tuttu. “Şimdi kuğu rolüne doğru kişiyi seçtiğime beni inandır.”

“Haftaya pazar günü saat altıda Walterlar yemeğe gelecek ve seni de aramızda görmemiz lazım,” dedi annem o gece telefonda. “Sanırım kampanyamız için bize dolgun bir çek yazacaklar.”

“Ne kadar da heyecan verici.”

“Çok heyecan verici, değil mi?” Annem resmen ciyakladı. “Her şey çok hızlı geliyor ve bütün taşlar yerine oturuyor. Finansman kaynakları buluyoruz, reklam planlaması yapıyoruz ve...”

Telefonumu masaya koyup kendime koca bir kova buzlu su hazırladım, attığım her adımla suratımı buruşturuyordum. Bu haftanın sonunda ayağımda yeni noktalar su toplamış olacaktı

fakat bugünkü provada öyle bir dans etmişim ki hepsine değerdi.

Bütün sıçramaları rahatlıkla tamamlamış, diğerlerine adım adım uyum sağlamış, en son on piruet yapma sıram geldiğinde on beş tane yapmışım. Seyircilerin hepsi beni ayakta alkışlamıştı ama Bay Petrova sessizce oturup çenesini sıvazlamakla yetinmişti.

Bana uzun uzun bakmış, başını yana yatırmış ve yalnızca, “Bugünkü prova sona ermiştir,” demişti. Şimdiye kadarki en büyük iltifatıydı.

Bu hatıraya gülümseyerek buzlu kovayı koltuğun ucuna taşıdım ve oturdum. Ayaklarımı kovaya sokup telefonu tekrar kuşağıma koydum.

“Ah, bir de Yarboroughlar...” Annem hâlâ anlatıyordu. “Gelecek ay kulüpte babanın şerefine küçük bir bağış organizasyonu düzenlemeyi düşünüyorlar. Orada bulunman lazım ve gündelik kıyafet olmayacak o yüzden saçlarını dalgalı yaptırırsan çok memnun olurum. Yerel gazeteden bir fotoğrafçı da gelecek.”

“Günüm nasıl geçti diye soracak mısın?”

“Bir dakika sonra. Sana dün gönderdiğim elbiseyi aldın mı?”

Kapıma astığım plastik torbaya şöyle bir baktım. “Bugün *Kuşu Gölü*’nün en zorlu provasını yaptık. Kostüm tasarımcıları içindi, kıyafetler yeni takılan ışıkların altında iyi duruyor mu diye kontrol ettiler. Şu âna kadarki en iyi performansımızdı.”

“Elbiseyi üstüne denedin mi? Sence bu akşam deneyebilir misin?”

“Anne...”

“Eğer üstüne olmazsa pazar akşamki yemeğe yetişmesi için acilen terziye vermeliyim.”

“Bari dürüstçe ‘Hayatın gerçekten umurumda bile değil, Aubrey,’ der misin?” Ayak parmaklarım buzun etkisini hissedince inledim. “Şu anda on kat daha iyi hissederdim.”

“*Aubrey Nicole Everhart...*” Adımın her hecesini üstüne basa basa söyledi. “Aklını mı yitirdin?”

"Hayır ama seninle telefonda konuşma tahammülümü yitirmeye başlıyorum. Sırf kendi konuşmanı duymak istiyorsan neden beni arama zahmetine giriyorsun ki?"

Cevap verme şansı olmadı.

Diğer hattım çalışıyordu o yüzden bir dakika beklemesini bile söylemeden hemen öbür arayanı açtım.

"Alo?" dedim.

"Aubrey Everhart'la mı görüşüyorsunuz?" Konuşan bir erkek sesiydi.

"Evet. Buyurun, benim."

"Harika! Ben Greg Houston. Öğrenci kayıt bürosundan arıyorum ve size kayıt dondurma başvurunuzun onaylandığını bildirmek istedim! Şahsen gelip belgeleri imzaladığınız zaman resmileşecek. Babanızın kampanyasına yardım etmek için okula ara vermeye karar vermeniz bence harika."

"NE?!"

"Çok büyük bir fedakârlık yapıyorsunuz, Bayan Everhart," dedi. "Ne zaman geri dönmeye karar verirsiniz, akademik komite dış dünyadaki tecrübeleriniz karşılığında size kredi sunacaktır eminim ki. Her neyse, elektronik formları doldurduğunuz görüyorum ama okula seksen kilometre çapında ikamet ettiğinizden aynı zamanda ıslak imzanızı atmanız da gerekiyor. Ayrıca üniversitede şimdiye kadar doldurduğunuz krediler..."

Gözlerim karardı.

İnanamıyordum.

Telefonu tekrar diğer hatta alıp anneme bas bas bağırarak istiyordum, babamla ikisinin nasıl bana haber bile vermeden beni üniversiteden almaya cüret edebildiğini sormak istiyordum ama yapamadım. Sadece telefonu kapatıp kıpırdamadan öylece oturdum, duygularımı yitirmiştim ve kaybolmuştum.

Gözlerimden aşağı yaşlar süzülüyordu ama hissedemiyordum. Hiçbir bok hissedemiyordum.

Bir başkası beni arayamasın diye telefonumu tamamen kapattım ve Bay Petrova'nın bana verdiği zarfı aldım. Bir başka ha-

karetler silsilesi ya da yeni bir beslenme programı zannetmiştim ama içinden bir mektup çıktı:

Bayan Everhart,

Bu dönemin sonunda üniversiteden ayrılacağınızın haberini az önce aldım. Bana bunu önceden bildirmediğiniz için hayal kırıklığına uğramış olsam da benim programımda çalıştığınız süreç içinde gösterdiğiniz gelişmeden çok etkilendim.

Hâlâ ortalama bir dansçısınsınız ama bütün akranlarınızın berbat dansçılar oldukları göz önüne alınırsa, herhalde bu statüyle az da olsa gurur duyabilirsiniz.

Bu mektubun arkasında New York Şehir Balesi'ne yazılmış bir referans mektubu var. Birkaç talihsiz durum sonucu şimdiki sınıflarında bazı boşluklar açılmış. Bu her zaman olmaz bu yüzden seçmelere katılmamanız aptallık olurdu.

Ne var ki, eğer seçmelere katılır da seçilmezseniz bu yalnızca en iyi performansınızı sergilemediğiniz içindir derim. (Ya da talihsiz bir şekilde bir kilo daha aldığınız için.)

—Petrova

İlişikteki sayfayı okudum, seçmelerin son katılım tarihi üç hafta sonraydı. Eğer katılıp da kazanırsam şimdiki rolümü bırakıp sil baştan başlamak zorundaydım.

NYC Balesi'nde dans etmek bir zamanlar hayalimdi ama on altı yaşında ayağım kırıldıktan sonra hayalimdeki kariyere biraz çekidüzen vermiştim; tamamen iyileşmiş olsun ya da olmasın, böylesi bir ortamdaki rekabet koca bir yıl evde oturan birisine fazla gelirdi.

Yine de New York'a gittiğimi hayal bile edemiyordum, en azından tek başıma. Ayrıca Andrew'dan o çok hak ettiğim özrü almadan çekip gidemezdim.

İç geçirerek dizüstü bilgisayarımı açtım ve e-posta hesabıma girdim, gelen kutusunun en üstünde onun adını görünce şok geçirdim.

Konu: Deneme Duruşmalar

Bayan Everhart,

Bu hafta üçüncü kez mahkeme salonunda eski ilişkimize gönderme yaptınız. Buna hiç şaşımamış olsam da hayal kırıklığına uğradım.

Benimle yatmanın ardından pişmanlık duyuyor olabilirsiniz ama penisimin içinde olduğu her saniye nasıl zevk aldığınızı çok iyi biliyorum. (Hayır, almadım diye yalan söylemeden önce, ağızla vajinanızı yalayıp yutarken kaç kere çığlık attığınızı hatırlatmak isterim.)

Belki kontrol edemediğin, dengesiz “duyguların” yerine bunları düşünseydin, mahkemedeki savunmalarına millet kahkahalarla gülmezdi.

–Andrew

E-postasını sildim ve Petrova’nın mektubunu bir daha okudum.

New York Balesi’nin seçmelerini *bu gece* araştırmak zorundaydım.

Suistimal (isim):

Bir kimsenin yapmaya hiç hakkı olmayan, yasal ya da ahlaki açıdan yanlış bir şeyi bilerek yapması.

Andrew

Bir kutu aspirin arayarak sol çekmecemi açtım. Bir haftadır doğru düzgün uyumuyordum ve bunun en büyük nedeninin, stajyerlerin bana kıcıyla yazıp verdiği raporlar olduğundan emindim. Ya bu yüzdendi ya da Aubrey öğle yemeğime zehir katıyordu.

En son yazdığım raporu şöyle bir karıştırdım ve el yazısıyla düştüğü notları okuyup homurdandım: *“Bize güven ve ilişkilerin önemi hakkında bir ödev vermeni çok ironik buluyorum, ne de olsa sen bu kelimelerin anlamını bilmiyorsun. Not: Beni ‘yalayıp yutmadın’.”*

Notunu yırtıp çöp kutusuna attım ve bir sonrakini okudum: *“Çalışanıyla yatan bir patronla ilgili bir dava demek? En azından bu patronun götü yemiş de onu bir çöp gibi kenara fırlatmaktansa ortaya çıkıp açık açık kadından hoşlandığını itiraf etmiş. Not: Kahvene dün kattığım fazladan malzeme, kuvvetli yapıştırıcı parçacıklarıydı. Umarım beğenmişsindir.”*

“Bay Hamilton?” Jessica odama girdi.

“Evet?”

“Armani takım elbisenizi başka bir kuru temizlemeciye göndermemi ister misiniz?” diye sordu. “Aynı pantolonu üçüncü gönderişiniz. Bence o kahverengi leke çıkmıyor.”

“Hayır, teşekkürler.” İç geçirdim. “Bana yeni bir pantolon sipariş et lütfen.”

“Hemen!” Çıkmadan evvel gözlerini kırıştırp kur yaptı, ben ise ânında Aubrey’e e-posta attım.

Konu: Kuvvetli Yapıştırıcı

Artık siktiğimin kahveni içmiyorum ama bir kez daha hukuk konusunda ne kadar çömez olduğunu kanıtladığına göre arkadaşlarım cinayetimle kimi suçlayacağını bilsin diye, elle yazdığın bu notu saklayacağım.

Büyü artık.

–Andrew

Konu: Cvp: Kuvvetli Yapıştırıcı

Senin hiç arkadaşın yok. Ben tek arkadaşındım. Ayrıca elle yazdığım notu saklaman umurumda değil çünkü ben senin bütün E-POSTALARINI sakladım – özellikle de, “Odama gel de öğle arasında seni yiyip yutayım,” ya da “Ağzının aletimin üstünde aldığı şekli görmeye bayılıyorum.”

Önden buyur.

–Aubrey

Cevabımı yazmaya başladım – son sözü ona bırakmayacağım ama Jessica boğazını temizledi.

“Bugün sana yardım edebileceğim başka bir konu var mı?” Kafamı kaldırıp baktım. “Odamdan az önce çıktığına yemin edebilirim.”

“Firmada bugün doğum gününüz olduğu söylentisi dolaşıyor.”

“Bugün benim doğum günüm *değil*.”

“İK öyle demedi.”

“İK bir bok bilmez.” Masamın ucundaki kahve kupasına baktım, içindeki kahvenin rengi bile değişti. Turuncuydu. “Ama İK demişken, onlardan rica eder misin, Bayan Everhart’ın kahve makinesine yaklaşmasını yasaklasınlar?”

“Ondan şüpheliyim.” Bir adım yaklaştı. “Aramızda kalsın

ama mola odasında senin için sürpriz parti veriyoruz. Yani tam şu anda. Ara vermeni bekliyorduk ama vermedin o yüzden... Bir saniyeliğine çıkabilir misin?"

"Kahve makinesi ricama hayır mı dedin az evvel?"

"Partine geldikten sonra halledeceğim." Gülümseyerek elimi tutmak için elini uzattı ama kendim ayağa kalktım.

"Dedene kaç kere söyledim, çalışanlarına doğum günü partisi vermesinden hoşlanmıyorum."

Jessica omuz silkip koridorda benimle yürüdü. "Şaşırmış gibi görün. Çok emek harcadım... Senin için her zaman sonuna kadar çalışırım."

Dudaklarını yalayışını görmezden geldim.

Kapıyı açtı ve bütün çalışanlar havaya konfetiler fırlatarak bağırdı, "İyi ki doğdunuz, Bay Hamilton!" Ardından doğum günü şarkısını söylemeye başladılar, hem de uyumsuz ve kulak tırmalayıcı bir sesle.

Üzerinde mavi mumlar yanan, küçük, beyaz bir pastanın durduğu camın önüne doğru yürüdüm ve şarkı bitmeden bütün mumları üfledim.

"Doğum günün kutlu olsun, Andrew!" Bay Greenwood bana mavi bir zarf uzattı. "Bugün kaç yaşına bastın?"

"Bugün doğum günüm olmadığımı göz önüne alırsak, çünkü yaşımla aynıyım."

Onu ne zaman terslediğimi anlamaktan hâlâ aciz olduğu için kahkahalarla güldü. Hatta karnını tutarak stajyerlerden birinden fotoğrafımızı çekmesini istedi.

Kameranın flaşı patlarken, Aubrey'in bir köşede kollarını göğsünde birleştirmiş durduğu dikkatimi çekti. Herkese bakarak başını iki yana sallıyordu ve benimle göz göze gelince somurttu.

"Sana bir şey aldım..." Jessica elime küçücük siyah bir kutu koydu. "Ama bence kapalı kapılar ardında açmalısın, yalnızken ve beni düşünüyorken." Yüzü kızarak yürüyüp gitti.

İçinde her ne varsa çöpe atmayı aklımın bir köşesine not ettim. Partiden hemen ayrılmak yerine salonda dolaşıp herkese teşekkür ettim, bütün stajyerlere “doğum günüm” olsun olmasın, bütün raporları gün sonuna beklediğimi hatırlattım.

Elimi öne uzatarak Aubrey’e yaklaştım ama irkilerek uzaklaştı ve hemen bitişikteki bekleme odasına geçti.

“Cidden bu kadar mı çocuksusunuz, Bayan Everhart?” Peşinden takip edip onu kendime çevirdim ve kapıyı kapattım.

“Sen de cidden bu kadar mı kalpsizsin?” Bana aksi aksi baktı. “Sırf daha sonra hepsinin gözü önünde beni azarlayabilmek için bu sabah bana herkesten daha fazla iş yükledin çünkü yine mahkemede seni rezil ettiğimi düşündün.”

“Beni mahkeme önünde rezil edebilmek için ne bok yediğini çok iyi bilmen gerekiyor.” İstem dışı bir şekilde ellerini tuttum, parmaklarımla elini okşadım. “Sana daha fazla iş verdim ki bana kahve yapmaya vaktin kalmasın çünkü bu sabaha kadar, beni zehirlediğini sadece *farz ediyordum*.”

“‘Tükürük’ ne zamandan beri zehir sınıfına giriyor?”

“Bana yine bir takım elbise borçlusun...” Sesimi alçalttım. “Ne kadar olduğundan haberin...”

“*Hayır, yok*.” Lafımı kesti. “Peki senin ne kadar değiştiğinden haberin var mı? Ben Alyssa’yken ve sen de Thoreau’ykenki hâlimizi özlüyorum.”

“Hani senin *yalancının önde gideni* olduğun dönemi mi?”

“Bana daha düzgün davrandığın dönemi...” Gözlerimin içine baktı, gözlerinde özlem vardı ve ellerim birden beline gitti, onu kendime çektim.

Birkaç saniye sonra ağzına yapışmıştım ve sanki yıllardır görüşmemişiz gibi öpüşüyor, kontrolü ele geçirmek için âdeta birbirimizle savaşıyorduk. Parmaklarımı elbisesinin arkasındaki fermuara götürdüm, bacağına değen penisim sertleşiyordu.

Aubrey göğsüme yaslandı ve dilimin iyice ağzının derinliklerine girmesine izin verdi ama sonunda birden ayrılıp beni geriye itti.

Tam anlamıyla midesi bulanmış gibi görünerek arkasını döndü ve bir hışımla odadan çıktı.

Kravatımı düzelterip peşinden partinin düzenlendiği odaya girdim ama Aubrey orada yoktu.

"Pastayı kesecek misin, Andrew?" diye seslendi Bay Bach. "Yoksa bu sene de senin yerine Jessica mı yapacak?"

Jessica bıçağı kaldırıp bana göz kırptı.

"Jessica kessin," dedim. "Birazdan dönerim." Dışarı çıkıp stajyerlerin ofisine doğru yollandım ve soluğu Aubrey'in bölümünde aldım.

Suratı pancar gibi kızarmıştı ve dosyaları çantasına tıktırıyordu.

"Erken çıkman için izin vermedim." Önüne adım attım.

"Ben de sana bana bok gibi davranman için izin vermedim ama sen bunda üstün başarı sergiledin, değil mi?"

"Adını *Alyssa* zannettiğim ve seni kahrolası bir avukat sandığım dönemde sana bok gibi davranmadığımı az evvel kendin söyledin."

"Bu, bana karşı şimdiki davranışlarını makbul mü kılıyor?"

"Sadece *meşru* kılıyor."

Sessizlik oldu.

"Buna daha fazla devam edemeyeceğim, Andrew..." Başını iki yana salladı.

"Artık mahkemede çocuk gibi davranmayı keseceğini mi söylüyorsun? Yani..."

"Al." Lafımı kesip gümüş rengi bir kutuyu göğsüme bastırdı. "Bunu sana birkaç hafta önce, Jessica doğum günü partini planlamaya başladığında almıştım."

"İçine tükürdün mü?"

"Tükürmeliydim." Çantasını alıp hızla önümden geçerek çıkışa doğru yürüdü.

Bir yanım sahiden de onun peşinden koşmak, "Daha fazla devam edemeyeceğim," derken neyi kastettiğini açıklamasını istemeyi düşünüyordu ama bunun anlamsız olacağını biliyordum.

Onunla üç dakikadan kısa bir süre konuşmak bile beni tahrik etmişti ve "bizi" neden bitirdiğimi hatırlamak zorundaydım.

Mola salonuna geri dönüp kalan son stajyerlere de teşekkür ettim ve İK'nın duvara iğnelediği fotoğrafa baktım. Profesyonel fotoğraflarımdan bir kolaj yapıp kafama bir doğum günü şapkası koymuşlardı. Altına da fosforlu mavi harflerle, "Doğum Günü'nün Kutlu Olsun, Andrew! GBH Seni Seviyor!" yazmışlardı.

İşin doğrusu doğum gününe daha aylar vardı – aralık ayındaydı ama uzun zamandır o günü kutlamamıştım. Herkesin içinde hiçbir zaman itiraf etmeyecek olsam da GBH'dekilerin, gerçek olsun olmasın doğum günümü kutlamak istemesi hoşuma gidiyordu.

"Size kaç dilim pasta sarmamı istersiniz, Bay Hamilton?" Jessica omzumu dürttü.

"Üç," dedim. "Bir bardak limonata da alırım."

"Bay Hamilton'ı En İyi Kim Tanıyor?" oyununa kalmayacak mısınız?"

"Hiçbiriniz beni tanı mıyorsunuz." Odama geri dönüp kapıyı kilitledim ve doğum günü hediyelerimi kitaplığıma koydum.

Bay Greenwood'un zarfından firmaya olan sadakatim ve çalışkanlığımı öven bir not çıktı. Altında da kendi el yazısıyla, ailesinin sahip olduğu diğer multimilyon dolarlık kuruma ait bir hediye çeki yazılmıştı: Bir golf kursuydu.

Stajyerlerin verdiği hediyeler, görevleri için fazladan zaman ricalarıyla dolu notlardı. Hepsini kâğıt öğütücüye attım.

Sırada Jessica'nın siyah kutusu vardı ve her ne kadar çöpe atıp üzerine bir daha düşünmek istemesem de bana ne almış diye merak etmeden duramadım. Kutunun kapağını açıp kâğıdı kaldırdım ve içinden yumuşacık bir ipek ile bir not çıktı:

Bunları cebinizde taşımayı seviyormuşsunuz diye duydum...

İşte benimkiler. Not: Beş dakika önce lavaboda çıkardım.

:-)

Tanrım...

Külotunu çöp kutumun en dibine gömüp yazdığı notu buruşturdum.

Aubrey'in verdiği gümüş rengi kutuya bir süre baktım, acaba sonra mı açsam diye düşündüm ama merakım ağır bastı.

Kutunun içinden küçük, siyah bir çerçeve çıktı. Elle yapılmıştı ve üzerinde ütüyle preslenmiş bale ayakkabılarıyla adalet terazisi sembolleri vardı, beyaz kalemle de "Alyssa" ve "Thoreau" kelimeleri yazılmıştı.

Çerçevedeki resimde ikimiz yataktaydık ve Aubrey göğsümde yatıyor, kameraya gülümsüyordu. Seksten sonra her zaman olduğu gibi yanakları al aldı, üzerinde ise benim bir tişörtüm vardı.

Bu fotoğrafı rica minnet çekişini hatırladım, "kimseyle paylaşmayacağına" ve sadece kendisi için istediğine söz vermişti. Hatta beni gülümsemeye bile zorlamıştı...

Çerçeveyi masaya koyup kutudaki ikinci objeyi çıkardım, pırıl pırıl gümüş rengi bir kol saatiydi ve arkasına şu yazı kazınmıştı:

Konu: Sen

"Thoreau" hâlinle senden hoşlanmışım ama Andrew hâlinle seni seviyorum.

—Aubrey (Alyssa)

Arbors Restoran'da kadehteki şarabım el değmeden duruyordu ve sofraya süsünün ortasındaki mumdan akan parafin masaya damlıyordu.

Buluşacağım kişi her an gelebilirdi ama Aubrey'in bana verdiği saatten gözümü alamıyordum. Tasarımın her bir noktasını uzun uzun düşündüğü belliydi; hiçbir ögesi tesadüfi değildi.

Saatın ekranının köşesinde iç içe geçmiş iki A harfi dikkatimi

çekti, günün erken saatlerinde güneş ışığında baktığımda da saatin çerçevesine adımın işlendiğini fark etmiştim.

“Thoreau sen misin?” Bir kadının sesi düşüncelerimi bölerek başımı kaldırmama sebep oldu.

“Evet.”

Gülümseyerek karşıma oturdu. “Umarım sakıncası yoktur ama buranın müdavimiyim ve içeri girince garson bana aynısından mı diye sordu. Ben de evet dedim ve senin için de sipariş ettim.”

“Hiç sakıncası yok.” Ufak bir suçluluk hissetmeye başlamıştım ama bu gece ihtiyacım olanın peşinden koşmama engel olacak kadar yoğun değildi: Vajina. Hemen şimdi.

Garson kız dumanı tüten iki yemeği önümüze koydu ve saate baktım. Bu kadına sadece bir saat ayıracaktım.

“Ee, ne tür davalara bakıyorsun?” diye sordu.

“Çoğunlukla iş hukuku ama kamu davaları ve vergi borçlarıyla ilgilendiğim de oldu.”

“İlginç. Uzun zamandır mı Durham’da yaşıyorsun?”

“Fazla uzun zamandır.”

“Her zamanki tarzın bu mu?” Sandalyesinde arkaya yaslanıp tırnaklarını transparan bluzunun üstünde gezdirdi. “Tek gecelik ilişkiler?”

“Bir sorun olur mu?”

“Asla.”

Tek kaşımı kaldırıp kadını şöyle bir süzdüm. Aslında bayağı çekiciydi – uzun sarı saçlar, dolgun hatlar, dik göğüsler.

Fiziksel özellikleri bir yana dursun, ortak çok özelliğimiz var gibi görünüyordu. Bize yakın bir bölgede gerçek bir avukattı, çoğunlukla benimle aynı kitapları okumuştı ve bana telefonda söylediklerinden anladığım kadarıyla cinsel iştahımız benzerdi.

Ara sıcaklar geldi ve bitti, sohbet devam etti ama dikkatimin yarısı hâlâ Aubrey’in hediye ettiği kol saatindeydi.

“Kafana takılan bir şey mi var?” Kadın yüzümün önünde el salladı. “Telefonda çok daha konuştuk diye hatırlıyorum.”

“İyiyyim.” Garsona el işareti yapıp hesabı istedim. “Sadece yorgunum.”

“Seks yapamayacak kadar mı yorgunsun?”

“Ben *asla* seks yapamayacak kadar yorgun olmam.”

Kızarak bacak bacak üstüne attı ve masanın üstünden öne doğru eğildi. “Hafta başından beri bu günü bekliyorum.”

Cevap vermedim. Çeki imzaladım ve ayağa kalkıp kadına elimi uzattım.

Otelin lobisinde yürüyüp doğruca asansöre yöneldik.

Kapılar kapandığı saniye kadın dudaklarıma yapıştı ve ellerini saçıma soktu.

“Siktir...” Ellerinden biri kemerime doğru inerken inledim.

En üst kata doğru çıkarken kadın da dişlerini tenime sürterek ağzını boynumdan aşağı indiriyordu. Belinden tutup onu öpünce inledi, dilimle dilini kontrol altında tutuyordum.

Saçındaki tokayı çıkarıp atkuyruğunu açtım ve tokayı yere attım. Gözlerimi kapatıp daha sert öpüşmeye, kadın geri çekilmeye çalışırken dudaklarına ısırıklarım ile işkence etmeye başladım.

Dizini iki bacağımın arasına sokarak kemerimi açtı ve fermuarımı çekti. “Bu gece ne kadar yapacağız?”

“Ne kadar istersen.” Gömleğinin üstünden memelerini avuçladım, bir elimi sutyeninden içeri soktum.

“Ahh...” Ben meme ucunu okşarken inledi.

Asansörün kapısı hemen açıldı ve vücutlarımız sarmaş dolaş hâlde süite doğru yürüdük. Odaya sendeleyerek girdiğimiz an kadının dudakları dudaklarıma yapıştı, lambalara ve konsollara çarpa çarpa ilerledik.

Kadın artık daha yüksek sesle inliyordu, elbisesinin fermuarını açarken ve sutyenini çözerken iyice kontrolünü kaybetmişti.

Ellerini belimde hissettim, pantolonumu yere indirdi ve sırtım duvara çarpınca fark ettim ki kadın önümde diz çökmüştü.

Öne doğru eğilerek elleriyle penisimi sıvazlamaya başladı ve ağzına almasını ne kadar çok istediğimi söylememi istedi.

"İstemiyorum..." Başından beri Aubrey'i hayal ettiğimi fark ederek başımı iki yana salladım.

"Yalvarmayacak mısın yani?" Kadın gülümseyerek kafasını yaklaştırdı.

"Dur." Onu saçından tutup yavaşça geri çektim.

"Bir sorun mu var, Thoreau? Önce sen mi beni yapmak istersin? Yatağa mı geçeyim, koltuğa mı?"

Sorularının geri kalanını duyamadım; Aubrey'in görüntüleri beynimi dolduruyor, tüm duyularımı istila ediyordu. Bu kadına baktıkça, güzellikte Aubrey'le yarışamayan bu kadına baktıkça penisimin yumuşamaya başladığını hissettim.

Kahretsin...

Pantolonumu yukarı çekip fermuarımı çektim. "Canım artık seni becermek istemiyor. Gidebilirsin."

"Efendim?" Kadın nefesini tutup kollarını göğsünde birleştirdi. "Ne dedin sen?"

"Canım seni becermek istemiyor dedim." Yavaş yavaş konuştum. "Ve gidebilirsin dedim. Gecenin geri kalanında iyi eğlen-celer."

"Beni bu şekilde defedeceksin yani? Öylece?"

"Sana başka bir oda ayırtmamı ister misin?"

"İnternette tanıştığım adama ne oldu?" Ayağa kalktı. "Hep-si gösteriş miydi? Bu, kadınları randevuya çıkarıp muhtemelen internetten okuduğun seksi şeyler söylediğin, ardından da nasıl becereceğini bilmediğin için sadece soyunmalarını izlediğin bir oyun mu? "

"Nasıl becereceğimi çok iyi bilirim." Kadına gözlerimi kıstım. "Sadece içimden *seni* becermek gelmiyor."

"Ben... inanamıyorum..." Ağzı açık kaldı. "Tam bir götsün!"

"Göt mü? Evet. Çıkarken arkandan kapıyı tamamen kapattığından emin olur musun?"

Kadın elbisesini kafasından geçirip çantasını aldı. "Date-Match'te senin profilinin yanına bir bayrak koyacağım. Ayrıca

ne yapacağım biliyor musun? Bu görüşmemizin bir özetini de yazacağım. Şundan emin ol ki mutlaka...”

“Giyinirken hep konuşur musun?” Lafını kesip yatağa oturdum. “Konuşma gerektirmeyen bir eylem olduğuna eminim.”

Kadın burnundan soluyarak ayakkabılarını giydi ve kapıyı çarpıp bir hışımla odadan çıktı.

Asansörün sesini duyana kadar bekleyip yatağa uzandım. Aubrey dışında birisini ya da bir şeyi düşünmek için çok uğraştım ama aklıma tek gelen şey oydu.

Ne oluyordu ya?

Bir saat daha tavana bakarak yattım, bugün ofiste dudak du-dağa geldiğimiz ânı aklımdan çıkaramıyordum. Birkaç saniye sürmüş olsa da.

Konunun derinliğine inme ihtiyacı duyarak cep telefonumu cebimden çıkarıp onu aradım.

“Alo?” İkinci çalışta açtı. “Alo?”

“Bana neden o saati aldın, Aubrey?”

“Neden umurunda?”

“Umurumda değil ama arkasına yazdırdığın yazıyı okudum.”

Sessizlik oldu.

“Sana bir şey sormam lazım,” dedim.

“Eğer önce ben sana birkaç soru sorabilirsem olur...”

“Tamam.”

“Sen bana karşı tamamen dürüst davranmamışken nasıl dürüstlük konusunda hiç taviz vermiyorsun?”

“Ben sana karşı *tamamen* dürüst davrandım.”

“Gerçek adının Andrew Hamilton olmadığına inanır gibiyim...”

“Demek hâlâ beni ve geçmişimi internetten kurcalıyorsun? Başka hobin yok mu?”

“EH kim?” Sesi çatladı. “Neden o iki harf duvarında asılı? Neden bütün kol düğmelerinde bu harfler var?”

“Aubrey...”

"Sen ve Ava'nın olayı nedir? Geçen hafta senin odandan çıktığını gördüm ve bana ukalaca sırtıttı."

"Kötü bir zamanda mı aradım?"

"Evet." Aubrey kesik kesik nefes alıyordu. "Çok kötü bir zaman. Hadi kapatsana, Marriott'a git de bir başkasını becer?"

"Zaten şu anda Marriott'tayım ve bir başkasını becermek üzereydim."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Ben... Ben artık senden haber almak istemiyorum, Andrew."

"Ne dedin?"

"Ben artık senden haber almak istemiyorum dedim. Bir daha sakın beni arama." Suratına kapattı.

Çözömsözlük (isim):

İki tarafın ortak bir noktada buluşup
uzlaşma sağlayamaması.

Birkaç gün sonra...

Aubrey

Kalbim hâlâ ağrıyordu, atışları düzensizdi – Andrew’a artık beni aramamasını ve ondan haber almak istemediğimi söylemiş olsam da bir özür duymadan hayatıma devam edemiyordum.

Buna ihtiyacım vardı...

O kol saatini ona verdikten sonra kusacak gibi olmuştum, bir de beni arayıp, “Ben de seni seviyorum,” demesini beklemiştim salak gibi, oysaki o, yazdıklarımın sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi davranmıştı.

Odasının kapısını tıklatmadan açtım ve arkamdan kapattım.

Masasına doğru yürüyünce Andrew kaşını kaldırdı ama telefonu kapatmadı.

“Evet, güzel olur,” dedi telefondaki kişiye.

“Seninle konuşmam lazım,” dedim düşünmeden. “*Şimdi.*”

Bana oturmamı işaret etti ama konuşmayı sürdürdü. “Evet. Öyle de yapabiliriz.”

Ona gözlerimi dikmemeye çalışarak oturup kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bugün tam anlamıyla kusursuzluk örneği idi, yeni kesilmiş saçları ve yeni gri takım elbisesiyle beni âdetâ yatağa çağırıyordu. Her zamanki gibi beni yoğun bir bakışla süzdü ve hediye ettiğim kol saatini taktığı dikkatimden kaçmadı. Hatta ona takım kol düğmesi bile bulmuştu.

Belki de aşırı tepki veriyordum...

"Tamam..." Arkasına yaslanıp klavyeyle bir şeyler yazdı. "Bu akşam saat sekizde görüşürüz, Sandra. 225 numaralı odada."

Mideme bir taş oturdu.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Everhart?" Telefonu kapattı. "Kapıyı tıkladıktan odama dalmanın bir sebebi var mı?"

"Başkasıyla yattın mı?"

"Ciddi bir soru mu bu?"

"Birisıyla yattın mı? Yaptın mı?"

"Ne fark eder?"

"Çok şey fark eder..." Kan beynime sıçrayarak ayağa kalktım. "Başka birisiyle beraber oldun mu?"

"Henüz değil." Gözlerini kıstı ve o da ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. "Ne var ki, bu seni neden ilgilendiriyor gerçekten anlamış değilim."

Bileğine baktım. "Madem benimle aynı hisleri paylaşmıyorsun, saati neden taktın o zaman?"

"Yeni kol düğmelerime tek uyan saat buydu."

"Gerçekten bu kadar kör müsün?" Gözlerim yaşlarla doluyordu. "Gerçekten..."

"Sana çok uzun zaman önce, duygularla işim olmaz ve eğer yatarsak bu sonumuz olur demiştim." Bir tutam saç kulağımın arkasına attı. "Ne var ki, seninle şahsen ve profesyonel olarak çizgiyi aştığım için kabahatin bir kısmı benim."

"Bir kısmı mı?"

"Şirketin muhasebecisini çağırayım mı? Eminim yüzde kaçlık payım olduğunu hesaplayabilir."

"Andrew..." Kayışı koparmak üzereydim.

"Sınırları aştığımız ve önceden arkadaş olduğumuz için eski düzenimize geri dönmeye hazırım."

Andrew çenemi yukarı kaldırıp gözlerimin içine bakınca olumsuz anlamda başımı salladım.

"Geceleri yine telefonda konuşabiliriz," dedi. "Bana bale dersinden, aیلenden, hayatından bahsedebilirsin. Hislerine karşı

duyarlı olmak adına ben de sana kendi hayatımdan bahsederim ama aramızda her ne geçtiğini sandıysan onu tarihe gömene kadar sana tek gecelik ilişkilerimden söz etmem.”

“Sana seni seviyorum dedim...” Sözcükler ağzımdan dökülürdü.

“Ben de sana yapmamalıydın dedim.”

“Bu kadar duygusuz ve umursamaz bir insan olamazsın, Andrew...”

“Ne dememi istiyorsun, Aubrey?” Ses tonu değişti. “Vajinan o kadar büyülüydü ki birden gözlerim açıldı ve bütün yaşam biçimimi serin için değiştirmek istememe sebep oldu mu? Sen yanımda olmazsan artık nefes alamam, yaşayamam mı? Bunları söylememi mi bekliyorsun benden?”

“Hayır.” Ağlamamaya çalışıyordum. “Yalnızca basit bir özür...”

“Her şeyi soran meraklı kıcını evimden attığım için mi?” Bana ters ters bakıyordu. “Şu anda hissettiklerini hissetmene engel olmaya çalıştığım için mi? *Peki o zaman.* Daha erken yapmadığım için özür dilerim.”

Suratına tükürüp gerisin geri çıkma dürtüme karşı koydum. Resmen ondan iğreniyordum. “Hiç kalıbının adamı değilmişsin.”

“Güzel çünkü bence o adam gayet zavallı.” Kısa bir an gözlerini kapatıp iç çekti. “Bak, Aubrey...”

“*Bayan Everhart* olacak.” Dişlerimi sıkarak konuşup kapıya yöneldim. “Bayan. Kahrolası. Everhart. Ama merak etme, bir daha bu ismi hiçbir zaman kullanmak zorunda kalmayacaksın çünkü beni bir daha hiç görmeyeceksin.”

Kapıyı öyle sert çarptım ki koridorun diğer tarafındaki camlar şangırdadı. Jessica’nın attığı şüpheli bakışı görmezden gelerek bir hışımla otoparka indim ve doğruca bankanın yolunu tuttum.

Banka hesabımdaki bütün parayı son kuruşuna kadar çekip şehir merkezindeki otobüs garını aradım ve New York’a gidiş biletinin fiyatını öğrendim.

“Yetmiş dokuz dolar seksen altı sent,” dedi operatör. “Gidiş dönüş alırsanız on dolar daha ucuza geliyor.”

“Gidiş dönüşü ihtiyacım olmayacak.” Arabamı evimin otoparkına soktum. “İlk otobüs ne zaman söyleyebilir misiniz?”

“Bu gece. Hemen yerinizi ayırtmamı ister misiniz?”

“Kesinlikle.” Kredi kartı bilgilerimi ezberden sıraladım ve kardin bana fırsatını her bulduğumda muhakkak Brooklyn Köprüsü’nde yürümem gerektiği tavsiyesini dinledim.

Kapatır kapatmaz bir taksi çağırdım ve ev arkadaşşıma mesaj attım:

Bir gelişme oldu ve acilen evden taşınmak zorundayım... Bu ayki kiranın bana düşen kısmının yarısını ev sahibine yollayacağım, eşyalarımı da bir şekilde kendime kargolatacağım. Anahtarımı çamaşır odasındaki gül saksısının altına bırakıyorum. –Aubrey.

Dolabımdan iki kocaman valiz çıkarıp elime geçen her şeyi içlerine doldurdum ve Bay Petrova’nın tavsiye mektubunu çantama koydum.

Kendime bir not yazarken (“*Donlarımın çoğu hâlâ o göt herifte... Yenilerini almam lazım*”) annem telefon etti.

“Evet?” diye açtım.

“Anlamadım, Aubrey?” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Alo?”

“Daha iyi.” Gülümsediği sesinden belliydi. “Bu akşam saat kaçta The Grove’a teşrif edeceksin?”

“Hiçbir zaman. Gelmeyeceğim.”

“Şimdi hırçınlığı kes, Aubrey. Bu ilk yemek çok para getirecek. Babanla gelip seni almamızı ister misin?”

“Gelmiyorum dedim. Duymadın mı?”

“Aubrey...” Annem sesini alçalttı. “Son birkaç haftadır kendimi tutmaya çalışıyordum ama bak ne diyeceğim? Babanın hayallerine karşı bu kadar bencil ve düşüncesiz olmandan bıktım

usandım artık. İkimiz de seçimler hakkındaki fikirlerini sallamıyoruz ama bu ailenin bir ferdi olduğuna göre senden beklenen...”

“Canın cehenneme.” Telefonu kapattım ve bavullarımı daha hızlı toplamaya başladım.

Konu: Taksi

Bayan Aubrey Everhart,

Taksiniz belirttiğiniz adresinize geldi. Tamı tamına beş dakika bekleyecek.

—Durham Taksi Birliği

Hızla banyoya girip kozmetik ürünlerimi ve temizlik malzemelerimi bir torbaya doldurdum, sonra hepsini bavula koyup dışarı çıktım.

“Otobüs garına, değil mi?” Kadın taksi şoförü ben yaklaşınca gülümsedi.

“Evet, lütfen.”

Çantamı alıp bagaja koyarken ben de arka koltuğa yerleştim. Geçen her saniyeyle birlikte yüreğimin sızladığını hissediyordum ve Andrew hakkındaki tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya çalışsam da yüzünün görüntüsü yine de zihnime sızıyordu.

Birlikte geçirdiğimiz en son geceyi kafamda canlandırdım, beni evinden kovmadan bir gece önceydi ve ertesi gece olanlara anlam vermek için ne kadar çabalasam da yapamıyordum. Tek yapabildiğim ağlamaktı.

Dizimin üstünde duran telefonum titredi ve ekranı çevirdim, Bay Petrova’nın adını görmeyi bekliyordum ama arayan Andrew’du.

“Alo?” diye cevap verdim.

“Ne yapıyorsun?”

“Çarşambaları bale provam var... Hâlâ öğrenemedin mi?”

“Sahiden bale provasında olsaydın cevap veremezdin.”

Sessizlik.

"Aubrey?" Sesi endişeli geliyordu. "Ağlıyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledim ve arabamın radyosunun sesini açtım.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Az evvel dediğim gibi..."

"Bana yalan söylemeyi kes, Aubrey," dedi. "Neyin var?"

"Bugün provadan eve postalandım."

"Tamam. Ee?"

"Bunun ee'si falan yok..." Gözlerim doldu. "Daha önce hiç eve yollanmamıştım. Bay Petrova bugün bana kendimi bok gibi hissettirdi. Hatta yedek dansçıya her an yerimi almaya hazır olmasını benim yanımdayken söyledi ve bana haftaya kadar gelme dedi..."

"Neden öyle yaptığını sana açıkladım. Neden bana inanmıyorsun?"

"Çünkü bugün gerçekten kötü dans ettim," diye itiraf ettim. "Ayaklarım şişti ve doğru düzgün bantajlamamıştım o yüzden günün büyük bölümünde ritme 1/8'lik gecikmedeydim..."

İç geçirdi. "Yine de herkesten on kat iyi olduğuna eminim. Sence?"

"Hayır..."

"Güven bana. Eminim sırf sana..."

"Bu akşam sana gelebilir miyim?" diye sordum lafını keserek, evet demesini umuyordum ama onun yerine sessizlik oldu. Birlikte geçirdiğimiz ilk birkaç gece şansımı zorladığımı farkındaydım ama bu gece kalmalarının ender yaşanan bir şey olmasını istemiyordum. Daha fazlasını istiyordum.

"Cevap verecek misin, Andrew?"

"Evet," dedi. "Gelebilirsin. Neredesin?"

"Kapının önündeyim."

Birkaç saniye sonra dairesinin kapısını açtı ve beni tepeden tırnağa süzüp tek kaşını kaldırdı. "Ben seni almaya geldim."

"Neredeyse isteyecektim ama..."

Gözlerini benden bir an bile ayırmadan beni elimden tutup içeri çekti. Kapıyı kapattığı gibi beni kollarına aldı ve başını iki yana salladı.

"Ne yapıyorsun, Aubrey?"

"Nasil yani?"

"Neden bütün kurallarımı çiğneyip duruyorsun?"

"Sen neden çiğnememe izin veriyorsun?"

Tek kelime daha etmeden dudaklarıma yapışmıştı ve elleri belimdeydi – hünerli parmaklarıyla eteğimi açmış, hızlıca yere atmıştı.

Ellerini arkama götürüp külotumu aradı ama bulamadı.

"Hatırlat da iç çamaşırlarını sana iade edeyim." Hafifçe kahkaha atıp beni koltuğa götürdü.

Elimi bırakıp yere oturdu, sonra bana aşağıdan baktı. Pantolonunun fermuarını açıp bir kondom çıkardı ve yavaşça penisine taktı.

Ben de yanına oturabilmek için eğilmeye yeltendim ama bacaklarımdan tuttu.

"Dur," dedi. "Yere oturmanı istemiyorum."

"Tamam." Omzumdan arkaya baktım. *"Sehpaya oturmamı mı istiyorsun?"*

"Hayır..." Parmaklarını yavaşça bacaklarımdan yukarıya çıkardı. *"Suratıma oturacaksın."*

"Ne?"

"Vajinayı yüzüme koy."

Nutkum tutularak kıpırdamadan durdum, benden ne istediğini tam kavrayamamıştım.

Sırtarak beni kendine çekti ve sol bacağımla hafifçe dürttü. *"Şunu arkamdaki yastığa kaldır."* Gözleriyle emrediyordu, ben de ayağımı kaldırıp mindere koydum.

"Aferin." Ellerini bacaklarımdan iç kısmında gezdirirken tenime öpücükler kondurdu. *"Saçımı tut..."*

İki parmağını içime ittirip yavaşça sokup çıkarırken ellerimi başına götürdüm.

Dilini klitorisime indirip inledi. *"Bugün bütün talimatlarıma uymayacak mısın sahiden?"*

"Evet..."

"Mümkün olduğunca hareketsiz durmanı istiyorum." Tek eliyle popomu avuçladı, parmaklarıyla vajinamı germeye devam ederken popomu tutuyordu. *"Bunu yapabilir misin?"*

Evet anlamında kafa sallarken kendimi tutamayarak hafifçe inledim.

“Bu bir evet mi?” Bana cevap verme şansı tanımadı. Şişmiş klitorisimi ağzına götürmesiyle dizlerimin bağı çözüldü.

O, kalçalarımı tutup beni ağzının üstünde hafifçe ileri geri hareket ettirirken gözlerimi kapayarak çığlık attım – diliyle her yanımı yalıyor-du, hem de son damlasına kadar.

“Andrew...” Kendi sesimi bile neredeyse duyamıyordum. “Andrew...”

Yerden destek alan sağ bacağım gücünü kaybetti, neredeyse öne düşecektim ama Andrew beni yakalayıp hareketsiz tuttu, hâlâ ağzımı benden çekmemişti.

Saçlarını çekip yavaşlaması için, tempoyu benim kontrol etmeme müsaade etmesi için yalvarsam da faydasızdı.

Çığlıklarına aldırmayarak beni ağzıyla becermeye devam etti.

Kalçam titremeye başlayıp tüm vücuduma dalgalar yayılırken kolunu bacaklarıma doladı ve beni yavaşça aşağı çekip penisinin üstüne oturttu.

“Ahh...” Santim santim içime gömüldükçe inledim. “Ben... ben...”

“Sen ne?” Tamamen içime girince alnımı öptü. “Bu şekilde üstüme binmek istemiyor musun? Seni arkadan eğmemi mi tercih edersin?”

Hayır dercesine başımı salladım ve meme uçlarımdan birini ağzının içine alarak sertleşene kadar dilini etrafında döndürdü.

Ben de ondan talimat almadan kollarımı boynuna doladım ve aletinin üstünde aşağı yukarı hareket etmeye başladım.

“Daha sert...” Boynumu ısırdı. “Ben seni nasıl beceriyorsam, senin de beni öyle becermeni istiyorum...”

Kalçalarımı tekrar tekrar ona doğru ittim, bunu tüm gücümle yapıyordum ama beni tutup ağırlığımı öne verdi ve kalçasını yerden yukarı hareket ettirerek hızla içime girip çıktı.

“Andrew, boşalacağım...” Andrew kontrolü tamamen ele alınca çığlık attım. “Boşalacağım...”

Vücudum nihayet gevşerken popoma bir şaplak attı ve o da kendini bıraktı.

Nefes nefese göğsüne yaslandım ama fazla dinlenmeme izin vermedi. Beni yavaşça kucağından kaldırıp ayaklandı ve gidip kondomu attı.

Tekrar yanıma gelip beni kucağına aldı ve yatak odasına taşıyıp nazikçe yatağa yatırdı.

Yatağın en sevdiğim tarafına, cam kenarına doğru yuvarlandım ve Andrew'un yanıma uzanmasını bekledim ama yapmadı. Yatağın kenarına oturup ayaklarımı kucağına aldı.

Ne yapıyorsun diye sormayacak kadar yorgundum, derken ılık, rahatlatıcı bir sıvının bacağıma döküldüğünü hissettim. Ardından elleriyle bu sıvıyı ayaklarımın en şiş ve acıyan yerlerine yaydığını hissettim.

Tabanlarıma parmaklarıyla masaj yaptıkça inledim, hassas noktaları okşadıkça adını söyledim.

"Şşş," diye fısıldadı ve bana masaj yapmaya devam ederek âdeta küçük dilimi yutturdu.

Her birkaç dakikada bir ara verip, "Durmamı ister misin?" diye sordu.

Hayır anlamında başımı sallayıp gözlerimi kapadım ve bu ânın tadını çıkardım.

Saatler gibi gelen huzurun ardından, bana hayatımdaki en güzel ayak masajını yaptıktan sonra yanıma uzanıp beni göğsüne çekti.

"İyi geceler Aubrey," diye fısıldadı. "Umarım daha iyisindir."

Mutluluk sarhoşu bir hâlde parmaklarımı saçına geçirdim. "Bu gece beni eve bırakmak için ısrar etmeyecek misin?"

"Konuşmaya devam etmediğin sürece hayır." Homurdandı. "Uyu hadi..."

"Ayak masajı için teşekkürler... Gerçekten çok..."

"Konuşmayı kes, Aubrey." Beni üstüne çekti. "Uyu hadi."

"Sadece teşekkür ediyordum. Teşekkür de mi edemem?"

"Hayır." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve nefesim kesilene dek öpüştük, ardından, "Seni uyuyana kadar becermek zorunda bırakma beni," dedi kesik kesik.

Yana dönmeye çalıştım ama çok sıkı tutuyordu.

Gülümseyerek başımı kalp atışlarının üstüne koydum ve "Beni uyabiliyor musun? Uyudun mu?" diye sordum.

Cevap gelmedi. Sadece derin, uykulu nefes alışlar.

Birkaç saniye tereddüt ettim. "Seni seviyorum..."

Öngörülebilir Risk (isim):

Akli melekeleri yerinde olan bir insanın,
eylemlerinin sonucunda meydana geleceğini
tahmin etmesi gereken tehlike.

Andrew

"Jessica!" Masamdaki gayet normal görünen kahveye baktım.

"Efendim, Bay Hamilton?"

"Bayan Everhart'ı çağırabilir misin lütfen?" Yüzünü görmem
lazımdı.

Hafta başından beri benden kaçıyordu ve içten olayım olma-
yayım, tek söylemem gereken "özür dilerim" ise buna değerci.
Sabahları o baştan çıkarıcı ağzını görmeyi, dudaklarını dudakla-
rına bastırmasının yarattığı hissi hatırlamayı özlemiştim.

"Yapardım ama," dedi Jessica, "geçen hafta istifa dilekçesini
verdiği için bunu yapmam imkânsız."

"İşten mi ayrıldı?"

Bana söylemeden?

Jessica tek kaşını kaldırdı. "Evet. Bıraktığı dilekçeyi size ver-
dim. Gayet ilginçti."

"Dilekçe benim elime geçmedi."

Masama doğru yürüyüp dağınıklığı karıştırdı.

"İşte burada," dedi. "Size iki mektup bıraktı... Başka bir şey
var mıydı?"

"Hayır..."

Jessica başını yana yatırıp bir şey demek istercesine dudağına hafifçe dokundu ama sadece gülümseyerek odadan çıktı.

Kapıyı kilitleyip ilk zarfı yırttım ve içindekini okudum.

Sergili GBH,

Öğrenci stajyer kadronuzda bana da yer verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Sizin için çalışmak benim için müthiş bir deneyim oldu ve öğrendiklerimden şeref duydum.

Ne var ki, şahsi sebeplerden ötürü bugünden itibaren görevimden istifa ediyorum.

Daha erken haber veremediğim için özür dilerim, umarım şirketiniz gelecekte de bu haklı başarısını sürdürür.

-Aubrey Everhart

İç geçirip doğrudan bana yazılmış mektubu açtım.

Sergili Bay Hamilton,

SIKTIR. GIT.

-Aubrey

Feshetmek (fiil):

Bir savunma avukatının, bir şahide delille ilgili sorulan bir soruya ettiği itirazın reddedilmesi.

Aubrey

New York şehri bambaşka bir evrendi. Hiç beklediğim gibi değildi ve yine de istediğim her şey aynı anda buradaydı.

Kaldırımlar her daim bir yerden bir yere koşturan insanlarla doluydu, caddeler taksi deryasıydı ve kakafoni oluşturan sesler –sokak satıcılarının bağırışları, metronun gümbürtüsü ve yöneticilerle çalışanlarının tekdüze laklakları– neredeyse kulağı mest eden bir melodiye dönüşüyordu.

Hoş, dinleyecek pek vaktim yoktu ya neyse.

Geçen hafta New York’a adım atar atmaz ucuz bir otele yerleşmiş ve NYCB bale seçmelerine adımlı yazdırmaya koşturmuş-tum.

Son bir haftadır her gün sabahın dördünde yataktan fırlamış ve soluğu, seçmelerde sergilenmesi gereken kısmı –hayatımda gördüğüm en zor koreografiyi– öğrenmek için Lincoln Merkezi’nde almıştım.

Önceki rolüme kıyasla parça daha hızlıydı, daha hareketliydi ve hocalar hareketleri günde iki kereden fazla göstermeyi reddediyordu. Tempo sayma dışında bir muhabbet olmuyordu, soru sormak da yasaktı. Bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de bale topluluğunun piyanisti ritmi hep son hız çalışıyor, öğrenme sürecini kolaylaştırmak için asla yavaşlamıyordu.

Şehir balesinde bir yer kapmak için rekabet eden yüzlerce kız vardı ve oradan buradan yakaladığım konuşmalardan birçoğunun profesyonel olduğunu anladım.

Yine de yılmamaya kararlıyım.

Zahmetli provalar sona erdiğinde bu fırsatı kendime şehir merkezinde tek başıma dans edebileceğim yeni bir yer bularak değerlendiriyordum: Times Meydanı'na bakan bir çatı katı, Yukarı Doğu Yakası'nda terk edilmiş, tarihi bir mağaza ya da West End'deki kitapçıların vitrinlerinin önü.

Bu şehre ilk görüşte âşık olmama rağmen kafamı kalp kırıklığımdan uzaklaştırmaya yetmiyordu. Aynı zamanda, resmî seçmelerin yapılacağı bugün, oraya geç kaldığım gerçeğini de bana unutturamıyordu.

Ter içinde metrodan dışarı fırlayıp 66. Cadde'de koştum – ciğerlerimin patlayacakmış gibi yanmasına aldırmaksızın koştum.

Devam et... Devam et...

Sol tarafımda bir adam taksiden indi ve ânında taksiye atladım.

"Lincoln Merkezi lütfen!" diye bağırdım.

"Sokağın başında zaten." Sürücü bana dikiz aynasından şaşkınlıkla baktı.

"Lütfen? Çok geç kaldım."

Adam omuz silkip gaza basarken ben de nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Hiç zaman kaybetmeden çantamdan siyah tütümü çıkarıp tayıtımın üstüne geçirdim. Makyaj çantamı çıkarıp makyajımı elimden geldiğince düzgün yaptım ve kaldırıma yaklaşırken adama on dolar atıp hızla taksiden indim.

Alelacele binaya koşarak doğruca tiyatro salonuna yöneldim ve yönetmenlerden birini kapının dışında görünce rahat bir soluk aldım.

"Evet?" Ben yaklaşırken beni tepeden tırnağa süzdü. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Seçmelere katılmak için geldim."

“Saat dokuzdaki seçmelere mi?” Kol saatine baktı. “Saat dokuz on beş.”

“Üzgünüm... Bir saat önce telefon ettim ve...”

“İlk bindiğin taksi bozulmuştu? O sen miydin?”

Başımla onayladım.

Birkaç saniye beni inceledikten sonra dudaklarını büzdü. Arından kapıyı açtı. “Soyunma odasında beyazlarını giyebilirsiniz. Çabuk ol.”

“Beyazlarımı” derken neyi kastettiğini sormadan kapı arkamdan kapandı ama sahneyi tarayınca bütün balerinlerin üstüne beyaz dansçı mayosu ve aynı renk tütü giydiğini fark ettim.

Siktir...

Kılığımı bakınca yanaklarım kıpkırmızı oldu. Beyazlarım çantamda değildi. Evdeydi.

Sahneye yaklaşıp çantamı bir sandalyeye koydum ve göğsümde yer eden korkuya aldırmaamaya çalıştım. Sadece bu koreografiye varımı yoğunu vermeye odaklanmalıydım. Büyük an buydu.

Sahnede boş bir nokta bulup kollarımı esnetmeye başlarken bana doğru atılan sırtışların ve fısıldaşmaların farkındaydım.

Hiç istifimi bozmadan, göz göze geldiğim herkese gülümseyerek rutin esneme hareketlerime devam ettim.

“Lütfen beni dinler misiniz?” Hoparlörden bir adamın sesi geldi. “Herkes esnemeyi bırakıp sahnenin kenarına dizilebilir mi lütfen?”

Bacağımı indirip kalabalığı takip ederek kendime dip taraflarda bir yer buldum.

Bizimle konuşan adam uzun boylu ve gri saçlıydı, tel çerçevesi bir gözlük takıyordu ve “efsane” kelimesinin vücut bulmuş hâliydi: Adı Arnold G. Ashcroft’tu; onu ve koreografilerini yıllardır takip ediyordum. Bir zamanlar dünyanın en aranan bale hocasıydı ama rütbesi düşmeye başladığında yerine yükselen isim Rus rakibiydi: Paul Petrova.

“Seçmelerimizin bu oturumuna bu kadar çok katılım olduğuna gördüğümüze çok sevindik,” dedi. “Bildiğiniz üzere bir dizi

talihsiz olay sonucu bütün personelimizi gözden geçiriyoruz. Bununla beraber, güncel prodüksiyon çizelgemize sadık kalacağız, yani baş dansçı rollerini, solocuları ve yan rolleri önümüzdeki on dört gün içinde belirlemiş olacağız.

“Provalar uzun ve zor olacak, saat dörtten ona hatta gerekirse gece yarısına kadar sürecek ve bahane ya da...” Beni tepeden tırnağa süzüp kılığımı kaşlarını çatarak ekledi, “*hata* kabul edilmeyecek.

“İlk altılı başlıyor. Müzik durunca devam etme durumunuza size söyleyeceğiz ve eve gönderilirsenez, lütfen seneye tekrar denemekten çekinmeyin. Geçen yaz başarısız olan birçok simayı bugün aramızda görüyorum, umarım o zamandan bu zamana kendinizi epey geliştirmişsinizdir...

“Bu tur için Balanchine’den bir kupleyi sekizli gruplar hâlinde sergileyeceğiz. Birkaç dakika esneyebilirsiniz, ardından başlayacağız.”

Piyano taburesine geçen adama el salladı, sonra arkasını dönüp jüri koltuğunda oturan üç kişiye başparmağını kaldırdı. Gülmseyerek sahnenin merdivenlerinden indi ve birkaç tanıdık yüzle selamlaştı.

Yanına yaklaşp omzuna dokundum.

“Evet?” Arkasını döndü.

“Şey...” Adamın yoğun bakışı altında sindim.

“Günaydın Bay Ashcroft. Adım Aubrey Everhart ve ben...”

“Geç kaldınız.” Lafımı kesti. “Ayrıca zorunlu beyaz kostümünü giymeyen tek balerin de sizsiniz.”

“Evet, şey...” Kekelemeye başladım. “Sizinle bunu konuşmak istemiştim.”

“Öyle mi?”

“Eve gidip üstümü değiştirmeme izin verir misiniz diye soracaktım.”

“Neden izin verecekmişim acaba, Bayan Everhart?”

“Öğleden sonraki grupla beraber seçmelere katılabilmek ve

adilce değerdendirilmek için. Sadece şimdiden şey olduğumu düşünüyorum...”

“Durun.” Tükenmez kalemını dudağıma bastırdı. “Hanımlar, bir dakika bakar mısınız?”

Tiyatro salonuna ânında sessizlik çöktü.

“Tanıştırayım, bu *Aubrey Everhart*.” Gülümsedi. “Bana az önce, geç kalmış olduğu ve bugünkü seçmelere yanlış kılıkla gelmeye karar verdiği için adil değerdendirilmeme ihtimali olduğunu belirtti.”

Karşımdaki balerin kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Şimdi,” dedi adam. “Bale dünyası çok adil olduğundan ve her zaman *hazırlıksız* yakalanan dansçılarının ihtiyaçlarına hizmet ettiğinden, Bayan Everhart’ın eve gitmesine ve üstünü değıştirmeye saat altı seçmelerine gelmesine izin versem sizce sakıncası olur mu?”

Sahnedeki bütün dansçılar elini havaya kaldırdı.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Soğuk bir sesle konuşuyordu. “Eğer tütünüzün yanlış renkte olmasının performansınızı etkileyeceğini düşünüyorsanız bence şu anda sahneyi terk etseniz daha iyi olur.”

Yutkundum ve yer yarılrsa da içine girsem diye diledim.

“Birinci grupta dans edebilirsiniz.” Adam bana doğru başını iki yana salladı ve yürüyüp gitti.

Diğer kızların kıs kıs gülmesine aldırmadan sahnede az önceki yerime dönüp tekrar esnemeye başladım. Bu sabah ters giden her şeyi bir kenara itmeye ve tekrar Durham’daymışım da dünyanın en iyi yönetmenlerinden biri için dans ediyormuşum gibi yapmaya çalıştım.

“Bayan Everhart?” Bir kadın adımı söyleyip beni düşüncelelerinden çıkardı.

“Evet?”

“Herkesle beraber sahnenin ortasında yerinizi alacak mısınız yoksa yolunuzu bulmak için daha fazla zamana mı ihtiyacınız var?”

Jüri masasındakilere gülümseyip sıraya geçtim.

Kadın, piyaniste işaret verdi ve adam parçaya başlamadan önce B-minör çaldı. Parmakları notaları basarken kollarımı başımın en tepesine kaldırdım ve ayak parmaklarımın üstünde yavaşça dönmeye başladım, sağ bale ayakkabım çatlayınca yüzümü buruşturdum.

Acıya aldırmamaya çalışarak koreografiye devam ettim. Felaket şeklinde.

Sıçramaya her çalıştığımda yere dengesizce iniyordum ve herkesten 1/8'lik ritim gerideydim. Dönüşlerim acemiceydi, telaştan çılgına dönmüş bir hızdaydım ve point duruşum o kadar istikrarsızdı ki yanımdaki kıza çarptım.

Utana sıkıla bir özür mırıldanıp etrafımda dönmeye başladım ancak dengemi kaybettiğim gibi sahnede düştüm. Kafa üstü.

Seçmelere katılan diğer dansçıların kahkahalarını duymazdan gelip ayağa kalktım ve rutine yetişmeye kalkıştım.

"Durun!" Bay Ashcroft sahnenin yan tarafından el işareti verdi ve notalar son buldu.

Bizim sıranın başına yürüyüp tam önüme dikildi.

"Az önce dosyanıza göz attım, Bayan Everhart." Hiç etkilenmiş benzemiyordu. "Yakın zamanda Bay Petrova ile çalışmışsınız?"

Başımla onayladım.

"Kelimeleri kullanın lütfen."

"Evet..." Boğazımı temizledim. "Evet, çalıştım."

"Ve sizin için bir referans mektubu yazmış?"

"Evet, efendim."

Adam bana inanamayarak baktı. Şoktaydı. "Siz böyle kazık gibi dans ederken buna inanmamı mı bekliyorsunuz? Her adımda ritmin gerisindeyken?"

"Evet..." Sesim bir fısıltıdan ibaretti.

"Eh... En azından tüm zamanların en iyi koreograflarından biriyle çalışmıştım diyebilirsiniz. Artık tiyatromu terk edebilirsiniz."

Yüreğim sıkıştı. "Ne?"

"Bizim topluluğumuza uygun olduğunuzu düşünmüyorum. Bu akşam size bir e-posta atıp sezonluk gösterilere indirimli bilet alabilmeniz için bir link göndereceğiz."

Gözümden bir damla yaş süzüldü ve adam az önce kalbimi kırdığını anlamış gibi omzumu sıvazladı.

"Eğitim aldığınızı görebiliyorum," dedi. "Çok iyi eğitim almışsınız. Potansiyeliniz olduğu da belli ama biz burada *potansiyelle* ilgilenmiyoruz. Geri kalanlara tebrikler! Seçmelerin ikinci ayağında yarışabileceksiniz. Şimdi sahneyi boşaltın da sıradaki grup performansını sergilesin."

Seyirciler arasındaki umutlanan adaylardan bir alkış koptu ve sanki hayatımın gözlerimin önünde yıkılışını seyrediyordum gibi hissettim. Kalbim kırık bir şekilde dansçıların peşinden yandaki basamaklara yürüdüm, bundan sonra ne yapacağıma karar veremiyordum.

Çantamı omzuma atıp umutlanan adayların acıyan bakışlarından kaçarak başımı iki yana salladım.

"Alın işte size kanıtı," dedi Bay Ashcroft yanındakilere gülele, "Petrova bile bazen beceriksizleri seçebiliyor."

Arkamı döndüm.

Tepemin taşı atarak sahnenin basamaklarını tekrar tırmandım ve beyaz çizgide yerimi aldım. Sağ ayakkabımı çözüp yeni bir bale ayakkabısı giydim ve doğru esnekliğe kavuşana kadar ileri geri eğdim.

"Ayakkabılarınızı soyunma odasında değiştirebilirsiniz, Bayan Everhart," diye beni azarladı Bay Ashcroft. "Sahne gerçek performansçılar için. Yoksa Petrova size bunu öğretmedi mi?"

"Bir şansa daha ihtiyacım var," dedim. "Balanchine'in parçasını tam tutturamamış olmam beni kötü bir dansçı yapmaz."

"Tabii ki yapmaz, canım." Benimle dalga geçiyordu. "Bu seni, şu anda sahnemi kullanan ve bir ihtimal ekibime girmeyi başaraabileceklerin zamanından çalan *başarısız bir dansçı* yapar."

Piyaniste doğru yürüdüm. “Çaykovski, *Kuşu Gölü*. İkinci perde, on dördüncü sahne. O parçayı biliyor musunuz?”

“Şey...” Adam afalladı.

“Biliyor musunuz, bilmiyor musunuz?”

“Evet ama...” Şimdi ayağa kalkıp kollarını göğsünde kavuşturan başka bir jüri üyesini işaret etti.

“Lütfen çalar mısınız?” Yalvaran gözlerle baktım. “Sadece üç dakika.”

Adam derin bir nefes verip sırtını dikleştirdi ve piyanonun tuşlarına bastı. Hiç saymadan konçertonun ilk notalarını çalmaya başladı ve yumuşacık sesler salonu doldurdu.

“Bayan Everhart, herkesin vaktini boşa harcıyorsunuz...” Beşinci pozisyona geçtiğim sırada Bay Ashcroft’un yüzü kıpkırmızı oldu.

İç geçirip diliyle onaylamayan bir ses çıkardığını duyabiliyordum, umutlu olan diğer adayların mırıldandığını duyabiliyordum ama ben sahnede dönerken ve arabesken gran jöteye* geçerken tüm konuşmaları sona erdi.

Notalar uzadı, tonu karanlık bir hâle büründü ve şarkı ilerdikçe ellerimin her hareketinin yumuşak ve zarif olmasına özen gösterdim. Sahnede sıçrarken ve kusursuz bir dizi piruet sıralarken, Bay Ashcroft’un çenesini sıvazladığını gördüm.

Çok geçmeden transa geçmiştim ve Times Meydanı’nın ortasında, parlak ışıkların ve yıldızlı gökyüzünün altında dans ediyordum.

Piyanistlerin çoğunun yok saydığı eklenti nakaratı kendi kendime mırıldanarak piyanist son notaya vurduktan sonra bile dansa devam ettim ve sol bacağımın üstünden öne uzanarak gösterimi bitirdim – sağ elimle de tam arkama uzanıyordum.

Bay Aschroft’un yanındakiler bana bakakaldı. Suratları ifadesizdi.

“Bitti mi, Bayan Everhart?” diye sordu Bay Ashcroft.

* Bir bacak öndeyken öne doğru havaya zıplamak –çn

“Evet...”

“Güzel. Şimdi sahnemden defolun.”

Sırtımı dikleştirip, herkesin önünde ağlamamak için altdudacağımı ısırdım.

“Bana bu fırsatı verdiğiniz için çok teşekkürler...” Çantamı alıp sahneden hızla indim, koridorda koşarcasına ilerleyip dışarı çıktım.

Bir çöp kutusunun önüne geçip çömeldim ve kusmayı bekledim.

İyi bir dansçı olduğumu kalbimin derinliklerinde biliyordum; az önce yüreğimi ortaya koyarak dans etmişim ve cidden ikinci şansı hak ettiğime inanıyordum.

Bu seçmelere adımları yazdırırken başarısız olma ihtimali aklımın ucundan bile geçmemişti ve Durham’a geri dönme düşüncesi dayanılamayacak kadar acı vericiydi.

Öğürerek seçeneklerimi değerlendirdim: 1) Eve gidip Bay Petrova’nın dans programına dönmek. 2) Tekrar içeri girip orada oturan herkese beyinsizsiniz diye bağırarak ya da...

“Bayan Everhart?” Birisi omzumu dürttü.

Arkamı döndüm ve karşımda yüzü ifadesiz bir Bay Ashcroft buldum.

“Evet?” Yüzümü koluma silip gülümsemeye çalıştım.

“Az önce sahnede yaptığın son derece kaba, profesyonellikten uzak ve *iğrençti*. Müstakbel bir dansçının yaptığını gördüğüm en kötü şeydi ve hiç takdir etmedim... Bununla beraber, haftaya elemelerin ikinci ayağına *tam vaktinde* gel.”

Ağzım bir karış açıldı ve ne çığlık atmaya ne de teşekkür etmeye fırsat bulabildim.

Adam çoktan gitmişti.

Cep telefonumu çıkardım, ikinci tura kaldığımı birisine haber vermek için çıldırıyordum ama arayacak kimsem yoktu.

Telefonumda yalnızca annemlerden öfkeli mesajlar ve yüzlerce cevapsız arama vardı, benim ise şu anda onları aramaya niyetim yoktu. Hiç umurlarında değildi ki.

Kaydetmişimdir diye umarak Bay Petrova'nın numarasını rehberimde aradım ama ekranda Andrew'dan bir e-posta belirdi.

Konu: İstifa Dilekçen

İçimden mesajı açmak geldi ama kalbim buna izin vermedi. Buraya kaçmamın asıl sebebi oydu ve yeni hayatıma burnunu sokmasına hiç ihtiyacım yoktu.

Mesajını sildim ve artık onu düşünmemeye karar verdim. Şu anda tek önemli olan şey baleydi.

AYLAR SONRA...

Çürütme (isim):

Karşı tarafın deliline karşıt olacak, aksini doğrulayacak
ya da çelişkiye düşürecek bir delil ya da sav veya
o kanıta istinaden yasal bir tartışma sunma.

Andrew

Sonbahar gelip geçti, yapraklar döküldü, kehribar gün batımı değişti. GBH’te yeni stajyerler işe alındı, yeni davalar ve yeni müvekkiller takvimleri doldurdu ve kış mevsimi şehri sarıp sarmalarken bir şey netliğini korudu: New York’la kıyaslandığında Durham boktan merdivende sadece bir basamak üstteydi.

En azından kış mevsiminde.

Şehrin gördüğü en soğuk kış yaşanıyordu ve burası bir Güney kasabası olduğundan hiç hazırlıklı değillerdi. Şu anda içinde oturduğum mahkeme salonunda, doğru düzgün izolasyon yerine pencere kenarlarına dizilmiş battaniyeler bu görevi üstlenmişti ve her boş alana ısıtıcı yerleştirilmişti.

Buzlu sokakları kontrol altında tutmak için araç eksikliği yüzünden çok az tuzlama yapılıyordu, zaten bu havada araba kullanmayı bilen insanlar çok seyrek ve her nedense uygun kadın kalmamıştı.

“Andrew?” Bay Bach hafifçe omzuma dokundu. “İddia makamı tanıkla sorgusunu bitirdi... Karşılık verecek misin? O son satır jüriyi etkilemiş olabilir.”

“Müsaadenizle karşılık vermek istiyorum, Sayın Yargıç.” Masadan kalktım.

Yargıç başıyla onayladı ve kürsüde duran kadına baktım. Bu duruşma başladığından beri tek ayak üstünde bin yalan söylemişti ve artık burama gelmişti.

“Bayan Everhart...” Boğazımı temizledim. “Pardon, *Bayan Everly*, sizce kocanızı tam da bu ihtiyaç duyduğu dönemde terk etmenin şirketinizin iyiliğine olduğuna inanıyor musunuz?”

“Evet,” dedi. “İlk görüşmemizde bunu size söylemiştim.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Bana onu sevdiğinizi ve onu terk etmenizin tek sebebinin, onun sizi sevmediğini düşünmeniz olduğunu söylemişsiniz. Doğru değil mi?”

“Evet ama...”

“Tamam, o hâlde sizi, *sizin koşullarınıza* göre sevdiğini söylemediği için, sizi o şekilde sevmekten aciz olduğunu söylediği için onu terk etmeye karar verdiniz. Öyle değil mi?”

“Hayır... Şirketin parasını gereksiz yerlere harcadığı ve beni aldattığı için terk ettim onu.”

“Peki *onun duygularını* hiç düşündünüz mü?” diye sordum. “Durup da onu terk etmenizden etkilenir mi diye sormak aklınızdan geçti mi, aranız iyi olsun ya da olmasın?”

“Kocam...” Kadın çözülmeye başlıyordu. “Kocam beni aldatıyordu...”

“Öyle mi? Yoksa siz onun size duygusal olarak verebileceğinden daha fazlasını mı istiyordunuz, Bayan Everly?”

“Lütfen durun...”

“Bunların hepsini uyduruyor olmanız mümkün mü?”

“Hayır, asla. Ben asla...”

“Acaba sizin *siktiğim yalancısı* olmanız mümkün mü?”

“Sessizlik! Sessizlik!” Yargıç tokmağını kürsüye vurdu ve jürinin nefesi kesildi.

“Avukat bey, hemen odama. ŞİMDİ!”

Bayan Everly’nin yüzünden akan timsah gözyaşlarına baktım. Dava sarpa sarmıştı.

Yargıcın odasına yürüyüp kapıyı kapattım. “Efendim, Sayın Yargıç?”

“Lanet aklını mı kaçırdın?”

“Efendim?”

“Az önce kendi tanığına siktiğimin yalancısı dedin.”

Camdan içeriye baktım ve mübaşirin kadına bir paket mendil uzattığını gördüm.

“Yeni bir ilaç mı alıyorsun?” diye sordu kadın. “İçki mi içiyorsun? Purodan başka şeyler mi tütürüyorsun?”

“Mahkemede kötü bir gün geçiriyorum diye mi?”

“Çünkü mahkemede *birçok* kötü gün geçirdin.”

“Başka hiçbir tanığıma siktiğimin yalancısı dediğimi hatırlamıyorum...”

“Bir kararın okunması sırasında itiraz ediyorum diye bağır-dın.”

“Belki karar kulağıma hoş gelmedi.”

“Belki ama benim mahkememde hiç böyle batırdığın olma-mıştı.” Kadın durdu. “Hem de hiç... Lütfen kendine hâkim ol, Bay Hamilton. İlk kaybettiğin davaya bakan yargıç olmayı ger-çekten istemem.”

Odasından çıkmamı işaret etti. Sandalyesine yerleşip şu anki oturumun, savunma tarafının ortaya sunduğu nadir bir kurala dayanarak ertelendiğini ve iki hafta sonra yeniden toplanacağını duyurdu.

Rahatlayarak evrak çantamı kapattım ve kıpkırmızı kesilmiş Bayan Everly’yi görmezden geldim.

“Bay Bach,” dedi kadın bana aksi aksi bakarak, “Bu davayı kazanmamızı çok istiyorum o yüzden sakıncası yoksa...”

“İcabına bakıldı bile,” dedi, kadın cümlesini bitiremeden. “İçiniz rahat olsun.” Kadını temin edercesine gülümsedi ve Bay Greenwood’dan kadını arabasına kadar götürmesini istedi. Son-ra dönüp bana baktı.

“Andrew, Andrew, Andrew...” İç geçirdi. “Bence biraz mola-ya ihtiyacın var. Bu davayı ben üstleniyorum, tamam mı? Ayrıca

önümüzdeki birkaç hafta içinde davası olan diğer müvekkillerinle Bay Greenwood ve ben ilgileneceğiz.”

“Aşırı tepki gösteriyorsun,” dedim. “Alelade bir dava işte.”

“O alelade davayı kaybetmek üzeresin.”

“Ben *asla* kaybetmem.”

“Biliyorum.” Omzuma vurdu. “Eve git, Andrew. Zaten hiç tatile çıkmadın. Belki şu anda ihtiyacın olan budur.”

“Hayır.” Evrak çantamı aldım. “Yarın sabah Reber görüşmesinde görüşürüz.”

Arkamdan seslendi ama onu duymazdan geldim. Son sürat GBH’ye dönüp kendimi daha çok işe gömdüm. Son zamanlarda evimden mümkün olduğunca kaçıyordum; orada kalmaya tahammül edemiyordum.

Açılmamış kondom paketleri tezgâhta duruyor, bana ne kadar zamandır kadınsız kaldığımı hatırlatıyordu, bütün pencere pervazlarım boş içki şişeleriyle doluydu ve Küba purosuna koleksiyonumun yerinde yeller esiyordu.

“İyi misiniz, Bay Hamilton?” diye sordu firmanın genel sekreteri içeri girer girmez.

Onu duymazdan geldim. Son zamanlarda önüne gelen bana bu soruyu soruyordu, artık aynı lafı duyup durmaktan gına gelmişti.

Kendimi odama kapatıp telefonumun fişini duvardan çektim. Kimsenin dikkatimi dağıtmasını istemiyordum.

Sabahın geri kalan kısmı boyunca tam bir sessizlik içinde dosyalarımı okudum, kendi müvekkillerimin e-postalarını bile cevaplamadım.

“Jessica!” diye seslendim saat öğlen olunca. “*Jessica!*”

“Efendim, Bay Hamilton?” Ânında içeri girdi.

“Dava dosyalarımı tarihine göre düzenlemeyi birdenbire bırakmaya karar vermenin özel bir nedeni var mı acaba?” Dosyalardan birini masanın karşı tarafına kaydırdım. “Kahrolası işini yapmayı bırakmanın özel bir nedeni var mı?”

"Bütün dosyalarınızı tarihine göre düzenlemeye vaktim var mı sanıyorsunuz gerçekten? Bunun ne kadar uzun sürdüğü konusunda bir fikriniz var mı?" Tek kaşını kaldırdı. "*Bayan Everhart*'ın fikriydi o. Boşa vakit kaybı demiştim ona ama değilmiş demek ki. Önümüzdeki hafta Doherty davasından başımı kaşımaya vaktim olursa yapmaya çalışırım."

"Teşekkürler." Bayan Everhart dediğinde kalbimin teklediğini duymazdan geldim. "Odamdan çıkabilirsin."

Dosyadan kâğıtları çıkarıp tekrar düzenlemeye başladım. Bütün tanık ifadelerini bir araya getirip atışlarken Jessica boğazını temizledi.

"Onu özlüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Efendim?" Kafamı aniden kaldırdım.

"Aubrey," dedi gülümseyerek. "Onu özlüyorsun, değil mi?"

Cevap vermedim. Sadece kırıta kırıta bana doğru yürümesini izledim, yavaşça yanlardan eteğini kaldırdı ve altına iç çamaşırı giymediğini gösterdi.

Gülümseyerek kahvemini aldı ve uzun, dramatik bir yudum çekti.

"*Jessica...*" diye inledim.

"İtiraf etmek zorunda değilsin." Çıplak poposunu çalışma masama koydu. "Ama bir süredir pek kendinde olmadığını su götürmez bir gerçek..."

"Poponun yanakları şu anda masama değiyor mu?"

"Beni eskisi gibi aşağılamıyorsun bile," dedi. "Aslında bunu özlüyorum."

Bir kutu ıslak mendil çıkardım.

"Artık eski evinde kalmıyor, biliyorsun. Galiba taşındı."

"Eski bir çalışanımızın nerede oturduğunu umursadığımı nereden çıkardın?"

"Çünkü bana o zarfı ve kırmızı kutuyu yollamam için verdiğin adres ona aitti."

"Eski bir dostum içindi onlar."

"Evet, tabii..." Kayarak masamdan indi. "Eski arkadaşın Aubrey Everhart ile aynı adreste oturuyor olmalı çünkü İK'dan bilgilerini aldım ve kesinlikle onun adresiymiş."

Sessizlik oldu.

"Tam da düşündüğüm gibi." Ukalaca sırttı. "Aramızdaki samimiyete dayanarak..."

"Seninle samimi *değiliz*."

"Bir arkadaşın olarak kendini çok saldıgını sana söylemek benim görevim..." Sahiden de üzgün görünüyordu. "Tıraş olmuyorsun, her sabah işe alkol kokarak geliyorsun ve stajyerlere bile bağırıyorsun... Uzun zamandır erotik rüyalarımnda seni görmedim."

Gözlerimi devirip ayağa kalktım ve kışının masama değdiği yeri sildim.

"Ama artık Aubrey hakkındaki sırrını bildiğim için sen de benimkini öğrenebilirsin," dedi sesini alçaltarak. "Bazen sabahları sana kahveni getirdiğinde ve sen içeriden kapıyı kilitlediğinde dışarıda durup sizi dinliyordum..." Gözlerinin içi parladı. "O kız benmişim gibi hayal kuruyordum..."

"*Hangi* kız senmişsin gibi?"

"Aubrey," dedi. "Anlaşılan sana 'çalışanları becermem' kuralını bozduracak kadar iyiydi." Jessica kapıya doğru bir adım attı. "Aubrey burada işe başladığı an, ondan hoşlandığını anlamıştım."

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Tabii ki bilmiyorum." Omzunun üstünden baktı. "Ama o istifa ettiğinden beri boş bir kabuğa döndüğünü biliyorum. İki haftadır aynı mavi takım elbiseyi giydiğinin farkında bile değilsin."

Viski şişesinden büyük bir yudum aldım, televizyonda oynayan görüntülere uyuşmuş bir şekilde gözlerimi dikmiş bakıyordum. Yağmurda oyun oynayan sarı saçlı, küçük bir kız bulabildiği her su birikintisine kırmızı çizmelerini vurarak giriyordu.

“Gitme vakti, Emma...”

Eski sesimi duyunca suratımı ekşittim ama sahneyi izlemeye devam ettim.

“Beş dakika daha!” Gülerek ısrar etti.

“Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun. Az evvel ben-den duydun...”

“Beş dakika daha!” Bir kahkaha eşliğinde başka bir su birikintisine atladı. “Beş dakika daha, baba!”

“Bütün hafta yağmurluymuş. Eve girmek istemiyor musun, sonra şey yaparız...”

“Hayır!” Ayağını tekrar bir su birikintisine vurup beni ıslattı. Ardından kameraya masum masum gülümseyip arkasını dönererek koşmaya başladı... onu yakalamam için benimle oynuyordu.

Daha fazla seyretmeye dayanamadım. Televizyonu kapatıp DVD oynatıcıyı yere devirdim.

Kahretsin...

Koridorda yürüyüp duvarda asılı duran “E” ve “H” harflerini düzelttim, çok uzun bakmamak için büyük bir çaba harcamıştım.

Bu gece kendime yeni bir içki koymaya ihtiyacım yoktu. Konuşacak birisine ihtiyacım vardı.

Komodininimden cep telefonumu aldım, rehberimdeki numaraları dolaşıp, kâbuslarımı dizginleyebilen tek insanı buldum. Aubrey.

Telefon dört kere çalıp telesekretere bağlandı.

“Merhaba. Aubrey Everhart’a ulaştınız,” dedi. “Şu anda sizinle konuşamıyorum ama adınızı ve numaranızı bırakırsanız en kısa zamanda size geri dönerim.”

Bip sesini duyar duymaz telefonu kapattım. Sonra o kısıcık süre boyunca sesini tekrar duymak için onu bir daha aradım. Kendi kendime onu beş kere arayarak zavallı durumuna düşmediğimi söyledim, onun orada olmadığını gayet iyi biliyordum ama altıncı arayışında telefonu açtı.

“Alo?” diye cevap verdi. “Andrew?”

“Merhaba Aubrey...”

“Ne istiyorsun?” Soğuk bir sesle konuştu.

“Nasılsın?”

“Ne istiyorsun, Andrew?” diye sordu daha soğuk bir sesle.
“İşim var.”

“O zaman neden telefonu açtın.”

“Hata yaptım.” Aramayı sonlandırdı.

Sertçe nefes aldım, telefonu suratıma kapattığı için şok olmuşum. Ona bir e-posta yazmaya başladım, çok kaba olduğu için onu paylıyordum ama son üç e-postama aylardır cevap yollamadığını fark ettim:

Konu: İstifa Dilekçen

İstifa dilekçenin son iki kelimesi komik ve profesyonellikten uzak olsa da siktirme konusundaki teklifini kabul ediyorum.

Zamanı sen belirle.

—Andrew

Konu: Takım Elbisem

Sonuncu çekini hâlâ gelip almadığın için, mahvettiğin takım elbisemin yerine yenisini alabileceğimi böyle haber vermeye çalıştığını farz edebilir miyim?

—Andrew

Konu: BALE

Bugün sizin dans salonuna uğradım. Orada değildin.

Onu da mı bıraktın?

—Andrew

Onun yerine birini bulmam gerektiğine karar verdim. Acilen. Başucumda duran dizüstü bilgisayarımı aldım ve Alyssa tarzı birisini arayarak AvukatSohbet’e girdim.

Bütün gece sohbet odalarında gezindim, orada burada birkaç soru yanıtladım; soranların kişiliğini ölçüp tarttım ama hiçbirisi beni cezbetmedi. Derken on yıllık tecrübesi olan yüksek profilli bir avukat gözüme umut vaat edici göründü o yüzden onun sohbet kutusuna tıkladım.

“Madem on yıllık deneyimin var, bu sitede hangi konuda yardıma ihtiyacın olabilir?” diye yazdım.

“Yeni şeyler öğrenmek için hiçbir zaman geç değildir... Sen neden buradasın?”

“Birisinin yerine birini arıyorum.”

“Çalışan avına mı çıktın?”

“Hayır, sadece konuşabileceğim ve arada boşalmasını sağlayacağım birisi lazım.”

Kadın beni engelledi.

Birkaç kadınla daha konuşmaya çalıştım; gerçek niyetimi kendime sakladım ama sonunda onlar da beni bilgi koparmak için kullanmaya çalıştı. Başka konuda konuşmaya açık değillerdi ve AvukatSohbet yakın zamanda sitesini genişlettiğinden birçok hukuk öğrencisinin hocaları hakkında şikâyet ettikleri bir ortama dönüşmüştü.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp şişeden bir fırt daha çektim, yalnızca bir “Alyssa tipi” olduğu ânında kafama dank etti: Aubrey...

Belki de hata yapmıştım...

Göz ucuyla bakınca kapımın altından itilmiş bir zarf dikkatimi çekti. Eve ilk girdiğimde o zarf orada yoktu ve birkaç saat önce akşam yemeğimi sipariş ettiğimde de orada değildi.

Kafam karışarak kalktım ve zarfı almaya gittim.

New York'taki bir duruşmada şahitlik yapmak için resmî bir mahkeme celbiydi ama yeni adıma gönderilmemişti. Gönderilen kişi Liam Henderson'dı.

Yargı Yolu (isim):

Yasal hakların söz konusu olduğu herhangi bir,
konuda adaleti sağlamının yolları.

Aubrey

The Firebird.

Jewels.

Kuğu Gölü.

Seğmelerine katılmak istediğim rolleri ajandama yazdım ve kabul mektubumu bir milyonuncu kez okşarken gülümsedim. On kopya çıkarttırmıştım; iki tanesi çerçevelemişti, yedi tanesi her moralim bozulduğunda bana ilham vermesi için elimin altındaydı ve bir tanesi de annemler içindi. (Sadece bir türlü, “Size söylemişim, alın kapak olsun,” notunu yazacak enerjiyi kendimde bulamamıştım.)

Duvar saatime bakıp telefonumu kontrol ettim, midemde uçuşan kelekleri yatıştırmaya çalıştım.

Şu sıralar çıktığım çocuk Brian’ın –bizim toplulukta dansçıydı– beni konuşmak istediği önemli bir şey için araması gerekiyordu.

Tanıştığımız ilk günden beri bana kur yapmak için canını dişine takmıştı; her prova arası beni dışarı çıkarıyor, ben buzlu parkların banklarında ve çatılarda dans ederken bana eşlik ediyordu. Kibardı, tatlıydı, komikti ve kelimenin tam anlamıyla bir centilmendi.

Eski Hollywood filmlerindeki iyi adam karakterlerine benziyordu; hiç sebep yokken elinizi tutan, sizi kapınıza kadar geçiren

ve siz tamamen içeri girip kapıyı kapatana kadar bekleyen tiplerdendi. Sizi yumuşacık ve nazikçe öpen, dudaklarınıza bayıldığını fısıldayan ama oradan ileriye gitmeyen tipti.

Uzun lafın kısıası, Andrew ile alakası yoktu.

Uzaktan yakından.

Öpüşleri hiçbir zaman nefesimi kesip ıslanmama sebep olmasa da, dokunuşuyla bütün sinir uçlarım alev almasa da asla bana kendimi bir bok parçasıymışım gibi hissettirmiyordu.

Telefonum titreşince ekrandaki ismi okudum. Brian.

"Bugün yolladığım gülleri aldın mı?"

Sırtarak şömine rafımda duran kırmızı ve beyaz çiçeklere baktım.

"Evet." Hemen cevap yazdım. "Çok teşekkür ederim. Çok beğendim."

"Vazonun içine bir sürpriz bırakmıştım... Bu akşam gevşerken kullanmalısın. Provam bitince seni arayacağım."

"İple çekiyorum." Mesajımın sonuna bir gülün surat ekleyip vazoya doğru gittim ve çiçekleri gövdelerinden kaldırdım. Vazonun dibinde kocaman bir paket pembe banyo topları ve gül yaprakları vardı, önüne de küçük bir not yazılmıştı:

"Bir daha banyo yaptığında... Beni düşün..."

-Brian."

Yüreğim hop etti ve bu fikri ânında gerçekleştirmek istedim. Giysilerimi çıkarıp banyoya girdim, küçük topları da akan suyun altına attım.

Cep telefonumun sesini sonuna kadar açıp saçımı saldım ve telefonumu daha tezgâha koyamadan yeni bir e-posta geldiğini fark ettim. Andrew.

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oldu, tek tük yolladığı e-postaları ya da cevapsız çağrıları ekranımda belirince hep aynıısını yaşıyordum.

İçimdeki her hücrem bana açma, onu görmezden gelmeye devam et ve aylar önce ben nasıl yalnız ve sayılmamış hissettiysem bırak o da öyle hissetsin diyordu ama kendimi tutamadım.

Konu: Thoreau & Alyssa

Bir defasında, sana güya o zaman daha iyi davrandığımı için Thoreau ve Alyssa olduğumuz günleri özlediğini söylemiştin. Sana farklı davrandığımı hiç zannetmiyorum. Sadece seni gerçekten becermek istiyordum. Ama şahsen tanıştığımızda maalesef seni becermeyi iyice çok ister olmuştum.

Şahsen ben “Andrew & Aubrey” hâlimizi yeğlerim çünkü böyle bir gecede, seni balkona dayayıp sen boşalana kadar becermekten başka bir şey yapmak istemediğimde, en azından içindeyken nasıl hissettiğimi hatırlayabiliyorum ve artık fantezisini kurmak zorunda kalmıyorum.

Telefonu aç...

–Andrew

Başımı iki yana sallayıp telefonu elimden bıraktım ve o mesajı zihnimden silerek küvete girdim.

Arkama yaslandım ve bıraktım sıcak su göğsüme kadar çıksın, tenim ısınmaya başlayınca da derin bir nefes verdim.

Artık Brian ile görüştüğüm için Andrew’u düşünmekten kaçınmak kolaylaşıyordu ama yine de kendimi unutmaya zorlamak hâlâ çok zordu. Hâlâ geceleri geç saatte yatağında onu düşünüyor, sık sık içimde olmasını diliyordum.

Yine de kollarına ve o pislik hâline koşacak değildim, onun bana geri dönmesine de asla izin vermeyecektim.

Asla.

Yumuşak bir keseyle iyice ovalandım ve Andrew’u her düşündüğümde bacaklarımın ortasında atan o yoğun zonklama yokmuş gibi davranmaya çalıştım. Kenardaki kaba biraz su doldurup başımdan aşağı döktüm – Andrew’un küvette saçımı yıkayışını, bana suyun altına girip duvara tutunmamı söyleyişini, sonra da belimden kavrayıp beni arkadan becerişini aklımdan bir türlü atamıyordum.

Andrew’un, “Hepsini almanı istiyorum... Tamamını...” diye fısıldayarak beni tuvalet masasının üstüne eğişini, memelerimi

avuçlayarak omurgamdan aşağı öpücükler konduruşunu anımsayınca parmaklarım kolayca klitorisime doğru indi.

Klitorisime dairesel hareketlerle masaj yaparken gözlerimi kapatıp Andrew'un dudaklarını dudaklarımda hayal ettim, her dokunuşumla iniltiler çıkarmaya başladım.

"Ahh..." Su soğumaya başlarken meme uçlarım sertleşti ve çok yaklaşmıştım, boşalmama çok az kalmıştı ama telefonum çaldı.

Andrew?

Ânında ayağa kalkıp bornozumu giydim ve telefona koşturdum, içimden "bir kerecik" açabilirim diye düşünüyordum.

"Alo?" Ekrana bakmadan telefonu kulağıma götürdüm.

"Aubrey?" Arayan Brian'dı.

"Selam..." Memnuniyetsizliğimi gizlemeye çalışarak derin bir nefes aldım. "Nasılsın?"

"Kötü zamanlama mı? Sanki canın sıkın gibi."

"Canım sıkın değil. Sadece banyodan çıkıyordum."

"Ah, güzel," dedi. "Sana aldığım gevşeme setini kullandın mı?"

"Evet."

"Aynı zamanda beni düşündün mü?"

"Evet..." diye yalan söyledim, kendimi kötü hissederek. "Prova nasıl geçti?"

Şifonyerime yürüyüp üstüme bir tişört geçirdim ve Brian'ın, Bay Ashcroft'un nasıl şeytanın yeni bir bedende can bulmuş hâli olduğunu anlatmasını dinledim.

"Bay Petrova'dan beter." Saçımı atkuyruğu yaptım.

"Paul Petrova'dan beter mi?" Brian kahkaha attı. "İnanmam. Adamın belgeselini izledim, koca koca adamları ağlatıyordu."

"Eh, belki yıllar önce öyleymiş. Yanlış anlama, hâlâ kaba ve baskıcı ama Bay Ashcroft'ta olmayan yumuşak bir yanı da var."

"Peki, öyle diyorsan..." Boğazını temizledi. "Şu anda ne kadar yorgunsun?"

"Pek yorgun değilim şaşırtıcı bir şekilde."

"Eh... Bu akşam seninle konuşmak istedim çünkü ilişkimizde yeni bir şey denemek ister misin diye merak ettim."

"Tabii." Yatağa oturdum. "Neymiş?"

"Telefonda seks..." Sesi derinleşti. "Daha önce yaptın mı?"

Kahkaha atmamak için kendimi tuttum ve hemen tişörtümü çıkarıp yere attım. "Evet."

"Benimle yapmak ister misin? Şu anda?"

"Evet." Kutudan vibratörümü alıp yorganın altına girdim ve artık orgazm olmak için Andrew'u düşünmek zorunda kalmaya-
cağıma çok mutluydum. "Evet, çok isterim."

"Güzel," dedi. "Evet..."

Sessizlik.

"Evet, ne? Orada mısın, Brian?"

"Pardon, şortumu çıkarıyordum." Duraksadı. "Ee, üstünde ne var?"

"Hiçbir şey... Çıplağım."

"Çıplak mısın, Aubrey?" İnanmamış gibi yaptı. "Daha önce telefonda seks yaptığına emin misin? Burada bana iç çamaşırınla olduğunu söylemen gerekiyor. Benimle birlikte ilerle lütfen."

"Tamam... Üstümde siyah bir tanga ve siyah bir..."

"Hayır, hayır, siyah değil. Siyahı sevmem. Mavi olsun, lacivert."

"Tamam, üzerimde lacivert bir tanga ve mavi sütyen var."

"Evet, daha güzel oldu. Şimdi tek elinle külotunu çıkar."

Hareketsizce yattım ve vibratörümü çalıştırsam mı çalıştırmasam mı diye düşündüm.

"Şimdi beni hayal et..." İnledi. "Penisimle sana gömülüyorum, derine giriyorum, daha derine..."

İç geçirdim.

"Hayal edebiliyor musun?" Sesi boğuklaşmıştı. "Gözünde canlandırman lazım ve... vajinana dokunmalısın."

"Ne?"

"Vajinana. Dokun hadi."

Ayağa kalkıp pijamalarımı giydim.

“Dokunuyor musun, bebeğim?”

“Ah, evet...” Kapüşonlumu başımdan geçirdim. “*Vajinama* dokunuyorum...”

“Vajinanın dudaklarını yaladığımı hayal ediyor musun? Dili mi popo çatalının üstünde gezdiriyorum?”

“Brian, bu arada...” Başımı iki yana salladım. “Hat gidiyor galiba...”

“Şimdi dilimle seni tepeden tırnağa okşayacağım, bebeğim. Sonra da penisimi içine sertçe sokacağım ve asla durmayacağım, hayır desen bile durmayacağım... Hayır diyemeyeceksin...”

Bir kâğıt alıp telefonun yanında buruşturdum. “Seni duymıyorum, Brian... Yatak odamda telefon iyi çekmiyor...” Brian hâlâ kesik kesik nefes alırken telefonu kapattım, ardından eski e-postalarımı karıştırdım ~ dayanamayıp çözüldüm ve Andrew’un, sözleriyle boşalmamı sağlayan tek erkeğin mesajlarını okumaya koyuldum...

Ondan nefret edeyim ya da etmeyeyim rahatlamaya ihtiyacım vardı ve bu tek yoldu...

Tehir Etme (isim):

Yargısal ilerleyişe kısa bir erteleme
getiren mahkeme kararı.

Andrew

“Bay Hamilton?” Uçuş görevlisi hafifçe omzuma dokundu. “Bütün yolcular uçaktan indi, efendim. Birinci sınıf uçuşu tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz ve New York’ta çok iyi zaman geçirmenizi dileriz.”

“Denerim.” Ayağa kalkıp evrak çantamı yukarıdaki raftan aldım.

Haftalardır buraya gelmekten kaçınmaya çalışıyordum ama boşunaydı. Biletimi ayırttığım an bütün danışmanlık randevularımı ve toplantılarımı iptal etmiştim, şimdiki davam için ek süre istemiş ve bavulumu hazırlamıştım. Tek bavul.

Bu şehirde bir günden uzun süre kalmaya hiç ihtiyacım yoktu, hatta şahitlik etmeyi bile reddetmiştim. İfademi yargıca yazılı olarak sunacak ve Durham’a hemen geri dönecektim.

Havaalanında yürürken birkaç değişiklik gözüme çarptı ama umduğum kadar çok değildi. İnsanlar hâlâ yıldırım hızında yürüyordu, hava hâlâ leş gibi başarısızlık kokuyordu ve birinci gazete hâlâ *New York Times*’tı.

Gazete makinesine birkaç dolar attım, düğmeyi çevirip maki-

nenin gazeteyi aşığıdaki hazneye bırakmasını bekledim ve sonra adli makalelerin olduğı orta sayfayı açtım.

İşte oradaydı. Orta kolonda. Haber bütün sayfayı kaplıyordu.

Devam Eden Hart Davasında Yeni Bir Duruşma:

Henderson Bu Hafta İfade Verecek

Makaleye şöyle bir göz gezdirdim, gazetecilerin bu kez çekleri yazmasından ve iş olsun diye adıma leke sürmemiş olmasından biraz etkilenmiştim.

Ayrıca hâlâ hiç fotoğrafımın basılmadığını fark ettim.

Anlaşılır bir durum...

"Bu tarafa, Bay Hamilton!" Asansörden inmemle esmer bir kadın bana el salladı. "Bu tarafa!"

Ona doğru yürüdüm, kadın da elini uzattı.

"Ben Rebecca Waters, baş savunma avukatı."

"Kim olduğunu biliyorum." Kadınla sıkıca tokalaştım. "Yargıcın odasına ne kadar çabuk gidebiliriz?"

"Yargıcın odasına mı?" Tek kaşını kaldırdı. "Sizi otele götürmem gerekiyor böylece ifadeniz üstünde konuşabiliriz... Birkaç hafta burada kalmanız gerek."

"Dönüş uçağım on beş saat sonra."

Kadın şoka girmişti. "Sadece yazılı ifade mi vermek istiyorsunuz? Bunca zamandan sonra?"

"Aynı anda dinleyip kavrayabilme becerinden çok etkilen-dim." Kol saatime baktım. "Araba nerede?"

Kadın homurdanarak işlek terminalde bana yol gösterdi, giriş kapılarından geçip özel otoparka girdik. Kadın bu davanın ne kadar "mühim" olduğunu, hayatımın bir döneminin kapanışı olacağını geveliyordu ama dinlemiyordum.

Beynim cidden bu ortamı ne zaman terk edeceğim diye saniyeleri sayıyordu.

"Günaydın efendim." Arabaya yaklaşınca şoför hemen çantamı elimden aldı. "Umarım New York ziyaretinizden keyif alırsınız."

Başımı sallayıp arka koltuğa geçtim ve Rebecca yanıma oturunca gözlerimi devirdim.

“En azından bir gece kalıp bunu düşünemez misin, Liam?”

“Bana az önce ne dedin?”

“Özür dilerim,” dedi. “Andrew... Yani Bay Hamilton. En azından bir düşünemez misin?”

“Düşündüm bile.”

“Peki.” Cep telefonunu çıkardı ve araba şehirde dolaşmaya başlarken camdan dışarı baktım.

Bir zamanlar eski firmamın reklamının olduğu bir ilan panosunun önünden geçerken yüzümü buruşturdum, Emma’nın en sevdiği oyuncakçının önünden geçerken ise gözlerimi yumdum.

“Bay Hamilton...” Rebecca omzuma dokundu. “Bir avukat olarak, eminim sözlü ifadenin yazılı ifadeye oranla daha etkili olduğunu biliyorsunuzdur. Bunu tekrar düşünmeniz için yalvarıyorum.”

“Ben de sana bunu aşman için yalvarıyorum.” Kadının gözlerinin içine dimdik baktım. “O ve Ava hayatımı mahvettiler ve tanımadığım insanlarla dolu bir mahkeme salonunun ortasında oturup da bunu nasıl yaptıklarını anlatarak bir bok elde etmeyeceğim. Duygusal bir ifade mi istiyorsunuz? O zaman bir drama öğrencisi tutun da yazdıklarımı jüriye duygu katarak okusun.”

“Çok şey değişti. Artık altı yıl önceki gibi değil.”

“O yüzden mi *New York Times* hâlâ fotoğrafımı basmıyor?”

“Basmazlar çünkü senin pislik biri olduğunu düşünüyorlar,” diye çıkıştı. “Ayrıca seneler önce onlara karşı kocaman ve pahalı bir dava kazandın, yoksa bunu birden unuttun mu? Senden pozitif sözlerle bahsetmelerini bir iltifat saymalısın.” Dünün gazetesini kucağıma attı. “Şu makaleyi bile yayınladılar. Bence gayet iyi.”

Gazeteyi tutup suratıma yaklaştırdım ve makaleyi okuyamadan önce iki kelime gözüme takıldı: Aubrey Everhart.

Sayfanın en altında adı geçiyordu, siyah, göze hoş gelen bir bale ilanındaki bir sürü isimden biriydi:

New York Şehir Balesi Yeni Üyelerini Cumartesi Akşamı Gala Gösterisiyle Kutluyor.

Yarın...

"Ben sadece..." Rebecca hâlâ konuşuyordu. "En azından bir gece kalsaydın, kafanı toplar, bir düşünürdün diyorum."

"Yarına kadar kalacağım."

"Gerçekten mi?" Gözlerinin içi güldü.

"Evet." Aubrey'in adına bir daha baktım. *"Gerçekten."*

Taciz Etmek (fil):

Sistemantik ve/veya sürekli bir biçimde istenmeyen
ve sinir bozucu ısrar hâli, çoğunlukla tehdit ve
talep içeren davranışlar.

Andrew

Ertesi akşam savcı, çay kahve içerken benimle tokalaştı ve açık kahverengi gözlerini kırıştırdı.

“Birkaç hafta kalmayı kabul ettiğin için çok teşekkürler, Andrew,” dedi. “Bu davaya çok faydası olacak.”

“Eminim...” Ayağa kalkıp pencereye yürüdüm ve aşağıdaki karlı sokaklara baktım.

“Eski ortağın kesinlikle paranın satın alacağı en iyi avukatları tuttu, yıllardır yüklü miktarda tazminat ve para cezası ödüyor ama bence elimizdeki yeni kanıtlarla onu nihayet hapse yollayabiliriz. Bir bu, bir de senin ifaden elbette.”

Hiçbir şey demedim.

“Bu konuya nasıl yaklaşırsın bilmiyorum ama...” Kadın cümlesini tamamlamadı, birkaç saniye sonra yanımdaydı. “Gittiğinden beri seni özledik teması çerçevesinde arayı kapatmak ister misin?”

“Anlamadım?”

Omzumu sıvazladı. “New York’tan ayrıldın ve arkana bile bakmadın. Kimseyi aramadın, kimseyle irtibat kurmadın... Sen ve ben bir zamanlar çok iyi arkadaştık...”

“Tamam.” Lafını aniden kesip elini tuttum ve omzumdan çektim. “Birincisi, *hayır*, kaçırdığım hiçbir bokla arayı kapatmak

istemiyorum. Ne kaçırdığım umurumda bile değil.” Kadını tepeden tırnağa süzdüm. “Ama görünüşe göre fazla bir şey kaçır-mamışım. İkincisi, evet, *arkadaştık*. Geçmiş zaman. Bu şehirdeki herkes adıma leke sürerken ne beni aradın ne de irtibat kurdun, değil mi?”

Yanakları kıpkırmızı oldu.

“Söylentiler doğru mu diye sormak için bile aramadın.” Ka-pıyı gösterdim. “O yüzden lütfen bir pisliği hak ettiği yere gön-dermeyi kabul ettim diye arkadaş olduğumuzu ya da gelecekte olabileceğimizi zannetme.”

“Çok özür dilerim...”

“Altı yıl geç kaldın.” Arkamı döndüm. “İhtiyacınız olduğun-da mahkemede bulunacağım. Artık çıkabilirsın.”

Kapının kapandığını duyana kadar bekledim, sonra da şofö-rü aradım. “Galaya tam vaktinde girmek istiyorsam saat kaçta yola çıkmalıyım?”

“Şimdi, efendim.”

Telefonu kapatıp paltomu giydim, çatı katı süitinin özel asan-sörüyle lobiye indim. Hızla çıkış kapısından geçerek sokağın karşı tarafındaki arabaya doğru hareket ettim.

“Otuz dakika sonra orada oluruz, Bay Hamilton.” Dikiz ay-nasından baktı. “Bu akşamki gösteride özel biriyle mi buluşa-caksınız?”

“Hayır,” dedim. “Neden sordun?”

“Çünkü buluşacak olsaydınız üç blok ötedeki çiçekçiye uğra-mayı önerecektim.”

“Uğrayabiliriz.” Adam kaldırıma yanaşınca camdan dışarı baktım.

Aubrey’e şehirde olduğumu söylemek ya da performans öncesi şans dilemek aklımdan geçmişti ama bir anlamı yoktu. Ayrıca, dün gece bir zayıflık ânında ona üstü kapalı bir e-pos-ta göndermişim ve nadiren yazdığı cevap sohbeti teşvik eden cinsten değildi.

Konu: Mutluluk

GBH'den uzak hayatıyla mutlu musun? Nihayet bale hayallerinin peşinden gidiyor musun?

—Andrew

Konu: Cvp: Mutluluk

Lütfen bana e-posta atmayı bırak ve numaramı sil.

Teşekkürler.

—Aubrey

“Bay Hamilton?” Şoför kapıyı açtı. “Geldik... Arabadan inmeyi düşünüyor musunuz?”

“Teşekkürler.” Koltuktaki gül ve zambak buketini alıp adama bahşiş verdim ve civarda kalmasını, dönüşte yanımda birisini getirebileceğimi söyledim.

Mekâna giriş sırası blok boyunca uzuyordu o yüzden herkesin önünden geçip doğrudan kapıya yürüdüm.

“Affedersiniz, efendim?” Hemen bir görevli önüme çıktı. “Dışarıda bir sebepten ötürü kuyruk var.”

“Beklemekten hiç hoşlanmam.”

“Kimse hoşlanmaz, efendim,” dedi kollarını göğsünde kavuşturarak, “ama biletiniz yoksa galamızın prensibi bu. Biletiniz var mı?”

“Onlardan da hoşlanmam.”

Kemerinden küçük bir telsiz çıkardı. “Efendim, lütfen bana güvenliği çağdırtmaym. Siz de herkes gibi bir bilet almak ve herkes gibi sırada beklemek zorundasınız. Şimdi sizden kibarca rica ediyorum...”

Eline yüzlüklerden oluşan bir tomar tutuşturunca cümlesinin ortasında sustu. “Biletiniz en ön sırada mı demiştiniz, efendim?”

“Evet. Biletimde aynen öyle yazıyor.”

Gülümseyerek beni koridora yönlendirdi, oradan geçerek

yerden tavana kadar camlı, parıldayan avizeleri olan ve yeni cilalanmış mermer zeminli devasa bir salona girdik. Bembeyaz örtüler serilmiş yüzlerce masa vardı, ortalarında altından ve gümüşten, gösterişli dekorlar duruyordu ve tüm yemek menüsü ile etkinlik programına “NYCB” damgası vurulmuştu.

Bu salonda sahne yoktu, sadece tam ortaya yüksek bir platform kurulmuştu ve her masadan rahatça görülebiliyordu.

“Bu koltuk size uygun mu, efendim?” Görevli tam sahnenin dibindeki bir koltuğu işaret etti.

“Evet, teşekkürler.”

“Yemek servisi bir saat sonra başlayacak, hemen ardından NYCB sponsorlarına teşekkür edilecek ve kısa konuşmalardan sonra dans gösterisi başlayacak.”

Tekrar teşekkür edip yerime oturdum. Programın akışını baştan bilseydim çok daha geç gelirdim.

Önümdeki broşürü elime alıp sayfaları çevirdim, Aubrey’in yüzünü görünce durdum.

Kahkahasının tam ortasında fotoğrafı çekilmişti, saçlarını omzunun üstünden arkaya atarken doğruca kameraya bakmıştı. Fotoğraftan gördüğüm kadarıyla saçları artık daha kısaydı, omuzlarına hafifçe değiyordu ve gözleri daha önce hiç görmediğim kadar umutlu ve mutluydu.

Fotoğrafa uzun uzun bakarak bütün değişiklikleri zihnime kazıdım.

Salondaki ışıklar kısıldı, hafif bir alkışla beraber bembeyaz giyinmiş bir kadın platforma çıktı.

“Artık başlıyoruz,” dedi. “Bayanlar ve baylar, New York Şehir Balesi’nin Yıllık Galası’na katıldığınız için teşekkürler. Bu geceki sanatçılarımızı büyük bir gurur ve onurla takdim ederiz – baş dansçılar, solocular ve yan roller. Bildiğiniz üzere birkaç talihsiz durum sonucu grubumuzun yüzde doksanını birkaç ay içinde yenilemek zorunda kaldık ama her zaman olduğu gibi gösteri devam etmeli. Ayrıca ben bunun uzun zamandır sahip olduğumuz en iyi sınıf olduğuna kalpten inanıyorum.”

Seyirciler alkışladı.

“Bu yıl bale topluluğumuz birçok prodüksiyon sahneye koyacak ama bu kış sunulacaklar *The Firebird*, *Jewels* ve topluluğumuzun favorisi *Kuşu Gölü*.”

Daha fazla alkış geldi.

“Bu gece ekibimiz size kendilerini şahsen tanıtacak ve sanatı desteklemenize bir teşekkür olarak kısa gösteriler sunacaklar. Her zaman olduğu gibi, dans sanatı söz konusu olduğunda, son nota çalınana kadar alkışlamayın lütfen. Teşekkürler.” Kadın yürüyüp gitti ve bembeyaz ışıklar uçuk maviye döndü, ardından pembeli morlu harelere karıştılar.

Dansçılar teker teker çıktı, kısa bir monolog yaptıktan sonra kısa bir piyano parçasıyla dans ettiler. Çoğu dansçı eğlenceli bir gösteri sunsa da birkaç tanesi bu sabah uyanıp birden bale yapmaya mı karar verdi diye düşünmeme sebep oldu.

Her set arasında kalabalıktan mırıltılar duyuyordum: “En iyi toplulukları bu muymuş gerçekten?” “Belki de o kazadan sonra bu sezonu toptan iptal etmeliydiler...” “Umarım sezon başlayana kadar tam zamanlı provaya devam ederler...”

Yanımda oturan bir adam “topluluğun eski güzel günlerini” özlediğini fısıldıyordu ki Aubrey platforma çıktı.

İnce, siyah bir üst ve pembe tütü giymişti, dudaklarında koyu kırmızı ruj vardı.

“İyi akşamlar New York,” dedi. “Adım Aubrey Everhart ve ben...”

Bir şeyler daha söylüyordu, seyircilerin onu alkışlamasına sebep olan bir şeyler ama ben ne kadar güzel görüldüğünden başka bir şeye odaklanamadım. Hiç kimseye itiraf etmezdim ama Aubrey gittiğinden beri ikimizin fotoğrafını yatağımın başucundaki komodinde tutuyordum, ne zaman kötü bir gün geçirsem geceleri onun o güzel yüzüne bakıyordum.

Bu akşam “güzel” değildi ama. Çıldırıcı bir seraptı.

Seyirciler bir tur daha alkışlarken ağzı kıpırdamayı kesti ve yumuşacık bir piyano ve arp melodisi odayı doldurdu.

Aubrey gözlerini kapayıp hareketlerine başladı, sanki buradaki tek insanmış gibi dans ediyordu.

Galanın atmosferi ânında değişti. Onu izleyen herkes kendini kaptırmış, her hareketini büyülenmiş bir şekilde izliyordu.

Birdenbire hiç yoktan bir balet peyda oldu, Aubrey'i tutup başının üstüne kaldırdı, müziğin coşkusu artarken Aubrey'i yuvarlada döndürdü. Aubrey'i yere indirdikten sonra birlikte birkaç adım attılar, bu sırada birbirlerine gülümseyerek çok samimi olduklarını gösteren bir şekilde bakışıyorlardı.

Müzik durur durmaz erkek dansçı onu kollarına çekip dudaklarından öptü.

Ne oluyor ya...

Herkes ayağa kalkmış, gece başladığından beri ilk kez alkışlıyordu fakat ben az önce gördüklerimden sonra nutkum tutularak yerime mihlanmıştım.

"Belki de sezonluk biletlerimi iptal etmeme gerek kalmaz, değil mi?" Yanımdaki adam göz kırptı. "Bravissimo!"

Aubrey ve partnerine gözlerimi kısarak baktım, adam kolunu Aubrey'in beline doladığında ve parmaklarını teninde gezdirdiğinde burnumdan soluyordum. Aubrey'in kulağına bir şey fısıldadı ve Aubrey kızardı, bunu görmek tansiyonumu gelmiş geçmiş en yüksek seviyeye çıkarmıştı.

"Eh, ne güzel bir karşılık aldık!" Yönetmen sahneye çıktı. "Teşekkür ederiz, Bayan Everhart ve Bay Williams. Bu ikilinin önümüzdeki ay Gümüş Ay Galası'nda da yer alacağını bilmenizi isterim..." Kadın program hakkında konuşmaya devam etti ama sözlerini duymuyordum.

Az önce gördüklerim kafamı karıştırmıştı, Aubrey'in ağzı gerçekten bir başkasının kine değmiş miydi emin olamıyordum.

Daha fazla dansçı sahneye çıktı, daha fazla alkış koptu, daha fazla konuşma yapıldı fakat düşüncelerim aynı yerdeydi. Bu geceki gösterinin sona erdiğini ancak sponsorlar sahneyi alınca fark ettim.

* (İt.) Çok iyi. -çn

“NYCB’ye bağış yapmakla ilgilenir misiniz?” Üstünde hâlâ beyaz performans kostümü olan bir balerin önüne çıktı. “Katkıda bulunmak ister misiniz?”

“Benim *katkım* bu akşam aldığım biletti.” Ayağa kalktım, çiçek buketini arkamda bırakıp Aubrey’i aramaya koyuldum.

Onu bulmam fazla uzun sürmedi.

Gayet açık saçık, gümüş rengi bir elbise içindeydi; bir köşede erkek dansçısıyla gülüyor, göz süzerek elinden şarabını alıyordu.

“Affedersiniz, efendim?” Birisi omzuma dokundu.

“Evet?” Gözlerimi Aubrey’den ayırmadım.

“Şey, bu gecenin gösteri sonrasına kalırsanız bağış yapmak zorundasınız... Kurallar gereği. Kalın harflerle yazılmıştı o yüzden...”

“Al.” Cüzdanımda kalan banknotları eline tutuşturdum.

Kız ortadan kayboldu.

Aubrey’in arkadaşı onu alnından öpüp uzaklaşarak bana, ona sokulmam için kusursuz bir fırsat verdi fakat Aubrey’in başına hemen başka bir balerin sürüsü üşüştü.

Arkadaşlarıydı galiba.

Sohbetlerinin bitmesini bekledim, Aubrey sonra yanlarına geleceğini söyleyince hemen hamlemi yaptım.

Arkasını döndüğü sırada elimi omzuna koydum ve damarlarım elektrik verilmiş gibi oldum. “İyi akşamlar Aubrey...”

Aubrey kadehini yere düşürüp yavaşça arkasını döndü.

“Andrew?” Bir adım geriledi. “Burada ne arıyorsun?”

“Ne fark eder?”

Cevap vermedi.

İkimiz de başka laf etmedik ve aramızda hep var olan o tanıdık çekim geçen her saniyeyle birlikte yoğunlaştı.

Aubrey yakından daha da güzeldi, içimden onu duvara itip yeniden temas kurmak geldi ama kendimi tuttum.

“Konusabilir miyiz?” diye sordum.

Beni tepeden tırnağa süzdü.

"Aubrey..." Gözlerinin içine baktım. "Seninle konuşabilir miyim?"

"Hayır."

"Efendim?" Tek kaşımı kaldırdım.

"Hayır, dedim." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yani hayır, benimle konuşamazsın ve cehennemin hangi deliğinden çıktıysan oraya geri dönebilirsin."

Dans pistine doğru yürüyüp gitti.

Derin bir nefes verip peşinden gittim, elini yakalayarak onu kendime çevirdim. "Sadece beş dakika."

"Senin için olmayan beş dakikam."

"Önemli bir konu."

"Ölüm döşeğinde misin?" Yüzü kıpkırmızı kesildi. "Hayat memat meselesi mi?"

"Gerçekten öyle mi olmak zorunda?" Elimle yanağını okşayarak geçici bir süre onu susturdum. "Bu gece ne kadar güzel olmuşsun..."

"Teşekkür ederim. Erkek arkadaşım da öyle düşünüyor."

"Erkek arkadaşın mı?"

"Evet. Bilirsin ya, hani sadece karşılıklı olarak birbirinizden hoşlanıyorsunuz diye sana bok muamelesi yapmayan insan? İlginç bir konsept, değil mi?"

Buna cevap verme fırsatım olmadı.

Orkestra aniden bütün odada yankılanan yüksek bir müzik çaldı ve hoparlörlerden birinin sesi geldi.

"Bayanlar ve baylar," dedi. "Şimdi Benjamin Wright Orkestrası, Çaykovski'nin en saygıdeğer parçalarından birini yorumlayacak. Bu şarkının temposu, vals olarak bildiğiniz dansın temposuna çok benzer. Lütfen bu klasik ritim eşliğinde sahneye buyurun..."

Elini yakalayıp parmaklarımı onunkilere kenetledim ve boş-taki elimle belinden kavradım.

"Ne yapıyorsun?" Dişlerini sıkıp geri çekilmeye çalıştı. "Seninle dans etmeyeceğim."

Onu daha sıkı kavradım. "Evet, edeceksin."

"Lütfen bana çılgılık attırma, Andrew..."

"Sence bunu duymak istemez miyim?"

Benden uzaklaşmaya çalıştı ama onu yerinde tuttum.

"Beş dakika," dedim.

"Üç," diye karşı çıktı.

"Tamam." Tutuşumu gevşetip müzik eşliğinde onunla beraber salındım. "Erkek arkadaşının *erkek balerin* olduğunun farkında mısın?"

"Doğru terim," dedi Aubrey gözlerini devirerek, "balet."

"Siktiğimin balerini işte..." Aubrey'i yere doğru yatırdım.

"Son birkaç aydır bunları mı yapıyordun?"

"Malum bir pislik heriften uzakta hayalimi yaşamak mı?"

"Başka birisiyle çıkacaksan senden daha iyisini beklerdim."

"Ne beklediğin umurumda değil." Dişlerini sıktı. "Sende olmayan *her şey* onda var..."

"Seni herkesin ortasında öptüğü için mi?"

"Sırf bu kadar değil... Ama bu da metrelerce uzayıp giden, sende olmayanlar listesinden bir madde."

"Boşalmanı sağlıyor mu?"

"Beni *ağlatmıyor*."

Sessizlik oldu.

Benden uzaklaştığını hissettim ama onu tuttum. "Yatıyor musunuz?"

"Neden umurunda ki?"

"Değil. Sadece bilmek istiyorum."

"Aylardır bir kere bile konuşmadık ve kiminle yattığımı bilme hakkını kendinde görüyorsun, öyle mi?"

"Ben *hak* kelimesini kullanmazdım."

"Hayır." Göğsünü benimkine bastırdı. "Hayır, onunla yatmıyorum ama ne var biliyor musun? Çok yakında yatacağım."

"Ben buradaysam buna hiç gerek yok."

Kahkaha atıp bir adım geriledi. "Seninle yatacağımı mı düşünüyorsun? Cidden?"

"Aubrey..."

"Gerçekten bu kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?" Lafını kesti. "Seninle hiçbir alakamın kalmasını istemiyorum, Andrew. Sen bir orgazm ilham perisinden ibaretsin, elle tatmin için iyi bir görselsin ve seni özlüyor olabilirim fakat..."

"Beni özlüyor musun?"

"Senin *fikrini* özlüyorum, olabileceğin kişiyi."

"Arkadaş olamaz mıyız?"

"Biz hiçbir şey olamayız." Dudakları dudaklarıma yakındı.

"Neden buna inanmakta güçlük çekiyorum?"

"Çekmemelisin." Bana dik dik baktı. "Çünkü bu dans dışında seni bir daha eğlendirebilmemin tek yolu seni yeniden kabul etmemden geçiyor."

"O zaman beni yeniden kabul et."

"*Lütfen ya!*" Dudak büktü ve daha önce hiç olmadığı kadar sinirli görünüyordu. "Seni tekrar kabul etmem için yalvarman lazım, Andrew. Bildiğin yalvar yakar dilenmen lazım..."

"Hey, Aubs." Balerin erkek arkadaşı lafını kesti. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Aubrey benden bir adım geriye kaçıp çocuğun yanğını öptü. "Her şey gayet yolunda."

"Arkadaşın kim?"

"Hiç kimse," dedi Aubrey. "Sadece bağış yapmış birisi."

"Bağışınız için teşekkürler." Bir kadın gibi elimi sıktı ve Aubrey'e döndü. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Fazlasıyla." Çocuğun elini tutup arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Otel odamın balkonunda durmuş, birkaç saat önce yaşananları anlamlandırmaya çalışıyordum. Aubrey'in oradan benimle birlikte çıkmasını, sevişip arayı kapatabilmemiz için otel odama gelmesini bekliyordum.

Yaşananları düşünmeden duramıyordum ve ona bir e-posta gönderdim:

Konu: Adresin

Konuşmamızı bitirmemiz lazım. Bana nerede oturduğunu söyle, oraya geleyim de konuşalım.

–Andrew

Konu: Cvp: Adresin

Sadece konuşmak istediğinden oldukça şüpheliyim. Sen sadece düzüşmek istersin.

Bununla beraber, bu gece buraya gelmeni Brian'ın hiç takdir etmeyeceğinden eminim.

–Aubrey

Konu: Cvp: Cvp: Adresin

İsterse gelip seyredebilir. Hatta belki bir şeyler kapar.

–Andrew

Cevap gelmedi.

Uzun süre cevap yollamadı ve en sonunda attığı cevap kısa mesajdı.

“Beni rahat bırak, Andrew. Lütfen.”

Bırakamazdım. Tekrar e-posta attım.

Konu: Sponsor

Sezonluk altın bilet satın aldım. Bunun faydalarından biri de dilediğim grup üyesinin eşlik edeceği bir tur kazanmış olmam. O kişi kesinlikle sen olacaksın.

–Andrew

Konu: Cvp: Sponsor

Bu mânâsız bilgi için teşekkürler. Eğer beni seçersen yalnız kalmayacağımızı garantileyeceğim ve turumuz tam ayrılan sürede sona erecek.

Şimdi lütfen beni rahat bırak. Beynime vajinamdan daha fazla hayranlık duyan birisiyle birlikte dışarıdayım.

Bir şansın vardı, sıçıp batırdın ve şu anda neden New York'ta olduğunu bilmiyorum ama açıkçası hiç umurumda değil.

Cidden senden haber almak istemiyorum...

Lütfen çek git.

—Aubrey

Derin bir nefes verip rehberimi sırayla taradım. Aubrey'in zor kadını oynadığını biliyordum ve son sözü ona bırakmayacaktım. Eski bir numarayı arayıp telefonu kulağıma koydum.

"Alo, kimsiniz?" dedi hattaki yaşlı ses.

"Bana bir adres lazım."

"Kimsiniz?"

"Bana bir adres lazım. Hemen."

"Liam?" Adamın gülümsediği sesinden belliydi. "Sen mi-sin?"

"Adım *Andrew*." Gözlerimi devirdim. "Bana yardım edecek misin etmeyecek misin?"

"Eh, madem bu kadar kibarca rica ettin..." Arka planda tanıdık bir uğultu duydum. "Biliyorsun, şeyi en son gördüğümden beri senden haber almadım..." Susup boğazını temizledi. "İsim neydi?"

"Aubrey Everhart."

"Hangi mahalle olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedim. "Ama adres birkaç aylık. Buraya yeni taşındı."

Bir süre sessiz kaldı, bilgisayar tuşlarına ve düğmelere bastı.

"Buldum," dedi. "7654 Beşinci Cadde."

Beş blok ötede...

Uğramak için sabahı mı beklesem diye düşündüm ama elim paltoma gitmişti bile.

"Senden haber almak güzeldi, Liam..." Yaşlı adamın sesi beni şimdiye döndürdü. "İyi olduğunu ve... olanların üstesinden geldiğini bilmek güzel."

"Hiçbir zaman üstesinden gelemeyeceğim." Telefonu kapatıp dışarı çıktım ve şoföre arka kapıyı açmasını işaret ettim.

"Nereye, Bay Hamilton?"

"7654 Beşinci Cadde."

"Derhal."

Oraya varmak yirmi dakikadan kısa sürdü ve varınca da bir süre kahverengi binaya bakakaldım. Yıllar önce burada yaşarken benim satın alacağım bir eve benziyordu, bir balerinin bütçesini çok aşıyor olmalıydı o yüzden kirayı anne babasının ödediğini tahmin ettim.

Arabadan inip paltomu düzelttim ve Aubrey'in kapısına gittim, beş defa tıklattım.

"Geliyorum!" diye seslendi.

Kapı ardına kadar açıldı ama arkasında duran Aubrey değildi. Erkek arkadaşındı.

"Şey..." Kafası karışmıştı. "Pizzayı arabanda falan mı bıraktın?"

"Ben pizza getirmeye gelmedim. Aubrey nerede?"

"Duruma göre değişir. Seni az önce galada görmemiş miydik?" Kollarını göğsünde kavuştururken Aubrey kapıda belirdi. "Sen kimsin?"

"Hiç kimse, dediğim gibi," dedi Aubrey ve parmak ucunda yükselip çocuğu dudaklarından öptü.

Çocuk tek kaşını kaldırıp bana bakarak Aubrey'in öpüşüne karşılık verdi.

"Penisim ağzının içindeki her köşeye değmişti." Dişlerimi sıktım.

Aubrey'in nefesi kesildi ve yanakları kıpkırmızı oldu. "Çok

özür dilerim, Brian... Bize bir dakika müsaade edebilir misin lütfen?"

Çocuk bir ona bir bana baktı, tepesinin atmaya başladığı yüzünden belliydi ama yürüyüp gitti.

"Ne istiyorsun, Andrew?" Aubrey burnundan soluyordu. "Ne istiyorsun?"

"Konuşmak."

"Ne hakkında?"

"Sen, ben ve tekrar arkadaş olmamız hakkında..."

"Öyle bir şey bir daha asla olmayacak. Bitti mi?"

"Aubrey..."

"Hangi rüzgâr attı seni New York'a, söylesene? Date-Match'teki tanıdık kadınları becermek için mi geri dönmek gerekti? Durham'da kadın mı kalmadı?"

"Aslına bakarsan öyle gelmeye başlıyor."

Aubrey kapıyı kapatmaya yeltendi ama elimle engelledim.

"Seni özlüyorum, Aubrey..." Gözlerinin içine baktım. "Gerçekten özlüyorum ve ben... o gece seni evden attığım için çok üzgünüm."

"Üzülmelisin." Fısıltıyla konuştu. "Eğer beni gerçekten özlüyorsan, beni rahat bırakırsın."

"Neden bunu yapacaktım?"

"Çünkü sende bipolar bozukluk var. Çünkü sana biraz fazla soru sormaya ya da konfor alanının dışında bir şey önermeye başladığım an bana yine çöp muamelesi yapacaksın ve yol yakarken zarardan dönüyorum." Gözünden akan bir damla yaşıldı. "Ben senin tek arkadaşındım – senin lanet olası tek arkadaşındım ve sen bana internette tanıştığın herhangi bir kadına yaptığından bile kötü davrandın. Diyecek bir lafım varsa, asıl sana bunları yapmana izin verdiğim için *ben* üzgünüm. Lütfen git."

"Aubrey, dinle..."

"Yere kuvvetli yapıştırıcı mı dökülmüş?" Beni bir basamak aşağı itti. "O yüzden mi hâlâ orada dikiliyorsun?"

"Lütfen, sadece..."

“Bir şeyde yalan söylediyse her şeyde yalan söylemiş sayılırın, değıl mı?” Beni bir basamak daha itti. “Hâlâ aramızdaki en büyük yalancı sensin. Bilgileri eksik bırakmak da yalan söylemek sayılır.”

“Lütfen sakinleşip içerde konuşmamıza izin verir misin?”

“Retorik sorulardan nefret ediyorsun sanıyordum.” Kapıyı suratıma kapattı.

Ön Varsayım (isim):

Başka bir kanıt ya da kanıtlama ihtiyacı
duyulmadan doğru olan bir varsayım.

Aubrey

Ertesi sabah sinirlerim bozuk, şok içinde uyandım.

Andrew'un New York'ta olduğuna inanamıyordum, dün gece evimin kapısının önünde beni özlediğini itiraf ettiğine inanamıyordum.

Onu yeniden gördüğüm anda içimdeki tüm duygular tekrar su yüzüne çıkmıştı ve Brian'a, Andrew'la aramızdaki her şeyin bittiğini söylemiş olsam da dün gece buluşmamızın geri kalanını Andrew'u düşünerek geçirmiştım.

Andrew ve mükemmel takım elbisesi. Andrew ve tartışırken benimkilere değmek üzere olan mükemmel dudakları. Ve utanarak söylüyorum ki Andrew ve beni dans pistinde yere doğru yatırdığında pantolonunun altından sertleştiğini hissettiğim mükemmel penisi.

Of!

Yataktan çıkıp Brian'a mesaj attım. "Bugün Ashcroft'la teke tek günüm... Bana şans dile!"

Hemen cevap yolladı. "Bol şans, bebeğim! Kahveni iç, ihtiyacın olacak..."

Duşa adımımı atıp kendimi azarladım. "Brian çok şeker biri ve sana iyi geliyor... Telefon seksinden hiç anlamıyor olabilir ve belki şu anda onunla birlikte olma arzusu duymuyorsun ama sana kimsenin yapmadığı kadar iyi davranıyor..."

Buruş buruş olunca banyodan çıkıp saate baktım.

Sabah 4:30.

En yakındaki metro istasyonuna yetişip Ashcroft'un gazabından kurtulmak için yirmi dakikam vardı. Üstüme eski bir eşofman takımı geçirip bale çantamı kaptım, holdeki askıdan palto mu alıp koluma attım. Metro kartım yanımda mı diye cüzdanımı kontrol ettim ve kapıyı açınca tanımadığım biri ve dumanı tüten bir kahveyle burun buruna geldim.

"Bugünkü provada bol şans," dedi adam kahveyi uzatarak. "Size özel yapıldı."

"Kahve dükkânları ne zamandan beri eve sipariş getiriyor?"

Adam omuz silkti. "Getirmiyorlar."

Adam yürüyüp giderken elimdeki bardağa bakakaldım, çırpılmış kremarın üstüne karamel sosuyla adım yazılmıştı ve etiketin üstünde eğik el yazısıyla "Bol şans" notu karalanmıştı.

Tatlı Brian'a has, tam onun yapacağı bir jestti ve dün gece ona tam ilgi gösteremediğim için suçluluk duydum. Metroya doğru yürürken ve tartışmasız, bugüne kadar içtiğim en güzel kahveyi yudumlarken bundan böyle tüm ilgimi ona vermeye ant içtim.

Andrew'un bütün eski e-posta ve mesajlarını sildim, hatta arşive atarak silmiş gibi yaptıklarımı bile sildim. Numarasını engelledim, bundan böyle aramaları bana ulaşmayacaktı; e-postalarını bloke edemezdim ama gelen kutumun ayarlarını değiştirdim, böylece bana attığı tüm e-postalar doğruca gereksiz kutusuna düşecekti.

Bu sabah provaya vardığımda hayatımda hiç etmediğim kadar iyi dans ettim...

Aynı gece ilerleyen saatler...

"Sırf benimle prova çıkışı buluşup da beni eve geçirmek için metroya binecek vakti nasıl bulabiliyorsun?" Karşıdan karşıya geçerken Brian'a baktım. "Bu enerjini nereden buluyorsun?"

"Gerçekten hoşuma giden her şeye vakit ayırıyorum." Alnımdan öptü.

"Bu hafta sonu film seyretmek ister misin? Ben ısmarlayacağım? Sana borcum var..."

"Neden öyle dedin?"

"Gala gecesinden ve geçmişimden çıkan o adamın sana söylediklerinden dolayı kendimi hâlâ kötü hissediyorum," dedim. "Tekrar özür dilerim."

"Önemli değil. Eminim o da..." Evime yaklaşınca aniden sustu ve kapıya yaslanmış duran adamı işaret etti.

Andrew.

Andrew merdivenlerden aşağı inerken derin bir nefes aldım.

"İyi akşamlar Aubrey," dedi sırtarak. "Senin adın da *balet* miydi?"

"Adım *Brian*."

"İyi yaklaşmışım."

Brian kollarını göğsünde kavuşturdu. "Artık seni istemediğini söylediğine kulak misafiri oldum. Neden hâlâ ısrar ediyorsun?"

"Çünkü o hep cidden kastetmediği şeyler söyler." Andrew bana baktı ve ânında sinir uçları alev aldı. "Ayrıca bana sadece kızgın olduğunu biliyorum."

"Dostum!" Brian sabrı taşmış bir şekilde iç geçirdi. "Ben onun erkek arkadaşım, demek ki seni unutup hayatına devam etmiş... Bir erkek arkadaşı var artık."

"Hiç tehdit altında hissetmiyorum desem," dedi Andrew, hâlâ bana bakıyordu. "Bu sabah yolladığım kahveyi aldın mı?"

Ne?! "Kahve senden miydi?" Gözlerim kocaman açıldı. "Sandım ki..."

"Ne kahvesi, Aubs?" Brian endişelenmiş görünüyordu. "Neden bahsediyor?"

"Andrew..." Başımı iki yana salladım. "Kahve için teşekkür ederim ama bu hiçbir şeyi telafi etmez..."

"Telafi eder demedim ki."

Soğuk bir rüzgâr esti ve kelimenin tam anlamıyla ona doğru çekildiğimi hissettim ve öne doğru birkaç adım attım. Hemen arkasından da birkaç adım geri gittim.

“Ben artık Brian ile birlikteyim...” Brian’ın elini tutup onu kapıya doğru götürdüm ve incinmiş duran Andrew’a bakmadım.

Kapıyı kapatıp perdenin arasından dikizleyince Andrew’un hâlâ orada dikildiğini fark ettim. Kafası karışmıştı.

“Dinle, Aubs...” Brian’ın sesini duyunca dikkatimi ona verdim. “Bence ikimiz yürütemeyeceğiz.”

“Ne? Hayır, hayır, hayır. Tabii ki yürüteceğiz. Bu ufak bir pürüz sadece.”

“Bence senin kalbin ve aklın başka yerde... Hatta bence başından beri başka yerdeydi.”

“Ciddi misin?” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Geçmişimde kalmış bir psikopat bir gece kapıma dayanıyor ve birdenbire beni geri istiyor diye mi? Bu yüzden mi böyle düşünüyorsun?”

“Hem ondan hem de aynı psikopatın bana bugün, ‘Onun her santimi bana ait,’ diye mesaj atmasından dolayı. Şimdi hatırladım da bak...”

Derin bir nefes verdim ve Brian yaklaşıp alımdan öptü.

“Eğer bu gerçekten ufak bir pürüzse ve o adamın senin için hiçbir anlamı yoksa bir ay sonra tekrar deneyebiliriz.”

“Bir ay mı?”

Brian evet anlamında başını salladı. “Böylece emin olurum ve çok uzun zamandır yapmamış olacağımız için telefon seksi iki katı şahane olur... Hatta o zaman belki gerçek seks seviyesine yükselebiliriz.”

Hiçbir şey demedim ve Brian evimden çıkıp gitti.

Tekrar perdenin aralığından gizlice bakıp Brian’ın gecenin karanlığına karışmasını izledim ve o sırada Andrew’un hâlâ dışarıda dikildiğini fark ettim.

Kan beynime sıçrayarak ayaklarımı vura vura merdivenlerden indim ve soluğu yanında aldım. “Şu anda senden ne kadar nefret ettiğim hakkında bir fikrin var mı?”

“Nefret, yeterli biçimde ölçülebilecek bir his değildir.”

“Bu şehirde sahip olduğum tek güzel ilişkiyi az önce mahvettin. Adama beni terk ettirdin.”

“Güzel,” dedi Andrew. “Sana iyilik yaptım.”

“Seninle tekrar konuşmamı sağlamak için yaptığın plan bu mu?”

“Kısmen.”

“İşe yaramayacak.” Parmağımı göğsüne bastırıp her heceyi vurguladım. “Söyledim sana, diz çöküp yalvarmak zorundasın ve senin böyle işlemediğini bildiğim için...”

“Benim nasıl işlediğim hakkında en ufak bir fikrin bile yok.”

“Her sabah benimle metroya yürüyecek misin?”

“Lanet olası bir arabam var.”

“Prova çıkışı benimle eve yürüyecek misin?”

“Aynı cevap.”

“Bana bir parça saygılı davranacak mısın?”

Yüzümü avuçlarının içine aldı. “Eğer bana bir şans tanırırsan...”

Hâlâ öfkeli bir şekilde bir adım geri attım. “Hiç meraklısı değilim.”

İhmal Etme (isim):

Bir kontrattan, sözleşmeden, hükümden ya da başka bir belgeden bir kelimeyi, bir tabiri ya da başka bir deyişi kazara eksik bırakma.

Aubrey

Konu: Brian'ı-def

“Erkek arkadaşın” seni benim yüzümden terk ettiği için daha kaç kere özür dilemeliyim bilmiyorum ama gerçekten de üzgünüm. Gerçi belki de onunla yatmanı beklemeliydim ki en azından hareketimin doğruluğunu biraz da olsa takdir edebilirdin.

—Andrew

“Of!” Telefonu odanın karşı tarafına fırlattım ve neredeyse bana dün yolladığı güzelim zambakların durduğu vazoyu yere devirecektim.

Geçen hafta “Brian'ı-def” yaşandığından bu yana her gün öyle ya da böyle onunla yüz yüze gelmek zorunda kalmıştım. Sabahları bana şahsen en sevdiğim kahveyi getiriyor, metro istasyonuma kadar yanımda yürüyor ve devamlı özür diliyordu. Kendince elbette.

Bense tek kelime cevap vermiyordum. Sadece kahvemi yudumlayıp dinliyordum.

Koltuğa oturdum ve buz sargısını alıp omuzlarıma koydum. Vücudum daha ne kadar acıyı kaldırabilir diye merak ederek açılış gecesine kadar gün sayıyordum.

Ayaklarım artık tanınmaz hâldeydi; kesiklerin ve su toplamış yerlerin acısını dindirmeye çalışmıyordum artık. Kol kaslarım mütemadiyen ağrıyordu ve dün Bay Ashcroft'a sağ bacağımı esnetmek için birkaç dakikaya daha ihtiyacım olduğunu söyleyince, "O zaman senin yerine böyle bir ihtiyacı olmayan bir dansçı bulmak zorundayım," cevabını almıştım.

Bunu hatırlayınca suratımı buruşturdum. O sırada birisi kapımı tıklattı.

"Geliyorum!" Yavaşça yürüyüp kapıyı açtım ve karşımda Andrew'u görür görmez de içimden kapıyı suratına çarpmak geldi.

"Evet?" diye sordum.

"Provan bir saat sonra başlayacak. Geç kalacaksın."

"Öğleden sonraki seansa kadar izinliyim. Hatırlattığın için teşekkürler."

"O zamana kadar içeri girebilir miyim?"

"Hayır."

"Neden?"

"Gerçekten bir neden belirtmem gerekiyor mu?"

"Sadece birkaç dakika seninle konuşmak istiyorum, Aubrey."

"Telefonda da yapabiliriz."

"Numaramı engellemişsin." Gözlerini kıstı. "Bugün denedim zaten. İki kere."

"E-posta atmayı denedin mi?"

"Aubrey, lütfen..." Cidden samimi görünüyordu.

"Peki." Kapıyı açtım. "Ama beş dakika sonra gitmen lazım çünkü biraz kestireceğim."

Andrew içeri adım atıp etrafına bakındı, parmaklarını kordordaki sanat eserlerinde gezdirdi.

Etkilenmiş gibi görünerek çenesini ovuşturdu. "Kırayı anneler mi ödüyor?"

"Hayır, ayrıldığımdan beri onlarla konuşmadım," diye itiraf ettim. "Dans topluluğundan emekli bir dansçı bütün evlerini yeni gelenlere kiralyor."

"Pahalı mı?"

"Hiç değil." Koltuğa oturdum. "Başka türlü şehrin bu kısmında oturamazdım. Yoksa bir karton kutuda uyuyor olurdum."

Andrew bir süre tek kelime etmeden bana baktı. -

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiç. Sen kötülük kusmayan tam bir cümle kurmalı uzun zaman olmuştu da."

"Fazla alışma." Yüzümü buruşturup omzuma yeni bir buz sargısı koydum. "Benimle geçireceğin beş dakikayı unutulmaz kılmaya çalışıyorum sadece."

"Öyle olacak zaten."

Sessizlik.

Andrew gelip koltukta yanıma oturdu. "GBH'deki sonuncu ödevinden A aldın."

"Bana acıdığın için mi yüksek not verdin?"

"En iyi raporu sen yazdığın için verdim." Gözlerimin içine baktı. "Gerçi 'Bilginiz olsun: Bay Hamilton eskiden ofisinde beni becerirdi.' notunu yazmasan da olurdu."

Kahkaha atmamak için kendimi tuttum.

"Bu arada Jessica seni çok özleyiyor."

"Gerçekten mi?"

"Sen etraftayken çok daha arzulanır bir tip olduğumu iddia ediyor," dedi. "Anlaşılan seks yaptığımız zaman kapının dışında bizi dinliyormuş."

"Ne?"

"Artık onu kovmaya çalışmanın bir anlamı yok... Sanırım zamanla onu sevdim."

"Bütün stajyerler senden hâlâ nefret ediyor mu?"

"Hayır." Andrew gülümsedi. "Garip bir nedenden ötürü, sen ayrıldıktan kısa süre sonra beni sevmeye başladılar."

"Yani pislik davranışlarının benden kaynaklandığını mı ima etmeye çalışıyorsun?"

"Hayır." Beni kucağına çekip buz sargısını omzumdan aldı. "En sevdiğim stajyer ortalıkta yokken, diğerlerini umursuyormuş gibi yapmayı kestiğimi ima ediyorum."

Kızardım, Andrew da omuzlarıma masaj yapmaya başladı; yavaş yavaş derimi ovdu.

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes verdim, ona dur demek-tense başımı hafifçe arkaya yatırdım.

“Özrümü gelecekte herhangi bir gün kabul etmeyi planlıyor musun?” diye sordu, boynuma bir öpücük kondurup.

“Hayır.”

“Seni *ikna etmemin* bir yolu olabilir mi?” Parmaklarıyla köp-rücük kemiğimi nazikçe ovuşturarak acımı biraz dindirdi.

“Bana New York’a gelişinin arkasındaki gerçek nedeni söyleyebilirsin...” Sutyenimin kopçasını açtığını hissettim. “Bunca yolu sırf beni görmek için gelmediğini biliyorum.”

Omzumu öptü. “*Bilmiyorsun.*”

“Ciddiyim, Andrew.”

“Ben de.” Avuçlarını sırtıma bastırıp kısa bir süre dilimi yut-mama sebep oldu. “Aslında hâlâ burada olmamın çok büyük bir nedeni sensin.”

“Peki ya diğer neden?”

Başımı arkaya yatırdı böylece doğrudan gözlerinin içine bakar pozisyona geldim. “Diğer neden hiç önemli değil.” Beni öp-mek istiyormuş gibi göründü ama kendini tuttu.

Onun yerine ellerini bacaklarımın altına koyup beni yana çevirdi ve böylece kucağına uzanmış oldum. “Provan saat kaçta demiştin?”

“Dört...” diyebilirdim ancak. Dokunuşu çok iyi gelmişti.

“Seni arabayla bırakabilir miyim?” Omuzlarımı arkadan yavaş yavaş ovuşturdu. “Metroya binmezsen sana daha fazla masaj yapabilirim...”

Başımla onaylayarak gözlerimi kapattım ve ellerine teslim olup uykuya daldım.

Saatler sonra Andrew, Lincoln Merkezi’nin önünde kaldırıma yanaştı.

Emniyet kemerimi çözüp ona baktım. “Bugün provam bittiğinde yine salonun dışında bekliyor olacak mısın?”

“Muhtemelen.”

“Sıcak çikolatayla mı?”

“Başka bir şey mi istersin?”

Gülümsedim. “Hayır...”

Öne eğilip yüzüme düşen bir tutam saç kulağımın arkasına attı. “O gece seni kovarak, seni kendimden uzaklaştırarak doğru şeyi yaptığımı sanıyordum... Kesinlikle bir hataydı.”

“Sırf bunu söylediğin için sana dönecek değilim.”

“Öyle bir şey istemedim zaten.” Parmaklarını dudaklarımda gezdirdi. “Ancak beni affetmeyi bir düşünmeni isterdim.”

“Bir düşüneneğim. Sırf sen...”

Dudakları dudaklarımdaydı; beni öpüyordu, yalvarıyordu, sözcüklerle söyleyemediği her şeyi bana söylüyordu. Bu kez ben de onu dinliyordum, Andrew beni kendinden uzaklaştırmadan önce bir zamanlar sahip olduğumuz her şeyi özlemiştim.

Beni bırakmadan parmaklarını saçımda gezdirip boynumu okşadı.

“Git *bunu* uzun uzun düşün,” diye fısıldadı, benden yavaşça ayrılıp.

“Hımm...” Andrew kapımı açmak için indiğinde içeride bekleyip nefes alışımı düzene soktum.

“Bu akşam görüşürüz.” Dudaklarımdan bir daha öptü ve beni yine nefesim kesilmiş hâlde sokağın ortasında bıraktı.

Kahretsin...

Dans salonuna doğru yöneldim, bugün havada uçuyormuş gibi dans edeceğimden emindim. Çift kanatlı kapıları açtım ve birisinin arkadan omzumu tuttuğunu hissettim.

“Aubrey?” diye sordu bir ses. “Aubrey sen misin?”

Şok geçirerek arkamı döndüm. “Anne? Burada ne arıyorsun?”

“Seni görmek istedim...”

Takım elbisesindeki rozeti gördüm, “Akıllı Oy Verin. Everhart’a Oy Verin” sloganını okudum ve söylediğinin doğru olma-

dığını anladım. Annem, babamın kampanyasından dolayı şehirdeydi; hazır gelmişken bana uğramıştı.

“Eh, artık gördüğüne göre...” Arkamı dönüp binaya girdim.

“Bekle, Aubrey.” Beni takip etti. “Sence ülkenin öteki ucuna taşınmak, babanla benim dikkatimizi çekmenin en iyi yolu muydu?”

“Kuzey Carolina’dan sizin dikkatinizi çekmek için ayrıldım.”

“Eh ama çekmiş bulundun.”

“Baksana, bunu yapabilmem sadece yirmi iki yıl sürdü...”

Annem derin bir iç geçirdi. “Yaz döneminde okula kaldığın yerden devam etmene izin vermeleri için bölüm başkanıyla konuşmaya karar verdik. Kampanyanın bir parçası olduğuna çok kızdığın için bunu yapabiliriz.”

“Kızgın değilim. Açıkçası umurumda değil.”

“Tabii ki umurunda.” Annemin sesi alınmış gibi çıkmıştı. “Ama seni daha iyi hissettirecekse, kampanya broşürlerinden birine senin ve sahnelediğin gösterilerden birinin fotoğrafını bastık.”

“Bunu üniversitenin sanat bölümünü gerçekten umursuyormuş gibi görünebilmek için mi yaptınız acaba?”

“Hayır, üniversitenin sanat bölümünü gerçekten umursuyormuş gibi görünmek için Duke’un dans programına elli bin dolar bağışladık. Broşürdeki fotoğraf *kişiseldi*, gerçi sana yazman için yalvardığımız makaleyi yazsaydın daha iyi olurdu. Fotoğrafın yanında basabilirdik.”

Göğsümde bir sızı hissettim. “Uçağın saat kaçta, anne?”

“Efendim?”

“Uçağın saat kaçta?” diye tekrar ettim sesim çatlayarak. “Eminim üç saat içindedir, böylece bütün gününü burada geçirmek zorunda kalmayacaksın ve döndüğünde babama, kampanya işlerini hallettikten sonra yanıma gelip beni eve dönmem için ikna etmeye çalıştığını söyleyebileceksin. Eminim senin için hâlâ önemi olan tek şey budur.”

Annem sessiz kaldı.

“Durham’dan ayrıldım çünkü en az üç yıl daha burada yaşayacağım, bale topluluğuyla sözleşmem böyle ve burada gerçek hayalimin peşinde koşacağım. Ayrıca söylemeliyim ki size yakın bir yerlerde olmamak benim için bu işin artısı.”

Annemin nefesi kesildi.

“İyi uçuşlar. Babama selam söyle.”

“Beni burada böylece bırakıp gidecek misin?”

“Sen bana hayatım boyunca öyle yaptın.” Binadan çıktım. Odaklanamayacak kadar sinirli ve kırgındım.

Ashcroft’a bir e-posta yolladım, bugün hasta izni kullanacağımı bildirip sokakta yürümeye başladım.

“Aubrey!” Annemin arkamdan seslenmesine rağmen yürümeye devam ettim. “Aubrey, bekle!”

Nihayet bana yetişip kolumdan tuttu. “Uçağımı kaçırabiliyim...”

“Neden öyle bir şey yapmak isteyesin?”

“Kızım benim varlığımı unutmadan onunla vakit geçirebilmek için...”

Gözyaşlarımı zor tuttum.

“Birkaç gün burada kalabilirim böylece senin dans programından kalan boşluklarda arayı kapatırız,” dedi. “Senin için sakıncası yoksa babanı da uçakla getirtirim?”

“Gayet güzel olur...” Başımınla onayladım ama birden kafama dank etti. “Kampanya hakkında tek kelime dinlemem ama.”

“Anlaştık.”

“Hukuk fakültesine geri dönmem mevzusunu da duymayacağım.”

“Bunu da yapabilirim.” Annem başını salladı.

“Baleye bok atmak da yok.”

Annem duraksadı ama tekrar başıyla onayladı. “İyi, tamam.” Bana sarıldı. “Bir taksi çağırabilir misin, Four Seasons’a gidip oda ayırtayım?”

“Neden? Bende kalabilirsin.”

"Ah, lütfen." Annem güneş gözlüğünü taktı. "Profesyonel balerinlerin ne kadar kazandığını araştırdım. Bu şehirde ne tür bir daire tutabileceğini biliyorum ve kızım olsan da öyle bir yerde kalmayı reddediyorum."

Kahkahalarla gülmek istemezdim ama güldüm. Annemle aramızı düzeltmek uzun bir süreç olacaktı ama denemeye hazırdım.

Annem bir gazete bayiiine doğru yürürken ben de elimi kaldırıp taksi çevirdim.

"Ah, *New York Times* her zaman en güzel davalara yer veriyor." Gazeteyi karıştırdı. "Bu hafta manyak bir duruşma yapılıyor."

"Ceza mı iş mi?" diye sordum, bir taksi yanımdan uçarcasına geçerken.

"İkisi de," dedi. "Hatta ben bu adamı tanıyorum. Yani hakkında çok şey duydum... Kesinlikle inanılmaz bir avukat..."

"Bu gidişle hiç taksi bulamayacağız." Yine bir taksinin durmadan yanımdan geçip gitmesine başımı salladım.

"O hükümet davasıyla meşhur olacağından da şüpheliyim..."

"Neden bahsediyorsun?"

"Liam Henderson." Gazeteyi suratıma doğru tuttu ve fotoğrafsız bir makaleyi işaret etti. "Hatırladın mı? Babanla benim, hükümetle zıtlığı için hiçbir zaman hak ettiği değeri bulamayacak avukatlar listemizdeydi. Bu adam senin en beğendiğin isimdi galiba."

"Ah, evet." Hatırlamıştım. "Ee, şimdi neden gazetede? Hak ettiği şöhrete kavuşamadığı için her şeyi batırmış mı? Başlı dertte mi?"

"Hayır, anlaşılan başka bir davada ifade veriyor. Burada yazarlara göre Güney'de yaşıyormuş ve hatta bir hukuk firmasına ortak bile olmuş ama doğru olamaz. Bizim oralardaki herhangi bir hukuk firması onu kapsa öve öve bitiremezdi ama ben hiçbir şey duymadım."

"Eminim göklere çıkarırlardı." Sonunda bir taksi durdurmayı başardım. "Artık gidebiliriz."

“Çok garip ama.” Annem dudağına hafifçe vurdu. “Bütün kariyeri boyunca adamın tek fotoğrafını bile görmedim, belki bir iki tane üniversite yıllarından kalma fotoğrafı basılmıştır. Eminim artık çok farklı görünüyordur.”

“Anne,” dedim arabanın kapısını açarak. “Taksimetre çalışmaya başladı.”

“Buradaki makalede adamın son altı yıldır başka bir isimle Kuzey Carolina’da yaşadığı yazıyor. Tabii ki o ismi açıklamıyorlar. Daha iyi araştırmacı gazeteciler bulmaları lazım, sence de öyle değil mi? O statüde bir avukat nasıl adını değiştirmeyi, başka eyalete geçmeyi ve bunlara rağmen hukuk alanında çalışmayı başarabilir?” Gazeteyi elime tutuşturup taksiye atladı. “Bütün kimliğini silip sıfırdan başlaması gerekirdi. Kim yapar ki bunu?”

Nefesim kesildi ve arka koltuğa oturup makaleyi açtım. Keli-mesi kelimesine okudum, tekrar tekrar okudum ve etrafımdaki her şey silikleşmeye başladı. GBH’deki ilk mülakatıma dair bir an kafamda canlanınca ağzım bir karış açık kaldı:

“Bayan Everhart, kariyerinizi inşa ederken kendinize model almak istediğiniz bir avukat var mı?” Bay Bach bana gülümsüyordu.

“Aslında evet,” dedim. “Liam Henderson’ın kariyerine her zaman hayranlık duymuşumdur.”

“Liam Henderson?” Andrew tek kaşını kaldırıp bana baktı. “O kim?”

Delil Gizleme (isim):

Anayasaya göre savunma tarafına tüm delilleri
ifşa etmesi gereken bir savcı tarafından bazı
delillerin uygunsuzca saklanması.

Andrew

Eski Ortaklar Nihayet Mahkemede Karşı Karşıya Geliyor: Hart Davası Bu Hafta da Devam

New York Times'ın hukuk köşesinin bu sabahki manşeti buydu. Dava hakkında hiçbir bilgisi olmayanlar için eminim ki bu vakit geçirmek amacıyla okunan herhangi bir yazı, kahvaltıyla beraber tüketilecek yapay bir skandaldan ibaretti.

Ancak benim için, fazlasıyla uzayıp sakıza dönmüş altı yıllık bir bölümün son sayfasıydı. Buradan ayrılmamın sebeplerinden biriydi, birkaç gün içinde ifade verdikten sonra bu şehri son kez terk etme sebeplerimden biri olacaktı.

Waldorf Astoria'nın restoranında otururken camdan dışarı baktım, bu karakışta nasıl bu kadar sağanak yağış olabiliyor diye merak ettim.

"Bay Hamilton?" Takım elbiseli bir kadın masama yaklaştı.

"Efendim?"

"Ben genel müdür Vera Milton," dedi. "Bayan Ava Sanchez sizi defalarca aradı... Çok önemli olduğunu ve sizinle konuşması gerektiğini söyleyip duruyor. Şu anda hatta sizi bekliyor..."

İç geçirdim. "İki dakika sonra odama bağlayabilir misiniz?"

"Elbette efendim."

Gazeteyi masada bırakıp doğruca çatı katı süitine çıktım. Kapıyı açar açmaz oturma odasındaki telefon çaldı.

"Alo?" diye açtım.

"Benim..." dedi Ava yumuşak bir sesle.

"Farkındayım. Nerede kaldığımı nasıl öğrendin?"

"Ciddi misin?" Alay eder gibi bir ses çıkardı. "Bana bir iyilik yapman lazım..."

"Hoşça kal Ava."

"Dur, bekle." Sesi çok telaşlı geliyordu. "Sana yaptığım her şeyden dolayı gerçekten özür dilerim, Liam."

"Bana bu isimle hitap etme konusunda ne demiştin?"

"Hapiste tutulduğum dönemde beni ziyarete gelmiştin, duruşmalar başlamadan önce... Hatırladın mı?" Durdu. "O günlerde beni görmenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum, herkes dururken gelip *beni* ziyaret ettiğine göre kimbilir ne kadar yalnızdın... Hatta bana adını Andrew olarak değiştirip New York'u terk etmeyi düşündüğünü bile anlatmıştın... Ben de sana beni kurtar diye yalvarmıştım. Hatırlıyor musun?"

"Şimdi hikâye dinleme havamda değilim."

"O günlerde çok yufka yürekliydin... Çok şefkatli, çok ilgili..."

"Sadede gel, Ava."

"Bu haftaki celsede, biliyorum ki Kevin..."

"Senin düzüştüğün, eski yakın arkadaşım olan mı?"

"Evet." Ava iç geçirdi. "O..."

"Ne olmuş ona?"

"Sandığın gibi bir canavar değil."

"Asla gerçekleşmeyecek bir iyilik istemek için mi arıyorsun yoksa onun boktan karakter tanığı olmak için mi? Kafam karıştı."

"Yaptıklarından dolayı hâlâ pişman... O çok..."

"Hangi yaptığından dolayı, Ava?" diye çıkıştım. "Bu muğlak zırvalara bayılmıyorum."

"Gerçekten onun canını yakmak istiyor musun?" Sesi yumuşadı. "Bence bizi yeterince cezalandırdın. Ben zaten demir par-

maklıklar ardından o yüzden artık onun ceza çekmesine gerek yok.”

“Siz ikiniz ne kadar çekseniz azdır.” Telefonu suratına kapayıp hapisane memurlarından eski bir bağlantıma mesaj attım ve Ava’nın hücrelerinde kaçak eşya olduğunu haber verdim.

En son düşünmek istediğim şey eski eşim ve eski dostumdur. O pislik hakkında düşünülmesi gereken tek zaman yaklaşan duruşmaydı ve ondan sonra ise onu bir daha asla düşünmeyecektim.

Kısa mesajlarımı taradım, bugünkü seçimler nasıl geçti soruma Aubrey’in kısaca “iyi” diye cevap yazdığını gördüm.

Omuzlarına masaj yaptığım o gün haricinde beni hâlâ tersliyordu.

Ona daha uzun bir mesaj atmak için gelen kutumu açtım ama onun bana yolladığını gördüm.

Konu: Evet

En son gönderdiğin çiçekleri ve bu akşam çıkalım mı notunu aldım...

Koşullarım olacak yalnız.

–Aubrey

Konu: Cvp: Evet

Say bakalım.

–Andrew

Yeni bir mesaj gönderdi.

Konu: Randevu

Sana canım ne isterse sorabilirim ve sen de dürüst cevap vermek zorundasın.

–Aubrey

Konu: Cvp: Randevu

Ben her zaman dürüst cevap veririm. "Koşullar" kelimesi çoğul değil miydi?

–Andrew

Konu: Cvp: Cvp: Randevu

Tam bir centilmen olmak zorundasın. Bir başka banyoda daha becerilmek istemiyorum...

Saat kaçta beni almaya gelirsin?

–Aubrey

Konu: Cvp: Cvp: Cvp: Randevu

Bu gece seni becermeyi planlamıyordum aslında ama madem bu ihtimalin varlığını açık ettin, potansiyel yerlerin listesini mutlaka gönderirim.

Saat sekizde.

–Andrew

Saat tam 19:58'de, üstümde birkaç saat önce aldığım tasarımcı marka siyah takım elbiseyle kapısını tıklattım.

Cevap gelmedi ama kapıyı tekrar çalmama fırsat kalmadan Aubrey üstünde hayal gücüne pek yer bırakmayan, kısacık, siyah bir elbiseyle kapıyı açtı.

"Hâlâ kış mevsiminde olduğumuzun farkında mısınız?" Parmagımı açıkta kalan omzunun üstünde gezdirdim. "Palto giymen lazım."

Arkama baktı. "Buraya metroyla mı geldin?"

"Evet."

"Randevumuza giderken metroya mı bineceğiz?"

"Araba daha sonra gelecek." Aubrey'in kafasının karıştığını görünce gülümsedim.

İçeriden paltosunu alıp kapıyı kapattı ve bana baktı. "Sen metronun nasıl kullanıldığını biliyor musun bari?"

"Tabii ki biliyorum," dedim elini tutup. "Burada yaşadığım dönemde her zaman para içinde yüzmüyordum..."

Metro girişine doğru yürürken inceden kar atıştırmaya başladı ve Aubrey bana sokulup vücudunu benimkine yasladı. En yüksek binaların tepesinden minik ışıklar sallanıyor, gecenin içinde göz kırpmıyorlardı ve havada hafiften bir heyecan saklıydı.

Bu gece sokakta pek kimse yoktu, neredeyse boş metroya bindiğimizde Aubrey bu tenhaliğe güldü.

"Bir metroyu ilk kez böyle görüyorum," dedi. "Genelde ayakta duracak yer için mücadele veririm."

"Hımm." Bir yere oturmasını önleyip benimle birlikte bir direğe tutunmasını sağladım: "Bugün seçmelerin gerçekte nasıl gitti? Eminim iyi demek dışında söyleyeceklerin vardır."

"O mesajı gönderdiğimde ağlıyordum. Fazla duygusallaşmıştım."

Kaşımı kaldırdım.

"*Kuşu Gölü*'nde Odette/Odille rolünü kaptım, *profesyonel* anlamda." Gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Hâlâ inanamıyorum... Bütün hayallerim sahiden gerçek oluyor."

"Belki de o rolü oynamak senin kaderinde var..." Gözünden akan bir damla yaşı sildim.

"Belki de." Bana sokuldu. "Önümüzdeki birkaç gün izinli olduğuma çok seviniyorum... Sonunda biraz gevşeyip haberleri takip edebileceğim. Anlarsın ya, dans salonu dışında olağan bir hayatım varmış gibi davranacağım."

"Mola vermek istersen benimle daha çok vakit geçirebilirsin. Bu şehirde haberler fazla abartılıyor ve çoğu yalan çıkıyor."

"Öyle mi?"

"Evet," dedim gözlerinin içine bakarak. "Gazetelerde yazılan o saçmalıkların yarısına inanmam."

Aubrey gülümsedi. "Bu hafta yapılacak şu büyük duruşmayı duydun mu?"

“Birden fazla duruşma yapılacağından eminim.”

“Hayır...” Aubrey başını salladı. “Hiçbiri bunun gibi değil...”

Tereddüt ettim. “Bu duruşmayı özel kılan nedir?”

“Özelden çok merak uyandırıcı diyelim... Bir zamanlar aynı firmada ortak olan iki avukat hakkında, ikisi de büyük isimmiş. Hatta içlerinden birisi ilk davasında hükümete karşı kazanmış.”

“Acemi şanslıymış herhalde.”

“Hiç sanmıyorum.” Aubrey gözlerimin içine baktı. “Trans-kriptleri okudum. Adam ne yaptığını gayet iyi biliyormuş ve çıkan hüküm tüm kamu politikasını etkilemiş.”

Hiçbir şey demedim.

“Ama mesele şu ki adam bu yaptığı işten dolayı hiç takdir edilmemiş, ayrıntıları bilen insanların söylentileri dışında, yaptığı şey tamamen hasıraltı edilmiş, anladın mı?” Durakladı. “Her neyse, okuduklarımdan ve kendimce birleştirdiklerimden anladığım kadarıyla birkaç sene sonra, upuzun bir iddia listesiyle haksız yere suçlanarak eyalet mahkemesine çıkarılmış.”

“Aubrey...”

“Görünüşe göre herkes bu hikâyeyi doğru kabul etmiş – bütün gazeteler, bütün haber kanalları... Gerçek ancak aylar sonra ortaya çıkmış, adamın adı çoktan lekelenindikten sonra maalesef.”

Susması için yalvararak ona dimdik baktım ama konuşmayı sürdürdü.

“Eski ortağına yöneltilen suçlamalar günümüzde hâlâ karara bağlanmamış, ne kadar çok suçlama olduğunu sen düşün. Ancak o kişi, harika bir başarı geçmişi olan bu üstün yetenekli avukat sırra kadem basmış. Yok, buhar olup uçmuş.”

“Üstün yetenekliyse bu dediğin bence imkânsız.”

“Öyle mi?”

“Öyle,” dedim.

“Ben de öyle düşünmüştüm...” Gözlerimin içinde cevapları aradı. “Ama bence bahsettiğin bu adam her şeye kadir.”

“Bahsettiğin bu davadaki isimler neler?”

“Sanık Kevin Hart ve en önemli tanık ise Liam Henderson.”

"Bu gece Google'dan araştırdım." Bu muhabbete devam etmek istemeyerek iç geçirdim.

Hoparlörden durağıma yaklaştığımızı belirten ses duyuldu ve yine Aubrey'in elini tuttum.

"Biliyorum koşullarını bana kabul ettirdin," dedim metrodan inerken ona bakarak, "ama sen de benim bir şartımı kabul edebilir misin?"

"Ne olduğuna bağlı."

"Bana bu derin mevzuları yemekten sonra sor."

"Şu anda yemeğe mi gidiyoruz?"

"Hayır." Onu merdivenlerden yukarı yönlendirdim. "Öyle bir hamleye cesaret edemem. Beni, sana diğer randevularımla aynı muameleyi yapmakla itham etmeni istemiyorum."

"Yani bu, akşamın sonunda beni yatağa atmayacak mısın demek oluyor?"

"Sonunda senin yanından ayrılmayacağım demek oluyor."

Aubrey kızardı ve ışıkların yanıp söndüğü, parlak tabelalı caddelerde yürürken alnından öptüm.

Bloklar boyunca yol alırken fazla konuşmadı, sadece ona her bakışında kızarıp durdu.

"İşte," dedim, ilk istikametimize varınca onu durdurarak.

"Broadway mi?" Muazzam markize baktı.

"Henüz buraya gelme fırsatını bulamadığından söz etmiştin," dedim. "Ben burada yaşarken sürekli gelirdim..."

"Sürekli?"

"En az haftada bir." Kapıyı açıp tuttum. "Özellikle bu oyun sergileniyorsa, haftada iki." Parmağımı *Satıcının Ölümü* isminin üstünde gezdirdikten sonra biletlerimizi yer göstericiye uzattım.

Görevli bizi özel balkona doğru götürürken ve çok erken geldiğimiz için de bize birer kadeh şarap ikram ederken Aubrey gülümsedi.

"Tiyatro seven biri olduğunu hiç düşünmezdim," dedi Aubrey, şarabından bir yudum alarak. "Daha önce hiç söz etmemiştin."

"Az kalsın hukuk fakültesine girmek yerine tiyatro okuyacaktım."

"Ne oldu da fikrini değiştirdin?"

"Hukuk mezunu erkekler daha fazla kadın çeker."

"Ne?!" Kahkaha atarak gözlerini devirdi. "Ciddiyim."

"Hukuk fakültesinden daha büyük bir burs aldım." Aubrey'i kucağıma çekmemek için zor duruyordum. "Hayatımda aldığım en doğru karardı."

Aubrey cevap vermek için ağzını açtı ama ışıklar kararmaya başladı ve Aubrey bana yaslanıp, "Seni bir oyuncu olarak görmek isterdim... Bence çok iyi iş çıkarırdın," diye fısıldadı.

Elini bacağıma koyduğunu hissettim. "Ama seni ağır bir rolde izlemek istemezdim. Sanırım şeyi yeğlerdim..."

"Bütün oyun boyunca konuşacak mısın, Aubrey?" Lafını kesim ve suratında gördüğüm o bariz ifadeyi görmezden geldim: yoğun özlem ve ihtiyaç.

"Yorum yapma hakkım yok mu?" Sesi bana bozulmuş gibi geliyordu. "Bunu da mı *akşam yemeğinden* sonraya kadar yapmaya hakkım yok? Madem öyle, o zaman neden beni dışarı çıkardın? Neden..."

"Ben bu oyunu bir milyon kez izledim..." Başrol oyuncu sahneye adımı attığı sırada parmağımı dudaklarına bastırdım. "Her ne kadar senin de bunu deneyimlemeni istesem de seni *başka* türlü keyiflendirmemi istersen, haber ver."

"Ne?"

"Mesela bu balkon makbul mekânlar listene girer miydi?" diye sordum. "Burada seni becersem, yine de centilmen sayılır mıydım?"

Aubrey'in gözleri kocaman açıldı ve elini hemen bacağımdan çekti. "Ben sadece dalga geçiyordum, Andrew..."

"Farkındayım." Boynunu öptüm. "Sana defalarca bundan hazzetmediğimi söyledim, bana kızgın olsan da olmasan da..."

Başparmağımı külotunun içine sokunca Aubrey nefesini tuttu.

"Soru sormayı kesiyorum," dedi. "Oyunu izleyeceğim..."

Yüzünü sahneye doğru çevirmesiyle koltuktan kalkıp önünde diz çöktüm.

"Andrew?" Bacaklarını yana ayırırken sertçe fısıldadı. "Ne yapıyorsun?"

"Gösteriden keyif almanı sağlıyorum."

Cevap vermesine fırsat tanımadım. Hemen iç çamaşırlarımı yırtıp kafamı bacaklarının arasına gömdüm, dilimi çıplak vajinasının üstünde gezdirip aylardır hasret kaldığım bu tadın zevkini çıkardım. Klitorisini iki dudağımın arasında emdim, ağzımda şiştiğini hissedince gözlerimi kapadım.

"Andrew..." Aubrey bacaklarını boynumun etrafında bastırarak inledi, saçlarıma yapışıp yavaşlamam için yalvardı.

Yavaşlayamazdım. Tadı manyak güzeldi.

Dilimi zorla daha derine ittim, her noktada hak iddia edip bana ait olanda izimi bıraktım.

Aubrey kalçasını koltuktan kaldırmaya başladı ama onu yerine bastırdım, daha sert darbelerle onu cezalandırdım ve parmaklarımı içine sokarak kıpırdamamasını emrettim.

"İmkânsız..." Aubrey tekrar kalçalarını yukarı itti. "Duramıyorum..."

Birinci sahnenin sona ermesiyle aşağıdaki izleyicilerden yüksek bir alkış koptu ve duvarlarda yankılandı.

Aubrey'in klitorisini daha şiddetli emdim, dilimin darbelerini hızlandırdım, öyle ki sonunda Aubrey'in salonun ortasında adımı bağırmaktan başka çaresi kalmadı.

Titreyerek omuzlarımı kavradı, beni daha önce hiç tutmadığı kadar sıkı tutarak ağzımın içine geldi.

Titremeye devam ederken, vücudundan dalga dalga zevk sarsıntıları geçerken bacaklarını tuttum.

Aubrey sakinleşirken bacaklarını okşadım ve bacaklarının içini öptüm.

Yırtık külotunu yerden alıp Aubrey'i temizledim. Sonra iç çamaşırını cebime sokup tekrar yerime oturdum.

“Bir sorun mu var, efendim?” Yer göstericilerden biri balkonuza geldi. “Bir kargaşa duydum.”

“Bir kargaşa mı?” Önce Aubrey’e sonra tekrar çocuğa baktım. “Hayır, burada öyle bir şey yaşandığını sanmıyorum.”

“Emin misiniz?” diye endişeli endişeli sordu. “Peki ya siz, hanımefendi? İyi misiniz?”

“Evet, efendim.” Aubrey başıyla onayladı ve elinden geldiğince normal görünmeye çalıştı. “Ben gayet iyiyim.”

Çocuk gitti ve Aubrey birkaç saniye içinde aylar öncesinden hatırladığım, o soru sormadan duramayan kişiye dönüştü.

Hoş, sakıncası yoktu.

İlk arada oyunla ilgili sorulması mümkün bütün soruları sordu, sonra da bana sokulup, “Mükemmel bir akşam, Andrew... Teşekkürler,” diye fısıldadı. Gösteri iki saat sonra sona erene kadar bir daha ağzını açmadı.

“Başrol oyuncusu şahaneydi,” dedi perdeler kapanırken. “O son sahnedeki bütün duygularını hissettim...”

“Ben de.” Paltosunu giymesine yardım ettim. “İzin saatin var mı? Seni eve bırakmam gereken belli bir zaman?”

“Yirmi iki yaşındayım.”

“Farkındayım.” Gözlerimi devirdim. “Bunu zor yoldan öğrenmiştim, sağ ol hatırlattığın için. Yani benimle birkaç saat daha geçirebilir misin yoksa erken kalkman mı gerekiyor?”

“Yarın öğleden sonraya kadar boşum...”

“Güzel.” Aubrey’i tiyatro binasından çıkarıp karşı kaldırımda bekleyen arabaya işaret verdim. “Seni bir yere daha götürmek istiyorum. Götürebilir miyim?”

“Çok isterim...”

Arabaya binmesine yardım ettim ve ben de içeri geçince kucığıma oturdu, dudaklarını dudaklarıma bastırıp teşekkürler diye fısıldadı bir kez daha.

Aubrey’i kendime yakın tutarak şehirde kısa bir tur atarken ona kısaca geçmişimi özetledim, şoför eski firmamın önünden geçmediği için şükrettim.

Aubrey'e en sevdiğim restoranları, gevşemeyi en sevdiğim yerleri ve ben şehri terk etmeden önce onu götürmek istediğim birkaç yeri gösterdim.

"Waldorf Astoria'ya geldik, Bay Hamilton." Şoför dikiz aynasından bize baktı. "Bu geceki son durağınız burası mı olacak?"

"Evet," dedim, Aubrey'in gözlerini kıstığını fark ederek.

"Hani şey demiştin..."

"Rahat ol..." Alnından öptüm. "Şehre geldiğimden beri burada yaşıyorum."

"Ah..."

Elinden tuttum ve lobiden geçip çatıya çıkan asansöre bindik.

Kapıyı açınca her şeyin tam istediğim gibi düzenlendiğini gördüm: Dans eden bir ateşin önüne iki kişilik, beyaz örtülü bir masa konmuştu, oymalı demir parmaklıklara loş ışıklar asılmıştı ve tam karşımızdaki binaya, yağan karın arasında "Üzgünüm" sözü vuruyordu.

"Çok güzel olmuş, Andrew..." dedi Aubrey etrafına bakarak. "Akşam yemeği konusunda ne zaman fikrini değiştirdin?"

"Değiştirmedim." Sandalyesini çekip onu oturttum, ardından çikolata ve vanilya kaplı çileklerin durduğu tabağın kapağını kaldırdım. "Bu tatlı."

"Hepsini sen mi düşündün?"

"Evet." Yanına oturup kollarımı omzuna sardım.

"Biliyor musun," dedi Aubrey, "genelde bir randevuya çıkan iki kişi masada karşılıklı oturur."

"Sana diğer randevularım gibi davranmayacağım hakkındaki notumu görmedin galiba?"

"Hiç de bile." Birkaç saniye sonra dudaklarıma yapışmıştı ve ben de ellerimi saçlarına sokmuştum.

Onu öne doğru çekerek dudaklarını ısırdım ve gözlerinin içine baktım.

Bana sessizce daha ileri gidelim diyor, elini penisime sürüyordu.

"Bana dokunmayı kes, Aubrey," diye fısıldayarak onu uyardım. "Eğer durmazsan artık bir centilmen olmaya devam edemeyeceğim..." Ayağa kalkıp kapıya yürüdüm, biraz alana ihtiyacım vardı. "Sana, seni becermeden bir randevu geçirebileceğimi kanıtlamaya çalışıyorum..."

Aubrey gülümseyerek beni takip etti. "Çoktan başarısız oldun bile..." Parmaklarını saçlarıma geçirip aceleyle gömleğimin düğmelerini çözdü.

Bacağımı dizlerinin ortasına sokup elimi bacaklarının üstüne doğru kaydardım, ne kadar ıslak olduğunu hissedince derin bir nefes verdim.

"Aubrey..." Cebime uzanıp kondomu çıkarınca inledim. "Bekleyebilirim..."

"Ben bekleyemem." Aletimi pantolonumdan çıkardı ve dudaklarımdan ayrılmadan kondomu taktı.

Kollarımla onu belinden kavrayıp kucağıma aldım ve çatının tirabzanına taşdım. "Senin vajinayı ne kadar özlediğimi hayal edemezsin." Dudaklarından öptüm. "Ve ağzını."

"Sadece onları mı özledin?" Ellerini boynuma sardı.

"Öyle olsaydı şu anda burada olmazdık." Yavaşça içine girdim, içini santim santim doldururken gözlerinin içine bakıp onun ne kadar muhteşem hissettirdiğini hatırladım.

Tek kelime daha etmeden ellerimi yanlarına doğru indirip onu ileri geri hareket ettirdim, her vuruşla vajinası penisimi daha sıkı sararken inledim.

Aubrey dudaklarımdan öpmeye başladı ve ikimiz de öpüşmeyi bırakmadan, inceden yağın altında birbirimizde eridik.

Aubrey gelmeye yaklaşırken tırnaklarını sırtıma batırdı, alt dudağımı ısırıp çığlık atmamaya çalıştı.

"Sakin kendini bırakma, Aubrey..." Penisim içinde zonkluyordu. "Bekle..."

Aubrey karşı koymaya çalışarak başını iki yana salladı ama birkaç saniye daha dayanabildi, gözlerimin içine bakıyordu.

“Seni çok özledim,” diye fısıldadım. “Hem de çok...”

Aubrey benimle aynı anda boşalarak göğsüme yığıldı, belimi saran bacakları hissizleşirken göğsümü ısırdı.

İkimiz de derin derin nefes alıyorduk, vücutlarımız kenetlenmiş dururken aylar önce yaptığımız gibi birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk.

Aubrey’i dudaklarından öptüm, onu çok özlediğimi tekrar ettim ve o da karşılığında gülümseyerek yumuşak bir ses tonuyla bana içinden çıkmamı söyledi.

“Bu gece kalmak ister misin?” diye sordum, ceketimi alıp sırtına tutarak. “Son dönemde ilgini bu kadar çeken dava hakkında bana daha çok şey anlatabilirsin.”

“Henderson & Hart davası hakkında mı?” diye sordu. “Gerçekten hiç haberin yok mu?”

“Hayır ama geceyi burada geçirirsen birlikte araştırabiliriz.”

“Hiç sanmıyorum.” Ses tonu birden durgunlaşmıştı. “Gitmem lazım.” Elbisesini düzeltip masaya yürüdü ve çantasını aldı.

“Bir şey mi oldu?”

Aubrey cevap vermedi. Telefonunu çıkarıp saate baktı ve iç geçirdi.

“Aubrey, ne yapıyorsun?”

“Hâlâ aynı olduğunu ve asla değişmeyeceğini görmek için kendimi zorluyorum.” Kırgın görünüyordu. “Senin kafandaki doğru, ikiyüzlü ve aldatıcı, her zaman da böyle kalacak. Hepsi bu.”

“Anlamadım?”

“Bu harika gece için teşekkür ederim... Bunu her zaman hatırlayıp keyifle anacağım, bilmen için söylüyorum.”

“Sen acaba gerçekten *bipolar* mısın diye merak etmeye başladım...”

“Bana bu gece adının Liam Henderson olduğunu neden söylemedin?” Başını iki yana salladı ve sert bir nefes çektim.

“Sana defalarca fırsat tanıdım,” dedi, kırılmış bir şekilde.

“Resmen söylemen için sana yalvardım ama sen her konuda açıldın, bir o konuyu es geçtin.”

Duraksadım. “Sana bu gece ilerleyen saatlerde her şeyi anlatacaktım, yataktaydım.”

“Eminim.” Dudak büktü. “Mülakatımda bir zamanlar en sevdiğim avukatın sen olduğunu söylediğimde anlatmamış olmanın bir nedeni var mı?”

“Bir zamanlar mı?”

Başıyla onayladı. “Evet. *Bir zamanlar*. Liam tarafından yazılmış bütün makaleler tam ve mutlak dürüstlüğü altını çiziyor. Herhalde *Andrew* olduğu gün bu huyu tamamen değişti.”

“Aubrey, yapma...” Öne doğru bir adım attım, Aubrey de geriledi. “Sahiden seni son duruşmaya davet edecektim.”

“Eve gitmek için arabayı kullanabilir miyim yoksa taksi mi çağırmam lazım?”

“Kes şunu. Hemen.”

“Taksi öyleyse.” Omuz silkti. “İfadeni verirken sana bol şans dilerim. Umarım benden sonra bulacağın kıza en baştan iyi davranırsın, böylece seni sevip sonrasında yalnız bırakmak zorunda kalmaz.”

“Bana açıklama şansı ver, Aubrey...”

“Artık konuşacak bir şeyimiz kalmadı.” Kapıyı açtı. “*Lütfen* beni takip etme, *Andrew*. Bana güvenemiyorsun, ben de sana güvenemiyorum o yüzden artık bu konuyla herhangi bir alakamın olmasını istemiyorum ve buna artık saygı duymamı bekliyorum.”

Cevap vermek için ağzımı açtım fakat önce o konuştu.

“Hoşça kal *Andrew*, *Liam*,” dedi, “adın her ne haltsa.”

“Aubrey...”

Kapı güm diye çarpıldı ve o noktadan sonra peşinden koşmanın anlamsız olduğunu biliyordum.

Aubrey gitmişti.

Yemin Etmek (fiil):

Ant içerek doğruyu söyleyeceğini beyan etme.

Andrew

“Doğruyu ve yalnızca doğruyu söyleyeceğine Tanrı’nın huzurunda yemin ediyor musun?” diye sordu yargıç birkaç sabah sonra.

Aubrey’in ani ayrılışı hâlâ aklımı kurcalarken cevap veremedim.

“Bay Hamilton, size bir soru sordum.” Yargıç çıkıştı.

“Özür dilerim,” dedim. “Doğruyu ve yalnızca doğruyu söyleyeceğime Tanrı’nın huzurunda yemin ediyorum.”

“Devam edebiliriz.”

Savunma avukatı kalkıp boğazını temizledi. “Bay Hamilton, yasal isminiz önceden Liam Henderson’dı, doğru mu?”

“Doğru.”

“Müvekkilim Kevin Hart’ı nereden tanıdığınızı mahkemeye anlatabilir misiniz?”

“Eskiden Henderson & Hart’ta ortaktık.”

“Ortak ve yakın arkadaşınız, doğru mu?”

Yüzünde hiçbir ifade olmadan oturan Kevin’a doğru baktım. Gri takım elbise giymiş ve hâlâ uyumlu bir kravat takmayı öğrenememişti.

“Evet,” dedim avukata. “Bir zamanlar.”

“Altı buçuk yıl önce bir barda münakaşa ettiğiniz doğru mu?”

“Münakaşayı tanımlayın.”

Bir sayfayı eline aldı. “Bir bara girip ona yumruk attınız mı? Çenesini kırıp kaburgasını çatlattınız mı?”

“Karımı beceriyordu.”

Jüri üyeleri nefesini tuttu ve yargıç tokmağını kürsüye vurdu.

“*Bay Hamilton...*” Yargıç ağırlığını koyarak konuştu. “Bu tür bir söylem kullanmak benim mahkeme salonumda yasaktır. Lütfen soruya cevap verin.”

“Evet,” dedim. “Evet, Bay Hart’ı yaraladım... *Ciddi anlamda.*”

“Karınızı yaraladığınız şekilde mi?”

“*İtiraz ediyorum!*” Savcı ayağa fırladı. “Alakası nedir, Sayın Yargıç?”

“Kabul edilmiştir.”

“Peki.” Savunma avukatı teslim olarak ellerini kaldırdı. “Eski firmanızın çöküşünden dolayı Bay Hart’ı suçladığınız doğru mu?”

“Bugünkü davada sanık koltuğunda oturduğuna göre, Adalet Bakanlığı’nın onu suçladığı açıkça ortada.”

“*Bay Hamilton...*”

“Evet.” Çenemi sıktım. “Evet, eski firmamızın çöküşünden dolayı onu suçluyorum.”

“Kızınızın talihsiz ölümünden dolayı da onu suçladığınız doğru mu?”

“*Sayın Yargıç!*” Savcı bana merhametle baktı. “Ne ilgisi var?”

“Reddedildi... Soruya cevap verin, Bay Hamilton.”

Bakışlarımı Kevin’dan ayırıp ellerimi yumruk yaptım. “Evet.”

“Kızınız, firmanızın tamamen çökmesini takip eden haftalar içinde hayatını kaybetti ve siz ise o haftalarda ortağınızı ciddi anlamda dövmeyi, karınıza dayak atmayı başardınız...”

“Kahrolası karıma dayak falan atmadım. Hepsini uydurdu. Bir boku da araştırsaydınız.”

Yargıç tokmağını kürsüye vurdu ama konuşmaya devam ettim.

“Hangi düşük seviyede uyduruk bir okul size hukuk diploması verdi bilmiyorum ama karımla aramdaki dava seneler

önce kapandı çünkü birçok konuda yüksek jüriye yalan söyledi. Ayrıca kendisinin hapse tıklandığı ve benim tüm suçlamalardan aklandığımı göz önüne alırsak, bunu bir gerçek olarak kabul edebilirsiniz. O yüzden boktan bir soru daha sorup şahsiyetimi zedelemeye çalışmadan önce size hatırlatmak isterim, burada sizin müvekkilinizin geçimi tehlike altında. Benim değil.”

Yargıç derin bir iç geçirdi ama başka bir şey demedi. Sadece savunma avukatına devam etmesini işaret etti.

“Ortaklığınız esnasında şirketin parasal işlerinden karınızın sorumlu olduğu doğru mu?”

“Eski karım. Ve evet.”

“Ve bütçenin büyük kısmını nereye aktardığını kontrol etme ihtiyacı hiç duymadınız?”

“Ben hukuk mezunuyum, muhasebe değil.”

“Yani yeni firmanızın her ay yedi rakamlı bir geliri olmasını biraz bile şüpheli bulmadınız?”

“Hayır.” O günleri ve o müvekkilleri düşünerek iç çektim. Çalıştığımız herkes, ömrüm boyunca kazanacağımdan daha fazla paraya sahipti ve Ava’nın rapor ettiği aylık kârımızı hiç sorgulamamıştım; ona güveniyordum.

“O hâlde firmanızın çöküşünün, karınızın muhasebe işleriyle ilgilenmesinden kaynaklanmış olabileceğini söylemek doğru olur mu?”

Dişlerimi sıktım. “Evet.”

“İlginç.” Bir sayfa alıp yargıçtan bana yaklaşmak için izin istedi. “Şunu mahkemeye okuyabilir misiniz lütfen?”

“Okumamayı yeğlerim,” dedim.

“Okumamayı yeğlersiniz?” Kahkaha attı. “Bay Hamilton, istenen delili okumayı reddetmenin mahkemeye itaatsizlik olacağını kendiniz de bir avukat olarak bilirsiniz.”

“Okuyun, Bay Hamilton,” diye talep etti yargıç.

“Siktiğimin yalancısıysın, Ava.” Eski sözlerimi okudum. “Arkamdan o kadar çok insanla yatmışsın ki sayısını unuttum. Bana kalırsa demir parmaklıklar ardında çürümeyi hak ediyorsun.

Belki o zaman o aşırı çalıştırdığın motorun ihtiyacı olan molaya sonunda kavuşur.”

Jüriden birisi şok geçirip eliyle ağzını kapattı ama okumayı sürdürdüm.

“Bana aletimin hiçbir zaman yeterli olmadığını söylediğin için teşekkürler, bunca yıllık evlilikte meğer hiç tatmin olmamışsın... Sen ve Kevin firmamı elimden almayı başarmakla kalmadınız, hayatı benim için yaşanılır kılan tek şeyi de mahvettiniz, o yüzden bu mektubu bir veda olarak alabilirsin.” Savunma makamına doğru baktım.

“Kısa notunuzu da okur musunuz?”

Gözlerimi devirdim. “Önümüzdeki on beş yıl boyunca sadece kadınların arasında olacağın için vajinayı bir denemeni tavsiye ederim. Bayağı eşsiz bir tat.”

“İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç.” Savcı ayağa kalktı. “Bu belgenin davamızla alakasını kuramadım. Ayrıca savunma makamı bu mektubu delilleri sunma esnasında ortaya koymayı başaramadı. Bu kısmın kayıtlardan düşürülmesini arz ediyorum.”

“Kabul edilmiştir. Kayıtlardan düşürülmüş sayın.” Yargıç kol saatine bakıp ayağa kalktı. “Hadi öğle yemeği arası verelim. İfade verme öğleden sonra devam edecektir.”

Jüri ve mahkeme salonundakiler teker teker dışarı çıkarken ben kıpırdamadan oturdum. Gidecek bir yerim yoktu.

“Kızını gündeme getireceğini bilmiyordum. Çok üzgünüm...” Savcı bana cılız bir gülümseme yolladı. “Lafı bitince hepsini ona yönelteceğim... Ortağın kesinlikle batıyor, sadece senin karakterini itibarsızlaştırmaya çalışıyor ki kendi müvekkili jüriye sempatik gelsin.”

“Benim de avukat olduğumun farkındasın, değil mi?” Kürsüden kalktım. “Ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyorum.”

Mahkeme salonundan çıkıp ağır yağın karın altında durdum ve başımı göğe çevirdim. Mahkemeyi terk etmeyi ve mahkemeye itaatsizlik etme riskini göze almayı düşündüm ama bir yanımda Kevin’ın kaderini mühürlemek istiyordu.

Bunun uzun zamandır yaşanması gerekiyordu zaten – tüm yalanlar, tüm ihanet, acıdan sonra alacağı cezayı hak ediyordu.

Birisi arkadan omzuma dokundu.

“Bir dakikan var mı?” diye sordu tanıdık bir ses. Kevin.

“Yok.”

“Tahmin etmiştim...” İç geçirdi. “Bu duruşmanın sonunda her ne olursa olsun...”

“Dediğimi duymadın galiba?” Arkamı dönüp onunla yüz yüze geldim ve yakından bakılınca ne kadar çökmüş görüldüğünü fark ederek şaşırdım. Zaman ona hiç yaramamıştı.

“Ava ile sana çektirdiklerimizden dolayı çok üzgünüm,” dedi, samimi bir bakışla. “Para ve müvekkiller o kadar hızlı geliyordu ki ve hepimiz çok gençtik...”

“Genç mi?”

“Evet.” Başıyla onayladı. “Genç ve salaktık, anlıyor musun? Durum...”

“Salağın önde gideniydiniz.” Çenemi sıktım. “Ama sizinki salaklıktan daha fazlasıydı, Kevin. Açgözlüydünüz. Gazeteler parçaları birleştirmeye başlayınca ve müvekkiller hesap sorunca ikiniz de parmağınızı bana çevirdiniz. Beni suçladınız... Emma’nın velayetini almak için dava açtınız, hem de ikinizin de onu gerçekten istemediğini bile bile. Sırf biyolojik babası olduğun için benim canımı acıtmak istedin.”

“Liam...”

“Acıttın da.” İlk ve son kez şunu açık açık itiraf edebilirdim. “Hem de çok pis acıttın...”

“Keşke geri alabilseydim...”

“Alamazsın işte.” Lafını kestim. “Ama bana tek bir şey söyleyebilirsin...”

“Neymiş o?”

“Hayatımı mahvettiğin o gece... Eh, ilk gece değil, aylar sonra yaşanan o gece içki içiyor muydun?”

“Ne fark eder şimdi?”

“O gece içiyor muydun dedim?” Dik dik suratına baktım ve derin bir iç çekip bakışlarını yere indirdi.

“Evet...”

“Nihayet dürüst davrandığın için teşekkür ederim.” Alay eder bir ses çıkardım. “Bu haftadan sonra senin de Ava’yla birlikte demir parmaklıklar arkasına tıklılacağını bildiğim için geceleri daha rahat uyuyacağım.”

“Ava hapse geri mi döndü?” Kevin hayal kırıklığına uğramış, incinmiş görünüyordu.

“Dokuz sene daha.” Gülümsedim ama çabucak yok oldu. “Emma’nın sahip olduğundan altı yıl fazla.”

Cevap vermesine fırsat tanımadım. Emma’yı tekrar kaybedeceğimi düşününce, o son gününde hissettiği acıları hayal edince yüreğim daraldı o yüzden gözlerimi kapadım – kara bir bulut gibi geçen bir başka hatırayı engellemeye çalıştım.

Makul Şüphe (isim):

Bir sanığın suçuna ahlaken inanmakta kararsız kalma.

Altı yıl önce...

Liam Henderson

New York'ta yaşamak bana hiçbir zaman sıradan gelmemişti. Her gün keşfedecek yeni bir şey vardı, daha önce hiç görmediğim bir şey.

Kayıtlara geçmemiş olsa da eyaletin en büyük davalarından birini kazanmanın ateşiyle yanmama rağmen, hâlâ kendimi bulmaya çalışıyordum – şahsen ve profesyonel anlamda. Ulus çapında popülerliğin beni her zaman es geçeceğini farkındaydım ama değerimin abartılmasındansa, olduğundan az görülmesi benim için hiç sorun değildi.

Kapının güçlüce tıklatıldığını duyunca elimdeki makale kitabını sehpaye bıraktım. En yakın arkadaşım Kevin'in habercisi, yüksek sesli ve sinir bozucu bir kapı tıklamasıydı.

"Gecenin bir vakti her aklına estiğinde gelmen artık..." Gelen kişinin Kevin olmadığını fark edince cümlemin ortasında durdum. Karşımda gri takım elbiseli bir kadın ve bir adam duruyordu.

"Liam Andrew Henderson siz misiniz?" diye sordu kadın.

"Kim soruyor?"

"Liam Andrew Henderson siz misiniz?" Adam **sert konuştu.**

"Kimin öğrenmek istediğine bağlı."

İkisi de gözlerini kırıştırdılar.

“Evet,” dedim. “Liam Henderson benim.”

“Mahkemeye çağırılıyorsunuz.” Kadın elime kalın mavi bir zarf tutuşturdu, bu hafta onuncu kez oluyordu bu.

“Dalga mı geçiyorsunuz? *New York Times* yine beni çileden çıkarmaya mı çalışıyor?”

Adamla kadın kafaları karışarak bakiştılar.

“Ben sadece işimi yapıyordum,” dedim. “Eğer gazete yayın hayatı boyunca fotoğrafımı basmayı reddederek bu işgüzarlıklarına devam etmek istiyorsa, tamam. Benim için sakıncası yok, gerçekten. Ama bir buçuk hafta boyunca, eşek şakası yapmak için bana böyle tebligat göndermeleri...”

“Amerikan Sermaye Piyasası Kurulu ve Borsa Komisyonu eşek şakası yapmaz,” dedi kadın ve ikisi de yürüyüp gittiler.

Kapıyı kapatır kapatmaz Kevin’ı aradım.

“Acil durum olsa iyi edersin,” diyerek açtı. “Saatten haberin var mı?”

“Firmamız son dönemde birilerinin kuyruğuna mı bastı?”

“Tabii ki evet. Neden?”

“Az önce Amerikan Sermaye Piyasası Kurulu ofisinden tebligat aldım, tekrar.”

“Daha öncekileri açtın mı hiç?” diye sordu.

“İkisini açtım.” Sehpaya doğru gidip çekmecesini açtım. “Ferguson diye bir müvekkille alakalı bir şey, yatırdığı parayı ipotek hesabına aktarmadığımızı iddia ediyor? Bize beş milyonluk tazminat davası açmış ve güya diğer müvekkillerimizle de iletişime geçiyormuş. Ferguson adında bir müvekkilimiz var mı ki?”

“Ferguson adında üç müvekkilimiz var.”

“İçlerinden birini kızdırdık mı?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.” Endişelenmiş gibiydi. “Dava açma yoluna gitmeden önce bizimle temasa geçerlerdi bence, öyle değil mi? *New York Times*’ın sana pis bir oyun oynamadığından emin misin? Bu onuncu tebligat alışın.”

“Ben de bu gece ilk onu sordum. Onlardan değil dediler.”

Birkaç saniye ikimiz de sessiz kaldık.

“Onlardan.” Aynı anda kakhaha attık.

“Bu saatte aradığım için özür dilerim.” Zarfı diğerleriyle birlikte çekmeceye tıktım. “Sonra konuşuruz.” Telefonu kapattım.

“Baba?” Emma oturma odasına girdi, gözlerini ovuştura ovuştura bana doğru geldi. “Dışarı çıkıp oynayabilir miyim?”

“Saat gecenin üçü, Emma.” Hayır anlamında başımı salladım. “Sence?”

“Ben oynamaya gitmek istiyorum...” Gülümseyip ona hayır demeyi imkânsızlaştıran o bakışıyla bana baktı.

Ben de ona gülümseyip alnından öptüm ve bu saatte nereye çıkabiliriz diye düşündüm. Central Park tartışmasız olmazdı, hiçbir park olmazdı zaten. Yakınlarda yirmi dört saat açık bir donut dükkanı vardı, oraya yürüyebilirdik ya da...

Tam düşünürken durdum. Kevin ofiste ona, kendi odasının iki katı büyüklüğünde özel bir oyun odası yaptırtıyordu. Bunun, çok vakit alan davalar üzerinde çalışırken, “Emma’ya bakmam gerek,” cümlesini bir mazeret olarak kullanmamı önleyeceğini söylemişti.

“Gidebileceğimiz bir yer biliyorum.” Yerden kaldırıp onu odasına taşıdım, en sevdiği ayakkabıları giymesine yardım ettim – yağmur yağsa da yağmasa da giydiği kırmızı yağmur çizimleri favorisiydi. “Tamam, sen koltukta otur, ben giyineyim ve sonra çıkarız, olur mu?”

Tek kelime daha etmeden odasından dışarı koştu. Sabaha karşı üçte uyanma rutinini sonlandırmanın bir yolunu acilen bulmam lazımdı ama bir yanımda bu durumdan hoşnuttu. Bize özel baş başa vaktimizdi.

Üstüme bir kapüşonlu geçirip hemen karıma e-posta attım.

Konu: Emma

Emma’yı oyun oynamaya dışarı çıkarıyorum. Hâlâ kafede misin?

Seni seviyorum,

Liam

Konu: Cvp: Emma

Senden midilli isteyince ne yapacaksın?

(Evet, hâlâ buradayım... Vergi sezonu beni öldürüyor. Sana da kahve getireyim mi? Bir latte denemek ister misin?)

Ben seni daha çok seviyorum,

Ava

Konu: Cvp: Cvp: Emma

Hiçbir şey. Gidip o midilliye alacağım.

(Hayır, teşekkürler. Kahveden nefret ettiğimi bilirsin.)

İmkânsız. Ben seni tahmin edemeyeceğin kadar fazla seviyorum,

Liam

"Ben hazırım! Ben hazırım!" Emma fırtına gibi odama girip bir yığın dosyayı devirdi. "Ben hazırım!"

Kahkaha atarak telefonu cebime koydum ve kâğıtları tekrar düzene sokmaya çalıştım, kendi imzama görünce birden durdum. Başkası tarafından taklit edilerek atılmıştı.

Kafam karışarak kâğıtları şöyle bir karıştırdım ve birkaç yerde daha aynısı dikkatimi çekti.

Bu da ne?

"Hadi gidelim, baba!" Emma pantolonumu çekiştirdi.

Dosyayı kolumun altına sokup kızımın elini tuttum. "Bugünkü öğlen uykun en az beş saat sürmeli. Biliyorsun değil mi?"

"Ben uykuyu sevmem."

"Tabii ki sevmiyorsun..." Evimizden çıkıp birlikte arabama yürüdük. Ava her zamanki gibi sileceklerin altına bir not sıkıştırmıştı.

Sevgili Kocacığım,

Seni seviyorum - hem de çok, öyle ki senin kadar parası ve statüsü olan birisinin böyle bir araba kullandığını gördükçe içim acıyor. Biliyorum alçakgönüllüsün ve en pahalı takım elbisen seksen doları geçmez ama yapma artık! Biraz hayatını yaşamalısın, Liam!

Haftaya seninle araba alışverişine çıkacağız ve hayır cevabını kabul etmiyorum,

Ava

Not: Dün gönderdiğin güller için teşekkürler. Ben de sana özel bir şey aldım ve ofisteki masana bıraktım.

Gülümseyip Emma'yı koltuğuna oturttum, arabayı firmaya doğru sürerken en sevdiği şarkıyı defalarca dinlememizi isteyince kabullendim.

Binamızın modern ve şık tasarımı gören herkesin nefesini keşiyordu. İnşa ederken hiçbir masraftan kaçınmadığım tek şeydi; yarı geçirgen altın rengi panellerin son teknoloji ürünü olmasına, mermer kaidelerdeki adalet terazisi heykellerinin dimdik durmasına ve "Henderson & Hart" yazar, girişteki taştan harflerin her hafta cilalanmasına özen göstermişim.

İlk davamı, adımı duyurması ve tüm ülkedeki reklam panolarında olmamı sağlaması gereken o müthiş davayı hasıraltı ettiği için devlete büyük bir "nah" olarak da firmamı Sosyal Güvenlik Merkezi'nin tam karşısına dikmişim.

Bana ayrılmış park alanına arabamı yanaştırıp dikiz aynasından baktığımda Emma'nın uyuyakaldığını gördüm.

Olacağı buydu...

Yine de arabadan inip onu dışarı taşıdım. Birazdan uyanacağından emindim.

"Günaydın Bay Henderson." İçeri girerken bir stajyer beni selamladı.

“Günaydın Laura,” diye cevap verdim. “Ben bugün farklı bir saat diliminde miyim? Neden herkes şu anda ayakta ve çalışıyor?”

Kızardı. “Vergi dönemi işte.”

“Hep bu lafı duyuyorum...” Asansöre bindim. “Sonra görüşürüz.”

Emma kucağımda kıpırdanıp mırıldandı ama arkasından sadece hafif horlama sesleri geldi.

Asansörün kapıları kayarak açılınca Emma’nın yapım aşamasındaki devasa oyun odasına giden, üzerinde “H&H” yazan devasa, çift kanatlı cam kapılardan geçtim. Onu yavaşça kocaman pembe yatağa yatırıp üstünü örttüm ve kulağına, “Seni seviyorum,” diye fısıldayıp ışığı kısıtım.

Köşeye oturup kolumun altındaki dosyayı çıkardım ve para alışverişine benzeyen, yazılı fatura ve hesap kitap işlerini okumaya koyuldum. Bunları yaptığımı hatırlamıyordum.

Ava’ya mesaj atmak için telefonumu çıkardım, bu da mı iyi düşünülmüş bir şakaydı diye soracaktım, öyle huyları vardı çünkü ama o sırada sesini duydum.

“Siktir!” diye bağırdı.

Yerimden sıçrayıp bu bağırmanın geldiği noktaya doğru yöneldim, tanıdık bir ses duyunca hemen durdum.

“İçinde olmak şahane bir duygu...”

“Ahh...” Ava inliyordu. “Sadece becer beni... Daha sert...”

Olduğum yerde donakaldım, bir adım daha atamadım. Bir başka erkeğin, anlaşılan Kevin’in karımı becerdiğine ya da Ava’nın beni aldattığına inanmak istemiyordum.

İnanamamıştım. Ona o kadar güveniyordum ki.

Fakat Ava birkaç defa daha çığlık atınca, benimle seks yaparken attığı çığlıkların aynısını duyunca bunun doğru olduğunu anladım.

“Siz hep böyle mi iş yaparsınız, *Bayan Henderson*?” diye sordu Kevin kahkaha atarak.

“Tam beni becerdikten sonra bana bu adla mı hitap edeceksin gerçekten?” İnledi. “Şimdi hakikaten işimize dönebilir miyiz? Bu gece üçüncü kez işimiz kesiliyor ve artık biraz ilerleme kaydetmek istiyorum.”

“Tamam, tamam...”

Kâğıt hışırtıları oldu, camlar açıldı ama ben olduğum yerde kalakaldım – hâlâ inanamıyordum. Kapının aralığından gizlice bakınca beynim olan biteni ancak işlemeye başladı.

“Şu Ferguson bokunu ne yapacağız?” diye sordu Kevin.

“Ferguson boku mu? Böyle mi isim verdik?”

“Ah, evet. Al sana daha iyi bir isim: Benim için beş yıldan on yıla. Senin içinse on beş.”

“Ben yirmi diye düşünmüştüm.”

“Yirmi mi?” Masaya yumruk attı. “Lanet olası aklını mı kaçırdın? Yirmi yıl mı? Gidip kuzu kuzu teslim olalım mı diyorsun?”

“Hayır...” dedi. “Sadece Liam.”

“Ne?” Sesi dehşete düşmüş gibi geliyordu. “Dalga mı geçiyorsun şu an?”

“Ben gülüyor muyum?”

Sessizlik oldu.

“Ava, bak...” Kevin derin bir nefes verdi. “Liam benim kardeşim gibi...”

“Karısını beceren adam konuşuyor... Amma da kardeşmişsin.”

“Bu bir hata.”

“Hata bir kere olur,” dedi, sigara yakarak. “Son birkaç yıldır günde bir defa yaşıyorsa aynı sınıfa girmez. Kusura bakma.”

Yüreğime bir ağırlık çöktü.

“Bu bir hataydı, Ava.” Kevin ikilemde kalmış gibi görünüyordu. “Bu gece son olacaktı zaten. Bunu ona daha fazla yapamam.”

“Ben durmak istemiyorum.” Cam kenarına yürüyüp iç geçirdi. “Duramam...”

“Ne?”

“Artık bana ihtiyacım olanı vermiyor...”

"Verebilmesinin bir yolunu bulman lazım. Buna şimdi başlasan iyi edersin, ne de olsa senin avukatın olmak zorunda kalabilir."

Ava gözyaşları içinde arkasını döndü. "Gerçekten de son sefer miydi?"

"İlk sefer, son sefer olmalıydı." Yanına gidip Ava'nın omuzlarına masaj yaptı. "Beni sadece kullanıyordun... Bunu unutuyorsun."

"Ben..." Ava hıçkırmamak için kendini tuttu. "Ben seni kullanmıyordum..."

"Evet, kullanıyordun." Dudaklarından öptü. "Ve bu hiç sorun değil. Ben duygularını anlıyorum."

"Sence iğrenç bir insan mıyım?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?"

Kevin başıyla onaylayıp Ava'nın suratını avuçlarının içine aldı. "O sana bir bebek veremiyordu ve sen de bebek istiyordun... Doğal olarak... Gayet anlaşılır bir durum."

Nefesim kesildi.

"O beni seni gibi becermiyor..." diye fısıldadı.

"Kes şunu, Ava." Kevin, Ava'yı yanağından öptü. "Dur."

Daha fazla dinlemek istemiyordum.

Daha fazla kaldıramayacaktım.

İkisi kendi dünyalarına gömülmüş bir şekilde öpüşüp koklaşırken kendimi zorlayıp oradan uzaklaştım.

Ofisimin ışığını açtım ve masamda parlak mavi bir kutu dikkatimi çekti. Üstünde, "Hayatımın aşkına. İlk ve tek aşkımdan," yazıyordu.

Paket kâğıdını yırtıp da içinden çıkanları görünce tekrar kalbim sızladı. Yeni bir çift kol düğmesi – muhtemelen bütün takım elbiselerimin toplamından daha pahalıya gelmiş bir çift kol düğmesiydi. Üstlerine adımın baş harfleri kazınmıştı ve en sevdiğim yazardan bir alıntı eklemişti:

*Aşırı ahlaklı olma. Hayatı kaçırıp kendin kaybedebilirsin.
Ahlaktan da ötesini hedefle.
–Henry David Thoreau*

Derin bir nefes verdim. Bu alıntının son kısmını yazmamıştı,
“Sadece iyi olma; bir amaç için çok iyi ol.”
Telefonumu çıkarıp ona bir e-posta attım.

Konu: Kahve

Sanırım kahveyi bir deneyeceğim... Hâlâ kafede misin?
–Liam

Konu: Cvp: Kahve

Evet. Sanırım burada sabahlayacağım.
Hangisinden istersin?
–Ava

Konu: Cvp: Cvp: Kahve

İlk deneyecek birisi hangisinden içmeli dersen ondan...
Bugün Kevin'la konuştun mu?
–Liam

Konu: Cvp: Cvp: Cvp: Kahve

Hiç. Son zamanlarda hepten tuhaflaştı. (Ona gerçekten bir sevgili
bulmalıyız...)
Ya sen?
–Ava

Cevap vermedim.

Odamdan çıkıp Emma'nın oyun odasına geçtim ve huzur içinde uyuyan kızımın yüzüne baktım. Onu uyandırmak istedim, bana bakmasını istedim ki bütün yüz hatlarını inceleyip benden değil de Kevin'dan olduğunu kendi gözümle görebileyim ama bunu yapamadım.

O benimdi, biyolojik babası olayım olmayayım.

Emma'yı şirketten çıkarıp hızla eve gittim. Onu yatağa yatırır yatırmaz sehpa çekmecesinin kapağını açtım ve daha önce oraya tıktığım zarfı içinden çıkardım.

Standart bir mahkeme celbiydi, mahkemeye gelmemi talep ediyordu ama bana yöneltilen suçlamalar bir sayfayı geçiyordu. Hatta iki sayfayı da geçiyordu.

On sayfalık bir beyannameydi bu, yapmaya hayatta cüret etmeyeceğim bir saçmalıklar listesi: Rüşvet, haraç kesme, vergide sahtecilik, evrakta sahtecilik, elektronik dolandırıcılık – siktüğimin her dolandırıcılık çeşidi.

Bu neydi ya böyle?

Belgeleri saatlerce inceledim, zihnim dakikada bir kilometre hızla ilerliyordu. Yine de hepsini idrak edemiyordum, aklım hâlâ Kevin ve Ava'daydı.

Ava'nın bana nasıl yalan söylediği.

Kevin'ın bana nasıl yalan söylediği.

Şimdi de üstüne bu çıkmıştı.

Sabaha karşı beşte kapı açıldı ve Ava önüme sıcak bir kahve koydu.

"Konuşmamız gerek," dedi.

Hiç cevap vermedim. Sadece bütün dosyaları kapatıp ona baktım.

"Amerikan Sermaye Piyasası Kurulu'ndan mahkeme celbi aldım..." Volta atmaya başladı. *"Tebliğat geldi, bildiğin resmî evraklar... Şirkete gelip..."*

"Seni kafedesin sanıyordum."

"Kafedeydim zaten." Yutkundü. "Senin kahveni aldıktan sona firmaya uğradım, birkaç eşya lazımdı da."

“Oradayken yanında başkası var mıydı?”

“Tabii ki yoktu.” Alay eder bir ses çıkardı. “Saate baksana. Her neyse...”

Söylediği tek kelimeyi bile duyamıyordum. Dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordum, ağzından birtakım sesler çıktığını algılayabiliyordum fakat az önce sıkıldığı yalanlar her şeyi bastırıyordu.

“Neden beni aldatıyorsun?” diye sordum aniden, gözünden akan yaşlar birdenbire sinirime dokunmuştu.

Ava derin bir nefes çekip beni tepeden turnağa süzdü. “Liam, Sermaye Piyasası Kurulu bana ortada hiç sebep yokken mahkeme celbi gönderdi diyorum. Tutmuş şimdi mi beni sadakatsizlikle suçluyorsun?”

“Ben seni *suçlamıyorum*. Suçlamak, masum olma ihtimalinin varlığını ima eder. Neden. Beni. Aldatıyorsun?”

Ava kolyesinin taşlarıyla oynamaya başladı. Ardından da Frank Sinatra’nın klasik şarkısının nakaratını mırıldanmaya koyuldu. “New York, New York.”

“Bana soruyu tekrar ettirme, Ava,” dedim. “Kevin’la yattığını biliyorum.”

Sonunda gözlerimin içine baktı. “Peki... Evet, onunla yattım. Ne olmuş?” Gözleri yaşlarla doldu. “Böyle olsun istememiştim. Onca insan içinde Kevin çizgiyi aşacağım son insandır sanıyordum...”

“Bana Emma sürpriz oldu demiştin...” dedim. “Otuzlarımın ortasına gelene kadar çocuk istemiyordum diyordun.”

Beti benzi attı. “Bu gece ofisteydin, değil mi?”

“Evet...”

Sessizlik oldu.

“Ee,” dedim, yapbozun parçalarını zihnimde birleştirdikten sonra. “Ya seni hamile bırakamadığım konusunda ona yalan söylüyordun – çünkü en son baktığımda, Emma *mucizevi bir şekilde* rahme düşmeden önce bana hâlâ prezervatif taktırıyordun ve bebek yapmayı denemiyorduk bile. Ya da bana yalan söyledin

Çünkü sonraya sakladığın başka bir çıkarın için en yakın arkadaşımla yatmak istiyordun. Hangisi?"

"Seni hâla seviyorum, Liam. Sadece..."

"Hangisi?"

Hiçbir şey demedi, gözlerinden yaşlar akmaya devam ederek karşımda öylece durdu.

Satır satır okuduğum dosyalardan birini aldım. "Bu gece bunları inceliyordum... İlk başta ben çok meşgulken ya da şehir dışındayken benim adıma imzaladığın standart postalar sanmıştım, ofis malzemeleri siparişleri falan olabilir dedim..."

"Nereden buldun bunları?"

"Meğerse," diye devam ettim sorusuna aldırmayarak, "bütün bunlar yargıçlar ve katiplerden benim istediğimi hiç hatırlamadığım iyiliklerle dolu anlaşmalarmış. Hiç istemediğim."

"Liam..."

"Karşılığında bir şey almak için düzüşmediğin insan var mı bu şehirde?"

Ava sanki bunun cevabını ciddi ciddi düşünmek zorundaymış gibi görünüyordu.

"Sana her gün iek yolluyorum, Tanrı'nın. Her. Günü." Öne bir adım attım. "Sana seni sevdiğimi söylüyorum, beni tamamlıyorsun diyorum, hem de her gün ve aldığım karşılık bu mu?"

"Şu anda neler hissettiğini anlıyorum, Liam ama..."

"Hayır, bir bok anladığın yok." Yumruklarımı sıktım. "Ben başka bir kadınla arkadaş olmayı bile aklımdan ucundan geçirmediim. Çevremdeki herkes benim başkasına ait olduğumu ve kimsenin en ufak bir şansı bile olmadığını bilsin diye her şeyi yapıyorum."

"Senin iyiliğın için seni aldattım, Liam. Senin için yaptım."

Ne?

Hayatımda pek çok zırva duymuştum da bu cümle gibisine rastlamamıştım.

"Luttrell davasını nasıl kazandığını sanıyorsun?" Gözyaşları-

nı silip gözlerini kıstı. "Yoksa o ödüllü retoriğin ve cazibenle mi kazandığını düşünüyordun?"

"Acaba bana söylemeyi unuttuğun bir akıl hastalığın mı var?"

"Hüküm verilmeden üç gün önce yargıyla yattım. Yoksa kaybedecektin. O davayı kaybetseydin şimdiki müvekkillerimizden bazıları davaları için hayatta bizim firmamıza gelmezdi."

"Bizim firmamız mı?"

"Sen orayı tek başına kurduğunu mu sanıyorsun?" Kahkaha attı. "Liam Henderson, yufka yürekli, sadık ve kendi iyiliği için fazlasıyla nazik olan adam? Lütfen. Yolladığın bütün sözleşmelere müdahale edip şartların yarısını en baştan kaleme almak zorunda kaldım. Sana bırakaysaydım şirketin şimdi bir rüyadan ibaretti. Seni bulunduğun noktaya taşıyabilmek için ne kadar çok uğraştığımdan haberin olsaydı şimdi bana teşekkür ederdin."

"Tek bir davaya bile karşı çıkmadın."

"Hayır ama hiçbirini kaybetmeyesin diye bir sürü önemli şahsın altına yattım."

"Ben hiçbir davayı kaybetmedim çünkü çok iyi bir avukatım."

"Ben de çok yatılası biriyim." Omuz silkti. "Elbette kendi kocam bu yıl o kadar meşguldü ki muhtemelen bunu bilmiyor bile."

"Yoksa sen amını ortalık malı yaptın diye beni mi suçluyorsun?"

"Sen o kelimenin anlamını biliyorsan şok olurum." Dişlerini sıktı. "Her gece aynı yatağa giriyoruz ve bir kere bile beni becermek istemiyorsun."

"Sen hep yorgunum diyorsun. Yoksa o da mı yalandı?"

"Ben sadece seninle yatmaktan yorulmuştum." Yanımdan geçip Emma'nın kapısını kapattı. "Şimdi ne yapmak istiyorsun? Beni boşamak mı?"

"Bu ciddi bir soru mu?"

"Evet." Ukalaca sırtıttı, tam o sırada kapımız tıklatıldı.

İkimiz de yere çakılmış gibi kalakaldık ve kapı bir daha tıklatıldı.

"Ben bakarım." Dönüp onu uyardım. "Sakın bir yere ayrılma."

Girişe yürüyüp kapıyı açtım, karşımda Kevin'ı bulmayı bekliyorum böylece onu eşek sudan gelinceye kadar dövebilirdim ama takım elbiseli bir başka kadınla karşılaştım.

Genç bir sarışındı.

"Siz şey..." Yanakları kızardı. "Siz, ee..."

"Mahkemeye çağırılıyorsunuz!" Birisi köşeden yüksek sesle fısıldadı. "Söyle ona, mahkemeye çağırılıyor..."

"New York Times'ta stajyersin, değil mi?" Gözlerimi devirdim.

Kız başıyla onaylayıp ekledi. "Patronum diyor ki, siktirip gibidebilirmişsiniz ve sizin fotoğrafınızı hiç yayınlamayacak olmamıza rağmen yarından itibaren, şirketinizin çok yakında yerle bir olacağını herkese duyurmak için elimizden geleni yapacağız." Yarınki gazetede yayınlanacak bir yazının nüshasını uzattı. "Biraz da karma etkisini siz hissedin diyor."

Kapıyı kızın suratına çarptım.

"Bence duygularına kapılıp hareket etmeden önce elindeki seçenekleri ciddi ciddi ölçüp biçmelisin." Ava tam arkamda durmuş, uyuyan Emma'yı kucağında tutuyordu.

"Bu bir tehdit mi?"

"Bu bir söz..."

Tek kaşımı kaldırdım. "Teklif edilen şartlar tam olarak ne?"

"Bu durumu çözmemeye yardım edersen -Sermaye Piyasası Kurulu'nu firmamızın yakasından düşürürsen- ikimiz de hapse girmekten kurtuluruz."

"Ben hapse falan girmeyeceğim. Yanlış hiçbir şey yapmadım. Eğer kışını hapse tıktırmak için devlete yardım etmek üzere sıraya giren ilk kişi olmayacağımı sanıyorsan maalesef fena hâlde yanıyorsun."

"Aa." Surat astı. "Şuna da bakın. İlk kez sert erkek havalarına girmeye çalışıyor, olabilmeni dilediğim adam gibi konuştun bir kere de."

“Siktir git, Ava.”

“Asla.” Bana gözlerini kısarak baktı. “Dur sana farklı kelimelerle açıklayayım: Sen, Bay Yılın Avukatı’sın biliyorum ve vicdanın izin vermeyeceği için falan asla bile isteye yalan söylemezsin. Ancak eğer bana yardım etmezsen ya da soruşturmacılara yaşananlardan kısmen sorumlu olduğunu anlatmazsan ve *hepimizin* ufak bir rol oynadığını itiraf etmezsen, Emma’nın tam velayeti için mahkemeye başvururum.”

“Başvur da görelim. Akli başında hiçbir yargıç sana tam velayet vermez.”

Kahkahayı patlattı. “İşte insanlar bu yüzden istediğini elde etmek için başkalarıyla yatıyor, *tathım*. Böyle durumlarda çok faydalı oluyor. Ayrıca sen onun gerçek babası bile değilsin.” Emma’yı alnından öptü. “Düzüşmemizi uzaktan izlerken o kısma da kulak misafiri oldun mu yoksa not almakla mı meşguldün?”

Cevap verme fırsatım olmadı.

“Sakın benimle uğraşma, Liam,” dedi tükürür gibi. “Hapse girmekten kurtulmak için ne kadar ileri gideceğimi tahmin bile edemezsin.”

“Orada olmayı hak etmene rağmen mi?” Emma’yı elinden kaptım ve kızım kıpırdandı. “Benim adımları kullanarak müvekkilliği firmaya getirdin ve zimmetine para geçirdin. Ne için?”

“Statü. Senin asla anlayamayacağın bir şey.”

“Senin asla ihtiyacın olmayacak bir şey,” diye yapıştırdım. “Demir parmaklıklar ardında herkes aynı popülerliğe sahiptir.”

Ava gözlerini devirdi. “Sana aklını başına toplaman için birkaç gün mühlet tanıyorum.”

“Yoksa ne yapacaksın?”

“Cevabı öğrenmek istemezsin.” Dışarı çıkıp kapıyı arkasından çarptı ve Emma’yı uyandırdı.

Emma masmavi gözleriyle bana bakıp güldü. “Dışarıda oynayabilir miyim?”

Nutkum tutulmuş bir şekilde sadece başımı sallayabildim. Emma’yı balkona taşıdım, kendime şemsiye almaya zahmet

bile etmedim. Emma'yı oturtup paltosunu giydirdim ve Ava'nın elinde ne gibi bir kozu olabileceğini düşünmemeye çalıştım.

Emma başını gökyüzüne doğru çevirdi, birkaç yağmur damlasını yuttu ve benden kaçıp daireler çizerek koştu.

Uzaklarda güçlü bir yıldırım çaktı ve Emma sanki ne diyeceğimi anlamış gibi bana bakıp kocaman sırıttı. "Beş dakika daha!"

New York Times hiç vakit kaybetmeden haberi yayınladı. Yani haberleri.

Saygın Hukuk Firması Henderson & Hart Skandala Karıştı.

Hart, Bardaki Vahşi Kavgayı Takiben Henderson'a Karşı

İşbirliği Yapmayı Kabul Etti.

Karısının Aile İçi Şiddet İddiasının Ardından

Henderson Tutuklandı, Sorguya Çekildi.

Ufacık bir saygı kırıntısından dolayı bahsetmedikleri tek haber, Emma'nın velayetini kaybedişim oldu. Kızımı, Kevin'a teslim etmek zorunda kalışımın haberi.

Doğrultulan tüm suçlamalardan aklandım fakat Kevin'ın kafasına indirdiğim şiddetli darbe yüzünden ve Ava ona da şiddet uyguladığımı iddia ettiğinden, yargıcın Emma'yı "annenin ricası üzerine, sözde onu seven, biyolojik babasına" vermek dışında bir seçeneği kalmadı.

Bu, bir iki haftalığına, en fazla bir aylığına sürer sanmıştım ancak suçlamalar kabardıkça ve davalar mahkemelerde kaplumbağa hızında görüldükçe aylar da akıp geçiyordu.

Her şeyi daha kötü kılmak istercesine Kevin ve Ava, Emma'yı hep benim sık gittiğimi bildikleri yerlere götürüyorlardı: Central Park'ta en sevdiğim yere, Brooklyn Köprüsü'ndeki noktama, en sevdiğim restoranlara.

Mahkemeye çıkmadığım zamanlarda peşlerinden parka gi-

diyordum, yola çok yaklaşmasına izin verdikleri zaman onlara bağdırmamak için kendimi zor tutuyor, onu geri alıp eyaletten kaçma dürtüme karşı koyuyordum.

Bunları yapmak yerine durmadan yeni mahkeme emri çıkarttırıyor, aynı anda bir sürü davayla mücadele ediyordum. Velayet konusundaki bütün yasal boşlukları araştırdım, biyolojik olmayan babaların çocukların yasal haklarını elinde tuttuğu davaları bulup belgeledim.

Nihayet Ava ve Kevin'ın kirli çamaşırları ortaya çıkmaya başlamıştı ve aynı gün Ava, onu dövdüğüm yalanını uydurduğunu itiraf etti – hepsini uydurduğunu kabul edince Emma'nın velayetini kazandım.

Emma'nın dördüncü yaş gününe üç gün kalaydı, o yüzden mahalleden birkaç arkadaşının anne babasıyla birlikte bize gelmesini organize etmiştim. Partinin teması yağmur ormanıydı ve tabii ki dağıtılacak hediyeler de şemsiye ve yağmur çizmeleri idi.

Tüm bu yolsuzluk olayında hâlâ aptalca masum olduğunu iddia eden Kevin, son birkaç ayda Emma'ya çok bağlanmıştı. Emma bana teslim edildikten sonra yine hafta sonları onu görmeye devam edebilir miyim diye sormuştu ama cevap verme zahmetine bile girmemişim.

Onu yeterince görmüştü.

Emma'nın doğum günü partisinden iki saat önce, bizim evin dış kapısına çıkıp Emma'yı vaktinde bırakacağından emin olmak istediğim için onu aradım. Kevin bir yetişkin gibi benimle konuşmak yerine, ağzından çıkan her kelimeyi Emma'ya tekrar ettiriyordu.

"Birazdan oradayız," dedi Emma, yumuşak sesinde bir tebesümle. "Son birkaç saatimizde baş başa keyif yapmamıza izin verir misin? O benim de kızım."

"Birazdan görüşürüz, Emma."

"Hoşça kal baba!" Emma telefonu kapattıktan sonra parti süslemelerini belki bininci kez düzelttim, erken gelen misafirleri ağırlayıp onları salona aldım.

Yarım saat geçti.

Bir saat geçti.

Derken iki.

Kevin'ı aradım, böyle numara yapmasına sinir olmuşum – sanki Emma'dan ayrılmak onun için, benim için olduğunun *yarı-sı* kadar zormuş gibi yapıyordu ama telefonu açan olmadı.

İyice canım sıkılarak polisi aradım ve birkaç dakika sonra kapıya geldiler.

“Liam Henderson siz misiniz?” diye sordular.

“Evet. Sizi arayan bendim.”

Cebimden mahkeme kararını çıkarıp olanları açıkladım, Kevin'ın resmen kızımı kaçırdığını anlatıyordum ki lafımı kestiler.

Buraya şikâyet tutanağı tutmaya gelmemişlerdi.

Bana bir haber getirmişlerdi.

Onlar sakinlikle olanları açıklarlarken, Emma buraya bir blok ötedeyken arabanın nasıl bir kamyonla çarpıştığını anlatırlarken dünyam durdu.

Hangi hastaneye götürüldüğünü, hangi yolun en hızlı olduğunu sordum fakat polisler sadece iç geçirip omzumun arkasına baktılar, sanki daha fazla bir şey söylemek istemiyorlardı.

Söylemelerine gerek de yoktu.

Bakışlarından anlamıştım.

Emma'nın cenazesi gri ve yağmurlu bir günde kaldırıldı, göğsüme bir darbe daha yemiştim. Onunla yolu kesişen birkaç kişi, ölümünün gerçekten ne anlama geldiğini tam kavrayamayan birkaç küçük arkadaşı cenazede konuşma yaparken kaskatı oturdum.

Yan kapı komşumuz dört yaşındaki Hannah, “Umarım haftaya geri dönersin, Emma. Doğum gününe gelebilirsin,” dedi.

Minicik tabutunu yere indirirlerken bakakaldım, bir yanım o tabutla birlikte toprağa atlayıp diri diri gömülmeyi göze almak istiyordu. En azından o zaman artık bir şey hissetmek zorunda kalmazdım.

Kalabalık teker teker dağılıyordu; insanlar gitmeden önce omzuma dokunup, "Başın sağ olsun," derken Ava'nın mezarlığa girdiği gözüme çarptı.

İki gardiyan tarafından iki yanı sarılmıştı, dizlerinin üstüne çöktü ve henüz kapatılmamış mezarın başına vardığında ise fer-yat figan ağladı.

"Çocuğumun cenazesine geç kaldım sizin yüzünüzden." Gardiyanlara küfretti. "Kaçırdım işte... Daha ne kadar kalpsiz olabilirsiniz?"

"Bütün izinli mahkûmlar için aynı zaman kısıtlamaları geçerlidir, hanımefendi," dedi içlerinden biri ifadesizce. "Daha erken yola çıkamazdık."

Ava başını iki yana sallayıp ellerini toprağa vurarak ağlama-ya devam etti. Sanki bu vicdan azabıyla arasına mesafe koyması gerekiyormuş gibi ayağa kalktı ve kürsüye doğru yürüdü, bıra-kılan belgeleri okudu.

Tekrar sınırları boşaldı, onun yanına gittim.

"Liam..." Ellerini öne uzattı. "Gerçekten gitti, değil mi?"

"Gitti." Onu teselli etmeyi reddettim. "Ve bu senin yüzünden, Ava. Hepsi senin lanet suçun."

"Sence ben bunu bilmiyor muyum?" Burnunu çekti. "Sence ben bunu *hissetmiyör* muyum?"

"Şu anda şu toprağa gömülen sen olmalıydın. Sen olmalıydın."

"Liam..."

"Benim elimden alınmayı hak etmemişti, sen de biliyorsun."

"Biliyorum... Ben sadece..."

"Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyordun? Kendi hayatını bok et-tin diye benim de canımı yakmak, beni de kendinle birlikte aşağı çekmek istediğin için elinden geleni mi yapıyordun?"

"Bunu atlatabiliriz... Bu şehirde lekelenen adını aklamamanın bir yolunu bulabiliriz, sen tanıdığım en iyi avukatsın... Biliyo-rum, sen her şeyi değiştirebilir, hatta belki bana bile yardım ede-bilirsin. Belki beni affedebilirsin?"

“Bundan sonra hapislerde çürümen için varımla yoğunla uğraşacağım, oradan hiç çıkmaman ve şartlı tahliye kurulunun sana en ufak bir sempati duymaması için elimden geleni ardıma koymayacağım.”

“Ciddi değilsin, Liam...”

“Eğer cinayetten paçayı sıyrırmanın bir yolunu bulursam, Kevin ve sen ilk kurbanlarım olursunuz.”

Karşımızda duran gardiyan bana tuhaf tuhaf baktı.

“Böyle davranma, Liam...”

“Haberin olsun, kısa süre sonra Liam ismini de kullanmayacağım. Yeni adım Andrew olacak.”

“Ayrılıyor musun? Beni burada bırakıp gidecek misin?”

“Şu anda toprağa gömülen sen olmalıydın...” Cenaze müdürünün sandalyeleri üst üste istiflemeye başladığını, onun için diğerlerinden farksız olan bu törenin arkasını topladığını fark ettim. “Oradaki sen olmalıydın...”

Gardiyanlardan biri cenaze görevlileriyle konuşmaya başladı, binadan ayrılmaları gerekiyor mu diye sordular. Ava buradaki vaktinin kısıtlı olduğunu fark edip koluma yapıştı. “Liam, yani... *Andrew*. Belli ki beni hâlâ seviyorsun çünkü bana yeni adınla ilgili güveniyorsun... Sahip olduğumuz her şeyi sil baştan kurabiliriz, en baştan başlayabiliriz, sen ve ben... Bana yardım edersen yapabiliriz...”

Ellerini tutup üstümden uzaklaştırdım ve gardiyanlardan biri bize doğru bir adım attı.

“Benim yerim hapis hane değil, bunu sen de biliyorsun,” dedi Ava ağlayarak. “Beni haftaya kalıcı bir yere transfer edecekler... Beni kurtar, Andrew... Beni kurtar...”

Hiçbir şey demedim.

“Eğer hepsini geri alabilseydim, yemin ederim... Yemin ederim yapardım. Sence ben Emma’yı sevmiyor muyum?”

“Sevmiyor muydun?” dedim. “Artık geçmiş zaman oldu, hâlâ farkında değil misin?”

Ava derin bir nefes verdi. “Lütfen beni terk etme...”

“Terk etmeyeceğim.” Gardiyanlar onu geldikleri kamyone-
te geri götürebilsin diye yana çekildim. “Sana mektup yazaca-
ğım...”

“Gerçekten mi?” Ava yürüyüp giderken gözlerinde bir umut
belirdi. “Tamam, mektuplarını iple çekeceğim... Aramızı düzelt-
meyi iple çekeceğim...”

Yağmur hızlandı ve çiselemekten sağanak yağışa dönüştü
ancak ben yerimde kaldım, Emma’ya arkamı dönüp de gidemi-
yordum. Minik mezar taşının üstünde yazanları tekrar okudum,
yüzü gözlerimin önünde canlanınca ağladım.

*Emma Rose Henderson,
Tam babasının kızıydı
Çok erken gitti,
Ama asla unutulmayacak...*

Bu kelimelere saatlerce bakarak iliklerime kadar ıslandım.
Cenaze yöneticisi bana mezarlığın kapılarını kilitleyeceklerini
söyleyinceye kadar da oradan ayrılmadım.

Kaybolmuş ve kalbi kırık bir hâlde, ilerleyen birkaç ayı baş
döndürücü bir bulanıklık içinde geçirdim. Demir parmaklıklar
ardına tıklan Ava olmasına rağmen gazeteler onun yalanlarını
gerçekmiş gibi yayınlamaya, beni yerden yere vurmaya devam
etti ve hiçbirisiyle tartışmakla uğraşmadım.

Enerjim yoktu.

Tuttuğum avukatlar aracılığıyla yazılı ifadeler yolladım,
eninde sonunda her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Boşan-
mamak için Ava’nın da kendi yüksek profilli avukat ekibini tut-
ması bile umurumda değildi.

Artık hiçbir şey umurumda değildi.

Firmam gözlerimin önünde yıkıldı, lavabolara varıncaya ka-
dar her şey satıldı ve hukuk çevresinde bu düşüş bir uyarı olarak
alındı, birinin gözünü statü ve hırs bürüyünce neler olduğunun
timsaliydik.

Her sabah içiyor, acımı alkolle uyuşturuyordum. Sızıyordum, sonra uyanınca tekrar içiyordum. Ancak kahve içtiğim zaman bir iş halledebilecek kadar işlev görüyordum.

Mezarlık ziyaretleri bana fazlasıyla acı veriyordu, neredeyse Emma'nın odasına girmek kadar acılıydı. Sonunda birkaç kişi tutup odasını toplattırdım, sadece "E" ve "H" harfi şeklindeki çerçeveleri bırakmalarını söyledim; Emma bunları kendi eliyle setiğ  için ancak onlara bakmayı yüreğim kaldıracıliyordu.

Aylar boyu, Emma'nın yaşayamayacağı hayatı düşünüp yastuttum, her şeye anlam vermeye çalıştım. Derinlerde bir yerde artık burada kalamayacağımı biliyordum ancak aynı kişi olarak da ayrılamazdım; Emma'nın acısını asla atlatamayacağımın farkındaydım fakat başa çıkmak için bir yol bulmak zorundaydım. Kendimi yavaşça gerçek hayata yeniden dahil edebilmenin bir yolu olmalıydı.

Bir gazete bayiine uğradım ve gözüm şehrin en yeni yıldız avukatı hakkındaki bir habere takıldı – Michael Weston. Kevin'in bir zamanlar bayıldığ  en pahalı takım elbiselerden birini giymişti, şehirde herkesin dilindeydi ve okuduklarımdan anladığım kadarıyla ukalanın tekiydi, benim yeni hâlimden sadece biraz daha ukalaydı.

"Ah, sonuncuyu sen aldın..." dedi kadının teki yanımda durup.

"Bu gazeteyi mi istiyorsun?"

"Eh..." Kızardı. "Gazeteyi değil aslında. Sadece Michael Weston'ın fotoğrafını istiyordum, böylece arkadaşlarıma hayalindeki erkeğ  gösterebilirim."

"Bu röportajda sıktığ  zırvalıkları okudun mu?" Tek kaşımı kaldırdım. "Adam pisliğinin teki."

"Bu onu daha sevilesi yapıyor, sence de böyle değil mi?"

"ok olumlu eleştiriler almadığında ne yaptığını sormuşlar." Bu kadının nasıl bu kadar saf olabildiğ ine inanamadım. "Ne demiş öğrenmek ister misin?"

“Tabii.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kötü eleştiri alınca ne yapıyormuş?”

“Banka hesabına bakıyormuş,” dedim. “Sonra da şöyle iddia etmiş, bak alıntılıyorum, ‘Bir insanın başarılı olabilmek için çok sevilmesi gerektiğini öğrendiğimi hatırlamıyorum.’ Aynen böyle demiş.”

Kadın kaldırımında eriyip kalacaktı neredeyse. “Bahse girerim yatakta çok iyidir...”

Kadına gazeteyi verip yürüyüp gittim. Seks konusunu gündeme getirmesiyle ne kadar uzun zamandır kimseyle birlikte olmadığımı hatırlamıştım.

Derken kafama dank etti: Seks.

İhtiyacım vardı, hem de fena.

Date-Match denen online-bir arkadaş sitesine üye oldum ve bir zamanlar sahip olduğum kimliğimi üstümden katman katman atmaya başladım. Kendime pahalı elbiseler aldım – haftanın her gününe ayrı bir takım elbise. Aşırı içmeyi yavaş yavaş azaltıp yeni iştahıma yer açtım ve stres atmak için duvarlarımı yumruklamak yerine, Küba purolarına yatırım yaptım.

Yine de internette tanıştığım kadınlar ortalamaydı ve hiçbirisi seksle ilgili değildi. Sadece saçma sapan konulardan bahsetmek istiyorlardı, gecenin sonunda hep tek başıma ve huzursuz kalıyor, dertlerimi içkiyle boğmaya çalışıyordum; bu da beni deneye sıfırdan başlamaya zorunlu kılıyordu.

Mesela şu anda yatağın kenarında oturan kadın gibi, dakika da bin kelime sarf eden bir çenebazdı. Benden birkaç yaş büyüktü, bir şey öğretmeniydi ve bir türlü çenesini kapatamıyordu.

Üniversite yıllarından bahsediyordu, Billy diye bir zamanlar sevdiği bir çocuğu anlatıyordu, çocuk sevgisine hiç karşılık vermemiş. Kampüste kaynaşmak için düzenlenen şenlik ateşinde tanıştıkları gecenin ayrıntılarına girmeye başlayamadan, artık bu zırvallığa katlanamayacağım kafama dank etti.

“Billy ve ben mükemmel bir çift olabilirdik,” dedi. “Hatta bir keresinde...”

"Yatacak mıyız, ne yapacağız?" Aniden lafını kestim.

"Ne?" Elini göğsüne koydu. "Ne dedin sen?"

"Yatacak mıyız, *ne yapacağız* dedim?" Her heceyi vurguladım.

"Bu otel odasını bütün gece oturup senin anlattıklarını dinleyeyim diye ayırtmadım."

Kadının ağzı açık kaldı.

"Sanmıştım ki..." Kekeleydi. "Benden hoşlandın sanmıştım."

"Seni becerecek kadar hoşlandım. Hepsi bu."

Kadının gözleri yuvalarından fırladı ve bir adım geri attı. "Çıktığımız bunca zaman boyunca sen sadece benimle yatmayımı düşünüyordun?"

Daha fazla katlanmayacağım boklar listesine "'retorik sorular"'ı da ekledim.

"Düşünmüştüm ki beni randevulara çıkarmanın sebebi..."

"Seni randevulara çıkardım ki kişiliklerimizi yüzeysellikten uzaklaştıralım. Mesela senin psikopat bir katil olmadığını anlayabileyim, sen de benim katil olmadığımı emin ol diye." Ne kadar vakit kaybettiğimi anlayınca yüzümü buruşturdum. "Amacım, ikimizin de yatacak kadar birbirimizle rahat etmesiydi, ondan sonra da kendi yolumuza gideriz diye düşündüm."

"Sadece *bir kerecik* mi olacaktı?"

"İşitme engelli misin?"

Kadın tamamıyla afallamıştı ve artık bu resmi onun için daha da netleştirme havamda değildim.

Ben tek kelime daha edemeden kadın gözlerime baktı.

"Ee," dedi hâlâ şokta, "profilinde yazanlar yalan mıydı?"

"Hayır. Profilimde yazan her şey yüzde yüz doğru." Cep telefonumu çıkardım. "Ne aradığımı açık açık belirttim ve sana ayırdığım vakit konusunda gayet cömerttim. İyi bir insana benziyorsun ama bu geceden sonra -ister yatalım ister yatmayalım- seninle bir daha konuşmayacağım. Evet, sonuç nedir?"

Kadının bir kez daha ağzı açık kaldı, ben de profilimi inceledim.

Tam tahmin ettiğim gibi, Date-Match'e ilk üye olduğumda

varsayılan ayarları düzeltmeyi unutmuştum ve “Ne Arıyorum” kutusunda hâlâ saçmalıklar yazıyordu: “Uzun sohbetler, gerçekten bağ kurabileceğim birisiyle tanışma ve hayatımın aşkını bulma.”

Ha...

Metnin tamamını çabucak sildim ve kafamı kaldırıp baktım, bugünkü randevum hâlâ odadaydı.

“Orada dikilmeye devam edersen,” dedim, “bu gece benimle yatmak istediğini varsayacağım. Yoksa kapı tam arkada.”

Kapı, duvardaki aynayı şingirdatacak kadar sert çarpmadan önce duyduğum son ses, kadının oflaması oldu.

Hiç istifimi bozmadan, profilimdeki kutuya ne yazmak istediğimi düşündüm. Son aylarda üst üste hayal kırıklıkları yaşamıştım, benimle aynı frekansta olmayan kadınlara bir sürü para ve zaman harcamıştım.

Ve şimdi her şey anlam kazanmıştı. Tüm o gereksiz yemekler, gecenin köründe edilen sohbetler ve saçmalığın daniskası şu an sona ermek üzereydi.

Yeni bir ilişkiye ihtiyacım yoktu – o günler sonsuza dek bitmişti ve bir daha asla aynı kadınla telefonda bir haftadan uzun konuşmayacaktım.

Otel odasının penceresinden güneşin doğuşunu izlerken mükemmel cümle aklıma geliverdi. Hemen yazdım: Tek yemek. Tek gece. Tekrarı yok.

Sonra altını çizip kalın harfle vurguladım.

Yazdıklarımın uzun uzun bakınca gözüme çok kuru gözüktü, okuyan birisi aşırı ciddi olduğumu düşünmeyebilirdi o yüzden hemen altına şunu ekleyip her şeyi netleştirdim:

Sıradan seks. Ne fazlası. Ne eksigi.

Göz Yummak (fiil):

Bir kimsenin ahlaki ya da hukuki başarısızlıklarını, bu ahlaki ya da hukuki görevleri ihlal etmenin kabul edilebilir olduğu sonucuna vararak karşı çıkmadan affetmek, destek olmak ve/veya görmezden gelmek. Bir işveren, bir çalışanın müşteri­lerden fazla para istemesini görmezden gelebilir ya da bir polis memuru, bir tarafın bir sorunu çözmek için kendini korumak adına şiddet içeren bir yöntem kullanmasını göz ardı edebilir.

Aubrey

Mahkeme salonunun arka sıralarına oturdum ve Andrew'un kürsüde kendini kaybedişini dinledim. Savunma makamı kasten iki kez Emma konusunu açınca Andrew tüm soğukkanlılığını yitirdi.

Yine de Emma'nın sadece bahsinin açılmasıyla, isminin "kısmen" telaffuz edilmesiyle gözlerinde oluşan bakışı gördüğümde onun acısını içimde hissettim.

Onunla göz göze gelmemek için ifadesi bitene kadar bakışlarımı öne eğdim böylece orada olduğumu anlamayacaktı ve yargıç kısa bir ara verileceğini duyurunca hemen dışarı sıvıştım.

Gazeteciler koridorda, yıllar önce onun hakkında yazdıkları makaleleri Andrew'un okumadığını umut ederek mırıldanıyordu ama birdenbire bağıra bağıra sorular sormaya başladılar.

"Bay Henderson! Bay Henderson!" Salondan dışarı adım attığı saniye başına üşüş­tüler. "Bay Henderson!"

Andrew durup onlara baktı. "Benim adım *Bay Hamilton*."

"Eski ortağınızı ve en yakın arkadaşınızı muhtemelen hapse gönderecek olmanız hakkında ne hissediyorsunuz?"

"O kendi kendini hapse gönderiyor," diye cevap verdi.

“Demir parmaklıklar ardındayken onunla yeniden bağlantı kurmayı planlıyor musunuz?”

Andrew boş boş bakarak soruyu duymazdan geldi.

“Yıllar önce adınız aklandı ama yine de New York’u terk ettiniz,” diye sordu başka birisi. “Her şey artık tamamen gün yüzüne çıktığına göre geri dönüp firmanızı yeniden açma ihtimaliniz var mı?”

“Bu şehirdeki son saatimi havaalanı yolunda geçirmek üzereyim,” dedi ve güneş gözlüğünü taktı.

Mahkemeden çıkarken gazeteci sürüsü peşinden takip ediyordu ve Andrew arkasına bile bakmadan arabasına bindi.

Derin bir iç geçirerek cep telefonumu çıkarıp bana bu sabah yolladığı mesajları okudum, cevap yazmadığım için biraz pişman olmuşum.

Konu: NYC

Geri dönmenden önce seni son kez görmek isterim. Evden alıp seni kahvaltıya götürebilir miyim?

Not: Sana o gece her şeyi gerçekten anlatacaktım...

—Andrew

Konu: Vajinan

Bu mesaj aslında vajinanla ilgili değil. (Gerçi yeri gelmişken, en sevdiğim şeyler listesinde bir numarada.)

Benimle kahvaltıya gel. Kapının önündeyim.

—Andrew

Bu e-postayı tekrar okurken ekranımda yenisi belirdi:

Konu: Hoşça kal

—Andrew

Cevap yazmayışıım çocukçaydı ve o şehirden ayrılmadan önce onunla görüşmemek benim suçumdu, bunların farkındaydım ama sanki o da daha fazla çaba gösterebilirdi. Ayrıca bana karşı dürüst davranması gerekirken içini açmamasını hâlâ yanlış buluyordum.

Mahkeme binasından çıkıp doğruca eve gittim ve ilişkimize dolanmış olan bütün yarım doğruları ve yalanları düşündüm. Alyssa. Karısı. Gerçek adım. Onun gerçek adı.

Sahip olduğumuz her şey yalanlar üstüne kuruluydu...

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kapımı açtım, göz-pınarlarım kuruyana kadar dušta kalmayı planlıyordum ancak Andrew oturma odamın ortasındaydı.

"Selam Aubrey." Bana ters ters baktı.

"Bir eve izinsiz girmek suçtur." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bilmiyor musun?"

Hiçbir şey demedi, sadece bana bakmayı sürdürdü – beni tepeden turnağa süzüyordu.

"Sen uçağa yetişmiyor muydun?" Sesim çatladı. "New York'taki son saatini havaalanı yolunda geçirmen gerekmiyor muydu?"

"Hâlâ sana diyecek bir lafım olduğunu fark ettim."

"Bana açıklamak istediğin başka bir sahte adın daha mı var? Başka bir gizli kimlik ya da..."

"Dur." Yaklaştıkça yaklaştı ve sonunda sırtım bir duvara dayandı, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Beni dinlemen gerek, Aubrey. Sadece dinle..."

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama ellerimi tutup başımdan yu-karıya sabitledi. Sonra kalçasını yaslayarak hareket etmemi önledi.

"İstesen de istemesen de burada böyle durup beş dakika boyunca beni dinleyeceksin." Aceleci, hararetle konuşuyordu. "Madem birdenbire gerçeği öğrenmek senin için bu kadar önemli oldu, sana kahrolası gerçeği anlatacağım..."

Bir şey demeye kalkıştım ama Andrew öne eğilip dudağımı ısırırdı. Sertçe.

“Sen Alyssa ve ben Thoreau’yken senden hoşlanıyordum – geceler boyu telefonda senin saçma sapan ödevlerin ve benim şirketim hakkında konuşurken... Bana yalan söyledikten ve seni mülakatta gördükten sonra bile senden hoşlanıyordum – senden *hoşlanıyordum...*” Belimi daha sıkı tuttu. “Seni takip edip o gün aniden evine gelmemem gerektiğini biliyordum ama buna rağmen yaptım ve seninle beraber oldum... İşte ondan sonra, senden *gerçekten* hoşlandım.”

“Şu anda ciddi misin?”

“Son derece ciddiyim.” Andrew bana dik dik bakıp tekrar dudaklarımı ısırdı, sessizce susmamı emrediyordu. “Senden hoşlanmak istemedim, Aubrey. Hoşlanmamalıydım ve hoşlanmaya ihtiyacım da yoktu ama ondan sonraki her gün tek düşünebildiğim sendin. Sen, o zeki ağzın ve belki de söylediğin yalanların aslında çok da kötü olmadığı.”

“Senin *yalanlarına* ne demeli? Kendini hâlâ tüm ahlak kurallarından üstün mü görüyorsun? Yoksa...”

“*Konuşmayı kes.*” Sesi boğulur gibi çıktı. “Lafımı bitireyim.”

Yutkundum, Andrew devam etmeden önce bana birkaç saniye baktı.

“Evet, evli olduğumu senden sakladım ve her ne kadar böyle bir niyetim olmasa bile yine de yalan söylemiş oldum.”

“*Muazzam bir yalan.*”

“*Aubrey...*” Beni daha da sıkı tuttu. “Çok uzun bir süredir Ava aklıma bile gelmemişti... Oysaki sen işten ayrıldığından beri her gün seni düşünüyorum.”

“Hayır, düşünmüyordun...”

“Düşünüyordum.” Tam gözlerimin içine baktı. “Haftada iki kere bale dersine gittim, seni görmeye, seninle konuşup senden özür dilemeye çalıştım... Evine bir şeyler gönderdim. Hatta iki kere evine geldim ama taşındığını biliyordum.”

“Tüm bunları beni yatağa atmak için söylüyorsun...” Başımı sağa sola sallayıp bakışlarımı kaçırdım ama Andrew zorla yüzümü kendine çevirdi.

"Tüm bunları söylüyorum çünkü seni seviyorum..."

Nefesim kesildi, birdenbire gözlerim doldu.

"Seni seviyorum, Aubrey..." diye tekrar ederek yüzümü sil-di. "Sana bunu göstermek için ne gerekiyorsa yapacağım." Dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Sen beni hâlâ seviyor musun?"

"Hayır, sevmiyorum... Artık..." Dudaklarını benimkilere bastırıp beni susturduğunu hissettim.

Öpüşüne karşılık vermek istemiyordum, onu geri itip git başımdan demek istiyordum ama dudaklarımı araladım ve dili ağzımın içine kayıverdi.

Andrew ellerimi yavaşça serbest bırakıp dudaklarını benimkilerden ayırmadan belime sarıldı. Konuşmama, hatta nefes almama fırsat vermiyordu. Sadece beni deli gibi öptü, ben daha fazla dayanamayana kadar öptü.

Yavaşça geriye çekilip, "Eğer dürüst olarak beni sevmediğini söyleyebiliyorsan," diye fısıldadı, "o zaman seni rahat bırakacağım."

"Peki ya söyleyemezsem?" diye sordum nefes nefese.

"Eğer söyleyemezsen, beni odana götüreceksin böylece yenden samimi olacağız."

"Yeniden samimi olmak mı?" Popomu avuçlamasıyla inledim. "Muhabbet etmek yerine bir şifre mi?"

"Düzüşmek yerine şifre."

"Bir kerecik sevişmek desen ölür müsün?"

"Beni gerçekten sevip sevmediğine bağlı."

Sessizlik oldu.

Şu anda parmakları eteğimin fermuarıyla oynuyor, ben onun gözlerinin içine bakarken eteği yavaşça aşağı çekiyordu.

"Senden nefret ediyorum," dedim ve Andrew tek kaşını kaldırdı. "Bütün bunları sırf beni ümitlendirmek için söylediyse sen asla affetmem."

"Hâlâ söylemedin..." Beni nazikçe öptü. "Söylediklerimin hepsinde ciddiydim." Fermuarımı aşağı indirdi. "Beni hâlâ se-

vip sevmediğini gerçekten öğrenmem lazım çünkü...” Konuşmayı kesti.

Eteğim bir kumaş yığını şeklinde yere düştü ve Andrew tangamı kopana kadar belimden çekti.

“Aubrey, söyle... Şu anda söyle.”

Bir parmağını içime sokmasıyla nefesim kesildi, ne kadar ıslak olduğumu hissedince Andrew da inledi.

“Evet...”

“Evet?” Parmağını sokup çıkardı. “Ne evet?”

“Evet, ben...” Dudaklarımdan öpünce durdum. “Evet, seni hâlâ seviyorum.”

“Yatak odan neresi?”

Sola doğru baktım ve Andrew beni hemen koridorda çekiştirip kapıyı arkamızdan kapattı. Soyunmama fırsat vermedi. Elleri her yerimdeydi – gömleğimin düğmelerini açıyor, sutyenimi yırtıyor, göğüslerimi okşuyordu.

Ben de öne uzanarak kemerini çözüp pantolonunu indirdim. Andrew beni yatağa atıp üstüme çıktı.

Bacaklarımı açtım, beni becerebilmesi için kalçamı havaya kaldırdım ama yapmadı. Onun yerine boynumu öptü, beni ne kadar çok özlediğini, bana ne kadar çok ihtiyacı olduğunu fısıldadı.

“Andrew...” Penisinin bacağıma sürttüğünü hissettim.

Ağzını yavaşça göğsüme doğru indirdi, memelerimi avuçlayıp dilini meme uçlarımda gezdirdi. Öpücükleri gittikçe aşağılara doğru gezinip bacaklarıma kadar indi.

Dilini klitorisime bastırınca gözlerimi kapadım, yavaşça ve tensel hazlar uyandırarak dilini değdirip çekmeye başladı.

“Ahh...” Bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama Andrew iki eliyle bacaklarımı yatağa bastırıp bana baktı.

“Aubrey...” Alçak sesle konuştu.

“Efendim?”

Başparmağıyla klitorisimde daireler çizdi ve zevkle şişmesini sağladı. “Bunun sahibi olduğumu söyle.”

Andrew baskıyı artırdıkça gözlerimi yumdum, başparmağını bana sürttükçe sürtüyordu.

“Sahibi olduğumu söyle, Aubrey.”

“Evet...” Elinin altında kıvranıyordum. “Evet...”

“Söyle.” Yana doğru yuvarlanmamı engelledi. “Söylemene ihtiyacım var.”

Omurgam boyunca karıncalanma hissettim, nihayet ben de gözümü açıp ona baktım. “Evet... Sahibi sensin.”

Andrew gülümsedi, başını tekrar bacaklarımın arasına gömüp beni resmen yalayıp yuttu, avazım çıktığı kadar çığlık attım ama boşalmama izin vermedi.

Tam aksine beni yüzüstü çevirdi. “Dört ayak üstünde dur.”

Nefesimi düzene sokup yavaşça emrine uydum, biraz sonra popomu avuçladığını ve omurgamdan aşağı doğru öpücükler kondurduğunu hissettim.

“Daha her santimin üstünde hak iddia etmedim...” dedi, popomun yanaklarını haşince sıkarak. “Ancak bunu hazır olduğunu düşündüğüm zamana saklayacağım...”

Santim santim içime girerken, beni öne doğru eğerken mırıldandım. Saçımdaki tokayı çıkarıp beni geriye doğru çekti, “Aynen böyle hissedeceksin... Belki daha da iyi...” diye fısıldadı.

“Ahh...”

“Ve bu olduğunda içine boşalmama izin vereceksin...” Diğer eliyle yan tarafımdan yukarı çıkıp memelerimi sıktı. “Son damlasına kadar hissetmeni istiyorum...”

“Andrew.” Çarşafı sıkıca tuttum.

“Evet?”

Cevap vermedim. Veremedim.

Sertçe içime girerken popoma şaplak attı, hoyratça girip çıkmaya devam ederken adımı fısıldadı.

Her vuruşuna karşılık verdim, çarşafı bırakamıyordum ve tam doruğa ulaştığımı hissederken – Andrew parmaklarıyla klistorisime âdeta işkence çektirirken boşalmaya iyice yaklaşmıştım ki bir kez daha bana engel oldu.

Aniden içimden çıktı ve sızlanarak inledim, sonra tekrar yüzümü kendisine doğru çevirdi. Ânında içime gömüldü ve gözlerimin içine baktı, penisini içimde yavaşça ileri geri kaydırırken çığlıklarımı ağzıyla boğuyordu.

Aletin içimde zonkladığını hissettim, dudaklarıma doğru bir küfür savururken kasıldığımı hissettim ve ikimiz aynı anda boşaldık.

Nefes nefese göğsüne doğru düştüm. "Andrew, ben..."

Öperek lafımı kesti. "Ben de seni seviyorum..."

Orada birbirimizden ayrılmadan sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca uzandık; Andrew parmaklarını saçlarıma doluyor, bense elimle göğsünü okşuyordum.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet..."

Andrew yuvarlanarak yataktan indi ve ayağa kalkıp prezervatifi çöpe attı. "Gel buraya."

Kıpırdamıyordum. Son orgazmdan sonra hâlâ zayıftım.

Andrew başını iki yana sallayıp kollarını bacaklarımin altından geçirdi, beni kucağına alıp odadan çıkardı ve yanından geçtiğimiz her kapının arkasına baktı. Banyoya ulaşınca beni yere bıraktı.

"Duş alacak kadar uzun süre ayakta durabileceğimi sanmıyorum..." diye fısıldadım.

Beni duymazdan gelip suyu açtı. "Duş almayacağız." Beni tekrar kaldırıp nazikçe küvete koydu.

Hemen arkamdan küvete girip boş bir şişe aldı ve suyla doldurdu. Ilık suyu başımdan aşağı nazikçe döktü.

Kenardaki raftan şampuan alıp saçıma döktü ve köpürttü.

Bana sorular sorduğunu duydum, iyi miyim ya da aklımdan neler geçtiğini anlatmak ister miyim gibi bir şeyler soruyordu sanki ancak parmaklarıyla kafa derime masaj yaptıkça her yer kararmaya başladı.

Yatakta tek başıma uyandım.

Andrew'dan not yoktu ve bütün kıyafetleri gitmişti.

Bir an onunla seks yaptığımı rüyamda mı gördüm diye düşündüm ama komodininde duran cüzdanı gözüme çarptı. Yorganı açtım ve üstüme ipek bir gecelik giydirdiğini görünce gü-lümsedim.

Odadan çıktım, koridor boyunca yürüyüp balkonda ayakta puro içen Andrew'un yanına gittim.

"Sen ne zamandan beri sigara içiyorsun?" Arkasından bir adım attım.

"Pek sık içmem," dedi. "Sadece düşünmeye ihtiyacım olduğu zaman."

Başım la onayladım ve gece göğüne baktım ama birden beni kendine çektiğini hissettim.

"Ne düşündüğümü sormayacak mısın?" Ukalaca sırttı. "Kesin soruların vardır."

"Var, *Liam*."

"Konuşabiliriz."

"Şimdi mi?"

"Eğer öyle istiyorsan..." Purosunu söndürüp beni bir sandal-yeye çekti, sonra da kucağına oturttu. "Ne zamandır haberin var?"

"Birkaç haftadır..."

"Hımm."

Başımı iki yana salladım. "Bach ve Greenwood gerçek kimli-ğini biliyor mu?"

"Evet."

"O hâlde neden herkesten saklamak zorundasın?"

"Saygın bir avukat olsun olmasın, hiç kimse gazetelere çıkmış birini işine ortak yapmak istemez... Yüksek profilli bir fir-mayı kötü gösterir." Omzumun arkasını öptü.

"Emma nasıl biriydi?"

Andrew bana bakarak derin bir iç geçirdi. "Mükemmeldi..."

Konuyu değiştirsem mi diye düşündüm ama Andrew anlat-maya devam etti.

“İşe gitmemden nefret ederdi, bazen benimle gelmek için yalvarırdı, ben de onu yanımda götürürdüm...” Alçak sesle konuşuyordu. “Sonra da hiçbir işimi bitiremezdim çünkü park so-kağın tam karşısındaydı ve Emma hep oyun oynamak isterdi... Her zaman.”

“Evde de peşinde mi gezerdi?” diye sordum.

“Gölgem gibiydi. Eğer ben geç saate kadar oturup çalışıyorsa-
sam koltuğa gelip yanımda uyurdu; telefonum çalıp da odadan
çıktığımı görmüşse, kollarını göğsünde kavuşturur ve dinlemesi
için çağırmazsam bozulurdu.” Kısa bir kahkaha attı ama daha
fazla konuşmadı.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” Göğsüne yaslandım.

“Hayır desem de seni durdurabileceğime inanmıyorum...”

“Buradan sonra nereye gideceğiz?”

“Nasıl yani?”

“Yani... Bize şimdi ne olacak?”

Andrew kafası karışmış bir şekilde bana baktı. “Bize mi?”

“Biz bir ilişkide miyiz? Benimle kalacak mısın yoksa Date-
Match’e geri dönecek misin?”

Bana uzun uzun baktı. “Ben New York’ta kalamam, Aubrey.
Bence sebebini anlayabiliyorsundur...”

“Bu geceden sonra kalma planın hiç yoktu zaten, değil mi?”

“Hayır.”

“Sabah olunca da yola çıkacaksın?”

“Evet.” Saçımdan öpmeye çalıştı ama kendimi geri çektim.
“O hâlde eve dönmeden önce Aubrey keyfi yapmanın bir yolu
muydu bu? Bütün doğru sözleri söyle ki yanından ayrıldığında
için rahat olsun?”

“Eve dönmeden önce seni sevdiğimi bilmeni istedim.”

“Yanında biraz da seks yapmak da cabası tabii.”

“Tabii.” Ukalaca sırtıttı ama gülümsemesine karşılık verme-
dim.

“Sana beni ümitlendirme dedim, Andrew.” Bir adım geri at-
tım. “Sen yine de ümitlendirdin.”

“Ne yapmamı istiyorsun, Aubrey? Yanıma mı taşınayım? Sana evlenme mi teklif edeyim?”

“Ben kalmanı istiyorum... Eğer kalamayacaksan da gitmeni istiyorum... Şimdi.”

“Aubrey...”

“Şimdi,” dedim. “Hâlâ arkadaş olabiliriz ama şey istemiyorum...”

“Dur.” Beni kendine çekip dudaklarıma yapıştı. “Biz arkadaştan öteyiz... Her zaman öyleydik. Sadece şu anda seninle beraber olamam.”

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Andrew beni tekrar tekrar öptü, göğüslerimi avuçlayarak fısıldadı, “Gecenin geri kalanını kavga ederek değil de yatakta geçirsek çok daha memnun olurum...”

Ertelemek (fiil):

İlerleyişi sonraya bırakmak: Bir mahkemenin,
meclisin ya da komitenin oturumunun gidişatını
süresiz olarak askıya almak.

Haftalar sonra...

Aubrey

Sahne arkasında parmak ucumda durdum, başımı tavana doğru uzatıp gösterinin son hamlesini bir kez daha prova ettim. Mutlu olmalıydım, yüzüm gülüyor olmalıydı – New York Şehir Balesi'nin bir prodüksiyonunda başrol olarak ilk kez sahneye çıkacağım için havalara uçuyor olmalıydım ama öyle değildim. Hem de hiç öyle değildim.

Kendimi yalnız hissediyordum ve hiçbir alkışın ya da övgünün bu hissi yok etmeyeceğini biliyordum.

Andrew'la geçirdiğim son anlarıma tutunuyordum hâlâ: sabah erkenden duşta yaptığımız seks, beni kapıya dayayıp ayakta yaptığımız seks, havaalanına giderken arabada yaptığımız seks. (Bir de havaalanının banyosunda son bir hınzırlık yapmıştık...)

Her seferinde bana beni sevdiğini söylemişti – yanımdan ayrılmak istemediğini söylemiş ama yine de gitmişti.

İlişkimiz artık her gece telefonla konuşmaya indirgenmişti; birbirimize günümüzün özetini geçiyor, araya fantezilerimizi sıkıştırıyorduk ama yetmiyordu. Daha uzun bir süre böyle devam edersek bana yetmeyeceğinin farkındaydım.

Burada olmasına ihtiyacım vardı.

"Son kırk dakika millet!" Sahne görevlilerinden biri yanımdan geçti. "Kırk dakika sonra herkes yerine!"

Derin bir nefes alıp kanadın yakınına asılmış aynalardan birine doğru yürüdüm. Yansıma bakıp bu geceki kostümü inceledim – bir rüyadan çıkagelmiş benzeyen, pırıltılı, beyaz bir serap gibiydim: Dansçı mayosunun her santimi ışıltılı kristallerle bezeliydi, tütüm yeni kabartılmış, üzerine sim boca edilmişti ve tüylü saç bandım Durham’da taktıklarımın çok daha belirgin ve katıydı.

“Aubrey?” Arkamdan tanıdık bir ses seslendi.

“Anne?” Hemen döndüm. “Kuliste ne arıyorsun?”

“Gelip sana yüz yüze bol şans dilemek istedik.” Başıyla babamı gösterdi.

“Teşekkürler...”

“Her ne kadar hâlâ hukuk fakültesine devam etmiş olmanı dilesen de hayallerinin peşinden gitmeni takdir ettiğimizi bilmeni isteriz.”

Gülümsedim. “Tekrar teşekkürler.”

“Aynı zamanda kızımız olduğun için çok ama *çok* gurur duyuyoruz çünkü bu yıl sandıklara gidecek birçok üniversite öğrencisi seçmene, sanat kariyeri yapma konusunda seninki gibi hayalleri ve hedefleri olan öğrencilere müthiş bir ilham kaynağı oldun.”

“Ne?”

“Hepsini aldınız mı?” Kayıt cihazını kapatan arkamızdaki muhabire döndü. “Son kısmı bir sonraki reklamda odak noktası olarak kullanmayı ihmal etme.”

“Ciddi misin?”

“Ne?” Annem omuz silkti. “Her kelimesinde ciddiydim ama aynı zamanda kayda geçmesi de iyi oldu, sence de öyle değil mi?”

Fikrini çürütmeye kalkışmakla uğraşmadım.

Babam öne çıkıp bana sarıldı, doğal olmayan bir şekilde poz verdi ama fotoğrafçı kenara çekilince gülümsedi.

“Senin adına seviniyorum, Aubrey,” dedi. “Bence sen buraya aitsin.”

“Burada olmamın bizim oradaki kampanyam rezil etmeyeceğim anlamına geldiğini düşündüğün için böyle diyorsun.”

“Hayır, burada olmanın bizim oradaki kampanyamı rezil etmeyeceğin anlamına geldiğini *bildiğim* için diyorum.” Kahkaha attı. “Ama yine de senin adına mutluyum.”

“Ne kadar güven verici...”

“Bu doğru,” diye lafa girdi annem. “Senin için heyecanlıyız.”

“Bayanlar ve baylar, gösterimiz tam bir saat sonra başlayacak!” diye haykırdı Bay Ashcroft. “Eğer balerin, balet ya da sahne görevlisi değilseniz, lütfen sahnemden çıkışın yolunu bulun. Derhal!”

Annemler bana sarıldı ve uzun süre bırakmadılar. Geri çekilirlerken sırayla yanaklarımdan öpüp öyle gittiler.

Son kez saç bandımı düzeltip cep telefonuma baktım. Tam tahmin ettiğim gibi Andrew’dan e-posta gelmişti.

Konu: Bol Şans

İlk açılış gecende orada olamadığım için üzgünüm ama bu gece beni aradığında her şeyi dinlemeyi iple çekiyorum.

Seyircilerin hepsinin hafızasında yer edeceğinden eminim.

—Andrew

Not: Seni özledim.

Konu: Cvp: Bol Şans

Bu gece seni aramayacağım. Burada olmalıydın. Haftaya senin için özet geçer miyim bir *düşüneceğim*.

—Aubrey

Not: İki saat önce yolladığın e-postanın konusu “seninkini özledim” olmasaydı, “beni özlemen” çok daha ikna edici olurdu.

Konu: Cvp: Cvp: Bol Şans

Biliyorum orada olmalıydım. Az önce bahsi geçen özürüm bu yüzdendi.

Ayrıca beni arayacaksın.

—Andrew

Not: İkinizi de özledim.

Konu: Cvp: Cvp: Cvp: Bol Şans

Burada olmanı gerçekten isterdim...

—Aubrey

Cep telefonumu kapattım ki ona daha fazla yazmayayım. Odaklanmam lazımdı.

Son yirmi iki yıldır aldığım tüm dans dersleri ve provalar beni bu âna getirmişti. Otuz altı dakika sonra her bir hareketim, dans dünyasının en hatırı sayılır seyircilerine sergilenecekti.

En sağlam eleştirmenler, yani balenin en ileri gelen hayranları eleştirilerini yazacaktı ve gazeteler prodüksiyonun gösterimine devam edip etmemesine karar verecek bu eleştirileri yayınlıyacaktı. Ancak şu anda, şu saniyede hiçbirisi önemli değildi.

Bu benim hayalimdi, nihayet hayalimi yaşıyordum ve olabileceğimin en iyisi olmaktan başka bir şey yapmayacaktım.

“Hazır mısınız, Bayan Everhart?” Bay Ashcroft elini omzuma koydu. “Bu şehre buraya ait olduğunuzu göstermeye hazır mısınız?”

Başımınla onayladım. “Hem de çok, efendim.”

“Güzel çünkü ben de onların görmesine hazırım.” Başının üstünde el çırparak diğer dansçıların etrafımıza toplanmasını işaret etti.

“Bayanlar ve baylar, resmî açılış gecemize gelmiş bulunuyoruz,” dedi. “Aylardır çok sıkı çalıştınız, her prova saatini, hatta daha da fazlasını değerlendirdiniz ve inanıyorum ki bu geceki *Kuşu Gölü* gösterisi, bu izleyicinin seyredeceği en iyi şov olacak.”

Durdu. “Eğer öyle olmazsa yarın sabahki provada size bedelini ödetirim.”

İnleyenler oldu. Şaka yapmadığını biliyorduk.

“Orta sahnenin balkonunda oturuyor olacağım ve gösteri kursuzdan bir parça eksik olursa sizi bir kere bile alkışlamayacağım, iki elimi birbirine götürmeyeceğim bile. Anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim,” diye hep birlikte mırıldandık, adamın gücünden hâlâ gözümüz korkuyordu.

“Güzel. Şimdi yerlerinizi alın.” Adam bizden uzaklaşırken parmaklarını şıklattı. “Beni gururlandırın.”

Sahne ortasında yerimi alıp perdeye sırtımı döndüm, ellerimi başımın üstüne kaldırdım. Orkestranın enstrümanlarını son kez akort ettiğini duydum, piyanist bu sabahki provada kaçıracağı nakaratı bir daha çaldı ve ardından sessizlik oldu.

Kulakları sağır eden bir sessizlik.

Galerideki ışıklar yanıp söndü, önce yavaş, sonra hızlandı ve sonra her şey karanlığa gömüldü.

Beş... Dört... Üç... İki...

Piyanist bestenin ilk dörtlüğünü çaldı ve perdeler açıldı, ardından spot ışığı sırtıma vurdu.

Kuşu sürüsü, birbirine eş beyaz tütü giymiş yirmi balerin etrafımda bir halka oldu, parmak uçlarında durup başlarını arkaya attılar ve ben yavaşça izleyicilere döndüm, bir an için durup bu isimsiz suratların hepsini süzdüm ve sonra kendi dünyamda kayboldum.

Ben Odette’tim, Kuğu Kraliçe’ydim; bir prenze ilk görüşte âşık oluyordum, ışıldayan ışıklar altında onunla dans ediyor ve eğer gölümün üstündeki büyüü bozmak istiyorsa bana olan aşkına yemin etmesi gerektiğini söylüyordum.

İzleyicilerin nefeslerinin kesildiğini müziğe rağmen duydum ama odağımı hiç bozmadım.

Âşık olmaktan başka bir şey istemeyen, beyaz, tatlı kuğudan, bunun gerçekleşmesini önlemek dışında bir şey istemeyen, siyah, kötü kalpli kuğu Odile’e pürüzsüzce geçtim.

İki saat boyunca aşk, kalp kırıklığı ve yıkımı temsil ettim, durup nefes bile almadan, hiçbir ritmi kaçırmadan dans ettim.

Sonuncu sahnede hayatımın aşkı, siyah kuğuya yanlışlıkla ettiği yemini gerçekleştirmektense benimle birlikte ölmeye ant içerken koreografiden saptmaktan kendimi alamadım.

Elini tutup beni “suya” götürmesine izin vermek yerine kollarına zıpladım ve diğer tüm kuğuların göreceği şekilde beni havaya kaldırmasını sağladım. Ardından ikimiz döne döne hiçliğe karıştık ve birlikte “öldük”.

Müzik kreşendodan düşmeye başladı, yarı kasvetli, yarı endişesiz bir ton hâkimdi ve ışıklar söndü, geriye hiçbir şey kalmadı. Her şey bir karanlıkla sonlandı.

Ve sessizlikle.

Ansızın seyircilerden çılginca bir alkış koptu, “Bravo!” “Bir daha!” “Bravissimo!” tezahüratları birbirine karışıyordu.

Sahne ışıkları yandı ve öne eğilerek selam verip gösteriden keyif almış yüzler deryasını inceledim: Bay Petrova en önde ortadaydı, başıyla onaylayarak alkışlıyor, “Çok iyidindin, çok iyidindin,” diye ağzını oynatıyordu. Annem gözünden akan bir damla yaş silip babama dönüyor ve “İşte bizim kızımız,” diyordu. Hatta Bay Ashcroft bile surati hâlâ taş gibi ifadesiz olsa da ayakta durmuş alkışlıyordu, benimle göz göze gelince kısa bir anlığına durdu.

“Bravo.” Kısaca ağzını oynatıp başka tarafa döndü.

Salonu gözlerimle tararken yüzümdeki gülümsemeyi bozmadım, gözlerim orada olmasını istediğim bir kişiyi arıyordu – görmeye *ihtiyacım* olan bir kişiyi ama o orada değildi.

“Açılış gecemize katıldığınız için çok teşekkürler, bayanlar ve baylar,” dedi yöneticilerden birisi sahneye çıkıp. “Açılış gecesini geleneğimiz üzere size topluluk üyelerimizi tanıtacağım...”

Tanıştırma faslına odaklanmaya çalıştım, Andrew dışında birisine odaklanmaya çalıştım ama bir selamdan daha başımı kaldırdığımda onu gördüm.

En ön sıradaydı, sol baştaki koltuktaydı. Gülerek bana bakıyor, “Tebrikler,” diyordu.

“Son olaraksa, gecenin kadın başrol dansçısı ve NYCB’nin yeni baş balerini – Aubrey Everhart!” dedi yönetmen mikrofona ve bütün salon alkıştan kırıldı.

“Bayan Everhart?” Beni dürtükleyip fısıldadı. “Bayan Everhart son selamınızı verip sahneden inmелisiniz...”

Kımlıdamadım. Andrew’a bakmaya devam ettim.

“Bayan Everhart?” Kadın daha sertçe fısıldadı. “Eğilip selam verin ve sahne arkasına dönün... Şimdi...”

Kadından uzaklaşıp doğruca Andrew’a yöneldim, sahnenin merdivenlerden ağır ağır indim. Tam karşısında durdum, doğrudan gözlerinin içine baktım ve kalabalıktan gelen şaşkın fısıltıları duymazdan geldim.

Yönetmen birkaç kelime daha söyledi, Bay Ashcroft birilerine teşekkür etti ve perde bensiz kapandı.

Seyirciler son kez alkışlayıp salonu boşaltmaya başlarken nihayet konuşmayı başardım.

“Gelmeyeceğim demiştin hani...” diye fısıldadım. “Buraya sırf gösterimi seyretmeye mi geldin yoksa biraz daha uzun kalacak mısın?”

“Biraz daha uzun kalacağım.”

“Kalıcı olarak mı demek bu?”

“Hayır.” Gözyaşlarımı sildi. “Sen bu şehrin ne kadar iğrenç olduğunu anlayana ve gitmeye hazır olana kadar kalacağım demek.”

“Üç yıllık sözleşme imzaladım.”

“Her sözleşme pazarlığa açıktır.” Gülümsedi ve sarılmak için beni kendine çekti. “Eğer bu akşamki kapanış bölümünü mahvettiğin için özür dilemezsen sözleşmeyi bozmayı riske alıp seni kovmayı bile düşünebilirler...”

“Nerede çalışacaksın?” diye sordum. “Avukatlık mı yapacaksın? Avukatlık *yapabiliyor* musun?”

Dudaklarımdan öptü. “NYU’da okutmanlık yapacağım.”

“Ne?” Müstakbel öğrencilerini düşününce onlar için üzüldüm. “Niye?”

"Ne demek niye?"

"Sen berbat bir öğretmensin, Andrew... GBH'deki stajyerlerin hepsi senden nefret ediyordu."

"Umurumda değil."

"Ciddiyim..." Sahiden endişelenmişim. "Bence sen bu kararını tekrar gözden geçirmelisin. Öğretmenlik herkesin harcı değildir o yüzden..."

"Birincisi," dedi, lafımı kesip bana sımsıkı sarılarak. "Ben gayet iyi bir öğretmenim. Sadece öğrettiğim konuya bağlı..." Parmağını dudağımda gezdirdi. "Sana bir şeyi çok iyi yapmayı öğrettiğimi hatırlıyorum..."

Kızardım.

"İkincisi, en son baktığımda GBH'deki bütün stajyerler ümitsiz vakaydı ve nato kafa nato mermerdi, birisi hariç."

"Hani şu sıçtığıнын yalancısı olan mı?"

"Evet," dedi. "O hariç."

"Duyduğuma göre bütün kurallarını o yıkmış." Elimi yüzüne götürdüm. "Senin tek yemek, tek gece, tekrarı yok ilkeni sonlandırmış..."

"Sonlandırmadığından eminim."

"Öyle mi?" Ona gözlerimi kısıp baktım. "Hâlâ devam mı? Kişisel motton hâlâ bu mu?"

"Belli bir noktaya kadar," dedi, dudaklarıma yapışmadan önce. "Kulağıma hâlâ çok hoş geldiği için devam ama bundan böyle sadece onunla çıkacağım o yüzden tek kelimesini *daha* çok kelimeleriyle değiştiriyorum..."

KAPANIŞ

Altı yıl sonra...

New York, New York

Andrew

New York Üniversitesi'nde bir sınıfın başında durmuş, saniye-leri sayıyor ve içinden neden bu işi kabul ettim diye kendimi sorguluyordum.

"Sorusu olan var mı?" Kol saatime baktım.

Bir sürü öğrenci el kaldırdı.

"Sadece üçüne cevap vereceğim." Ön sıralardaki genç bir kıza söz verdim. "Evet, siz. Nedir sorunuz?"

"Şey..." Kız kızardı. "Günaydın Profesör Hamilton. Adım..."

"Adınızın ne olduğu umurumda değil. Sorunuz nedir?"

"Şey, dönem başlayalı iki hafta oldu ve bize hâlâ ders programını vermediniz..."

Kızı duymazdan gelip arka sıralarda oturan sporcu bir gence söz verdim. "Evet?"

"Ayrıca hangi kitapları almamız gerektiğini de söylemediniz..."

"Bu sınıfta *soru* kelimesinin anlamını bilen var mı?" Sonuncu öğrenciyi, cam kenarında oturan kızıl saçlı bir kıızı seçtim. "Efendim?"

"Her gün sırayla size kahve getirmemiz gerektiği doğru mu?"

Masamdaki kahve kupasına baktım, yanında bugün hangi öğrencinin getirdiğini gösteren imza listesi vardı.

“Bu bir gereklilik değil,” dedim kupayı alıp. “Ancak bana kahve getirme gününüzü kaçırsanız, bunu sınıftaki herkese ödeteceğimi bilmelisiniz.”

Herkes aynı anda homurdandı ve kafalarını salladılar. Birkaçı hâlâ parmak kaldırıyordu ama bugünlük görevim bitmişti.

“Bir sonraki derse kadar elinizdeki fotokopiden 153-260. sayfalar arasını okuyup gelin. Her davaya bütün detaylarıyla hâkim olmanızı bekleyeceğim. Dağılabilirsiniz.” Başka şey demeden sınıftan çıktım.

Alabama binince cep telefonumdaki yeni e-postayı fark ettim.

Konu: Banyo

Bugünkü çiçeklerle beraber gönderdiğin son derece uygunsuz not için teşekkürler. Benim ekipteki herkes ikimizin yeni banyomuzda henüz seks yapmadığımızı öğrenmiş oldu.

Neden bu kadar komiksin?

—Aubrey

Konu: Cvp: Banyo

Çiçekler için rica ederim. Beğenmişsindir diye umuyorum.

Ayrıca sana yolladığım bir “not” değildi. Önümüzdeki birkaç saat içinde karşılık görmesini beklediğim bir talepti.

Neden bunu sevdiğini inkâr ediyorsun?

—Andrew

Son mesajımı okuduğunda gözlerini devirdiğini gözümde canlandırabiliyordum o yüzden arabayı gazlayıp son sürat eve döndüm.

Son altı yılı burada geçirmiş olmama rağmen bir zamanlar nefret ettiğim şeylere karşı toleransımı hâlâ geliştiriordum,

beni artık gittikçe daha az rahatsız ediyorlardı ama yine de çok yolum vardı.

Bazı anılar asla bir başkasıyla değiştirelemiyordu...

Aubrey ise bu şehre kapılmış, âdeta büyüü altındaydı. Bale topluluğuyla turnede olmadığı zamanlarda mümkün olan her restorani, tiyatroyu ve turistik yeri denememiz için ısrar ediyor, bu şehrin her şeyine tekrar âşık olmamı sağlamaya çalışıyordu.

Kumtaşı binamızın önüne arabayı park ettim –Brooklyn’de yeni satın aldığımız tuğla bir evdi– ve merdivenleri çıktım.

“Aubrey?” diyerek kapıyı açtım. “Burada mısın?”

“Evet.” Uzaktan seslendi. “*Ve banyoda değilim.*”

“Sonunda orada olacaksın.” Koridorda yürüdüm ve çalışma odasına bir çerçeve daha astığını görünce durdum.

Duvarlar sahne ortasında duran pozlarıyla doluydu, her gösterinin açılış gecesine ait farklı fotoğraflardı.

“Sen ve fotoğrafların için yeni bir oda yaptırmalı mıyım?” diye sordum. “Artık yer kalmadı.”

“Hayır, bence bu sonuncu.”

“Hâlâ ay sonunda emekli mi oluyorsun?” Arkasından yaklaşıp boynunu öptüm. “Yoksa fikrini mi değiştirdin?”

“Fikrimi değiştirmeyeceğim.” Arkasını dönüp yüzüme baktı. “Sanırım artık yeni bir şeye odaklanmamın zamanı geldi.”

“Ders verdiğin zaman Bay Ashcroft’un kadın versiyonu olmak gibi mi?”

“O kadar fena olmam,” dedi. “Ama dediğin gibi mola vermem lazım bence...”

Başımınla onayladım. Aubrey’in profesyonel kariyeri boyunca çok destekleyici olmuştu; gösterilerinden bazılarını izlemek için onunla birlikte ülke dışına seyahat etmiş, her an emrine amade özel bir masaj terapisti tutmuş ve başarılarıyla ilgili bütün haberleri gazetelerden kesip arşivlemiştim.

Ancak son dönemde bir fark dikkatimi çekmişti, Aubrey’in hâlinde tavrında bir değişim vardı: Provalara giderken ve bale topluluğunun denediği yeni yöntemleri bana anlatırken çok

mutlu olmasına rağmen bale dışındaki dünyayla daha çok ilgilenmeye başlamıştı, o yüzden ben de ona kısa bir ara vermesini önermiştim.

"Ara" önerimi nasıl "emeklilik" olarak yorumladığını çözmekte hâlâ güçlük çekiyordum.

"Rusya'da dans etmeye bayılmıştım." Gülümseyerek fotoğrafı işaret etti. "Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum..." dedim, boynuna saldırmaya ve elimi tişörtünün altına sokmaya devam ederek.

Başparmağımı meme ucuna sürtünce ve tenini yavaşça ısırınca mırıldandı. Fakat sonra geri çekildi. "Aslında kontratımın gözden geçirilmiş hâlini bale topluluğuna göndermene ihtiyacım var... Saat beşe kadar resmen bildirmem gerek."

"Banyodan sonra." Elini tuttum. "Daha dört saat var."

Aubrey gözlerini devirmesine rağmen itiraz etmedi ve onu banyoya götürmeme ses çıkarmadı.

Suyu açıp kıyafetini başından yukarıya çekip çıkardım. "Eğer sahnelerden emekli olup hocalık yapmaya bu kadar kararlıysan birlikte daha fazla zaman geçirebiliriz demektir."

"Beni New York'tan taşınmaya ikna etmekle geçireceğin daha fazla zaman mı?"

"Kalmamız için bir sebep yok," dedim, ellerimi saçlarına sokarak. "Ders vereceksen uzaktan gidip gelebilirsin."

"Peki ya ders vermezsem? Dans etmeye devam etmeye karar verirsem?"

"Sezonluk bilet satın alırım." Yüzünü ellerimin arasına alıp tek kaşımı kaldırdım. "Ben senden emekli olmanı hiç istemedim, Aubrey... Sadece mola vermeye ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Altı yıldır bir hafta bile ara vermedin..."

"Mola vereceğim..."

"İki günden uzun sürecek mi?"

"Çok daha uzun sürecek..."

"İki hafta mı?"

"En az dokuz ay..."

“Ne?” Şok içinde geri çekildim. Aynı eve taşınınca korunmayı bırakmıştık ama Aubrey hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyordu. “Ne diyorsun, Aubrey?”

“Sana baba olacaksın diyorum,” dedi neredeyse fısıldayarak. “Bence kalmamız için gayet iyi bir sebep bu...”

Birkaç saniye sesimi çıkarmadım, sadece avucumu dümdüz karnına bastırdım.

“İyi misin?” diye sordu Aubrey. “İstediğin bir şey değil miydi? Sana bu sabah söylemek istemiştım ama acelen vardı o yüzden...”

Onu yoğun bir şekilde öperek lafını kestim ve onu daha da yakınımaya çekerek ellerimle çıplak sırtını okşadım. “Ben çok iyiyim...” Gözlerinin içine baktım. “Tabii ki istediğim bir şey...”

Aubrey dudaklarımın üstüne doğru, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı, ben de ona karşılık verdim.

Nefes nefese duşakabine yaslandı. “Mektubumu şimdi gönderebilir misin? Bir kereliğine de olsa, sen kendini tutmaktan aciz olup beni becermekle meşgul olduğun için bir işimi yapmakta geç kalmasam çok sevinirdim.”

“Mektubunu kesinlikle yollayacağım...” Dudağını ağzımın içine çekip poposunu sıktım. “Banyodan sonra.”

Aubrey son kez kaçmaya çalıştı ama onu duvara mıhlayıp vücudu jöle kıvamına gelene kadar öptüm.

Nefes almak için geri çekilince bacağına belime kaldırdım, penisimi içine santim santim soktum.

Aubrey kalçasını yukarı kaldırıp kollarını boynuma doladı, ben de onu yanlarından tutup içime çektim.

“Yemekten dönünce...” diye fısıldadım ve elimi karnından klitorisine doğru indirip başparmağımınla ovaladım. “Seni öyle bir becereceğim ki daha fazla dayanamayacaksın.”

Aubrey inleyerek tırnaklarını derime geçirdi. “Ahh...”

“Madem işi bırakıyorsun her gün içine gireceğim...”

“Andrew...”

Vücudunun kasıldığını hissettim, diğer bacağına da belime sarıp sırtını iyice fayansa yasladım. “Her gün...”

Vajinasının aletimi daha sıkı sarıp zonkladığını hissettim, onu sımsıkı tutup doruğa ulaşmasını izledim – kendini tamamen bırakmasını.

Altdudağını ısırp bir başka orgazm dalgasıyla sarsılırken onu kendime doğru çektim. “Savaşmayı kes...”

“Ben... öyle yapmıyorum...”

“Aubrey...” Gözlerinin içine bakarak ondan birkaç saniye sonra boşaldım ve düşün altında sırtımızdan sular akarken bir süre iç içe kaldık.

“Bazen senden nefret ediyorum...” diye fısıldadı ve bacaklarını bırakmamı işaret etti.

“Ben de seni seviyorum.” Aubrey’i yavaşça yere bıraktım.

Bir lif alıp yavaşça vücudunda gezdirdim, karnına ulaşınca yasa durdum. “Doktora gittin mi?”

“Hayır.” Başını olumsuz anlamda salladı. “Sadece test yaptım... Yarın gideceğim.”

“Yarın gideceğiz.”

Bir şey daha söyleyecekmiş gibi baktı ama lifi bacaklarının iç kısmına doğru bastırınca inledi.

“Bekle,” dedi, benim işim bitince başka bir lif alıp. “Ben de seni...”

“Hayır.” Bileğini tutup duştaki bankı gösterdim. “Sen oturabilirsin.”

“Ne?”

“Otur hadi.”

“Ciddi misin?” Kollarını göğsünde kavuşturup bana gözlerini kısarak baktı. “Sırf *hamileyim* diye sana karşılık vermeme izin vermeyecek misin? Bu mudur yani?”

“Evet.” Göğsümü yıkadım. “Aynen budur.”

Aubrey iç geçirdi. “Andrew...”

“Bir yenisini daha kaybedemem.” Gözlerinin içine baktım. “Hiçbir şey yapmanı istemiyorum.”

Aubrey yavaşça başıyla onaylayarak geriye doğru bir adım attı ve gözlerini benden hiç ayırmadan banka oturdu.

Yıkınmam bitince suyu kapattım ve Aubrey'i havluya sardım. Elinden tutup onu yatak odamıza götürdüm.

"Mektubuna kapak sayfası da eklemeli miyim?" diye sordum.

"Hayır ama hazır cömertlik havandayken bu akşamki üniversite yemeğini atlasak çok memnun olurum."

"Öyle bir seçenek yok." Gözlerimi devirip komodinden mektubunu aldım. "Hazırlanmak için bol bol vaktin var. Ben birazdan dönerim."

Derin iç çekişlerini duymazdan gelip odadan çıktım ve ev ofisine girdim. Burası da bale gösterilerinden fotoğraflarla doluydu. Beni biraz sinir ederek çalışma masamın tam üstüne ikimizin öpüşürken çekilmiş fotoğrafını koymuştu – çerçevelenmiş hukuk diplomamı defalarca oraya asmama rağmen bu fotoğraf bir şekilde yine orayı buluyordu.

Faks makinesini açtım, kâğıt tepsisini çıkardım ve Aubrey'in mektubunu okurken durdum:

*Sergili Bay Ashcroft, NYCB çalışanları ve güncel ekip,
Bu mektubu topluluğun baş balesini görevinden resmen
istifa etmek için yazıyorum. Daha önce tartıştığımız
üzere, en az iki yıl boyunca daha öğretime dayalı bir
rol üstlenmek istiyorum ve bu süreçte kendi kişisel
hayallerimin peşinden koşacağım. Doğru zaman geldiğinde
sahnelere geri dönmeye niyetliyim ancak şu anda kendim
ve gelecekteki ailem için en iyisini yapmak durumundayım.
—Aubrey Everhart*

• • •

Emniyet kemerimi düzeltip Andrew'a baktım. "Bu akşamki yemekte kaç kade kadar kalmayı planlıyorsun?"

"Sonuna kadar."

En son katıldığımız sıkıcı üniversite yemeğini düşünerek gözlerimi devirdim. Tören başladıktan bir saat sonra ödül alanların yarısı uyukluyordu.

"Bir ödüle falan mı adaysın?" diye sordum.

"Birisinin beni bir ödüle aday göstereceğini nereden çıkardın acaba?"

"Bir şekilde üç kere üst üste Yılın Hocası ödülünü kazandığın göz önüne alınırsa bu pek de imkânsız sayılmaz."

"Hayır." Andrew gülümsedi. "Yılın Hocası şenliği önümüzdeki hafta."

"Peki ya bu gece?"

"Ne fark eder?" Elini açıktaki bacağıma üstüne koyup nazikçe okşadı. "Burada olmanı istiyorum. Hamile olduğunu annelere ne zaman açıklamayı planlıyorsun?"

"Yarın... Senin söyleyeceğin birisi var mı?"

Andrew birkaç saniye sessiz kaldı. "Jessica."

"Jessica mı?" Kahkaha attım. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim," dedi Andrew. "İyi bir arkadaşım."

Bunu inkâr edemezdim. Her ne kadar bir zamanlar Andrew'a feci yanık olsa da biz New York'a taşındığımızdan beri bize çok destek olmuştu. Ayda bir arayıp nasılsız diye soruyor, aynı zamanda Andrew'dan ilişkiler ve randevu dünyası hakkında tavsiyeler alıyordu. Hatta bazen bana bile danışıyordu.

Andrew arabayı otoparka çekip bana döndü. "Doğum kontrol hapı almayı aylar önce bıraktın, değil mi?"

Başımınla onayladım.

"Neden?"

“Çünkü sen bir çocuğun olmasını istediğini, kabul edeceğinden çok daha fazla söylüyordun...”

“Sana kariyer yapmanı istediğimi söyledim, önce bütün isteklerini gerçekleştirmeni istiyordum.”

“Gerçekleştirdim,” dedim, motoru durdururken.

Yüzümü avuçlarının içine alıp uzun uzun gözlerimin içine baktı. Bir şey demek için ağzını açtı ama ansızın pencерemiz tıklatıldı.

Vale gelmişti.

Andrew iç geçirip arkasına yaslandı ve beyaz smokinli adama anahtarları uzattı, bu arada başka bir adam da arabadan inmemeye yardım ediyordu.

“Keyifli akşamlar,” dedi iki adam bir ağızdan.

Andrew beni kendine çekti ve parlak ışıklarla bezenmiş bir yürüme yolunda tadını çıkararak aheste aheste ilerledik. Restoranın cam girişine yaklaşıncı görevlilerden biri selam verircesine kafa salladı.

“İyi akşamlar Bay Hamilton,” dedi kapıları açarken. “Bayan Everhart.”

“İyi akşamlar,” dedim, adımı nereden bildiğini merak ederek.

Beyaz örtülü masalarında müşterilerin oturduğu loş bir odaya girerken Andrew saçlarımı öptü.

Andrew beni cam kenarında bir masaya götürüp sandalyemi tuttu.

İçeride etrafıma bakındım, sıradan bir üst düzey fakülte yemeği ve toplantısı yapıldığına dair bariz işaretleri göremedim. Tanıdık bir sima yoktu ve restoranın menüsünde NYU ile alakalı bir simge bulamadım.

Neler olduğunu sormak için tekrar Andrew’a dönünce masanın ortasına küçük, siyah bir kutu koyduğu dikkatimi çekti.

“Yemeğimizi bitirmemizi bekleyecektim ama...” İki elimden tuttu ve kalbim o an durdu. “Ama...”

Çevremdeki her şey silikleşti ve derin derin nefes almaya başladım. “Ama ne?”

"Bunu şimdi almanı istiyorum. Sanırım bu konu hakkında oldukça sabırlı davrandım, o yüzden..."

"Evet." Ellerini bıraktım. "Evet, diyorum... Açabilir miyim?" Andrew gülümsedi. "Tabii."

Kutuyu açmadan önce son kez derin bir nefes aldım, kapağını kaldırdım ve...

"Küpe mi?" diye sordum, parıltılı, elmaştan bale ayakkabılarına bakarken gülümsememi bozmamaya çalışıyordum.

"Evet." Andrew gülümseyerek başını salladı. "İki hafta önce bunları beğendiğini söylemiştin, ben de bebek haberiyle birlikte..."

Cümlelerin geri kalanını duymadım, mücevhere bakakalmıştım.

"Hoşuna gitmedi mi?" Andrew çenemi tutup kaldırdı.

"Evet, beğendim ama... ben sandım ki..." Gözlerim dolmaya başlamıştı. "Evet... Evet, çok hoşuma gitti, *Andrew*."

Tek kaşını kaldırdı. "Neden dokunsam ağlayacak gibi bir hâlin var o zaman?"

"Yok..." Ayağa kalktım. "Bana bir dakika müsaade edebilir misin?"

Cevap vermesini beklemedim. Yürüyüp uzaklaştım ve bir garsonun dirseğini tutup tuvaletin yerini sordum.

Son sürat o tarafa yönelip bütün kabinler boş mu diye kontrol ettim ve "Ciddi mi bu adam?!" diye öfkeyle haykırdım. Sonra gözyaşlarımın yanaklarıma süzülmesine izin verdim.

Tahmin etmeliydim...

Başımı iki yana salladım, bu akşamki yemeği duygularımı belli etmeden bitirmemin mümkün olmayacağını anlamıştım. Hemen cep telefonumu çıkarıp ona mesaj yazmaya koyuldum ama kapıyı açıp içeri girdi.

"Burası *kadınlar* tuvaleti," dedim. "Çık dışarı. Hemen."

"Çıkayım da rahat rahat bana e-posta gönder, öyle mi?" Ukalaca sırtıttı.

"Evet. Böylece ben de sana rahat rahat e-posta gönderebile-

yim." Bir adım geri attım. "Zaten lafım bitmek üzereydi o yüzden izin verirsen..."

"Neden ağlıyorsun, Aubrey?" Bana doğru bir adım attı, geri geri gidip duvara yaslandım. "Benim söylediğim bir şey yüzünden mi?"

"Senin bebeğini taşıyorum, Andrew. Anne baba olacağız..."

"Farkındayım." Karnıma bakıp gözyaşlarımı sildi. "Gerçi daha birkaç haftalık hamileysen hormonlarının bu kadar hızlı etkilanmemesi gerektiğinden oldukça eminim."

"Hiç evlenme teklif edecek misin?" Artık bu soruyu daha fazla içimde tutamamıştım. "Altı yıl oldu..."

"Ben bir zaman belirlediğimizi hatırlıyorum."

"Kariyerim oturunca demiştin..." Gözyaşı selimi silmeye devam ederken içimi çektim. "Sadece bir daha ümitlenmemek için cevap evet mi hayır mı öğrenmek istiyorum. Geçmişin yüzünden benimle evlenmeyi hiç planlamıyorsan, Ava gibi seni kıracağımı zannettiğinden ya da uzun süreli bağlanma gibi bir arzun olmadığı için bundan kaçırıyorsan, bana tam şu anda söylemelisin ki ben de..."

Parmağıma bir yüzük takmasıyla sustum.

"Yirmi dakikacık daha beklemen lazımdı, o kadar." Alnımdan öptü ve yüzüğe baktım, gözümün önüne getirmemle nefesim kesildi.

Platin alyansın ortasında, minik safirlerle çevrili prenses kesim, kocaman bir pırlanta duruyordu. Ana taşı yerinde tutan montürün etrafında "As" harfleri iç içe sarmal gibi geçmişti ve ışığa tutunca parlıyordu.

Şok olarak ona bakakaldım. "Bana burada mı evlenme teklif edecektin?"

"Hayır." Andrew dudaklarımdan öptü. "Çatıda."

Sessizlik.

"Tek dizinin üstüne çömelecek miydin?" Bir damla yaş daha yanağımdan aktı.

Andrew başını salladı.

“Diğer insanların önünde?”

Tekrar başını salladı.

“Hâlâ yapabilir misin?”

“Neden yapayım?”

“Hatıra olsun diye.”

“Sen *evet* dedin bile.”

“Biliyorum ama geçici olarak yüzüğü parmağımdan çıkarabilirim böylece senin ne söylemeyi planladığını duyabilirim.” Yüzüğü parmağımda çevirdim ama Andrew beni durdurdu.

“Eğer yüzüğü çıkarırsan cevabını *hayır* olarak alırım...” Bana dik dik baktı. “Ama bu sözleri açık açık söylemezsem ömrümün sonuna kadar başımın etini yiyeceğini bildiğim için hatıra olsun diye söyleyeceğim.” Elimi tutup beni lavabodan çıkardı ve merdivenlere götürdü.

Önümüzdeki kapıları açıp beni restoranın dış alanına götürdü, burada müşteriler ısıtıcı, beyaz bir tentenin altında oturuyordu. Andrew beni çatının kenarına kadar çekti ve ceketini omuzlarıma koyup beni kucağına alarak soğuk taşta oturttu.

Şu anda şüpheli gözlerle bizi süzen diğer müşterilere omzunun arkasından baktıktan sonra tek dizinin üstüne çöktü.

“Düzeltilmiş versiyonu mu istersin, düzeltilmemiş versiyonu mu?” Gözlerimin içine bakıyordu.

“Düzeltilmemiş versiyonu...”

“Tamam.” Elimi tutup ellerinin arasına aldı. “Aubrey... İlişkimizin başlangıcı bir yalandı, kocaman bir kuyruklu yalan ancak her nedense iyi ki de böyle olmuş diye seviniyorum.”

Durdu. “Son altı yıldır, yavaş yavaş gerçeğin yolunu kazarak bulduk ve bazen canımız çok yansa da dürüst bir şekilde hepsine değdiğini söyleyebilirim.”

Andrew’un arkasında oturanlar sus pus olunca kızardım, herkes kulak kesilmiş ne dediğini işitmeye çalışıyordu.

“Sana yıllar önce evlenme teklif etmek istemiştım ama seni engellemek ya da kariyerine odaklanmışken dikkatini dağıtmak istemedim, o yüzden yüzüğü aldım ve istediğin her şeyi başar-

dığın güne, birlikte keyifle vakit geçireceğimiz zamana kadar beklemeye karar verdim.”

Kadının teki ayağa kalkıp elini kalbine koydu ve “Aaa...” dedi.

“Her ne kadar kimsenin yapamadığı kadar sinirimi bozsan da, beni konfor alanımdan çıkarıp dursan da... Senden başkasıyla olmak istemiyorum ve hayatımın sonuna kadar seni becermekten başka yapmak istediğim hiçbir şey yok.”

Bir anda nefesler tutuldu ve insanlar, “Ne halt söyledi o öyle?” diye mırıldandı.

“O yüzden...” Başparmağıyla yüzüğümü okşadı. “Benimle evlenir misin?”

Evet anlamında başımı salladım, bu kez Andrew ayağa kalkıp beni kucağına alırken yeni baştan ağlamaya başladım.

“O son cümleyi söylemek zorunda mıydın?” diye fısıldadım, Andrew ağzımı istila ederken.

“Evet.” Dilini dudaklarımın üstünde gezdirdi. “Şunu çok iyi bilmeni isterim ki yüzük olsun olmasın ben hâlâ aynı Andrew’um.”

“Ya da Liam...”

“Hayır, Andrew.” Beni daha tutkulu öptü. “Liam yanlış kadına âşık olmuştu... “Andrew” öyle yapmadı...”

(Uzatılmış kapanış bölümünde
Andrew'un evlilik teklifini kabul
etmenin ardından evde...)

Aubrey

Yavaşça yuvarlanıp Andrew'un üstüne çıktım, başka bir orgazmın ardından kendimi zayıf hissediyordum. "Selam..."

"Selam." Elleriyle çıplak sırtımı okşadı ve dudaklarımdan öptü.

"Bana bir yemek borçlusun..." diye fısıldadım. "Pişirilmiş bir yemek, hazır değil."

"Sence şu an kalkıp yemek mi pişireceğim?"

"Bence birkaç ay boyunca ben ne istersem onu yapacaksın." Bunun doğru olduğunu bilerek gülümsedim, o kadar barizdi ki. "Kız mı olsun istersin erkek mi?"

"Bir tercihim yok." Kafasını iki yana salladı. "Fark etmez. Ya sen?"

"Kız ağır basıyor..."

"O nedenmiş?"

"Her zaman küçük bir kızım olsun istemişimdir," diye itiraf ettim.

"Ona, ailemin bana davrandığından daha iyi davranabilmek için, anlıyor musun?"

"Yani erkek olursa ağlayacak mısın?"

"Eğer sana biraz bile benzerse ağlayacağım."

Gülerek ayağa kalkıp beni de kendisiyle beraber yukarı çekti. Altına bir eşofman altı geçirdi ve bana da kombinezonumu giymemde yardım etti. Ardından elimi tutup beni mutfığa götürdü ve bir bar taburesinin üzerine oturttu.

Beraber yaşadığımızdan beri rutinimiz hâline gelen döngüye girerken tezgâha yaslandım: Hazır yemek siparişi ile ilgili yo-

rumumun aksine, Andrew ne zaman istesem benim için yemek pişiriyordu. (Tabii bu, yemeğin ardından oral ödeme olarak bana geri dönüyordu ama bu seve seve ödediğim bir bedeldi.)

Dans programım aşırı yoğunlaştığında ve gelecek gösteri ile prova arasında sadece beş saatim olduğunda akşam yemeği her zaman beni bekliyor olurdu. Ve her açılış gecesinde sahne arkasına bir buket çiçeğin yanında ara sıcak yollardı ki çok açsam hemen yiyebileyim.

"Ya kızsaa?" Önüme bir tabak tavuklu salata koydu. "Aklında hiç isim var mı?"

"Aubrey ama sonunu 'ey' diye telaffuz etmek yerine 'i' olarak söyleriz, nasıl?"

Andrew gözlerini devirdi. "Böyle bir şey olmayacak."

"Şaka yapıyordum." Bir çileği çatalıma batırdım. "Autumn ismini düşünüyordum..."

"Autumn"? Bir sebebi var mı?"

"En sevdiğimiz mevsim," dedim. "Ayrıca sana o zaman âşık olmuştum, sen de bana."

"Ben sana kışın âşık oldum."

"Hayır. Bana âşık olduğunu kışın *fark ettin*. Sonbaharda bana çoktan âşıktın."

"Olmadığımı gayet eminim." Yanıma oturmadan önce bardağıma meyve suyu doldurdu. "Sana bir şey sormam lazım."

"Ne zamandan beri bunun için izin istiyorsun?"

Çenemi avucuna alarak yüzümü kendine doğru çevirdi. "Bir düğün istiyor musun?"

Başımı olumlu anlamda sallayarak parmağımı belki bininci defa yüzüğümde gezdirdim.

"Bebekten önce mi sonra mı?"

"Önce..."

* (İng.) Sonbahar -çn

Birkaç ay sonra...

Andrew

Aubrey neden düğünümüz için şehir dışındaki bir üzüm bağını seçmişti bilmiyorum ama bunda epey ısrarcı olmuştu. Onun isteği üzerine mekânı en az yirmi kere gezmiştik ve her seferinde dönümler boyu uzanan yemyeşil bitkilere, uzaklardaki küçük, beyaz kulübelere ve evleneceğimiz alanı gölgeleyen kocaman ağaçlara bakarak kendinden geçiyordu.

Gerçi burada evlenmenin en büyük artılarından biri açık havadaki barda servis edilen sınırsız taze şaraptı.

"Andrew?" Elime bir kadeh almışken arkamdan bir erkek sesi geldi.

Sese doğru dönüp Aubrey'in babasıyla yüz yüze geldim. "Vali Everhart."

"Ah, bu unvan kulağa çok hoş geliyor, değil mi?"

Cevap vermedim.

Şarabından bir yudum alırken iç geçirdi. "Bugünün geleceğini hiç düşünmezdim, Aubrey'imın evleneceğini de." Daha büyük bir yudum aldı. "Hem de eski *patronunun* ta kendisiyle."

Buna da cevap vermedim.

"Aubrey'den on yaş büyüksün..." Sonunda bir cevabı hak eden bir şey söylemişti.

"Evet, öyleyim. Bir şey mi ima ediyorsunuz?"

"Hiç de değil," dedi. "İkinizin âşık olduğu gün gibi ortada... Tüm o denizaşırı bale gösterilerine katılıp onları uyuyakalmandan izlemek için âşık olman lazım."

"Buna destek olmak deniyor."

"Biliyorum... Şimdi önemi yok ama yine de bilmek istiyorum: Aubrey, GBH'te stajyerinken ilişkiniz var mıydı? Yoksa gerçekten de o istifa ettikten sonra New York'ta şans eseri mi karşılaştınız?"

"Bay Everhart..." Kadehimi masaya koydum, yıllar önce Aubrey'in uydurduğu hikâyeye göre oynamaktan yorulmuştum. "Mademki bu kadar kibar sordunuz, bunu sadece bir kereliğine söyleyeceğim. Aslında kızınız ve ben..."

"İşte buradasınız!" Karısı yanına gelip elini tuttu. "Seni arıyordum. Bu büyük gününde damadın canını mı sıkıyorsun?"

"Ben buna can sıkılamak demezdim," dedi. "Sadece birkaç soru soruyordum..."

"Ah, öyle mi?" Bir bana bir kocasına baktı. "Ne tarz sorularmış bunlar?"

"Stajyerimken kızınızla yatıp yatmadığımı öğrenmek istiyor."

Bayan Everhart'ın nefesi kesildi ve bir elini göğsüne götürdü. Sonra kocasına baktı. "Gerçekten mi? Bence bu valilik meselesinin seni fazla etkilemesine izin veriyorsun. Tabii ki Andrew gibi biri böyle bir şey asla yapmaz."

"Tabii ki yapmam." Kafamı onay içinde sallarken gülümse dim. "Bu ihlal etmesi korkunç bir kural, sizce de öyle değil mi? Bir *stajyerle* yatmak, hem de daha mezun olmamış bir stajyerle ki yanılmıyorsam o zamanlar Aubrey daha öğrenciydi, değil mi?"

Bay Everhart bir şey söylemedi.

"Gördün mü?" Karısı yanağından öptü ve ardından gelip bana sarıldı. "Belki bebek doğduktan sonra Aubrey'i hukuk kariyerini tekrar düşünmeye ikna edebilirsin. Sonra siz de tıpkı bizim gibi olursunuz."

Dilimin ucuna gelen yorumu tuttum ve ben de ona sarıldım.

Bu canlandırıcı konuşma daha da ilerleyemeden düğün organizatörü elinde bir dosyayla yanıma geldi.

"Müstakbel gelin hazır," dedi kadın gülümseyerek. "Gitme zamanı."

Bay Everhart son bir kez bana baktı ve yavaşça elini uzattı. "Aubrey seni dünyalara bedel buluyor ve onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Teşekkür ederim..."

Karısı bana tekrar sarıldı ve ikisi beraber uzaklaştı.

Yakın zamanda Aubrey'i görmüş olmasını ironik bulmuştum çünkü ben onu tam üç gündür görmüyordum. Bekârlığa veda partisini geçtiğimiz hafta sonu düzenlemişti ve ardından da düğün için kendi başına tamamlaması gereken birkaç şey olduğunu söylemişti.

Mihraba giden, çiçek yapraklarından oluşan yolda yürürken küçük kalabalığı inceledim: Aubrey'in ailesi, birkaç iş arkadaşım, Bay Bach ile Bay Greenwood ve Aubrey'in topluluğundan bir grup dansçı.

Kendi ailemden birilerini çağırma zahmetine girmemiştim. Onları davet etmenin ya da sırf düğün için bir ilişkimiz varmış gibi davranmanın bir mânâsı yoktu.

"Neden bu kadar geciktin?" Yanındaki yerimi alırken Jessica kafasını yana yatırdı. "Sana bunun en mutlu günün olması gerektiğini söylemiştim."

"Ben de sana elbise giyebileceğini söylemiştim." Özel dikim smokinini süzdüm.

"Sağdıç rolümün hakkını vermek istedim. Anlarsın ya erkek arkadaşlarından biri gibi görünmek için elimden gelenin en iyisini yapmak."

"Saçların dalgalı."

"Evet ama..." Yanakları kızardı. "Erkek arkadaşım saçımın bu hâlini çok seviyor, özellikle de yataktayken çünkü..."

"Jessica..." Gözlerimi devirmeden edemedim ama ardında kahkaha attım. "Burada olduğun için teşekkürler."

"Benim için bir zevk." Bana sarıldı. "Sen ve Aubrey adına çok mutluyum. Evlenmenizin zamanı çoktan gelmişti."

Ona cevap verecek fırsatım olmadı. Sağımdaki küçük orkestra çalmaya başladı ve konuklarımız da ayağa kalktı.

Tam da istediği gibi tek başına ortaya çıkıp yavaşça mihraba doğru ilerlerken Aubrey'in gözleri benimkilere kenetlenmişti.

Etraftaki herkes fısıldaşıyor, ne kadar güzel görüldüğüyle ilgili övgü dolu yorumlar yapıyordu ve ben de kelimenin tam anlamıyla gözlerimi ondan alamıyordum.

Saçı dalgalı bukleler hâlinde bir yana toplanmıştı, omzunu geçip hafifçe göğsüne doğru iniyordu. Gözalcı gelinliğiyle uyumlu, üzerinde birkaç beyaz tüy bulunan ince, kristallerle bezeli bir saç bandı takıyordu. Gelinliği straplezdi ve kalçalarına mükemmel bir şekilde oturup bebeğin oluşturduğu hafif şişliği gizliyordu. Kumaşın her santimine gizlice döşenmiş kristaller, gelinliğin koridora yayılmış uzun kuyruğuna kadar her yerinde parıldıyordu.

Bana yaklaşınca gözyaşlarını parmak ucumla sildim.

"Ağlama," diye fısıldadım ama daha çok gözyaşı yanaklarından süzüldü.

Küçük kalabalık tekrar yerine yerleşirken rahip pasajını okumaya başladı.

"Çiftimiz bu töreni kısa ve basit tutmayı tercih etti," dedi rahip kahkahasını bastırmaya çalışarak. "Bana tam olarak, *Sadece bizi evlendir ve şu merasimi atlatalım; sana sadece bir saat için ödeme yapıyoruz*, dediler."

Konuklar gülüştü ve kolumu Aubrey'in beline sararak onu kendime doğru çektim.

"Sanırım benim sıram geldi." Rahip daha yüksek sesle güldü. Ardından boğazını temizleyip Aubrey'i bırakmam gerektiğini fısıldadı ama ben onu duymazdan gelerek Aubrey'i öptüm.

"Bay Hamilton?" Tekrar boğazını temizledi.

Aubrey'in dudaklarını kısa bir süreliğine bırakarak, "İkimiz de size konuşma yapmamanızı söylemiştik. Direkt 'sizi karı koca ilan ediyorum' kısmına atlayalım," dedim ve tekrar Aubrey'in dudaklarına yapıştım, nefes aralarında onun sonsuza dek benim olduğunu fısıldarken dünya umurumda değildi.

• • •

Birkaç yıl sonra...

Aubrey

Üç yaşındaki kızımız Autumn, Andrew'a tam anlamıyla tapıyordu. Evde olduğu zaman sürekli peşinde dolaşüyor, akşamları başka kimsenin onu yatırmasına izin vermiyor ve eğer geç uyanırsa sabahları odamıza koşup "hâlâ burada mı" diye kontrol ediyordu.

Sarı saçları dışında, Andrew'un bütün özelliklerini almıştı – onun delici mavi gözleri, onun gülümsemesi ve ne yazık ki onun kişiliği.

Ne gariptir ki ayrıca Pop-tartlara bağımlıydı, *kahve aromalı* Pop-tartlara.

"Aklından bile geçirme, Autumn." Küçük, plastik merdiveni ni mutfakta ittirirken kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Tatlı yerine iki tane yedin zaten, yani yarın sabaha kadar yiyemezsin."

Bir anlığına durdu, sanki anlamış gibi görünüyordu. Ama hemen ardından merdiveni ittirmeye devam etti.

"Autumn..." Merdiveni alçak tezgâha yaslarken önüne geçtim. "Yarın sabah."

"Babam dedi ki..."

"Baban ne dedi umurumda değil. Ben hayır dedim."

İncinmiş gibi görünerek nefesini tuttu ve mutfaktan fırlayıp çıktı.

İç çektim ve sessizce saymaya başladım.

Beş... dört... üç... iki...

Andrew, Autumn'u taşıyarak mutfığa girdi. Bana bakmadan tezgâha gitti ve yeni bir paket Pop-tartı açarak ona verdi.

"Teşekkür ederim!" Andrew onu yere bırakırken cıyıkladı ve sanki ihanetini hafifletmek istercesine tartı bölüp bir parça da bana verdi.

"Seninle paylaşmak istiyorum, anne," dedi gözlerimin içine bakarak. "Benimle paylaşır mısın?"

Barışma hediyesini elinden alırken gözlerimi devirme isteğini bastırdım. "Teşekkürler, Autumn."

"Rica ederim!" Andrew'a daha büyük bir parça verip yine mutfaktan fırlayarak çıktı.

"Andrew," dedim derin bir nefes alarak. "Konuşmamız gerek."

"Lanet bir Pop-tart hakkında mı?"

"Bu sadece Pop-tartla alakalı değil. Bu senin üç yaşındaki bir çocuğa hayır diyememe kabiliyetsizliğiyle alakalı. Ben ne zaman hayır desem ânında sana koşuyor. Ve sen de benden taraf olmak-tansa ona evet diyorsun."

"O zaman belki sen de *evet* demeye başlamalısın."

Gözlerimi kısıp ona yaklaştım. "Eğer böyle davranmaya devam edersen şımarığın teki olacak... Her zaman hayır demek zorunda değilsin ama onu bir iki defa reddetmek seni öldürmez."

"Aslında öldürür." Beni kollarına çekip nefesim kesilene kadar öptü. "Onu ağlatmak istemiyorum. Hiçbir zaman."

O sırtımı okşarken birkaç derin nefes çektim.

"Sadece arada sırada atıştırmalık istiyor," dedi. "Başka bir şey istediği yok."

Bu doğrudu. Gittikçe büyüyen oyuncak bebek koleksiyonu haricinde şu sıralar tüm dikkati Andrew'un evimize geçen yıl yaptırdığı boş stüdyodaydı.

Baleye ilgi göstermeye başlamıştı: Hafta sonları provalarımı izliyor, tütülerimi gösterdiğimde gülüyor ve zaman zaman ellerini başının üzerine kaldırarak beni taklit ediyordu.

"Babam beni yatırabilir mi?" Autumn mutfığa geri gelip Andrew'a baktı, hâlâ Pop-tartı çiğniyordu.

"Tabii," dedi Andrew elimi tutarak.

Onu parlak sarı odasına takip ettik ve her zaman olduğu gibi raftan bir kitap seçmesini bekledik. Bugün *Sinderella'yı* seçti ve şaşırtıcı bir şekilde kitabı bana uzattı. "Annemin okumasını istiyorum."

Gülümseyerek Andrew'un onu yatırmasını bekledim, ardından ikimiz de yatağının ucuna oturup o uyuysakalana kadar sırayla masalı okuduk.

"Bu sefer gece yarısı kısmına kadar bile dayanamadı." Aıtumn'u alnından öptüm.

"Şikâyetçi misin?"

"Hayır, sadece şaşırdım."

"Büyük ihtimalle o monoton ses tonun yüzünden sıkıntıdan uyudu." Beni kaldırıp ışıkları kapadı. "Ben okuduğumda son sayfaya kadar uyanık kalıyor."

"Bugün koltukta uyumak ister misin?"

"Sadece sen de yüzüme oturacaksan."

"Öyle bir şey olmayacak." Onun peşinden odamıza gidip yatağa girdim. "Bu gece beni öpmene izin verirsem şanslı sayılırsın."

Yanıma yatıp beni kendine doğru çekti ve blöföme meydan okuyarak beni defalarca öptü.

"En son ne zaman seks yapmıştık?" diye fısıldadım dudaklarına doğru.

"Bu sabah duşta." Elini bacaklarımın arasına kaydırıp klitorisimi nazikçe ovalamaya başladı. "Hatırlamıyor musun?"

"Evet..." Altdudağımı ısırp beni üstüne çekerken hafifçe indim.

"Emin misin?" Boynumu öptü. "Hatırlaman için seni tekrar becerebilirim."

"Ahh..." Aletinin altımda sertleştğini hissedebiliyordum, bana öpücükler kondururken popomu avuçluyordu. "Andrew..."

Başımı geri çekip parmaklarımı saçlarından geçirerek dudaklarını öptüm. Eli sutyenime ulaşp ilk kopçayı açmıştı ki tanıdık bir ses bu ânu böldü.

Küçük ayakların koridorun ahşap zemininde çıkardığı tıklar.

İç geçirerek Andrew alnını öptü ve beni nazikçe üstünden indirdi.

“Korkuyorum...” dedi Autumn odamıza girerken. Yatakta Andrew’un tarafına gidip ellerini yukarı kaldırdı. “Burada uyuyabilir miyim?”

“Evet.” Andrew onu hemen kaldırıp aramıza yatırdı ve tekrar üstünü örttü. Eli benimkine uzandı ve sabah kaldığımız yerden devam ederiz dercesine elimi okşadı.

“Sence bunu yapmaya ne kadar daha devam edecek?” diye fısıldadı Andrew bir saat sonra. “Haftada iki kere olmaya başladı.”

“Rahatsız mı oluyorsun?”

“Pek sayılmaz.”

“İyi.” Oturup Autumn’un üzerinden eğilerek Andrew’u öptüm ve tekrar yattım. “Çünkü ona hayır demeyi öğrenene dek devam edeceğine eminim...”

TEŞEKKÜRLER

VAY BE. VAY BE DİYORUM.

Gelmiş geçmiş en profesyonel olmayan yazar notlarından birini okumak üzeresiniz ama beni tanıyorsanız hiç şaşırmamışsınızdır. Ha ha ha.

Tamisha Draper, tüm kariyerim boyunca yanımda olduğun için çok teşekkür ederim, her seferinde en iyimi ortaya koymam için beni zorladın ve bana neyin önemli olduğunu hatırlattın. Sen olmasaydın asla başaramazdım ve eminim telefonunun ekranında günde kırk kere adım yanıp sönerken kocan başını iki yana sallıyordur ama ona aldırmayıp gene de telefonu açtığın için çok mutluyum. Sen bir kızın isteyebileceği en iyi dostsun; her iyi, kötü ve tam anlamıyla çılgın günlerde yanımda kaldığın için minnettar olmanın çok ötesindeyim. Seni seviyorum.

Tiffany Downs, aman Tanrım, yeniden yanımda olduğun için çok mutluyum. Sen dengesin – benim kusursuz dengem. Senin desteğin, tavsiyen ve dostluğun benim için dünyalara bedel. Benim “stilimin” sadece “benim stilim” olduğunu söylediğin ve farklı olmanın sorun olmadığını gösterdiğin için teşekkürler.

Alice Tribue, aman Tanrım. Aman Tanrım. Kendi kitabını yayınlatma denizinde demirden çapam olduğun için TEŞEKKÜR EDERİM. İki yazarın arkadaş olabileceğini hiç bilmiyordum. Hiç. Bilmiyordum. Ama bana has çılgınlığımı anlayan, her koşulda yanımda olan ve berbat olmadığımı düşünen birisi hayatımda olduğu için çok mutluyum. Ha ha ha.

Keshia Langston, sen tanıdığım en mütevazı ve dürüst yazar-sın ve beni bu kadar “anlayan” birisini tanımak ne kadar canlandırıcı bilemezsin, anlatabiliyor muyum? #YÜKSEKÜÇ (Ya da senin deyişinle... #UÇkaltak Ha ha ha)

Brooke Cumberland, “yılın en iyi kitap imzalayan asistanı” ödülü kazanmayacağıma eminim ve herhalde mesajlaşmaktan en çok aciz kişiyim (Tamam... Benden beterleri de olmalı... kesin vardır Ha ha ha) ama şunu bilmeni isterim ki dostluğun benim için paha biçilemez. Sen kibar, düşünceli, anlayışlısın ve çatlağın teki olsan da (Evet. Çatlaksın Ha ha ha), seni dünyalara değişmem.

Laura Dunaway, onca mesafeden, binlerce kilometre öteden bile, desteğini ve sevgini yanımda hissediyorum; başından sonuna kadar yanımda olduğun için ne kadar teşekkür etsem azdır.

Bobbie Jo Malone Kirby, şu anda bunları yazarken çok zorlanıyorum çünkü sana, seni tahmin ettiğinden daha çok sevdiğimi nasıl söyleyebilirim? Bana kendimden daha fazla inandığını, başından sonuna kadar aklımı başımda tutmamı sağladığını? Geçen sene hayatıma girdiğin için çok mutluyum, her şeyin nasıl cuk oturduğunu düşündükçe hâlâ inanamıyorum ve artık buradasın, sonsuza dek benimsin ve seni asla bırakmayacağım.

Natasha Gentile, hayatımdaki durmadan e-posta atan, durmadan *kes sesini Whitney, hadi kitabını bitir* diyen çılgın insan olduğun için teşekkürler. İçi dışı bir, şahane birisin. Bu yakınlar-da Montreal’de görüşebiliriz...

Natasha Tomic, bana ve bu seriye gösterdiğin sevgi ve destek karşında nutkum tutuluyor, mayıs ayında NOLA’dayken kurduğun bağlantılar ve yardımlar (TEŞEKKÜR EDERİM) karşısında da öyle ve işler sarpa sardığında bana yolladığın içten mesajlara diyecek kelimem yok. “Ben kalp sen, bence sen inanılmazsın ve benim için yaptıklarını asla unutmayacağım” demenin daha farklı ve düzgün bir yolunu bulamıyorum o yüzden bu kadariyle bırakacağım... ve bulduğumdaysa kitabı onunla birlikte tekrar yayımlatacağım. Ha ha ha.

Nicole Blanchard, kitabımı kurtaran tanıtım videoların için teşekkürler. RD1 için ne kadar kritik olduklarını bilemezsin, bu seriyi yazarken ve her şey hayal bile edemeyeceğim kadar büyürken benim halkla ilişkiler işimi yapmak için araya girmenden ne kadar onur duyduğumu anlatamam. TEŞEKKÜR EDERİM.

Kimberly Brower, bu kitabı tekrar tekrar okuduğun, ben aklı-mı kaçırmak üzereyken tüm kusurları teker teker düzeltmemde yardım ettiğin için TEŞEKKÜRLER, TEŞEKKÜRLER, TEŞEKKÜRLER. Benim için ne kadar önemliydi tahmin bile edemezsin! Hayatımın çok stresli bir döneminde beni kendimde tuttu ve bunu asla ama asla unutmayacağım.

Yeni, eski tüm arkadaşlarıma, şu âna kadar edindiğim tüm dostlara teşekkürler – Kimberly Kimball (Merak etme, bu eylül ayında muhteşemliğinle canlarına okuyacaksınız), Stephanie Locke (St Louis’de şahsen tanışmamızı iple çekiyorum), Michelle Kannan (Adını burada yakaladın mı? Ha ha ha), Lisa Pantano Kane (Her şeyi okuduğun için teşekkür ederim ve şu beta gig konusunda çok ciddiym ha ha), & Lauren Blakely (Sen benim rol modelimsin, beni tahmin edemeyeceğin kadar çok etkiliyorsun.)

Bu seriyi deli gibi tanıtan ve bu başarıya ulaşmasını sağlayan her bir blogger’a teşekkürler; birkaçını sıralamam gerekirse, The Rockstars of Romance’ten Milasy & Lisa, TotallyBooked’tan Jenny & Gitte, Shh Mom’s Reading’dan Christine, Hook Me Up Book Blog’dan Nadine Colling, The Blushing Reader Blog’dan Michelle Cole, Sinfully Sexy’dan Lori Economos, Halos and Horns’dan Tara ve Tracle, Three Chicks and Their Books’tan Alison East, BestSellers and BestStellars’dan Hetty Rasmussen, Unhinged Book Blog’dan Christine Cheff, Red Cheeks Reads’dan Miranda ve Amie, A Book Whore’s Obsession’dan Cara Arthur ve SAYISIZ niceleri! (Tamam, cidden... Gerçekten de beynim elek gibi oldu, eğer sizi yazmadıysam bilerek yapmadım [yemin ederim!]) ve bu kitabı kendim bastırdığım için adınızı/blog sayfanızı ekleyebilir ve kitabı tekrar güncelleyebilirim. Ha ha ha. Ama gerçekten, söyleyin bana...)

Her zamanki gibi son okuma için Evelyn Guy'a çok teşekkürler.

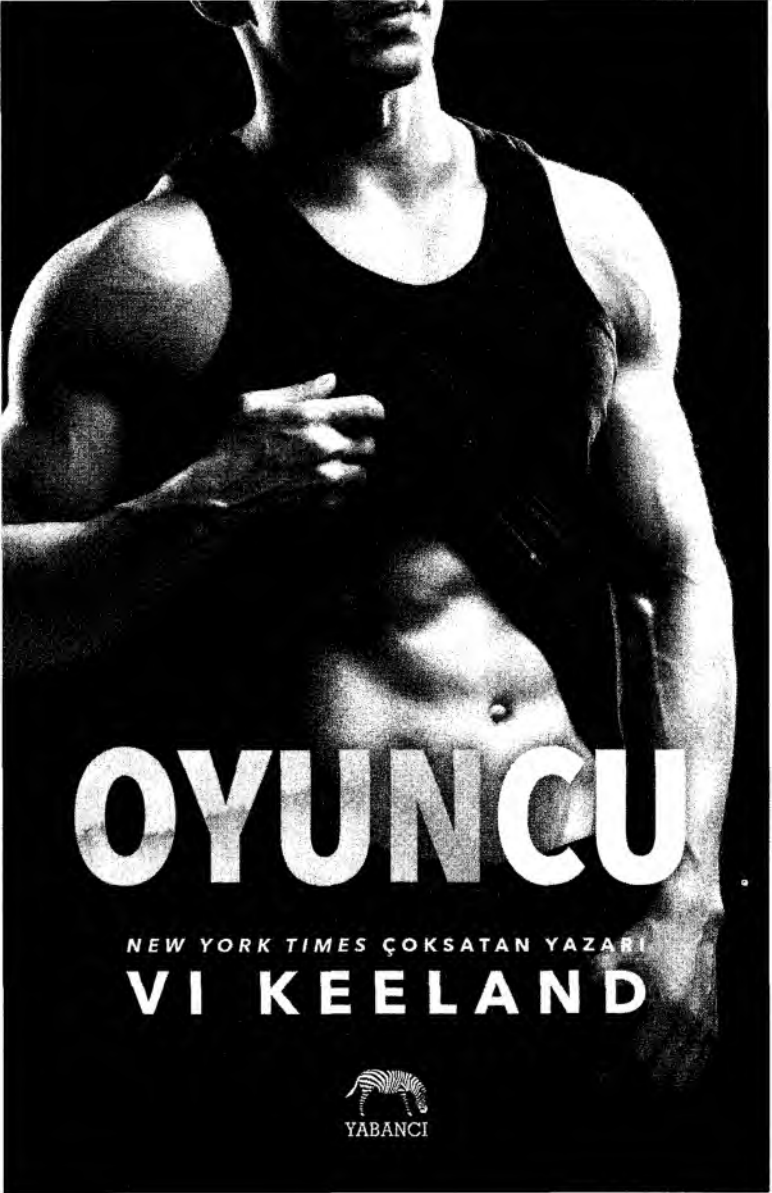
Format için dirsek çürüten Erik Gevers'a da BİR MİLYON KEZ TEŞEKKÜRLER. (Bazen işleri uzmanına bırakmak en iyisi Ha ha ha)

Annem LaFrancine Maria'ya yolun her adımında benimle olduğu, her açıdan bakmamı sağladığı ve yaptığım her şeye inandığı için teşekkürler. SENİ SEVİYORUM.

En son olarak ama ÇOK ÇOK önemli olarak, gelmiş geçmiş en iyi okurlar olan sizlere TEŞEKKÜRLEEEEEER! Bu Güneyli kızın rüyalarını gerçekleştirdiniz, size dünyaları borçluyum! Evet, Aubrey ve Andrew'un son kitabı bu. Evet, sık sık fikir değiştirmem meşhurdur ama sanırım bu kez kararım kesin. Ha ha ha. Ve hayır, hayır, hayır, blog sayfamda hayatlarının nasıl gittiğine dair güncel bilgiler yayınlamayacağım... dalga geçiyorum. Kesinlikle yayınlayacağım. Sizi tahmininizden çok seviyorum ve H.S.S. ekibinde olduğunuz için çok minnettarım...

H.S.S. (Harbiden Seviyorum Sizi)

Whit

OYUNCU

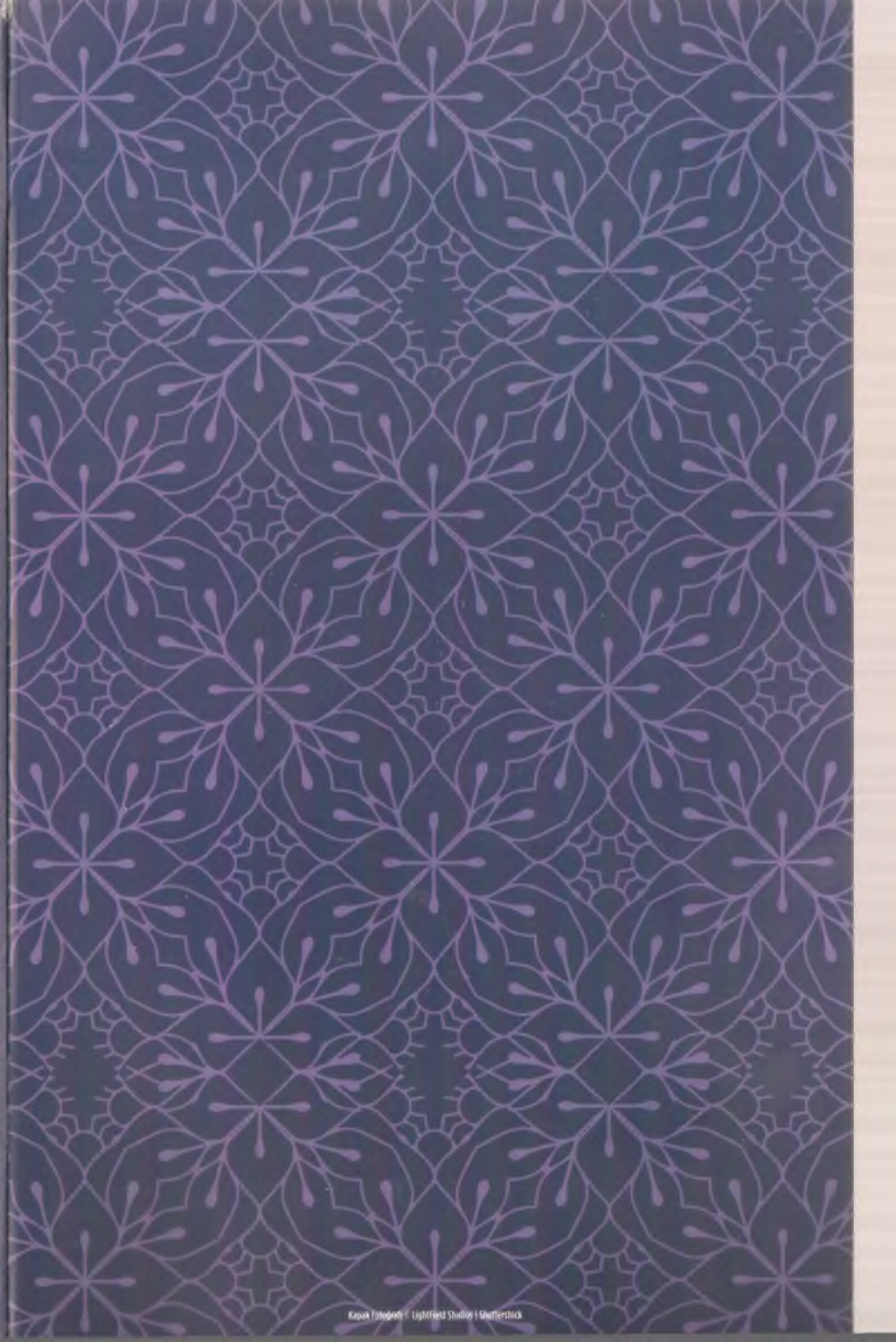
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

VI KEELAND

YABANCI

Kadınlara karşı doymak bilmez bir iştahım olsa da
özel hayatımda başkasına ayıracak zamanım ya da kimseyi
ikinci kez görme planım yok. Sıradan seks,
ne fazlası ne eksigi. Bu kadar basit.

En azından öyleydi. Sözde yirmi yedi yaşında, hiç tipim olmayan ve
yakında her bir santimini benim yapacağım Alyssa'ya kadar...
Ya da yeni stajyerim Aubrey mi demeliyim?

Keşke ona hiç güvenmeseydim...

Bir konuda *yalan* söyleyen
her konuda söyler. değil mi?

Andrew'dan nefret ediyorum.

Ona böylesine tutulmaktan nefret ediyorum.

Benim için ne hissettiğini anlayamamaktan, geçmişini
saklamasından ve yapayalnız bırakılmaktan nefret ediyorum.

Yalan söylediğim için beni affetmeyeceğini, asla değişmeyeceğini,
hep böyle kalpsiz ve soğuk bir adam olacağını söyler dururdu.

Keşke ona inansaydım...

Çeviren: Bige Turan Zourbakis

www.yabanciyaşinlari.com

@ /yabanciyaşinlari